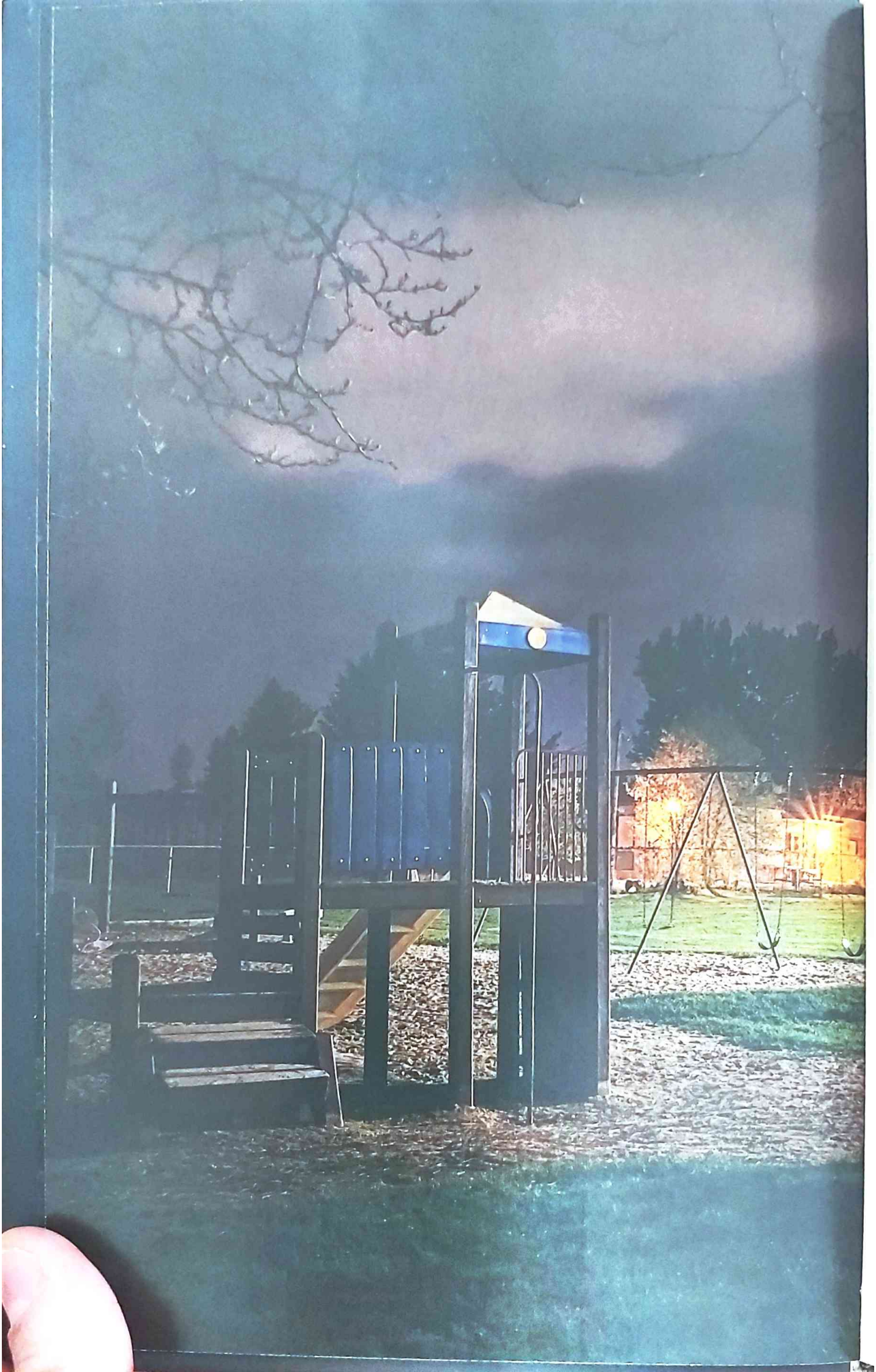
LEMAN VELİ

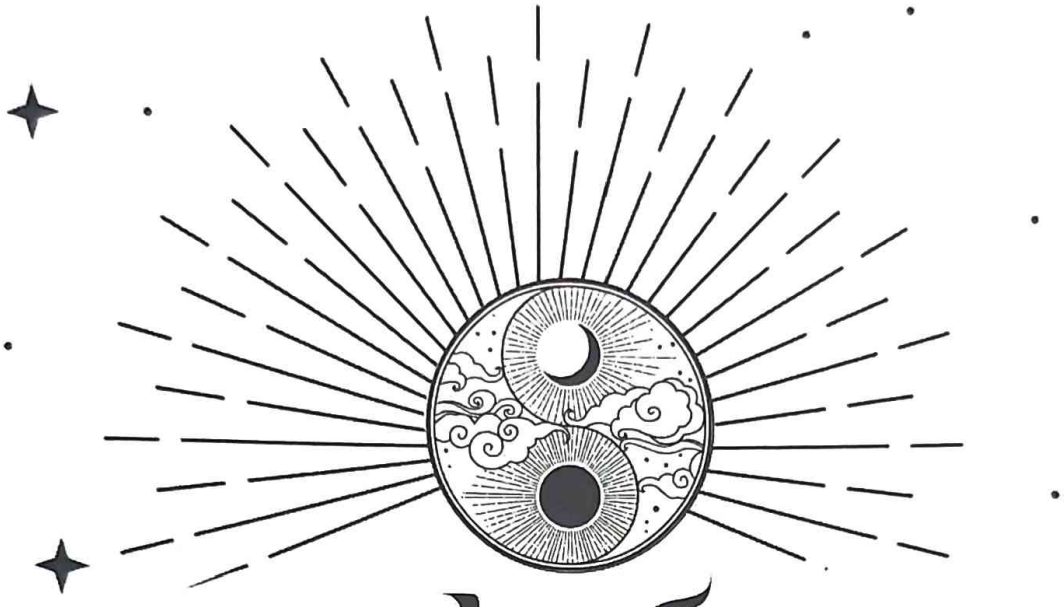
Halef

DÜŞÜŞ

LEMA'N VE'Lİ

Halef - II

DÜŞÜŞ

HALEF - 2: DÜŞÜŞ

Yazar: Leman Veli

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Son Okuma: Seda Sevinç
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Haziran 2021
2. Baskı: Eylül 2021

ISBN: 978-625-7382-36-6

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Leman Veli, 2021
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

LEMAN VELİ

Halef - II

DÜŞÜŞ

EPHESUS

Omuzlarında gezdiğim günler hep çok özel kalacak.

Bu kitap senin için.

1951 - ∞

Dünyanın sonu gelmiş,
Katil olmuş bir çocuk.
Mezara girmiş küçücük bir beden.
Dünyanın sonu gelmiş.
Vicdan azabını tatmış,
Vicdanın ne olduğunu bilmeden.
Dağ kadar acılar aşılanmış,
Daha yeni atmaya başlayan küçük kalbine.
Acıları acımasızlar değil,
Sabiler üstlenmek zorunda kalmış.
Dünyanın sonu gelmiş...

Yıllar önce...

"Baba," diyerek başını yukarı doğru kaldırdı usul usul. Gözlerindeki hüzün, ıslaklık ve merak eşliğinde babasının simsiyah gözlerine odaklandı. "Cennette mutlu olacak mı?"

Bilal Hancıoğlu'nun boğazına oturan yumru o kadar büyüktü ki o an boğazının yırtılacağını düşünmüştü. Hayatı boyunca yüzlerce operasyona gidip korkusuzca savaşmış olan bu güçlü adam, şimdi en aciz anını yaşıyordu.

Kısık sesle, "Umarım mutlu olur, evlat," dedi. Başını yukarı doğru kaldırarak göz pınarlarına hücum eden gözyaşlarını oğlundan sakladı. Nitekim o, oğlunun gözünde bir kahramandı. Asla yıkılmayacak bir dağdı. Fakat şu an içinde fırtınalar kopuyor, depremler oluyordu. Yıkılmıştı ama hâlâ ayaktaydı.

"Baba, ben onu cennete gönderdim ama orada kiminle oynayacak? Ben de mi gitsem yanına?"

O an oğlunun ölmesi fikri Bilal Hancıoğlu'nun içindeki son depremi de uyandırırken, "Sakın," dedi dişlerini sıkarak. "Sen hiçbir yere gitmeyeceksin."

Gözlerini kırpıştıran Zamir, "Katil ne demek?" diye sordu. "Derya teyze, bana katil dedi. Onu cennete gönderdiğim için mi?" Babası cevap vermedi. "Baba, sen de benim katilim olur musun? Ben de cennete gitmek istiyorum."

"Zamir, kes sesini!"

Zamir, babasından uzağa çevirdiği gözlerini belertip bakışlarını yere eğerken gelen seslerle başını kaldırdı. Beyaz giyimli bir adam farklı bir dilde sözcükleri söylüyor, herkes ağlayarak tekrar ediyor, en sonda dua eden insanlar, "Âmin," diyordu. Zamir daha önce dua

etmişti. Dua etmeyi ona annesi öğretmişti ama dua ederken farklı bir dil kullanıldığını ilk defa görüyordu.

Az sonra tabutta olan arkadaşını çıkarıp toprağın içine bıraktıklarında Zamir afalladı. Onun göğe uçup bulutlardaki cennete gitmesi gerekmez miydi? Neden toprağın altına giriyordu? "Ama onu yukarı göndermeleri gerekiyordu. Neden bir çukura attılar?"

"İnsanlar öldüğü zaman böyle gömülür."

Zamir'in gözleri yaşarırken, "Bana gömüleceğini söylememiştin! *Cennete gidecek*, demiştin!" diye çıkıştı babasına.

"Eminim ki ruhu cennete gidecek. Ama bedeninin toprağa gömülmesi gerekiyor."

Zamir, duyduklarından sonra babasının uzun bacaklarına sarıldı. "Toprağa gömülmek istemiyorum."

Babası, Zamir'in gece karası saçlarını okşayarak, "Her birimiz bir gün o çukura gireceğiz, evlat. Önce ben, sonra annen... Ama sen, hepimizden sonra," diye mırıldandı temkinli sesle. Hayatta en büyük korkusu oğlunun ve eşinin mezarına toprak atmaktı. Tek dileği onlardan erken ölmekti.

"Baba," dedi Zamir ağlayarak. "Ben seni asla gömmeyeceğim."

Bilal Hancıoğlu, bir gün oğlunun onu gömmek zorunda olacağını biliyordu. Neredeyse her ay ölümle yüz yüze gelen adam, eninde sonunda bir ambulans ve askeri araçla evlerinin önüne gelineceğini, eşi Emel Hanım ve oğlu Zamir'e o haberin verileceğini biliyordu. O bir vatan albayı, devletin desteklediği ve her geçen yıl ileriye doğru adım atan bir askerdi. Bir gün şehadete kavuşmak elbette onun da arzusuydu.

"Umarım bir gün beni al bayrağa sarılı tabutumdan çıkarıp gömme şerefine nail olabilirsin, evlat."

Zamir hiçbir şey anlamadı. Bu kez sustu. Her ikisi de uzakta durarak küçük bir çocuğun üzerine toprak atılmasını izledi. Zamir aniden başını göğe kaldırdığında gökyüzünün, insanın içini karartmak

istercesine kasvetli olduğunu görmüştü. Oysaki çok sıcak ve ışıl ışıl olması gereken bir gündü.

O gün, dört yaşında bir bedenin üzerine toprak attılar.

O gün, yedi yaşında bir beden bunu izledi.

Cennete gitmek için önce toprağa gömülmek gerektiğini gördü, çocukların ölebileceğini öğrendi Zamir.

Fakat katil sözcüğünün anlamını öğrenmedi. Bir müddet sonra öğrendiğinde ise o küçük dünyası kocaman bir çığ olup üzerine devrildi.

Gece gözlü çocuk, yedi yaşında enkaz altında kalan ruhunun acıdan kıvranmasına, kalbinin her ufuğa baktığında kasılmasına, fotoğraflarına baktığında gözlerinden yaşların yuvarlanmasına alıştı. Bir çocuk tüm bunlara sadece yedi yaşında alıştı.

Zaten insanoğlu nelere alışmıyordu ki?

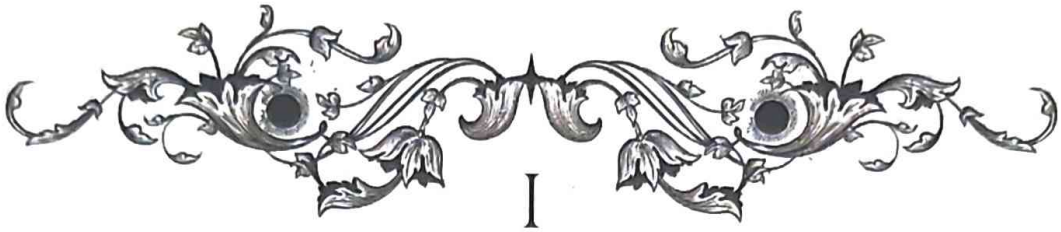
Bir ruhun Azrail'i olmaya bile alışırdı insan.

Acıya alışırdı.

Acımasızlığa alışırdı.

Her duygu kavramına aşina olurdu belki ama vicdana asla...

I

Boğulmak Ya Da Ona Tutunmak

"Sen incecik bir daldın belki de.
Ama ben düşüp boğulacaktım,
Bu yüzden sana tutundum."

Doğrular ve yanlışlar birbirine girdiğinde geçmiş, kendi oyunlarıyla sahneye çıkmaya başlamıştı. Artık beyazlar dürüst değildi, siyahlar da o kadar yalancı olamazdı. Her şey griydi. Geçmişin gölgesi, geleceğin havaya karıştırdığı hortum gibi griydi.

Ben bugün ölümden dönmüştüm. Bu zamana kadar ne için savaşmıştım öyleyse? Neticede en sonunda bana kalan kefen ve üzerime atılacak topraktan başka bir şey olacak mıydı?

Olacaktı. Zihnimdeki düğümleri çözmeden asla ölmemeliydim. O düğümler mezarda bile rahat uyumama izin vermeyecekti. O düğümler belki de ruhumu bedenime dikecek, gökyüzüne gitmemi engelleyecekti.

Bazen akıp giden zaman size acımasız davranırdı. Sanki her saniye sırtınıza bir kamçı geçirir ve canınızı acıtırdı. Bu, zamanın ölümü hatırlatma şekliydi belki de. Zihnimdeki kargaşa susmuştu ama derinlerde bir yerde haykıran sesler vardı ve onları susturamıyordum.

Sessizlik, ruhlarımızı kuşatmak için yemin etmiş gibiydi. Neredeyse bir saattir ikimiz de oldukça sessizdik. Başı hâlâ kucağımdaydı. Parmaklarım, sakince saçlarının arasında dolaşıyor; onunla başka bir dilde konuşuyor gibiydi.

Gözlerini yummuştu ama uyumadığından emindim. Aldığı düzensiz soluklar, uyanık olduğunu açıkça belli ediyordu.

Telefonu çalana kadar sessizlik odaya sinmişti. Telefonu çaldığında ise kalkmasına izin vermeden komodine doğru uzanıp telefonunu kavrayarak kendime çektim. Gözlerim ekrandaki yazıya takıldığında, "Turan seni arıyor," demiştim. Zamir telefonunu zarif bir şekilde elimden alıp aramayı cevapladığında dikkatimi tamamen ona vermiştim.

Turan'ın sesi kulaklarımı tırmaladı: "Ulan, o hastaneyi senin başına yıkarım!"

"Ne oldu, Demirhan?" Zamir umursamazlığından taviz vermediğinde Turan daha da çıldırdı.

"Senin yüzünden bir ton laf yedik dedemden. Hem Mihrinaz neden hâlâ orada? Hasta ayağına yatıp kızı yanında mı tutuyorsun?"

Zamir alayla, "İnsan bir 'geçmiş olsun' der," diye mırıldandı. "Çok ayıp ediyorsun." Sakinliği, karşısında duran herkesi delirtecek niteliğe sahipti ve sanırım bunu bilerek yapıyordu.

"Geçmesin!" Turan'ın hiddetli sesine karşılık sinirlendiğimi hissettim. "Kahraman oldun. Mutlu musun? Kuzenimi almaya geliyorum!"

Telefonu Zamir'in elinden aldım öfkeyle. Turan'ın konuşması canımı sıkmıştı. "Turan, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Dedem, Cihan'la bana demediğini bırakmadı. Bu adam var ya, dünü planlamış. Dün gece yanımdaki kızı bana o göndermiş, Rıfat Bey'i de Cihan'ı çıldırtması için o ayarlamış. Sonra da seni eve götürüp kahraman oldu. Tabii, sabah yaptığı şov da üstüne gelince dedem ağzına geleni söyledi. Ya arabayı da o hacklediyse?"

"Saçmalama, Turan!" diye bağırdım. Dünü planlamış, onu bulmamı istemiş olabilirdi ama bugünle alakası olmadığından emindim.

Zamir telefonu elimden aldığında bu sefer kızdığını hissedebiliyordum. Kucağımdan başını kaldırıp yatağın ortasında oturduğunda,

"Turan Demirhan," dedi buz gibi bir sesle. "Dünü planladım çünkü gözümün önünde siz ikiniz onu mahvediyordunuz. Ben de Azim Bey'e senin uçkuruna düşkün pisliğin teki ve o herifin de öfke problemleri olduğunu gösterdim. Dua et, şu gizli mekânını söylemedim. Dünü planladım ama onun uyuyakalacağını hesaba katmadım. Yine de geldiğimiz tek sonuç ne, biliyor musun? Siz ikiniz işe yaramaz heriflersiniz. Mihrinaz'ı koruyup kollayacak iki kişi var. Biri dedesi, diğeri de benim!"

Telefonu Turan'ın yüzüne kapattıktan birkaç saniye sonra telefon tekrar çalmıştı. Öfkeli gözlerimiz aynı anda telefona kaydığında her ikimiz de gördüğümüz isimle dumura uğramıştık. Çünkü arayan kişi Azim Akşahin'in ta kendisiydi.

Zamir seri şekilde telefonunu kulağına götürdüğünde dedemin sesi o kadar kısıktı ki duyamamıştım. Her ne ne söylediyse Zamir'in ağzı açık kalmış, bozguna uğramıştı. İfadesine karşılık elinden telefonu aldığımda dedem, telefonu çoktan kapatmıştı.

Elimi, onun koluna dokundurdum endişeyle. "Ne dedi sana?"

Zamir'in dudakları aralandığında dilinden dökülen kelimeler, boynuma bir ip geçirerek altımdaki hayali taburenin titremesine sebep oldu. "Senin özel koruman ve güvenlik şefi olarak beni, teknik şef olarak Baran'ı işe almış."

Eğer bir insanın ölümü sonsa, ölümden dönmek de son sayfayı okuyup tekrar kitabın ortasına gelmek demekti. Bundan sonrasında sonumu bilerek devam edecektim kitabıma. Daha bilinçli ve daha büyük bir korkuyla.

"Ulan, koskoca Zamir Hancıoğlu ve Baran Çakır, şimdi Azim Akşahin'in adamı mı olacak?"

Baran'ın milyonuncu itiraz cümlesi kulaklarıma dolarken derin bir nefes alarak göz ucuyla onlara baktım. Zamir'in ifadesi belirsizdi, tepkisini ölçmek kesinlikle mümkün değildi. Baran ise bu teklifi duyduğundan beri çıldırmış gibi durmadan konuşuyordu.

Baran'ın arabasındaydık ve evime doğru ilerliyorduk. Zamir, tek kelime etmemeye yemin etmiş gibiydi ve eve doğru sürmesi beni kuşkulandırıyordu. Bu teklifi kabul etmesine imkân var mıydı? O, İstihbarat ajanıydı ya da adı her neyse. İstihbarat için çalışan biri, nasıl özel sektörde koruma şefi olabilirdi?

Peki, dedem bunu yapmasını nasıl isterdi? Kemal Demirhan'ın tüm kirli işlerini Zamir'in çözüp ifşa etmesini mi istiyordu? Belki de asıl maksadı buydu. Kendisini bu işten sıyırarak Kemal Demirhan'ı başkasının yakalamasını istiyor olabilirdi.

"*Bodyguard* fantezisi mi yapacaksınız?"

Zamir elinin tersiyle Baran'ın ağzının ortasına vurduğunda bir an irkilsem de sonra bunu hak ettiğini düşünüp ona gözlerimi devirdim. Bu zamana kadar çok kez tartışma yaşasak da içten içe onu sevdiğimi fark etmiştim. Belki de bu yüzden bu şakalarına kızamıyor, sürekli iltimas geçiyordum.

Baran bu sefer ciddileşerek, "Şu peşinizdeki adamlar boş boş konuştu ama inanmadık," dediği zaman gözlerimi dikiz aynasından görünen simasına çevirmiştim. "İkisi de zamanında işten atılmış. İntikam almak istemişler güya. İşsiz bir adam, o cihazı ve arabayı kendini satsa alamaz. Birileri sponsorluk etmiş olmalı ama kim olduğu belli değil."

Kemal Demirhan?

Derya ve Bekir?

Hangisi?

Zamir ön koltuktaki bedenini bana doğru döndürdü ve arabaya bindiğimizden beri ilk kez konuştu: "Bir tahminin var mı?"

Yutkundum. Ona söylemeli miydim? Söylediğim takdirde Kıbrıs'ta saklanan Turan'ın dedesinin üstüne çökerdi ama ya Turan? Ona ne olurdu? Suçlanmazdı ya da suçlansa bile beraat ederdi. Onun yere göğe sığdıramadığı soyadının kanla beslendiğini herkesin öğrenmesi ise felâketi olurdu. Yirmi dört yıllık kuzenimin felâketini getirebilir miydim?

Başımı iki yana salladım ama bunu yaparken gözlerine bakamamıştım. "Yok."

Cevabım ona ulaştığında tepkisizliği kısa sürede silindi ve anlayamadığım ifadeleri barındıran gözlerini yavaşça üzerimden çektikten sonra tekrar önüne döndü, ardından Baran'a yolu tarif etti. Baran müstakil evlerin olduğu siteye girmek için bekletildiğinde site görevlisi gelip aracın içine bakmış, beni görünce saygıyla selamlayıp bariyeri açarak geçmemizi sağlamıştı.

Evin önünde durduğumuzda seri şekilde araçtan inmiştim. Onlara dönerek, "Siz bekleyin," dedim aceleyle. "Önce ben bir konuşayım."

Zamir, kollarını göğsünde birleştirerek kaşlarını çattı. İfademi alan siyah gözlerini yüzümde gezdirerek, "Neyi konuşacaksın?" diye sordu.

İstifimi bozmadan, "Neden bunu istediğini öğrenmeliyim," dediğimde kaşları iyice çatıldı, ortada bir çizgi belirdi.

"Neden birlikte öğrenmiyoruz? Yoksa sakladığın bir şey mi var?" Beni kapana kıstırdığında kurtarıcı bir ses kulağıma dolmuştu.

Ertan Bey, "Küçük Hanımefendi?" diye seslendi arkamdan. Ona doğru döndüğümde gözleri, beni endişeyle yokladı. "İyisiniz, değil mi?"

Başımı onay verircesine yukarı aşağı sallayıp, "İyiyim," diye yanıtladım sorusunu. "Dedem çalışma odasında mı?"

"Evet, efendim. O da sizleri bekliyordu."

Zamir ve Baran bu cümleyle beraber demir kapıdan içeriye girdiklerinde onlara engel olacak cümle dudaklarımdan dökülmemişti. İçeri girdiğimde ön bahçedeki korumalar bana başlarıyla selam vermiş, İbrahim ise benden gözlerini kaçırmıştı. Sanırım otelde izimi kaybettiği için kendini mahcup hissediyordu ama bu, onun hatası değildi. Bunun Zamir'in işi olduğundan adım gibi emindim.

İbrahim'in buradaki varlığı, benim yüzümden işinden olmaması bir nebze olsun içimi rahatlatmıştı.

İçeri girdiğimizde sağ kanatta kalan salondan amcam ile halam koşar adım yanıma gelmişti ve halam bana sıkıca sarılmıştı. Halamın kolları bedenime dolandığında ona aynı karşılığı verdim. "İyiyim, hala."

Amcam da aynı şekilde bana sarıldığında birkaç saniye nefesimi tutmuştum. Amcam bu zamana kadar hep beni seven biri olmuştu ama ona hiçbir zaman aynı karşılığı verememiştim. Sanırım onu babam yerine koymak ve sonrasında hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum. Çünkü her ne kadar beni sevse de onun kendi çocukları, ailesi vardı. O, benim babam olamazdı. Ben daha küçükken bile onu babam gibi sevmekten kaçınmış, yeğeni olarak her zaman soğuk davranmıştım.

Bu hayatta sevmekten korkmadığım ama kaybetme fikrinin bile beni yıktığı ilk adam dedemdi.

İkinci adam Turan'dı. Kafasına, Zamir'in tuttuğu silah dayandığında bunu anlamıştım.

Üçüncü adam Zamir'di. Bunu bugün iliklerime kadar hissetmiştim.

Hiç tanışmadığım, sevemediğim ama varlığını öğrendiğim an kaybettiğim biri vardı. Hiçbir sıralamaya uymayan, yeri tamamen farklı olan biri. Kazanamadan kaybettiğim Ufuk Akşahin. Benim kardeşim. Ablasını tanıyan, bekleyen, ablasıyla tanışamadan oynadığı parkta can veren, annemiz ve babamızın günahlarının bedelini ödeyen Ufuk Akşahin.

"Çok şükür, hepiniz sağ salim döndünüz!"

Rana teyze arkamdan bana doğru dua okuyup üflediğinde ona doğru tebessüm ettim ve gözlerimi minnetle kapattım.

Amcam, merakla Zamir ve Baran'a bakarak, "Gençler kim?" diye sordu. Bu sorusu halamla Rana teyzenin de dikkatini çekmiş olmalı ki şimdi herkesin bakışları onların üzerinde toplanmıştı.

Zamir, bir adım öne çıkarak amcama elini uzattı. "Zamir Hancıoğlu." Halam ve Rana teyzeye de elini uzatırken Baran da onun gibi herkese kendini tanıtmıştı.

"Dedem bizi bekliyor."

Asiye abla aniden mutfaktan çıktığında, "Yoksa bu çocuklar sizi kurtaranlar mı?" diye sordu eliyle ağzını kapatarak. Sona doğru yaptığı şiveye gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Heyecanlandığı, sinirlendiği an şive yapardı ve bunun farkında bile olmazdı.

Halam şaşkınlıkla, "Siz misiniz onlar?" diye sorduğunda cevabı aslında onlardan değil, benden beklediği aşikârdı.

Dudaklarımı ıslatarak, "Evet," diyebildim. "Her ikisi de arkadaşım."

Son cümleme şaşırdıkları belliydi çünkü tüm arkadaşlarımı tanıyorlardı. Fatih ve Hazal, bu eve girip çıkan isimlerdi. Cihan ise sofralarımızdan hiç eksik olmazdı. Turan'la arkadaşlarımız ortaktı ve hepsini aileleriyle beraber ezbere tanırlardı. Şimdi ise iki yabancıyı arkadaşım olarak tanıtmam ve onların bugün bizi kurtaran adamlar olması tuhaf bir durumdu. Bunu basit bir tesadüf olarak görmeyeceklerinden emindim ama sorgulamayı da tercih etmeyeceklerdi.

Hiçbir şey söylemelerine fırsat vermeden, "Dedemi bekletmeyelim," diyerek Zamir ile Baran'a koridoru gösterdim ve önden ilerlemelerine izin verdim. Zamir, kendinden emin adımlarla ışıklı koridora girdiğinde Baran, onun aksine oldukça gergindi ve ruh hâli çoktan bana geçmişti.

Baran, en başından beri Zamir için endişe ediyordu. Kendinden çok Zamir'i düşündüğünden artık emindim. Zamanında onun için gitmeme göz yummuş, sonra pişman olmuştu ama ben onu anlıyordum çünkü Zamir'in arkasında kimsesi yoktu. Benim arkamda dağ gibi Azim Akşahin vardı ama onun arkasında onu kollayacak bir babası, onun için endişelenen bir annesi yoktu. Baran, Büşra ve Nart belki de sırf bu yüzden onu bir çocuk gibi korumak istiyorlardı.

Dedemin çalışma odasının kapısını tıklattığım anda tok sesiyle, "Girin," demişti. Anında altın işlemeli kapı kolunu kavrayıp kapıyı açtım. Dedem, çalışma masasının arkasında otururken Turan, masanın önündeydi ve gözleri bizim üzerimizdeydi. Üçümüz içeri girdiğimizde dedemle Turan ayağa kalkarak onlara ellerini uzatıp toka-

laştılar. Turan'ın, Zamir'i günahı kadar sevmemesine rağmen Azim Akşahin'in evine gelen her insana aynı şekilde davranması gerektiğini bilmesi, bir an için bende tebessüm etme isteği yaratmıştı. Fakat hemen sonrasında odaya çöken huzursuzluk bu isteği köreltmişti.

"Oturun." Dedem, bize deri kanepeyi gösterdiğinde Zamir ve Baran, yavaşça işaret ettiği yere oturmuştu. Ben ise Baran'ın yanındaki kanepe başlığına oturmuştum. "Öncelikle, tekrar teşekkür ederiz. Ailem, bugün yaptığınız şey için size minnettar olacak." Turan kısık gözleriyle Zamir'i süzdüğünde bu durumdan memnun olmadığını neredeyse bakışlarıyla haykırıyordu. "Güvenlik ekibimizde bazı boşluklar var. Özellikle Mihrinaz'ı pek kimseye emanet edemiyorum." Bunu söylerken ela gözleri Turan'a değdi. Hatta Turan'ı bir bakışıyla deldiğini hissettim. "Teknik işlerden anlayan çalışanlarım da var ama onların başına da biri gerekiyor."

Baran dayanamayarak, "Yani?" diye sordu. "Biz ikimizi araştırdınız, değil mi? Kim olduğumuzu biliyorsunuz." Onun ciddiyeti her zaman beni afallatacaktı sanırım. Şu an bizi Zamir'le bastığı anları dedeme anlatsa daha az şaşırırdım.

Dedem her iki kolunu masaya yaslayarak, "Siz ikinizi tanımasam torunumun yüz metre yakınına girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu tek kaşını havalandırarak.

Zamir, "Torununuzu otogardan alıp başka şehre götürdüğümü hatırlatırım," dediğinde dedemle aralarında sözsüz bir bakışma geçti.

"Ben de sana nezarethaneden çıktığım an torunumu almak için Mersin'e geldiğimi, benimle buluştuğunu ve tarafıma geçtiğini hatırlatabilirim o zaman."

Zamir omuzlarını dikleştirerek kupkuru sesle, "Ben en başından beri ne onların ne de sizin isteğinizle hareket etmedim," dedi. "Onu korumak istedim ve korudum. Asıl tehlikenin anne ve babası olduğuna inandırdınız beni. Ben de sizinle aynı tarafa geçtim. Bu kadar."

Turan öfkeyle, "Mihrinaz'ı korumak sana mı kaldı lan?" diye sordu. Sanırım kırmızı çizgisini Zamir çoktan geçmişti ve bir yerden sonra Turan, dedemi umursamadan onunla burada kavga edebilirdi. "O, senin hiçbir şeyin değil."

Baran, "Kuzeni olup ne halt yedin?" diyerek Turan'a cevap verdi. "Baba parası yemekten başka meziyeti olmayan Cihan'ı başına diktin. Başka ne yaptın, Turan Demirhan? Bir kere kendini onun için tehlikeye attın mı? Sen sadece kendini düşünen egoist herifin tekisin."

Turan yumruğunu sıktığı zaman dedem yaşanan gerginliği dağıtmak adına, "Bunlar geçmişte kaldı," dedi sakin sesle. Gözleri tekrar Zamir ve Baran'a ilişti. "İstihbarat için çalıştığınızı biliyorum ama görevden yeni geldiniz ve başka bir görev için bir süre dinlenmeniz gerekiyor. Bu süre zarfında bana yardımcı olun, ben de elimden geldiği kadar düşmanlarımın işini bitirmeye çalışayım."

Baran sırtını yasladığı koltuktan ayırdığında tüm öfkesi, boynunda belirginleşen ve derisini yırtmak isteyen damarlarında toplanmıştı. "Aylardır yapamadığınızı bu kadar kısa sürede nasıl yapacaksınız? İlk düşmanınız yıllardır belli. Neden onlara zarar vermediniz?"

Annem ve babamdan bahsediyordu.

Diğer düşmanın Kemal Demirhan olduğunu ne Zamir ne de Baran bilmiyordu.

"Biri oğlum, diğeri Mihrinaz'ı dünyaya getiren kadın. Onları öldürmemi mi teklif ediyorsun?"

Baran başını şiddetle iki yana salladı. "Zarar vermek, sadece öldürmek değildir, Azim Bey. Bunlar çok farklı kavramlar."

Zamir konuyu başka tarafa saptırarak, "Bugün canınıza kastettiler. Farkında mısınız? Bunu yapan her kimse oldukça güçlü bir isim," dedi. Bunu benim üzülmemem için yaptığına kalıbımı basabilirdim. Her ne kadar ölmelerini dilesem de bunu dedemin yapmasına razı olmazdım. Fakat kendi ecelleriyle ölmeleri fikri nedensizce içimi rahatlatıyordu.

Dedemin gözleri ben ve Zamir arasında mekik dokuduğunda Kemal Demirhan'ı ona anlatıp anlatmadığımı çözmek istiyormuş gibiydi. Nitekim birkaç saniye sonra Turan da bana bakmaya başlamıştı. Kaşlarımı kaldırarak söylemediğimi belirttiğimde ifadelerini koruduular. "Araştıracağım."

"Araştıralım?" Zamir'in teklifi beklendikti.

Turan bu teklifi püskürtmek adına, "Aile içi meselelerimiz seni ilgilendirmez," dedi.

Zamir kendinden taviz vermedi. "Eğer beni güvenlik şefi ve Mihrinaz'ın koruması olarak görmek istiyorsanız tüm meseleleriniz beni ilgilendirir."

Turan çenesini dikleştirerek, "Kendini ne zannediyorsun sen?" diye tısladı. Sinirleri gerilmişti ve artık kendini tutamıyordu.

Zamir umursamazca başını omzuna doğru yatırdı ve ifadesini göremediğim gözlerini, Turan'ın bal rengi gözlerine dikti. "Asıl sen kendini ne zannediyorsun? Soyadından başka neyin var? Hiçbir şeyin." İlk tanışmalarındaki gibi Zamir, Turan'ı hem sinirlendirmiş hem de susturmuştu.

Dedem tekrar araya girdiğinde, "Eğer kabul etmezseniz torunumun yüz metre yakınına yaklaşamazsınız," dediğinde hışımla ayağa kalktım.

"Onları benimle mi tehdit edeceksin? Hem de bugün bizim için yaptıklarından sonra?"

Ses tonum o kadar yüksek çıkmıştı ki bir an kendi kulaklarımın dahi tırmalandığını hissetmiştim. Dedem yavaş hareketlerle ayaklandığında, "Sesinin tonuna dikkat et," dedi alçak sesle. "Benim tek maksadımı unutma. Ben, her zaman ve her koşulda senin canını korurum."

Zamir, "Kabul," dedi aniden. Ayağa kalkmış, Baran'ı da kendisiyle beraber kaldırmıştı. "Fakat asla sizin çalışanınız olmayacağız. Bilgilerimizi paylaşmayacak, sizinle hiçbir sözleşme imzalamayacağız. Ve tabii ki sizden tek kuruş almayacağız. İstediğimiz gibi de giyiniriz. Kimse bize karışamaz."

İlk defa birisinin dedeme rest çektiğini görüyordum.

Dedem memnun bir tavırla gülümseyerek, "Siz ikiniz için karşıdaki evi tuttum. Orada kalmanız daha uygun olur," dediğinde, bu

teklifini Zamir'in kabul edeceğini hangi ara düşündüğünü zihnimde sorguluyordum.

Zamir ve Baran, hiçbir şey söylemeden odayı terk ettiklerinde Turan, sıktığı yumruğunu gevşetti. "Bunu nasıl yaparsın? Dedemi ifşa edebilirler!"

"Haklı," diyerek Turan'ı savundum. "Eğer henüz zamanı değilse neden onları bu eve sokuyorsun? Ya şüphelenirlerse?"

Turan sıktığı çenesiyle, "Sen, benim de dedem değil misin?" diye sordu. "Ben rezil olduğumda mutlu mu olacaksın? Ömrüm boyunca aşağılık birinin torunu olarak görülmem hoşuna mı gidecek? Aile adımız lekelenecek."

Dedem, masada duran eğri kalemini düzeltirken, "Lekelenmeyecek," dedi sakin sesle. "Seni tamamen Akşahinlere çektim. Artık Kemal Demirhan'la hiçbir ilgin yok."

"O benim dedem!" diye bağırdı Turan. "Ben onun soyadını taşıyor, onun kanından geliyorum!"

Dedem, gözlerini kısarak bizi süzdü. "Siz ikiniz, son zamanlarda ses tonunuza dikkat edemiyorsunuz." Parmaklarıyla kavradığı kalemi, düzgünce defterinin yanına yerleştirdi. "Hiçbir torunumun adına leke sürülmesine izin vermem."

"Sana inanmıyorum!" diye hırladı âdeta. "Beni o Zamir denen herifle kandırıp Mersin'e gitmeme göz yumdun. Sen bana inandın mı? İnansaydın kuzenim, o herif yerine benimle kalırdı!"

Kaşlarımı çatarak Turan'a yandan bakış attım. "Doğru konuş."

Bu tepkimi bekliyormuş gibi alayla güldü. "Görüyorsun, değil mi? İki günlük adam için yirmi dört yıllık kuzenini harcıyor."

Dedem, "Kesin sesinizi," diyerek bıçak kadar keskin sesiyle bizi susturmayı başardığında öfkelendiğini belli edercesine burun kemerini sıkmış, ardından başını kaldırarak, "Turan, sana güvenmemi istiyor musun?" diye sormuştu.

"İstiyorum." Hiç düşünmedi. Tereddüt bile etmedi.

Dedemin gözlerinden anlamını çözemediğim ifadeler geçerken, "Bugün canımıza kasteden senin dedendi," dedi. Bunu tahmin etmiştim. Ama gerçekten bu cümlenin seslendirilmesi farklı hissettirmişti. Küçükken kucağına oturduğum, sürekli aynı sofrada yemek yediğim bir adam, bugün bizim canımıza kastetmişti. Bu hemen yutulabilecek bir cümle değildi.

Turan sarsılarak, "Bunu nasıl yapar?" diye sorabildi. Onun için daha ağır olduğunu anlamak güç değildi. Bir dedesi, diğer dedesine savaş açmıştı ve o, birinin safında durmak zorundaydı.

"Bir karar vermen lazım, Turan," dedi dedem. Onun sakinliği her ikimizin de kanını dondurdu. "Ben mi yoksa vatana ihanet eden, bugün hem benim hem de kuzeninin canına kasteden Kemal Demirhan mı?"

Herkese sorgusuz, sualsiz ve adil bir şekilde verilen şeyler zaman ve ölümdür. Zaman, herkes için aynı akardı ve her birimizin sonu, nefesimizin kesileceği ve kalbimizin duracağı anla gelirdi.

Zaman kimseye acımazdı. Fakat bazılarının lehine, bazılarının aleyhine işlerdi.

Bizim aleyhimize olduğu kesindi.

Dedemin sorduğu sorunun cevabı Turan'da yoktu. Hiçbir cevap vermemiş ve arkasına bile bakmadan çekip gitmişti. Sadece birkaç saniye bu hareketini cevap olarak algılamış, Kemal dedesini seçtiğini sansam da sonra bu fikrimden vazgeçmiştim. Turan bir seçim yapsaydı bunu gizlemeden yapardı. Çekip gitmesi bir cevabının olmadığına işaretti.

Onun peşinden çıkarken koridoru geçip salona girmiştim. Halam, "Oğlum, nereye?" diye bağırıp Turan'ı tutmaya çalışırken amcam, her zamanki gibi olanları tüm soğukkanlılığı ile izlemeyi tercih ediyordu.

Turan kolunu kurtararak, "Bırak beni," dedi öfkeyle. "Bulaşmayın bana!" Annesi tekrar tutmak istediğinde onu itti, kabanını alarak

salondan çıktı. Öfkelendiği anlarda gözü kimseyi görmezdi, bu yıllardır hiç değişmemişti.

"Mihrinaz," diye seslendi halam çaresizce. "Peşinden git."

O ana kadar sanırım Turan'ın peşinden gitmeyi düşünmemiştim ama Zamir ile Baran'ın dışarıda olduğunu saniyeler içerisinde fark ettiğimde hışımla arkamı döndüm ve çıkışa doğru koştum.

"Sizi öldürürüm lan ben!"

Turan, tahmin ettiğim gibi Zamir ile Baran'ın üzerine doğru yürüdüğünde İbrahim ve Gökhan, onu çekiştirmeye çalışıyordu. Fakat Zamir ile Baran umursamadan ve kıpırdamadan yerlerindeydi. Turan, "Bırakın beni!" diye haykırdığında koşarak aralarına girdim, elimi göğsüne koyarak onu ittim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana ne?" Sesi kulak zarımı yırtmaya teşebbüs ettiğinde beni kolumdan sertçe tutup kenara doğru itmek istedi ama o an her iki tarafımda duran heybetli bedenler buna engel olmuştu. Baran sağ tarafımda, Zamir ise sol tarafımda durduğunda Turan bize bakarak gözlerini alayla kıstı. "Siz kimi, kimden koruyorsunuz?"

Tekrar bana uzandığında Zamir elini yakaladı ve sıkmaya başladı. "Ona dokunursan bu sefer elini kırarım, Demirhan." Daha önce birkaç defa duyduğum bu sert sesi, tenimin korkuyla karıncalanmasına sebep olmuştu.

Müdahale ederek, "Turan, git buradan. İyi değilsin," dedim sakince. Sesim, her ikisine rağmen oldukça temkinli çıkmıştı.

Turan'ın gözleri bana döndüğünde histerik bir kahkaha atmıştı. "Gideyim de oynaşını odaya at-"

Lafını bitirmesine müsaade etmedim. Nasıl aktığını bilmediğim zaman dilimi içerisinde elim havalanmıştı ve yüzüne sert bir tokat indirmiştim. Attığım şiddetli tokadın yanağına temas ederken çıkardığı ses, tüm ön bahçede yankılanmış; bunu beklemediği için başı yana doğru çevrilmiş hatta birkaç adım sendelemişti. Tüm avuç içim

sızlarken onun da yanağı kızarmıştı. Başını kaldırıp bana şaşkınlıkla baktığında kendine gelmiş, bir rüyadan ayılmış gibiydi ama umursamadım. Ettiği lafın hiçbir izahı, sebebi olamazdı çünkü.

Zamir'in hareketlendiğini hissettiğim anda, onu ve Baran'ı kolundan tutarak çekiştirip bahçeden çıkardım. Başımı kaldırdığımda dedemin bahsettiği evi görmüş, ikisini de oraya doğru sürüklemeye başlamıştım.

"Bırak beni! Mahvedeceğim onu!" Sinirinin geçmesi adına kolundaki elimi indirdim ve parmaklarımı parmaklarından geçirerek elini tuttum. Avuç içimdeki ağrının geçmesini umarak elini sıktığımda ne yaptığımı anlayarak aynısını yapmış, sonrasında sakinleşmek için derin bir nefes almıştı. El sıkmak güzel bir şey anlamına geliyordu. Bu hâlâ bizim şifremizdi.

Baran hayranlıkla, "Osmanlı görse adını Mihrinaz tokadı olarak değiştirirdi," dediğinde ikimiz de bu durumda bile dalga geçmesine karşılık ona ölümcül bakış atmıştık ama o, bunu umursamamıştı. "Zamir, bu kızı sinirlendirme. Yoksa beş parmağının izi kalır yanağında."

"Baran, kes sesini!" Tekrar elini sıktığımda bu sefer bana doğru daha da yaklaşmıştı. Omzu omzuma değerken evlerinin bahçesine ayak basmıştık. "Elin çok acıdı mı?" Sıcacık nefesi şubat ayına meydan okuduğunda tüm bedenim, üzerimdeki montla değil de onun varlığıyla ısınmıştı.

Parmaklarım parmaklarına daha sıkı kenetlenirken, "Acımadı," diye fısıldadım ve bana inanması için ona gülümsedim.

Bahçedeki taşlık yoldan eve doğu adımladığımızda Baran da arkamızdan gelip, "Vay anasını," dedi heyecanla. "Ulan, ben bu evde tuvaleti ararken altıma yaparım."

Onu susturmak için ağzımı açacağım sırada telefonu çalmış ve elini cebine atarak aramayı cevaplamıştı. Karşı taraf konuşurken Baran'ın önce kaşları çatıldı, ardından şaşkınlıkla havalandı. "Ne demek buraya geldin?" Büşra olduğunu tahmin ettiğim kişi konuşurken bu sefer Baran öfkelenmiş ve ciddileşmişti. "İyi, konum atıyorum." Te-

lefonu Büşra olduğundan emin olduğum kişinin yüzüne kapatırken, "Doğurmadan düşük yapacak en sonunda," diye homurdandı. "Suzi'yi de almış, buraya gelmiş."

Yüz ifadem değişirken, "Suzi'yi de mi getiriyor?" diye sordum sevinçle. "Büşra'yla mı kalıyordu?"

Zamir başını aşağı yukarı salladı. "Uzun zamandır görmüyorum onu. Acaba beni tanır mı?" Kendine has olan o şefkatli ses tonunu kullandığında içimdeki tüm gerginlik uçup gitmişti sanki.

Baran, "Fotoğraflarına miyavlayan bir kedi o," dedi alayla. "Görürsün, tanıyacak seni." Ardından başını, arkasında kalan eve doğru çevirdi. "Bu ev kaç katlı?"

Bilmiş bir tavırla, "İki," diye yanıtladım sorusunu. "Ama çatı katı da var. Küçük sayılır."

Gözlerini belerterek bana döndü. "Sen bu eve küçük mü dedin? O zaman bizimkiler neydi? Köpek kulübesi mi?"

Onun omzuna vurdum sinirle. Bunu yaptığımda istemeden Zamir'in elini bırakmıştım. "Mersin'deki ev gayet lükstü! Antakya'daki de iyiydi." Zamir'in bu konuyu kendine dert etmesini istemiyordum sanırım. Gururunun incinmesine fırsat vermemeliydim.

"Mersin'deki evi Bilal amcaya hediye etmişlerdi. Antakya'dakini ise Zamir zar zor almıştı."

Zamir kendinden emin ifadeyle, "Biriktirdiğim parayla döverim seni, Baran," dedi ve ellerini kabanının cebine tıkıp bana göz kırptı. Gözlerine bakıp içten bir şekilde gülümserken siyah harelerinin içine girmiş ve orada kendi ışıklarımı yakmış gibi hissetmiştim.

"Bakışma faslınız bittiyse evi gezelim mi? Kendime kocaman bir oda seçmek istiyorum."

Koşar adım eve geçtiğinde Zamir'le peşine takılmıştık. Ahşap kapı açıktı. Dedem muhtemelen biz gelmeden önce evi hazırlatmıştı. Eve girdiğimizde bizi büyük bir hol karşılamıştı. Pudra renkli duvar kâğıtlarıyla çevrili olan holün sağ kanadı, tıpkı bizimki gibi salona

açılıyordu. Salon, bizimkinin yarısı kadardı ama oldukça genişti ve eşyaların yerleşimi sayesinde ortada kocaman bir boşluk kalıyordu. Sol kanadın sol köşesinde beyaz mobilyalı mutfak, sağ köşede düz merdiven, merdivenin altında ise banyo ve küçük bir malzeme odası vardı.

Zamir'le beraber ahşap merdivenleri çıktık. Koridorun sonunda büyük bir balkon, koridor boyunca ise dört oda vardı. Baran, balkona çıkan büyük odayı alırken Zamir, direkt olarak bizim eve bakan küçük odaya geçmişti.

Pencereye doğru ilerleyip karşıdaki evi izlemeye başladığımda Zamir, kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti. Ona doğru döndüğümde yaralarına rağmen yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bakışlarım boğazındaki bandaja doğru inerken, "Acıyor mu?" diye sorabilmiştim.

Kalbim acıdı, içim hasarlı bir bina gibi çöktü.

"Çok acıyor," diyerek yüzünü buruşturdu. "Öpsene." Başımı çevirdiğimde onun davetkâr dudakları, muzip gülümsemesi ve beni içinde boğan kara gözleriyle karşı karşıya gelmiştim. Birkaç saniye direncimi korusam da kendimi ona doğru parmak uçlarımda yükselirken bulmuştum. Bana yardımcı olmak adına başını çok az eğdiğinde elimi bandajına doğru getirdim ve başparmağımla boynunu, köprücük kemiğini okşadım.

Nefesi dudaklarımdan içeri sızacak kadar yakınlaştığımız zaman, "He, bir komşuculuk fanteziniz eksikti," dedi oldukça tanıdık bir ses. "Yapmayın böyle şeyler. Utanıyorum."

Zamir'in omzumdaki kolundan kurtulmak istesem de buna izin vermedi. Aksine kollarını indirerek karnımda birleştirdi ve beni kendisine yasladı. Kalbim kayıp yere düşerken, "Baran, güzel anlarımızın katili misin sen? Doğruyu söyle, bir şey mı icat ettin? Biz yakınlaştığımız an bir cihaz mı ötüyor?" diye sordu öfkeyle merakın karışımı olan ses tonuyla.

Baran çocuk gibi dudak büktü. "Bana gökten vahiy iniyor. Gelip sizi basarken buluyorum kendimi."

Ona cevap vermeden pencereye döndüğümüzde bir taksinin bizim ev ile bu evin arasında durduğunu, tanıdık birinin araçtan indiğini gördük. Taksiden inen Büşra'nın elinde Suzi'yi koyduğu çanta varken şoför, bavulunu bagajdan indirmiş ve tekrar arabaya binip gitmişti. Büşra'nın şişkin karnı, elindeki Suzi ve buraya yerleşeceğini belirten bavuluna bakarak gülümsedim. Elindeki telefona bakarak konumdan evin burası olduğunu anladığında birkaç adım atarak bahçe kapısına ulaştı fakat arkasında fark ettiğim korumalarımız onu durdurdu. Kaşlarımı çattığımda Zamir'in karnımda birleşen kollarının da gerildiğini hissetmiştim.

Korumalar Büşra'ya ne diyordu, bilmiyordum ama Büşra, onlara oldukça sinirlenmiş gibiydi. Zamir hışımla pencereyi açtığında, "Arkadaşlarım diyorum size!" diyen Büşra'nın sesi kulağıma dolmuştu.

"Kimse bize bir talimat vermedi. İçeri giremezsiniz."

Zamir'in yüksek sesle, "Hanımefendiye kapıları açın!" diye seslenmesiyle adını bilmediğim korumalar başını kaldırdı ve Zamir'le bana baktılar. Zamir'in onların şefi olduğunu artık bildikleri için anında geri çekilmişlerdi.

"Size yardımcı olalım."

Büşra, onun yardıma uzanan elini ittirdi. "İstemez."

O an Büşra'nın arkasında duran ve ne zaman aşağıya indiğini fark etmediğim Baran, seri şekilde hem bavulu hem de Suzi'yi aldığında Büşra, hayretle ona dönmüş ve burukça tebessüm etmişti. Onlar eve girdiğinde koruma başını yukarı kaldırmış ve bir şey söylememizi bekliyormuş gibi bize bakmıştı.

Zamir sakin sesle, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Arif."

"Benim evime gelen kimseye karışmayacaksın, Arif."

"Peki, efendim."

"Ağabey demen yeterli."

"Peki, ağabey."

"Birazdan yanınıza gelirim. Bana kulaklık ayarla. Akşama doğru da toplantı yapacağım. Bilgilendir herkesi."

Arif'in bir şey demesine fırsat vermeden pencereyi kapattığında kaşlarımı çatarak, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Bu senin işin değil."

Bana göz ucuyla bakıp, "Benim işim sensin," demiş ve cevap vermeme müsaade etmeden elimden tutarak beni odadan çıkarmıştı. Odadan çıkıp aşağıya indiğimizde Baran kucağındaki Suzi'ye sıkıca sarılıyor, Büşra ise onları izleyerek gülümsüyordu.

Zamir, büyük adımlarla Baran'ın yanına ulaşıp, "Suzi?" diye seslendi kedisine. O an Suzi kafasını gömdüğü omuzdan kaldırdı ve Zamir'e baktı. Hepimiz ondan bir tepki beklerken saniyeler sonra, "Miyav," sesi kulağımıza dolmuştu.

"İşte, benim kızım!" Zamir Suzi'yi kucağına aldığında kendimi onların yanında bulmuştum. Zamir, defalarca Suzi'yi öptü; birbirilerini kokladılar; Suzi, Zamir'in burnunu ve dudağının kenarını yaladı.

"Şu an tüyler diken diken, sayın seyirciler! Baba-kız, aylar sonra birbirilerini buldu!" Bu defa Baran'ı susturmadık. Aksine güldük. Hatta kahkaha attık. Aylar sonra bir aradaydık ve gülüyorduk. Bu his, içime tarifi benzersiz bir huzuru misafir etmişti.

Büşra, kahkahalarımızın arasında bana sıkıca sarıldı. Şişkin karnı aramıza girerken elimi karnına koyarak, "İyi misin?" diye sordum.

Gülümseyerek benden ayrıldığında başını aşağı yukarı salladı. "İyiyim."

Büşra, arada Suzi olmasına rağmen Zamir'e de sarılmış, yaralarına bakarak dudak bükmüştü. "İyiyim, güzellik. Merak etme." Zamir'in sesiyle yatışan Büşra ona tekrar sarılmıştı. Ona kazayı saatler öncesinde Baran anlatmıştı ve Büşra dayanamayıp buraya gelmişti. Aslında bu, onun için daha iyiydi çünkü son aylarında yalnız kalması zor olacaktı.

"Haydi, gidip yemek yiyelim! Mihrinaz ısmarlasın."

Zamir ve Büşra, Baran'ı susturmak isteseler de araya girerek, "Gidelim!" dedim sevinçle. "Sabahtan beri hiçbir şey yemedim zaten." Akşam olmak üzereydi ve hâlâ ağzıma bir lokma koymamıştım. Sabah Rıfat Bey'le içtiğim kahveyle ayakta duruyordum.

Zamir Suzi'yi bana doğru uzattığında onu kucağıma alarak sevdim ve başından öperek yere bıraktım. "Sen iyisin, değil mi? Eğer yorgunsan gitmeyelim."

Başını iki yana salladı. "Önemli olan Küçük Hanımefendi'nin karnını doyurmak."

"Sen de mi öyle hitap edeceksin?"

Baran, "Karım mı demesini tercih ederdin? Sen de iyice uçtun, Mihrinaz!" diye araya girdiğinde Zamir, onun kafasına sertçe vurmuştu. Fakat Baran tabii ki durmadı. "Bugün Zamir'in neyi olduğunu sorduklarında Hürrem Sultan sesiyle *'beş evladının anası, nikâhlı karısıyım'* diyecekti, yemin ederim! Zor durdurdum!"

Büşra kahkaha atarken ona ters bakışlar yollamıştım ama pek umursamamıştı. Baran da ona katıldığında gözlerim Zamir'e dönmüştü. Gülmüyordu ama dişlerini yanak içlerine geçirmiş şekilde kendini sıkıyordu.

"Çok mu komik?"

Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. "Değil." *Aşırı sempatik görünüyordu ve bu hâli sinirimi silip süpürüyordu.*

Omzuna yumruğumu geçirirken, "Gülmesene!" diye bağırdım.

"İlişkinize bir ad koymanız gerektiğini size söylemiştim."

Baran ellerini göğsünde birleştirerek bilmiş bir tavırla bizi süzdüğünde, "Sen karışma!" diye aynı anda bağırdık.

İrkilerek ellerini havaya kaldırdı. "Beyaz bayrak! Haydi, yemeğe gidelim. Mihrinaz, bizi lüks bir yere götür de ne kadar fakir olduğumu hissedeyim."

Ölümle burun buruna gelmek, içimizde bir yerlerde kaybolan korkuyu bulup gün yüzüne çıkarmıştı. Artık herkes korkuyordu ve bu tüm koşulları eşitliyordu.

Paranoyak Zamir, arabayı önce Baran'a kontrol ettirmiş, teknik bir sorun olmadığından emin olunca kendisi de incelemiş ve sonra bizi bindirmişti. Kendi arabasının ön kısmı büyük hasar aldığı için artık onu kullanmayacağını ve yakın zamanda yeni bir araba alacağını söylemişti. Ben ise buna gerek olmadığını belirtmiştim. Güvenlik şefi olduğuna göre emri altında bir sürü araba olacaktı ve istediğini kullanabilirdi. Fakat sanırım bu teklifimi kabul etmesine imkân yoktu.

Baran'ın deyimiyle İskenderun'un limanında yöresel yemeklerden uzak, lüks bir restoran vardı. İskenderun insanları buraya pek uğramazdı ama başka yerlerden gelenler ve Hatay yemeklerine aşina olmayanlar için gözde bir mekândı.

Cam korkuluklu terasta, kenardaki masalardan birine geçtiğimizde Büşra manzaraya bakarak, "Harika!" diye mırıldanmıştı. Ayağımızın altında deniz vardı ve bence de eşsiz bir manzaraydı.

Baran, "Mihrinaz, bulaşık yıkamak zorunda kalmayız, değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Lan, sen nasıl adamsın? Hesabı kıza mı kilitleyeceksin?"

"He," dedi Baran umursamazca. "O zengin."

Avucumu çenemin altına getirerek dirseğimi masaya yasladığımda, "Sana maaş vermiyorlar mı?" diye sordum Baran'a.

"Veriyorlar," diye mırıldandı. "Ailemin bankaya borcu var. Onu ödüyorum. Zaten ek işleri de bu yüzden yapıyorum."

Gülümsemem yüzümden silindiğinde bir kez daha farklı yaşamların sınırlarında dolaştığımı fark etmiştim. Büşra ile Baran, Zamir ve benim aksime maddi konuda oldukça zor şartlarda yetişmişti. Özellikle Büşra sabahları yerleri süpürdüğünü, öğlen okula gidip akşamları garsonluk yaptığını söylediğinde kendi yaşadığım hayattan bir an için nefret etmiştim. Ona miras kalan evi bile hastane masrafları için harcamıştı ve elinde neredeyse hiçbir şey kalmadığını anlamak zor değildi.

Garson yanımıza gelip menüleri uzattığında kocaman menüyü elime alıp incelemeye başladım. İsmi bile okunmayacak bu yemekleri sevmiyordum. Oysa şimdi ortalama bir İskenderun restoranında acılı döner, dürüm, iskender ya da tepsi kebabı yiyebilirdik.

Büşra heyecanla, "Istakoz ve istiridyeyi hiç denememiştim. Çok merak ediyorum. Sipariş verebilir miyim?" diye sorup bana baktığında âdeta gözleri ışıldıyordu.

Baran, "Anan da güzel yapar mıydı bari?" diye ona laf attı. "Kızım, ananın evinde ıstakoz mu gördün de istiyorsun? Bu arada Naz, ben de kaz ciğeri istiyorum."

Zamir kısık sesle gülüp, "Babanın evinde kaz ciğeri mi yedin lan?" diyerek dalga geçti onunla. "Cimri herif. Düne kadar makarnanın üzerine tavuk eti bile eklemiyordun."

Büşra menüden kafasını kaldırarak, "Cimrilikte kimse onunla yarışamaz," dedi sitemle. Kahverenginden bir tık açık gözleri beni buldu. "İlk buluşmamızda beni iftar çadırına götürmüştü!"

Baran göz ucuyla ona baktığında, "Öğrenciydik o zaman," dedi yavaşça. "Hem zaten gözün benden başka bir şey görmüyordu."

Mest olmuş şekilde onları izlerken gerçekliğin verdiği acı kalbimin üzerine oturmuştu. Onlara çok yazık olmuştu. Birbirilerini hâlâ seven iki insandı ama Baran'ın inkâr ettiği, Büşra'nın ise katiyen yapmadığı ihanet yüzünden bu duruma gelmişlerdi.

Konuyu kapatma gereği duyarak, "Istakoz, istiridye, kaz ciğeri," diye siparişleri sıraladım. Başımı Zamir'e doğru çevirdim. "Biz de balık mı yesek?"

"Olur."

Sipariş vermekten çekineceğini düşündüğüm için böyle bir teklifte bulunmuştum. Cevabı beni tatmin ettiğinde elimle garsonu çağırdım. Garson anında yanımıza geldiğinde, "Istakoz, istiridye, kaz ciğeri ama biraz pişirin. Çiğ yiyemez. Bize de iki kişilik levrek tabağı hazırlayın, lütfen." Zamir'e döndüm ve açıklama yapma gereği duydum. "Şubat ayı levreğin en lezzetli zamanıdır." Başını salladı. Garsona dönerek, "Ortaya da humus getirin, lütfen," diye ekledim.

"Humus yok, efendim."

Gözlerimi kısarak garsona baktım. "Tamam. Çökelek salatası?"

"O da yok, efendim."

Menüyü sertçe masaya bıraktım. "Nasıl olmaz ya?"

Zamir sinirlendiğimi fark ettiği için anında müdahale etti. "Tamam, kardeşim. Siparişlerimiz bu kadar. İçecek olarak da su getir sen bize."

Garson giderken, "Ekmek de getir, koçum!" diye seslendi Baran arkasından.

Ona ağzı açık baktığımda, "Kaz ciğerini ekmeksiz mi yemeliyiz yoksa?" diye sormuştu saf saf.

Tüm sinirim yok olurken dudaklarımın arasından kaçan gülüşe engel olamadım. Gülüşüm saniyeler içerisinden kahkahaya dönüşürken yan masalardan bize dönüp bakanlar olmuştu ama umursamadan gülmeye devam ettim. Bu sabah canımıza kastedilmişti, Zamir kaza geçirmişti, Turan ve dedem kavga etmişti, Turan'a tokat atmıştım ama *şu an* tüm bunları silip götürmüştü sanki.

Zamir, beni izlerken ben, hâlâ kahkaha atmaya devam ediyordum. Baran arkasını döndüğünde, "Ulan, arka masadaki herif Naz'a bakıyor. Naz, gülmesene!" diye uyardı beni.

Zamir gözlerini benden ayırmadan, "Gül," demişti büyülü sesle. "Başkaları için kendini kısıtlama, kahkahanı kısma."

Okuduğum bazı kitaplarda ve izlediğim dizilerde tam bu kısımda erkeğin delirmesi, kalkıp karşıdaki adama dalması gerekirdi. Kadınların bundan hoşlandığı söylenirdi ama yalandı. Cihan olsa öfkesine yenilir ve şiddeti seçerdi. Fakat Zamir bunu yapmıyordu. Çünkü bir kadının herhangi bir mekânda gülmesi soruna yol açmamalı, kavgaya sebep olmamalıydı. Toplum, tek bir kişiden ibaret değildi ama herkesin tek tek kendine dikkat etmesiyle, aynaya bakmasıyla iyileşebilirdi. Zamir, şu an tam da bunu yapıyordu. Belki kıskanmıştı ama bunu belli etmeden kendini dizginliyor, beni kısıtlamaya teşebbüs etmiyor ve ondan beklenen şeyi yapmayı reddediyordu.

"Bu nasıl bir genişlik?"

Zamir gözlerini üzerimden çekmeden, "Şansını zorlama, Baran," diye fısıldadı.

Ona kapılıyordum.

Tek bir cümlesiyle içimi kıpırdatmış, beni alaşağı etmeyi başarmıştı. Onunla geçirdiğim zamanlarda hislerim asla sabit kalamıyordu. Ağlıyordum, üzülüyordum, seviniyordum hatta bazen mutluluktan havaya uçuyordum. Heyecandan dizlerimin bağı çözülüyor, ayaklarım yerden kesiliyordu.

Bazen dedemin yanında olduğu gibi onun yanındayken de kendimi küçücük bir kız çocuğundan farksız hissediyordum. Saçlarımı okşamasını diliyor, ondan şefkat bekliyor, merhametinden bana pay ayırmasını umuyordum. Beni sevmesini, benimle sohbet etmesini, dertleşmesini istiyordum. Onu tanımak, tanıdıkça daha çok sevmek ve daha çok saygı duymak istiyordum.

Ben onu, dedemi sevdiğim gibi sevmek istiyordum.

Pervasızca sevmek, gözü kapalı güvenmek, uğruna ölmek ve öldürecek kadar delicesine sevmek istiyordum.

Dedem için birini öldürmüştüm. Tetiği belki ben çekmemiştim ama silahı bizzat Ömer'in eline vermiş kadar suçluydum.

Ben, dedem uğruna birinin öldürülmesine göz yummuştum.

Ben, iyi biri değildim.

Ama yemin ederim, ben kötü biri de değildim.

Ben sıradan bir insandım. Hem hataları hem doğruları olan; şeytana uyan, sonra Tanrı'ya ellerini açıp af dilemekten yüzü kızarmayan, işleri yoluna girdiğinde Tanrı'nın varlığını unutan ve sonra çıkarları uğruna defalarca şeytanla aynı sofraya oturmaktan çekinmeyen insandım. Adem'in evladıydım işte. Benden daha fazlasını beklememek gerekirdi.

"Mihrinaz?" Adımın sardığı sesine karşılık düşüncelerimden sıyrıldığımda gözlerimi diktiğim masadan ayırdım ve ona doğru çevirdim. "Dinlemiyor musun bizi?"

"Sanırım hesabı nasıl ödeyeceğini kara kara düşünüyor."

Zamir anında, "Eğer üzerinde kart falan yoksa ben hallederim. Zaten senin ödemeni istemiyorum," dediğinde gülümsedim.

"Kartım üzerimde." Gözlerimi Baran ve Büşra'ya çevirdim. "Dalmışım bir an. Ne konuşuyordunuz?"

Büşra anlayışla kafasını salladığında, "Ben de o evde kalabilir miyim?" diye sordu çekingen bir şekilde. "Son zamanlarım zor geçiyor ve yalnız başıma idare edemiyorum." Zaten burada kalması gerekmiyor muydu? Bunun için izin istememesi gerekirdi. Orası benim bile değildi.

Büşra'ya sinirli bir bakış atarken, "Saçmalama," demiştim. "O ev Zamir ve Baran'ın. Tabii ki kalabilirsin."

"Tapusu da bizim üzerimize mi olacak?"

Baran'ın hevesle sorduğu soruya karşılık omuz silktim. "Maaş istemiyorsanız bu da bir seçenek."

Zamir çatalını sertçe masaya vurarak bizi susturmuştu. Bu konuda konuşmaktan nefret ettiğini biliyordum. Çünkü en başından beri derdi para değil, sadece bendim. Ufuk'un ablası Mihrinaz. Arkadaşının ablası Mihrinaz. Hayatını bilmeden sonlandırdığı kişinin hiç görmediği ama tanıdığı ablası Mihrinaz.

"Öldürdüğüm arkadaşımın ismi Ufuk'tu. O çocuk senin öz kardeşindi. Sırf bu yüzden ailene yardım ettim. Bir çocuklarını öldürdüm. Diğerini yaşatacaktım ama beceremedim. Bu da son itirafım olsun."

Böyle demişti. Beni yaşatmaktı niyeti ama bunu başaramadığını sanıyordu. Oysa o beni yeniden doğurmuş, yeniden hayata göz açmama vesile olmuştu.

Siparişler geldiğinde Büşra'nın tabağında kocaman bir ıstakoz, yanında ise bir tabak istiridye vardı. Komik olan ise Baran'ın önünde küçücük bir kaz ciğeri olmasıydı. Yemeğine şaşkınca bakarken, "Önüme kocaman kaz getireceklerini sanmıştım!" diye homurdandı. Ardından gözü Büşra'nın ıstakozuna kaydı. "Bölüşürüz, değil mi?"

Büşra, oyuncaklarını paylaşmak istemeyen küçük bir çocuk gibi önündeki ıstakozu kucakladığında cevabının olumsuz olduğunu belli etmişti. Birkaç dakika sonra Zamir ve benim levreklerimiz de geldiğinde garson başka bir isteğimiz olup olmadığını sormuştu. Bedenim alkol ihtiyacı ile kasıldığında bunu belli etmeden lavaboya gideceğimi söyleyerek dışarı çıktım ve restoranın bar bölümünde garsonu buldum.

"Efendim, bir isteğiniz mi vardı?"

Başımı onayla sallayıp, "Renksiz içkilerden ne var? Su gibi görünmeli," diye konuştum aceleyle.

Garson barmene döndüğünde barmen sırıtmış, ardından gözlerini gezdirdiği rafta bulduğu votkayı kavramıştı. "Rus votkası. Çarpar mı sizi?"

Çenemi dikleştirerek, "Çarpmaz," dedim kendimden emin sesle. Garsona dönerek, "Masadaki suyumu bitirir bitirmez bana aynı bardakta bundan getireceksin, tamam mı? Herkese su ama bana votka. Kimse bilmeyecek."

"Çok içerseniz kokusundan anlaşılır."

"Çok içmem."

Garson başını onaylarcasına salladığında masaya döndüm ve hiçbir şey olmamış gibi Zamir'in yanındaki yerimi aldım. Suyu bir dikişte içerken kimse bana dikkat etmemiş ama uzaktan beni izleyen garson seri şekilde gelip bardağımı almıştı. Onun bana getireceği votkayı beklerken önümdeki levreği çatal ve bıçakla bölüp yemeye başlamıştım.

Baran, "Ekmekle yemeseydim doymazdım," dediğinde gözlerimin odağına onu aldım ve gülmemek için dudaklarımı sıktım. Tabağını ekmekle sıyırırken oldukça komik görünüyordu. "B12, protein, A vitamininin hepsi bir yiyecekte. Zenginler işini biliyor."

Garson önüme su bardağındaki votkayı bıraktığında şüphe çekmemek adına ona dönüp bakmadım ve Baran'a, "Biz her akşam kaz ciğeri yemiyoruz, Baran. Hatta ben sadece birkaç kere yemişimdir," dedim.

"Zenginlerin zevki yok diye boşuna demiyorlar zaten."

Büşra bana bakarak, "Dalga geçiyor," dedi ve ağzına bir istiridye attı. "Zamir'le de hep böyle dalga geçerdi."

"Zamir'le bundan sonra daha çok dalga geçeceğim," diye ona sataştı. "Koskoca Hancıoğlu, koruma oldu. Başımıza taş yağacak."

Boğazımı temizleyerek, "Güvenlik şefi," diyerek düzelttim onu. Ardından elimi uzatarak votkayı aldım ve dudaklarıma götürdüm. Aşina olduğum ama biraz farklı gelen tat boğazımdan aşağıya inerken rahatladığımı hissediyor, daha fazlasını istiyordum. Votkayı su gibi içtim ama ne çok hızlı ne de yavaştım. Dibini gördüğümde yavaşça bardağı masaya bıraktım, uzaktan beni izleyen garsona yenilemesi için bakış attım.

Garson bardağımı götürdüğünde Zamir'in kendini kötü hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Dedemin çalışanı olmasını istemiyordum ki zaten bu, pek de öyle bir durum sayılmazdı. Dedem ondan zaman istemiş ve bu zaman içerisinde işlerini düzeltmeye çalışacağını belirtmişti. Zamir ise kendi şartlarını koşmuştu.

Sanırım ona hayrandım. Turan'ın ve benim bu zamana kadar yapamadığımız şeyi yapmıştı. Dedeme meydan okumuş, resti çekmişti.

Garson votkamı getirdiğinde başımın hafiften döndüğünü hissettim. Biraz daha balık yiyerek ikinci votkamı bitirdiğimde garson tekrar gelmişti.

Zamir'in sorgu dolu bakışları üzerimdeydi. "Sen bu kadar su içmezdin."

"Vah vah. Hesap şimdiden içini mi kavurdu? Kıyamam."

"Baran, sus!" Zamir kaşlarını çatarak bana doğru eğildi. "Mihrinaz, neden bu kadar su içiyorsun? Yoksa içtiğin su değil mi?"

Nefes alırsam kokuyu hisseder miydi acaba? Nefesimi tutarak susma hakkımı kullandığımda garson yanımızda belirmiş ve doldurduğu bardağı masaya bırakarak gitmişti. Zamir elini uzatarak bardağı alıp kokladığında gözleri daha da kararmıştı. Bardağı sertçe masaya

bıraktı ve gözlerini gözlerime dikti. "Ben senin sorumsuz kuzenin ve yavşak arkadaşın Cihan değilim. Bana oyun oynayamazsın."

Zorlukla yutkunduğumda öfkeli sesinin kalbimi kırdığını hissedebiliyordum. Oysa beni anlamasını ummuştum çünkü içkiye onun yokluğunda başlamıştım. Turan bana vitamin adı altında alkolü bırakmam için ilaçlar vermişti ama ilaçları kullanmadığım zamanlar bedenim alkol talep ediyordu. Alkol ise kilo almama yol açıyordu. Yaşadıklarımın zorluğunu görmesini bekliyordum ama o, tüm suç benimmiş gibi sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

Donuk sesle, "Beni anlaman gerekiyordu," dediğimde gözlerinden tuhaf ifadeler geçmiş, bedenini benden uzaklaştırmıştı.

"Ben seni anlamıyorum demek? Kim anlıyor seni? O yavşak mı?"

Baran yorumda bulunarak, "İçinde mi kaldı, Zamir?" demişti. "O gece barda dans etmelerini içine atmıştın ya hani..."

Baran'a cevap bile vermediğinde, "Zamir, neden anlamamakta diretiyorsun?" diye fısıldadım sadece onun duyacağı sesle.

"O mu anlıyordu yani seni?" Konu Cihan olduğunda Zamir'i tanımak asla mümkün değildi.

"Sahiden içinde kalmış çocuğun!"

Dudaklarımı oynatarak, "Baran, yangına körükle gitme," dedim. Beni şaşırtarak sustu ve kendini oyalamak için Büşra'nın istiridyelerinden bir tanesini ağzına attı. Büşra normalde ona kızardı ama sırf susması için ses etmemişti.

Zamir'in simsiyah gözleri bir an olsun üzerimden çekilmediğinde yutkunarak, "Yapma böyle," dedim çatlayan sesle. "Bugün ağır geçti. İhtiyacım vardı."

Alayla güldü. "Bahanelere sığınacak kadar aciz biri mi oldun?"

Aciz.

Aciz biri.

Aciz biri oldun.

Cümlesi tokat gibi yüzüme çarptığında bardağı aldım ve inadına kafama diktim. Bu hareketimle Zamir sandalyesini geriye itti ve kalkıp gitti. Gidişi içime kocaman bir taşın oturmasını sağladığında ağzım açık şekilde arkasından bakıyor, gerçekten gidip gitmediğini teyit etmeye çalışıyordum. Gerçekten gitmişti. Ardına bile bakmadan çekip gitmişti.

Gidişi beni âdeta bir enkaza çevirdiğinde garsona daha ağır bir içki sipariş verdim ve Baran ile Büşra'nın itiraz etmesine rağmen sarhoş olana kadar içtim. Bu sefer içkilerim kadehte geliyordu ve rahatlıkla fondip yapıyordum.

Bana aciz demişti.

Neleri sırtlandığımı unutmuştu ve bana aciz demişti.

"Mihrinaz," diyerek masanın üzerindeki elimi tuttu Büşra. "Dur artık. Lütfen."

Baran onun aksine, "Rahat bırak," dedi.

"Ama bugün de eve sarhoş dönerse ne olacak?" Demek ki Baran ona dün olanları anlatmıştı.

Baran umursamaz bir ifadeyle, "Korumalar artık bizim emrimizde. Rahatça sokarız eve," dediğinde kahkaha attım. O kadar yüksek sesle kahkaha attım ki herkes şaşkınlıkla bana dönmüştü.

"Düşünsenize," dedim kahkahalarımın arasında zorlukla. "Zamir, dedeme rapor verirken beni ispiyonluyormuş." Daha yüksek sesle güldüğümde bu sefer bana Baran da katılmıştı.

"Zamir, İstihbarata zor rapor veriyor, kızım."

İstihbarat dediği an aklıma gelen o kadınla kaşlarım çatıldı. Bugün bana kim olduğumu soran, gelip yatağında oturacak ve ona dokunacak cüreti bulan kadını anımsamak sinirlerimi bozmuştu. "O kadın, Zamir'den hoşlanıyor mu?"

Baran, "Şimdi o mu geldi aklına?" dedi hayretle. Bulanıklaşan görüntüsüne rağmen gözlerimi gözlerinden çekmedim. "Hoşlanıyor sanırım. Sürekli onunla ilgileniyor, arkasını kolluyor falan."

Elimdeki kadehi yanağıma yaslarken kirpiklerimi kırpıştırıp, "Sence ben mi güzelim yoksa o kadın mı?" diye sordum. Bu kıyaslamayı sanırım bana sadece kıskançlık yaptırabilirdi.

Baran keyifle gülerken, "Tabii ki sen, çilli!" deyip uzanarak burnumu sıktı. "Keşke kardeşim olsaydın. Seni Zamir'e vermezdim ve çok eğlenirdim!"

Tüm ifadem sarsılmıştı. Kadeh, parmaklarımın gevşemesi sonucunda masaya devrildiğinde içinde kalan bir yudum içki de dağılmıştı. Zihnimde yükselen ve yükselmekte olan tüm sesler sustu ve geriye sadece Baran'ın cümlesi kaldı.

Keşke kardeşim olsaydın.

Birisi ilk defa onun kardeşi olmamı istemişti.

Ayağa kalkarak Baran'ın arkasına geçtim ve boynuna sıkıca sarıldım. Gözlerim dolarken, "Teşekkür ederim!" demiştim sevinçle. "Çok teşekkür ederim."

"Neden bana teşekkür ediyor bu?" diye sordu Büşra'ya. "Hesabı ödeyeceğimi sanmıyor, değil mi? Ancak arabamı satarsam ödeyebilirim!"

Boynunu kollarım arasında sıkıştırırken dolan gözlerimi silme gereği duymadan eğilip yanağını öpmüştüm. İçimde bu zamana kadar ona karşı nasıl bir sevgi beslemiştim, bilmiyordum ama tek cümlesi, bu sevgiyi dışa vurmamı sağlamıştı.

Ben, bu hayata mağlup biri olarak gözlerimi açmıştım. Doğar doğmaz bir servet kazanmış ama annem ve babamı kaybetmiştim. Yıllar sonra, varlığını bilmediğim kardeşimi kaybetmiştim. Ama şimdi birisi ilk defa kardeşi olmamı istediğini dile getirmişti.

Ondan ayrılmadığım dakikalar içerisinde elini kollarımın üzerine getirerek sarılmama karşılık verdi.

Bugün ağabeyim olmasını dilediğim kuzenim beni terk etmişti. Az önce ise içimde ömrüm boyunca tanımlayamayacağım bir yere ve ilklere sahip olan adam beni terk etmişti.

Ama ben, şu anda başka bir ağabey kazanmıştım.

Yemeklerimizi bitirip hesabı istediğimizde başım çok daha feci dönüyor, kulaklarım uğulduyordu ama garsonun bize doğru gelip hesabın ödendiğini söylediğini anlayabilmiştim. Ah, giderken hesabı ödemişti. Nahif adamdı. Ama aynı zamanda da acımasızdı. Beni bu masada bırakıp gidecek kadar acımasızdı.

Eve gelene kadar sessizliğimi korumuştum ama arabadan indiğimde kıkırdamaya başlamıştım. "Komşu mu olduk biz?" Elimi dudaklarıma götürerek gülmeye devam ettiğimde Büşra beni tuttu ve kaybettiğim dengemi sağlamaya çalıştı.

Korumalar ön bahçedeki çardakta otururken gözlerimi kısarak karanlıkta Zamir'in simasını seçtim. Evet, oradaydı. Başta oturmuş, karşısındaki adamlara bir şeyler anlatıyordu. Bir süre sonra Baran yanlarına ulaştığında eğilip kulağına bir şeyler fısıldamıştı ve her ne dediyse Zamir'in gözleri bana dönmüştü.

Ona gülerek el salladım.

Göz devirdi.

Dil çıkardım.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve bana doğru adımlamaya başladı.

Kolumu Büşra'dan kurtararak, "Geldi benimki!" diye bağırdım. Zamir büyük adımlarla yanıma ulaştığında hâlâ kıkırdıyordum. "Hesabımızı da ödemişsin!"

Zamir öfkeli gözlerini Büşra ve arkasındaki Baran'a çevirdiğinde, "Neden bu kadar içmesine müsaade ettiniz?" diye sordu. Burnundan öfkeyle nefes verdiğini işittiğimde başımı göğsüne yaslayarak elimi omuzlarına çıkardım.

"Yakışıklı!" Ona sokulmaya çalıştım ama buna fırsat vermedi. "Odaya çıkalım mı? Ne de olsa kuzenimin gözünde ben bir -"

"Tek kelime daha etme!" diye tısladığında irkilerek geri çekildim ve kapanmakta olan gözlerimi açmaya çalıştım.

Kırpıştırdığım kirpiklerimin arkasında görüntüsü silikleşirken gözlerim dolmuştu. Ellerim ve dizlerim aynı anda sözleşmiş gibi titrediklerinde sarsılmıştım ama beni zayıf bir beden tutmuş, kendine yaslamıştı. Büşra ince ellerini bedenime sardığında, "Ben seni odana çıkarayım," diye fısıldamış, ardından eliyle omzumu sıvazlamıştı. Zamir, sanki Büşra'nın cümlesiyle komut almış gibi önümden çekildiğinde Büşra, beni bahçeden içeri sokmuş ve bizi izleyen gözler eşliğinde eve girmeme yardımcı olmuştu.

Eve girdiğimde Büşra'ya merdivenleri göstermiştim. Beni tutarak zorlukla merdivenlere götürdüğünde bir eli omuzumda, diğeri ise kendi belindeydi. Acaba canını yakıyor muydum? Karnında bir yük olmasına rağmen bir taraftan da beni taşıyordu.

Bu düşüncem ondan uzaklaşmama sebep olduğunda duvara tutunarak titreyen dizlerimle kendimi yukarı çıkarabilmiştim. Odamı parmağımla gösterdiğimde Büşra, benden önce içeri girmiş ve ışığı yakmıştı. Fakat bunu yaptıktan hemen sonra dudaklarından korku dolu bir nida yükselmişti.

Odaya vardığımda yatağımda oturan, elinde bizim fotoğrafımızı tutan Turan'la karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordum.

Ona bakarak kocaman kahkaha attığımda, "Pusuda mı bekliyorsun?" dedim ve göz ucuyla Büşra'ya baktım. "Kuzenim beni Zamir'le basma hayali kuruyordu sanırım."

Turan'ın pişmanlık barındıran bal rengi gözleri Büşra'ya değdiğinde tekrar bana bakmış, ardından saniyeler içerisinde Büşra'ya tekrar dönme gereği duymuştu. Anında pişmanlığı uçup gitmiş, yerine gözlerinden kalp çıkan bir ifade yerleşmişti.

Büşra güzel bir kadındı. Kadınsı güzelliğe, sapsarı saçlara, açık kahverengi gözlere, şahane bir burna ve hayatımda gördüğüm en dolgun dudaklara sahipti. Vücudu ise çok daha iyiydi. Hatta hamilelik kiloları onu daha çekici gösteriyordu. Turan'ın bu tepkisi tahmin edilebilirdi ama kör müydü? Hamile birinden de elektrik alamazdı!

Turan'ın gözleri Büşra'nın şişkin karnına iliştiğinde toparlanarak ayağa kalkıp karşımda belirmişti. "Konuşabilir miyiz?"

"Hayır!" Kuvvetim yoktu ve hareketsizdim. Dizlerimin titremesini bile gözümle görmesem, yürümek zorunda olmasam hissetmezdim ama onun cümlesinin hissi hâlâ üzerimdeydi. Gözlerimi Turan'ın gözlerine dokundurmamaya çalıştım çünkü o gözlere baktığımda kendi küçüklüğümü görmekten nefret ediyordum.

Yatağa kendimi attığımda Büşra bana doğru eğildi ve ayakkabılarımı çıkarmaya başladı. Turan da eğildiğinde, "Ben hallederim," demişti.

Büşra onu tersleyerek, "Ben yaparım. Sen çık," dedi. "Seni görmek istemiyor."

"Bu seni ilgilendirir mi?"

Turan'ın ukala cevabına karşılık Büşra gözlerini devirdi ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra montumu da üzerimden aldı. "Çıkarsan kızın üzerini değiştireceğim."

Turan kaşlarını çatarak yatakta uzanmış bana, ardından Büşra'ya baktı. "Sen kimsin?"

"Seni ilgilendiren biri olmadığım kesin. Şimdi çık dışarı."

Turan'ın gözleri belerirken, "Sen bana emir mi veriyorsun?" diye sordu.

"Aynen," dedi Büşra ona ve beni kaldırarak sırtımı yatak başlığıyla buluşturdu. "Emir veriyorum sana."

Bu sefer Turan'ın yüzüne oldukça çapkın bir ifade yerleştiğinde, "Şu an etkilendim bu tavrından," demişti kısık sesle. "Sert kızları severim."

Çıldırmış gibi yatağın üzerinde debelenip gülmeye başladığımda ikisi de dönüp bir saniye bile bana bakmamıştı. Çünkü Turan serseri bir gülüşle Büşra'yı izliyor, Büşra ise öfkeyle onu süzüyordu.

"Git, az ötede etkilen." Büşra bana doğru döndüğünde yatağın üzerinde oturmuştu. "Hayret bir şey ya!"

Ben gülmeye devam ederken Turan, hâlimin iyi olmadığını fark edip odamdan çıkmıştı. Büşra, üzerimdekileri çıkarıp dolaptan aldı-

ğı pijama takımını giydirdiğinde gülsem bile usluydum ve onu zorlamıyordum. Bir çocuk gibi beni giydirip yorganın içine tıktığında yüzüme düşen saçları geriye doğru itmiş ve komodinin üzerindeki bardağımı suyla doldurarak bana doğru eğilmişti.

"Benden istediğin bir şey var mı?"

"I-ı," diye mırıldanıp yastığıma sarıldım ve ona sırtımı döndüm. "Yok."

"Teşekkür etmeyecek misin?"

Dudak bükerek, "Neden teşekkür edecekmişim sana?" diye sordum. "Beni soydun ve vücudumun kötü olduğunu görüp egonu tatmin ettin. Bu arada erkek olsam sana düşerdim. Çok güzelsin!"

Keyifli bir şekilde güldüğünde, "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi. "Ayrıca vücudun gayet güzel. Sadece kilo almışsın?"

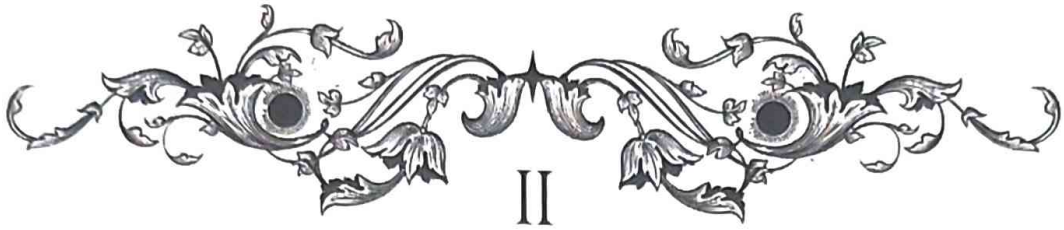
Yorganın altındaki ayaklarımla debelendim. "Çok mu belli oluyor?"

Büşra bilmiş bir tavırla, "Evet," dedi. "Bayağı kilo almışsın. Alkol yüzünden mi?"

Gözlerimi kapatarak, "Hı-hı," diye mırıldandım. "Alkol, baklava ve bir sürü tatlı yüzünden. Ama bırakırım yakında."

"Hangisini bırakırsın?"

Uykuya teslim olmadan hemen önce, "Tatlıyı," diye fısıldadım. "Tatlıyı bırakırım."

II

Kuşunun Peşini Bırakmayan Kafes

"Ruhum kör müydü?
Neden hep sert duvarlara çarpıyor, taşlara takılıp düşüyordu?"

"Rana teyze, baklava istiyorum!" diye bağırıp merdivenleri koşar adım indiğimde ayakkabımın açılan bağcığına dolandım ve üç basamak kala yere düştüm. Düştüğümde dudaklarımdan kopan çığlık tüm evi inletirken daha gözümü açamadan başımın üzerinde bir sürü insan birikmiş, hepsi bana doğru uzanmıştı.

Benimle aynı yaşta olmasına rağmen kollarını bedenime dolayarak beni kaldırmaya çalışan Turan, "İyi misin?" diye sordu endişeyle. Yerde oturmamı sağladıktan sonra bedenimi yokladı, saçlarımı ayırarak başıma baktı.

Rana teyze, Ertan Bey ve birkaç koruma iyi olup olmadığımı sorduklarında kenarda durup sadece bizi izleyen yengeme kaşlarımı çatarak bakmıştım. O neden yanıma gelmiyor ve benimle ilgilenmiyordu? Dün yine Aysar'ı çalıp oyun oynadığımız için miydi bu öfkesi?

Dudak bükerek, "Dizim," dedim ağlamaklı sesimle. "Dizim acıyor."

Turan'ın gözleri elbisemin kapattığı dizime indiğinde eliyle elbisemi sıyırdı ve dizime baktı. Kanıyordu. Rana teyze, koşar adım ilk yardım çantasını getirirken Turan, pürdikkat yarama bakıyordu.

Ertan Bey eğilerek, "Küçük Hanımefendi, çok kanamıyor ama dilerseniz hastaneye gidebiliriz," demişti. "Dedenize haber verelim mi?"

"Büyütüyorsunuz ama!" diye araya girdi yengem. "Hiçbir şeyi yok."

Turan kaşlarını çatarak yengeme döndüğünde ağzını açıp bir şey söylemek istemiş ama koşar adım gelen Rana teyzeyi fark ettiğinde susarak geri çekilmişti. Dakikalar sonra Rana teyze, yaramı temizleyip dizimi sardıktan sonra bana baklava açmak için mutfağa gitmişti.

Ertan Bey, "Sizi salona ya da odanıza taşıyayım mı?" dediğinde başımı iki yana salladım. "Bir şey olursa bana seslenin."

O gittiğinde Turan hâlâ karşımda bağdaş kurmuş şekilde oturuyor ve beni izliyordu. "Canın çok acıdı mı?"

"Acıdı."

"Biliyor musun, sanki canın acıdığı için benimki de acımış gibi hissettim. Çok tuhaf değil mi?"

Omzuna vurarak, "Yalancı," diye mırıldandım. "Öyle bir şey olamaz."

"Vallahi bak!" diye itiraz etti. "Yemin ederim, hissettim acıyı."

"Tamam, inandım."

Omuzlarını dikleştirerek, "Eğer inanmıyorsan ben de düşerim merdivenlerden," demişti kendinden emin tavrıyla. "Eşit oluruz."

"Düşemezsin."

Tek bir cümlemle ayağa kalkıp merdivenlere çıkmış, kendisini bile isteye boşluğa bırakmıştı. Sonuç olarak kolu, bedeninin altında kaldığı için kırılmış ve alçıya alınmıştı. Hastanede bana kalem bulup vermiş ve ismimi yazmamı istemişti. Alçısına ismimi yazdığımda bir ay kadar sonra çıkardığı alçıyı hatıra olarak bir kutuya koymuş ve bugüne kadar dolabında saklamıştı.

Hastanedeyken bana, "Acını hissettim," dedi. "Peki, sen benimkini hissettin mi?"

Ona inanmamıştım ama düştüğü zaman kalbimin nasıl acıdığını hissettiğimde haklı olduğunu anlamıştım.

"Hissettim."

2 hafta sonra...

Küçükken dedemle uyumadığım zamanlar kimsesiz olduğumu hissederdim. Doğar doğmaz hayatın en sağlam tokadını yiyen, anne ve babası olmayan bir çocuk olduğumu düşündüğümde *kimsesiz* kelimesi belki de tam olarak beni tanımlıyordu. Odamda yastığıma sarılıp gözyaşlarımı akıttığımda bana masal anlatmasına ihtiyacım olan annemi ya da babamı düşünürdüm. Tek sorun onların yüzünü bile bilmemem, seslerini daha önce hiç duymamamdı sanırım.

Bir keresinde bodrum katında birkaç kaset bulup salona taşımıştım. Halam ve enişte min düğün kasetini izlemek istemiş ve yakalanmıştım. Rana teyze, hışımla kaseti çıkarmış, gözlerimin önünde parçalara ayırmıştı.

Sonradan anlamıştım. O kasette bana yasak olan annem ve babam vardı.

Dedem çok çalışmasa belki daha az hissederdim kimsesizliğimi. Gün içerisinde yengemin çocuklarına karşı olan sevgisi beni mahvediyordu çünkü. Akşam yediye kadar bin defa ölüyor, kapı çaldığında ve elinde çikolatayla gelen dedem sayesinde bir defa diriliyordum.

Bazen amcam bana sarılmak isterdi. Korkardım ve ona sarılamazdım. Babamın yerine koymak, ona bağlanmak her zaman beni korkutan bir detaydı çünkü.

Bazen halam saçımı okşamak, örmek isterdi. İzin vermezdim. Bunu annelerin yapması gerektiğini düşünür, yengemin Aysar'ın saçlarını toplamasını hayranlıkla izlerdim. Ben ise aksine sürekli saçlarımı açık bırakır, toplamazdım.

Her kimsesiz kızın saçı biraz dağınıktır çünkü.

Dedem bana masal anlattığında sonuna varamadan uyuyakalırdı. Ben hiçbir masalın sonunu bilmeden, duymadan büyümüştüm. Belki de bu yüzden kendi hikâyemin sonunu da öngöremiyordum.

Uyandığımda koca iki haftanın nasıl geçtiğini sorguluyordum. Tek bir kelime ifade ediyordu sanırım bu iki haftayı. Sessizlik. Dedemle sessizdik. Turan'la sessizdik. Ama en beklenmedik olanı Zamir'le sessizdik. Katiyen konuşmuyor ama sürekli karşı karşıya geli-

yorduk. İnatlaşıyorduk. Geceleri verandada oturup içki içiyordum. O ise gelip benden uzakta oturup sigarasını içiyordu. Pervasızca... *Ben kaç kadeh içsem, onun küllüğüne o kadar izmarit birikiyordu.*

Düşüncelerim eşliğinde uzun bir duş almış, ardından saçlarımı havluya sardıktan sonra bornozumu giyerek banyodan çıkıp odama girmiştim. Mart kapıdaydı ve havalar yavaş yavaş ısınıyordu. Bu yüzden üzerime ince bir bordo kazak, altıma siyah bir tayt giymiş, kazağı salaş bir şekilde dışarı çıkarmıştım. Ayağıma geçirdiğim kısa, siyah botlarımdaki gümüş fermuar, bilekliğim ve boynuma taktığım uzun gümüş kolyeye uyuyordu. Kolyemin ucunda ay sembolü vardı. Bunu Hazal'la beraber geçen hafta almıştım ama ilk defa takıyordum.

Cildim son zamanlar oldukça solduğu için makyaj yapma ihtiyacı hissetmiştim. Hafif bir BB kremi fırça yardımıyla yüzüme sürüp pudrayla sabitlemiş, gözlerimi hafifçe renklendirerek öne çıkarmıştım. Bugün girmem gereken iki toplantı vardı ve bitkin görünmek istemiyordum. Dudaklarıma kendi renginden bir tık koyu ruj sürdükten sonra parfüm sıktım ve uzun, ince, siyah kabanımı alarak dışarı çıktım. Çanta taşımayı sevmediğim için sadece cüzdanım ve telefonumu cebime atmıştım.

Aşağıya indiğimde kahvaltı faslı çoktan bitmişti. Geç uyuyup geç uyandığımdan dolayı beni beklememelerini söylüyordum artık. Dedemle de zaten aram pek iyi değildi. Bu yüzden bu isteğime karşı gelmemişti.

Onunla neredeyse hiç konuşmuyordum. Akşam geldiğinde aldığı çikolataları mutfak tezgâhına bırakıyor, bana uzatmaya bile çekiniyordu. Çünkü yaptıkları beni hem kırıyor hem de kızdırıyordu ama o, hiçbir şekilde durmuyordu.

Turan ise defalarca benden özür dilemişti. O yokmuş gibi davranmaya devam ediyordum. Fatih, Hazal ve Cihan bizi barıştırmaya çalışsa da bu nafileydi çünkü barışmak için önce içimdeki bu kırgınlığın geçmesi gerekiyordu.

Sevdiğim tüm adamlara kırgındım.

Ve bu duygu omuzlarımın çökmesine, kalbimin ağırlaşmasına neden oluyordu.

Mutfakta ayaküstü bir şeyler atıştırıp portakal suyumu içtim ve dışarı çıktım. Aynı anda bahçede beni gören korumalarla selamlaşmış ve gözlerimle onu aramıştım.

Gözlerim çardağın yanına iliştiğinde onları görmüştüm. Zamir, Baran ve Büşra. İki hafta içerisinde Büşra evde tek başına kalmasın diye onu üçümüzden biri yanına alıyordu. Bazen benimle holdinge gelirdi. Birkaç saat holdingde vakit geçirirdik, sonra ise ona buraları gezdirirdim. Bazen Zamir'le takılırdı. Nadiren ise Baran'la beraber kalırdı. O günler, her ikisi için de ağır geçerdi.

Çardağa doğru ilerlediğimde üçünün bakışları da bana dönmüştü. "Günaydın."

"Uyuyan güzel uyanmış!" Baran yanağımdan makas aldığında istemsizce gülümsemiştim.

Büşra, "Holdinge mi gideceksin?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onayladım.

Aynı anda Zamir, "Gökhan, sen geç arabaya," diye konuştu kulaklığına. "İbrahim ve Arif arkadan gelecek." Tüm korumaların aksine Zamir takım elbise değil, boğazlı, ince bir siyah kazak, aynı renkte pantolon ile kaban giymişti. Baştan aşağı siyah giyimini bozan tek şey başındaki koyu gri şapkaydı. Şapka... Ona çok yakışıyordu.

"Benimle gelir misin?"

Büşra sıkıntıyla omuz silkti. "Gelip sana ayak bağı oluyorum. Canım da çok sıkılıyor. Boş boş oturmaktan bıktım!"

Aniden aklıma gelen fikirle, "Asistanım olmak ister misin? Günde birkaç saat çalışırsın. Yorulmazsın hiç," dediğimde hepsi bu teklifime şaşırmıştı. Büşra'nın paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu ihtiyacını Zamir karşıladığı için oldukça rahatsızdı. İki erkeğin evinde yaşayan bir kadın olarak kendisini güçlü hissetmesi gerekiyordu.

Hiç düşünmeden, "Becerebilir miyim?" diye sormuştu. Ressamlık mezunuydu ama özel asistanım olarak sürekli mailleri kontrol etmesi, benim yerime mail yazıp yollaması, programımı hatırlatması yeterliydi. Onu çok yormayacağımdan emindim.

"Becerirsin tabii! Haydi, hemen gidip sana sözleşme hazırlatalım."

Zamir ve Baran çıt çıkarmadan bizi dinliyor, hiçbir onay ya da itiraz cümlesinde bulunmuyorlardı. Büşra koluma girdiğinde onları geride bırakarak Gökhan'ın kullanacağı arabaya geçmiştik. Zamir birkaç dakika sonra gelip ön koltuğa oturduğunda araba çalışmış ve bahçeden çıkmıştık.

Gökhan, "Kaçta geleyim sizi almaya, ağabey?" diye sorduğunda muhatabı ben değildim. Böyle soruları artık Zamir'e soruyor, ondan yanıt alıyordu.

"Arabayı bırakıp çocuklarla dönersin."

Gökhan bu dediğine şaşırmıştı ama ikiletmedi, soru sormadı. Zamir'in her ortamda otoritesi vardı sanırım. Nitekim İstihbarattan takım arkadaşlarının ziyarete geldiği gün bile bir lafıyla herkesi dışarı çıkarabilmişti. Sadece iki hafta olmasına rağmen burada da liderliğini konuşturuyordu. Tek bir lafı ile herkese istediğini yaptırıyordu. Ertan Bey'in yıllardır üstlendiği görevde böyle söz sahibi olduğunu görmemiştim. Fakat onun yerine gelen Zamir, anında hâkimiyet kurmuştu. Ertan Bey ise şu anda dedemin danışmanıydı ve bundan çok memnundu.

Holdinge vardığımızda Zamir'in inmesini beklemeden Büşra'yı alıp içeri girdim ve birlikte asansörle yukarı çıktık. Benimle konuşmaya çalışmadığı için ben de onunla konuşmuyordum. Bu inadımız iki haftadır sürüyordu ve nereye kadar gideceğini merak ediyordum. "Çok heyecanlandım!"

Ona bakarak omzuna dokundum. "Heyecanlanma. Kafanı dağıtacağın, rahat bir iş olacak. İstediğin gibi de giyinebilirsin. Muhatabın ben olacağım."

Asansörden indiğimizde onu İnsan Kaynakları Müdürü Yeşim Hanım'la tanıştırmıştım. Yeşim Hanım'a gerekli bilgilerini verdikten sonra Büşra'ya odamın yanında bir oda göstermiştim ama bunu istememişti. Onun yerine benim odama bir masa ve sandalye koydurtmuştuk. Aslında haklıydı çünkü holdingdeki birkaç saatimizi ayrı odalarda geçirmemiz anlamsız olacaktı.

"Büşra," diye seslendiğimde masasına ona verilen bilgisayarı yerleştirmekle meşguldü. "Avans için iki kat aşağıya iner misin?"

Başını iki yana salladı. "Buna gerek yok."

"Var," diyerek deri koltuğuma yaslandım. "Her çalışana önceden avans verilir. Sen Zamir ve Baran'a bakma. Onların meselesi çok başka."

"Ona bir şeyler almak istiyorum," diye mırıldandı. Başını eğerek şişkin karnına baktı. "Cinsiyetini bile öğrenmekten korkuyorum ama çok merak ediyorum."

"Bugün öğrenebiliriz," dedim ve masama doğru hevesle eğildim. "Seni iyi bir doktora götürmemiz gerekiyordu zaten. Cinsiyetini de öğreniriz böylece. Sonra gidip ona bir sürü kıyafet alırız. Ne dersin?"

Gözlerinin parladığını gördüğümde bunu bir cevap olarak kabul etmiş ve halamı arayarak bana iyi bir doktor bulmasını rica etmiştim. Halam, dakikalar sonra bana doktorun numarasını ve adresini mesaj attığında Büşra, avansını alıp geri dönmüş ve bilgisayarının başına geçmişti.

Saate bakarak, "Toplantıya gireceğim," diye mırıldandım. "Benimle gelip not tutar mısın?"

Hevesle başını salladığında birlikte toplantı odasına doğru ilerlemiştik. Halkla İlişkiler Departmanı ile olan toplantımızda İskenderun'daki marinaların yeni tanıtımlarını konuşmuş, çalışacağımız yeni isimleri tartışmıştık. Yeni tanıtımlar arasından önerileri kurul kararı ile elediğimizde sona iki şık kalmıştı. İki şık ise ben, Turan, amcam ve dedem arasında tartışılacak ve seçilecekti. Halamın tüm hisseleri Turan'a geçtiği için artık o da en büyük hissedarlardan biriydi.

Toplantı bir saatten fazla sürmüştü. İkincisi ise sadece Yeşim Hanım ve benim aramdaydı. Holdingin en çalışkan on elemanına prim verilmesini tartışmış, bunu seçmesi için üç üst düzey İnsan Kaynakları çalışanını görevlendirmiştik.

Büşra kendi masasında not tutarken oldukça kısa süren toplantı da sona ermiş, böylece öğle yemeği zamanı işimiz tamamen bitmişti.

Sandalyesine yaslanarak, "Çok eğlenceliydi! Ama acıktım. Sana yemek ısmarlayayım mı?" diye sordu.

"Olur," dedim ve ayağa kalkarak askılıktan kabanımı alıp giydim. "Sonra da doktora gideriz. Bizi sadece birkaç saat bekleyebilirmiş."

Büşra'yla beraber odadan çıktığımızda koridorda bize doğru gelen simayı görmek adımlarımın yavaşlamasına sebep olmuştu. Ama hemen sonra omuzlarımı dikleştirerek yanından geçip gitmeye karar vermiştim.

Kolumdan nazikçe tutarak beni durdurdu. "Kuzen?" Sevimli çıkmasını dilediği ses tonuna karşılık yüzümü buruşturmak istedim ama etrafta bize bakan insanların varlığı, beni zoraki şekilde gülümsemeye mecbur etmişti.

"Turan, nasılsın?"

"İyiyim, canımın içi. Sen nasılsın?" Eliyle saçıma dokunup başımı okşadı. "Maşallah, ne güzel olmuşsun bugün."

Üzerine kusmama ramak kalırken, "Seni gördüm. Nasıl olabilirim?" diye sordum.

"O zaman harikasın!" Bal rengi gözleri koluma giren Büşra'ya takıldığında, "Ne haber?" diye sordu çapkın bir tavırla. Büşra'yla bu iki haftada üçüncü defa karşılaşıyordu ve her zaman bu şekilde ona yanaşıyordu. Büşra ise Turan'a asla yüz vermiyordu.

"Sana ne?"

Turan'ın cevap vermesine fırsat vermeden Büşra'yı çekiştirip asansöre götürdüğümde gerginliğini hissedebiliyordum. Onu asansöre bindirdiğimde, "Turan'ı takma," diye fısıldamıştım. "Hayatında senin kadar güzel birini görmediği için delirdi."

Anladığını belli eden bir şekilde ağır ağır kafasını salladı. Bir süre sonra birinci kata ulaşmış ve çıkışa doğru ilerlemiştik. Gözlerim Zamir'i aradı ama ortalıkta yoktu. Güvenlik görevlisine dönerek, "Bize taksi çağırır mısın?" diye sordum.

"Zamir Bey buralardaydı," diyerek etrafa bakındı. "Size bir araba ayarlasam daha iyi olur."

Kaşlarımı çatarak itiraz kabul etmeyen sesle, "Taksi," dediğimde başını onayla sallamış ve bize taksi çağırmıştı.

On dakika kadar sonra gelen taksiye bindiğimizde, "Zamir çok kızacak," demişti Büşra. "Arayıp haber mi versek?"

"Haber vermeyeceğiz." Beni merak etmesini, benimle konuşmasını istiyordum. Hatta bana kızmasına, bağırıp çağırmasına da razıydım ama sessizliği beni bitiriyordu. Sessizliğine tahammül edemiyordum kesinlikle. Bu yüzden onun sınırlarıyla oynamak zorundaydım.

Büşra'yla beraber sahildeki küçük bir kafeye gitmiş ve döner yemiştik. Onun döneri acısız, benimkisi ise acılıydı. Fakat acısızı bile Büşra için fazlaydı. Yine de tadını beğendiği ve aç olduğu için sonuna kadar yemiş, üstüne de ayran içmişti.

Ayranını bitirdiğinde peçeteyle ağzını silerek, "Efsaneydi," demişti. "Istakozdan bile lezzetliydi."

Büşra'yı nedensizce mutlu etmek istiyordum. Çocukluğunu, gençliğini kurtaramazdım belki ama çocuğu için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Kendimi buna mecbur hissediyordum. Belki de iyileşmek için başka bir çocuğu kurtarmam gerekirdi ve bu, daha cinsiyetini bile bilmediğim o minikti.

Hesabı ödediğinde ona engel olmadım ve birlikte tekrar taksiye bindiğimizde cebimden telefonumu çıkarmış, gelen mesajlar ile aramalara bakmıştım.

Turan: *Onu işe almışsın.*

Turan: *Evli de değilmiş. Hatta hiç evlenmemiş. O zaman çocuğun babası kim?*

Turan: *Ben hayatımda daha önce böyle güzel kadın görmedim. O da hamile çıktı, iyi mi? En azından evli değil. Ne de olsa benim de kendime göre ahlak kurallarım var.*

Ahlak kuralları mı? Bunu dedesine ve magazine yakalanmamak için gece kulübü açan Turan mı söylüyordu? Başımı iki yana sallayarak Turan'la olan konuşmadan çıktım ve Zamir'in isminin üzerine tıkladım.

Zamir: Ara beni!

Büşra, o sırada çalan telefonunu korkuyla bana uzatmıştı. Ekranda Zamir'in ismini görmemle aramayı cevaplamam bir oldu. "Neredesiniz siz?"

Yüzümü buruşturdum. Sesi kulağımı tırmalamıştı. "Bağırma?"

Derin nefes alarak, "Neredesin?" diye sordu daha sakin sesle.

Dudaklarımı ıslatarak, "Doktora gidiyoruz," demiştim.

"Bir şey mi oldu?" Bu sefer kaygılanmıştı.

"Büşra'yı kontrole götürüyorum."

"Konum at bana hemen." Sesindeki emir veren tona karşılık kaşlarımı çattım. Normalde ona konumu atardım ama sırf bu şekilde konuştuğu için şansını kaybetmişti.

"Atmıyorum," dedim istifimi bozmadan. "Gerekirse Gökhan gelir, bizi alır. Sen gelme."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Beni sınıyorsun, değil mi?" diye sormuştu. Sesli şekilde nefesini dışarı verdiğini işittim. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?" diye sordum. "Aciz biri gibi davranmıyorum işte. İstediğin bu değil miydi? Sizin beni korumanıza ihtiyacım yok."

Tüm sakinliğini bozarak, "Mihrinaz!" diye bağırdığında telefonu yüzüne kapattım. Bunu yaparken bir saniye bile tereddüt etmemiştim. Her ikimizin telefonunu da tamamen kapattığımda Büşra, bana engel olmak istemişti ama ona öyle bir bakış atmıştım ki oturduğu yere sinmiş ve sesini dahi çıkaramamıştı.

Hastanenin önünde indiğimizde ücreti ödemiştik. Özel bir hastaneydi ve halamın tavsiye ettiği doktor burada çalışıyordu. Daha önce hiç gelmediğim bir yerdi ama halamın tavsiyesine güvenmem gerekiyordu.

Büşra, heyecanla etrafa bakarken ben, direkt olarak doktorun ismini belirtip odasını sormuştum. Odayı bulduğumuzda kapıyı çalıp içeri girmiştik. Orta yaşlarında olan kadın ayağa kalkarak, "Merha-

ba," dedi ve bana elini uzattı. "Siz Havva Hanım'ın yeğenisiniz, değil mi?"

Elini sıkarak, "Evet," diye mırıldandım. Ardından Büşra'yı gösterdim. "Çok yakın bir arkadaşım. Buraya yeni taşındı."

Pırıl Hanım, halamın dediğine göre İskenderun'un en iyi jinekoloji uzmanıydı. Büşra'ya anında birkaç soru sormuş, sonrasında Büşra'nın banka sayesinde hamile kaldığını öğrenmişti. Bu durumu oldukça doğal karşılamış, bundan yıllar önce yurt dışında bir banka yoluyla hamile kalan hastası olduğunu belirtmişti. Hastası olan kadının çok normal bir süreç geçirdiğini, sağlıklı bir bebek dünyaya getirdiğini söylediğinde rahatlamış ve gülümsemiştim.

Büşra'nın karnını açtıktan sonra pantolonunu da çok az indirmiş ve ultrason için hazırlamıştı. Heyecanla monitöre bakarken benim de kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Birkaç dakika sessizliğin hâkim olduğu odada aniden duyduğum kalp atışları beni dumura uğratmıştı. Monitörde beliren bebekle beraber ağzımdan kopan sevinç nidasına engel olamadım.

Gözlerimi kısarak cinsiyetini öğrenmeye çalıştığım saniyeler içerisinde, "İyi mi?" diye sormuştu Büşra heyecanla.

Pırıl Hanım gözlerini monitörden ayırmadan, "Çok iyi görünüyor," demişti.

"Cinsiyeti ne?"

Büşra alayla güldüğünde ona işaret parmağımı sallamıştım uyarı niteliğinde. Son birkaç günde bu bebek için fazlasıyla heyecanlı sayılırdım. Onun doğumuyla hayatımda bazı şeylerin değişeceğini sanıyordum belki de. Tek eksiklik masumiyetti. Suzi ve doğacak bebekle ihtiyacım olan masumluğa erişemesem de biraz bile olsa dokunabilir, teselli bulabilirdim.

"Siz annemizden daha heyecanlısınız sanırım. Bu zamana kadar neden öğrenmediniz cinsiyetini?"

Büşra dudaklarını ıslatarak, "Hazır değildim," diye yanıtladı doktorunu. "Aslında anne olmaya da hazır değilim ama tutunacak bir dala ihtiyacım var."

Pırıl Hanım başını sallayarak, "Kucağınıza aldıktan sonra tüm korkularınıza rağmen mutlu olacağınızdan eminim," dedi. "Cinsiyeti kız. Umarım sizin gibi güzel olur. Tebrik ederim!"

Elimi dudaklarıma götürerek monitöre baktım. Küçücük olan bu beden bir kız mıydı? Büşra kadar güzel bir kız çocuğu... Hayatımıza Suzi gibi saflığı ile girecek olan küçük bir bedenin hayali bile nasıl yüzümde tebessüm oluşmasına sebep oluyordu?

Büşra gözlerini kapatarak birkaç dakika sessizce durdu. Ardından dudaklarını kıpırdatarak, "Kız," diye mırıldandı. Gözlerini açtığında bana bakarak, "Kızım olacak. Duydun mu?" diye sordu inanmamış gibi.

"Duydum!" Karnını silmesine yardımcı olduktan sonra kazağını düzelttim. "Gidip ona bir şeyler alalım."

Pırıl Hanım, Büşra için dikkat etmesi gereken gıdaların listesini oluştururken birkaç vitamin de eklemişti. Listeyi alıp cebime attığım sırada Pırıl Hanım ödememiz gereken faturayı hazırlıyordu. Bu sırada, "Havva Hanım'la biz sık sık görüşüyoruz. Faturayı ona yönlendirmemi rica etti," demişti. Büşra kaşlarını çatarken ben, anlayışla başımı sallamış ve ayağa kalkarak doktorla vedalaşmıştım.

Odadan çıktığım sırada Büşra da peşimdeydi. "Halanla neden sık sık görüşüyor? Anlamadım."

"Halamın rahminde uzun süredir bazı problemler var. Bu yüzden yıllardır tedavi görüyor."

"Sonradan mı oldu? Ne de olsa iki çocuğu var."

"Evet," dedim düşünceli sesle. Tam olarak ne zamandır tedavi gördüğünü hatırlamıyordum ama kendimi bildim bileli tedavi görüyordu. Büyük ihtimalle hastalığı Leyla'nın doğumundan sonra gelişmişti.

Hastaneye yakın olan İskenderun Park Forbes'a doğru yürürken Büşra sürekli konuşuyordu. İsmini ne koyacağı ile ilgili binlerce seçeneği bana sunduğunda ona her defasında kendisinin seçmesi gerektiğini söylemiştim ama bu cevabımı umursamadan fikrimi sormaya devam ediyordu. "Beril nasıl? B ile başlasa güzel olmaz mı sence de?"

Aynur yengem de bu düşünceyle çocuklarının ismini Aysar, Anıl koymuştu. Benim için pek de mühim olmayan bir detaydı. Uyumlu olup olmamasının ne önemi vardı ki?

Büşra, B harfi bile başlayan tüm kız isimlerini AVM'ye ulaşana kadar saymıştı. AVM'ye vardığımızda bu sefer de kıyafetlerin içerisinde kaybolmuştu. Her kıyafeti kendisinin üzerine tutup nasıl olduğunu soruyordu. Kendisinin onları giyeceğini sanıyor olabilir miydi acaba?

Saat kavramını yitirdiğimizi düşündüğüm anlarda ellerimiz torbalarla dolmuştu. Çoğunu yeğenim olduğunu varsaydığım bebeğe hediye olarak almıştım ama bazılarını Büşra ödemişti. En sonunda dışarıya çıkabildiğimizde havanın çoktan kararmış olduğunu fark etmiş, taksi çevirmiştik.

Taksi anayolda ilerlerken aklıma istemsizce iki hafta önce yaşadığım olay gelmişti. Bu yolda son hız giden arabada ölmek üzereydim ve bu düşünce, içime bir endişenin çöreklenmesine sebep olmuştu. Dedemin dostu olan Kemal Demirhan'ın bir anda düşmanımız olmasını anlayamıyordum. *Belki de yeni bir olay değildir,* diye düşünmeden edemiyordum. En başından beri düşmanlarından biri olabilirdi. Nitekim aralarının bozuk olduğunu bile aklımdan geçirdiğimi anımsıyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak ileriye baktığımda gördüğüm şeyle kaşlarımı çattım. Bu yolun ortasında çevirme mi vardı? Taksici arabayı durdurduğunda tanıdık bir sima arabaya doğru eğildi ve beni gördüğü zaman gülümsedi. "Yenge?" Hastanede Zamir'in ziyaretine gelen ve sözlü olduğunu bildiğim genç polis gelip kapımı açtı. "İnebilir misin, lütfen?"

"Neden?"

Kaşlarını havalandırarak, "Tahmin ediyorsundur bence," diye yanıtladı sorumu. Dudaklarımın arasından sesli bir nefes verip Büşra'ya eve gitmesini söyleyerek arabadan indim. Zamir, beni bu şekilde mi aramıştı yani? Yola çevirme koydurarak? Bu adam gerçekten de sınırları zorluyordu.

Gözlerim etrafı taradığında, "Zamir nerede?" diye sormuştum.

"Gelmek üzeredir." Eliyle çevirmeyi dağıttığında bir polis aracı anında uzaklaşmış, diğeri ise kenara çekilmişti.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Adın ne senin?"

"Doruk."

"Bana *yenge* demezsen sevinirim, Doruk!"

Gülerek, "Ama Zamir, benim sözlüme öyle hitap ediyor," diye itiraz etti. "Ben sana demezsem doğru olmaz."

Cırlayan sesle, "Ay, bana ne?" dediğimde yüzünü buruşturarak bir adım geri gitti. "Bana yenge falan deme."

"Tamam, yenge."

Ağzımı açıp bağırmak istediğim sırada gözlerime vuran far ışığı buna engel olmuştu. Tam yanımda duran arabaya baktığımda bunun daha önce görmediğim yeni model *M235i* olduğunu fark etmemle gözlerim irice açılmıştı. Arabanın sahibi birkaç saniye sonra kapıyı açıp dışarı çıktığında yutkunma ihtiyacı hissetmiştim.

Arabanın sahibi Zamir'den başkası değildi.

İçerisinde lavlar biriktirdiği siyah hareleri bana değdiğinde yükselen ateşin çıtırtılarını duymuştum. Gözleri benden sonra yanımda duran Doruk'a ilişti̇ğinde alevlenen gözlerine yağmur yağmıştı sanki. Yüzündeki gerginlik azaldığında Doruk'a doğru birkaç adım atmış ve ona sarılmıştı. "Eyvallah, kardeşim."

"Her zaman."

Onlar ayrıldığında Zamir elini cebine atmıştı. Sigara çıkaracağını düşünüp, "Arabayı ben kullanmak istiyorum!" diyerek onu durdurmuştum.

Bana döndüğünde gözlerindeki ateş tenimi yakmıştı. "Hayır."

Omuz silktim. "O zaman taksiyle dönerim."

Doruk tartışacağımızı anlamış gibi bize el sallayarak, "Oldu o zaman," dedi ve koşar adım polis arabasına doğru ilerledi. "Görüşürüz sonra!"

Zamir, burnundan soluyarak bana döndüğünde ben, yolun kenarına geçmiştim ve taksi durdurmaya çalışıyordum. Gelip kolumdan tuttuğunda tutuşu sert değildi ama bakışları bir duvardan farksızdı. "Arabaya geç."

"Geçmiyorum!" Kaşlarımı çatarak yüzümü yüzünün hizasına getirdim. "Ne yaparsın? Zorla sürükler misin?"

Bana doğru eğildiğinde yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatmıştı. Kapkara gözleri yüzümde dolaşırken bile tüm tenimin karıncalanmasına neden olmuştu ama buna rağmen istifimi bozmamaya çalışıyordum. Yutkunarak, "Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi.

Kafamı şiddetle iki yana salladım. "Ben artık hiçbir şey bilmiyorum! Beni bırakıp gitmeyeceğini de düşünürdüm ama gittin!"

"Bağırma?" Beni taklit ettiğini anladığımda kolumu ondan kurtarıp geri çekildim.

"Bağırırım! İki haftadır susuyorsam şimdi bağırırım!"

Çenesini dikleştirerek, "Sana sus diyen mi oldu?" diye sordu. "Oturup nerede hata yaptığını düşünmedin, değil mi? Düşünmezsin çünkü! Kendinde asla hata aramazsın."

"Turan'a silah doğrulttuğumda korkudan bayılmıştın. Neden?"

"Onu vurmandan korkmuştum."

"Turan'ın beni vurmasından korkmadın mı?"

"Onun seni vurmayacağından emindim."

"Ya onu vursaydım?"

"Seni silerdim."

"Beni silme vaktin geldi o zaman."

Onu yaralarına dokunmayacağım şekilde omuzlarından ittirdim. "Sen sadece hata mı ararsın? Hatanın sebebi önemli değil mi senin için? Ben alkolik olmadım. Sadece unutmak için içtim. Beni kovduğun günü unutmak için içtim, anladın mı? Sen kovdun beni! Sen çağırdın Turan'ı! Seni silme zamanımın geldiğini söyledin! Alkolik değilim ama olsam da tek suçlusu sensin! Anladın mı? Sensin!"

Ona karşı duyduğum öfkeyi bir anda haykırdığımda bozguna uğramıştı. Beni ağzı açık dinlerken omuzlarına vurduğum yumrukları önemsemiyor, durdurmaya yeltenmiyordu. Tüm dünya durmuş, tüm sesler susmuş ve sadece benim haykırışlarım yankılanmıştı sanki o an. Öfkem, sinirim, acılarım dilimden yuvarlanıp düşerken ayağımızın altındaki zemini bile titretmiş gibiydim ama bunu umursamadan devam ettim:

"Sen beni mahvettin ama ben senin yolunu bekledim! Haklısın. Ben aciz biriyim. Beni kovan adamı bekleyecek kadar acizim! O geldiği gün koşa koşa onu arayacak kadar acizim!" Elimi güçsüzce kaldırıp omzuna vurmak istediğim sırada beni durdurmak istemişti. Kolları bedenimi zapt etmeye çalıştığında çırpınarak, "Bırak beni!" diye bağırdım. Bıraktı. Gözlerimi gözlerine diktiğimde, "Ben senden gittiğimde bin defa arkama baktım! Ama sen giderken buna tenezzül bile etmedin. İki haftadır benimle konuşmuyorsun. Bu muydu senin özlemin? Bu muydu?" diye bağırmaya devam etmiştim.

"Allah benim belamı versin ya," dediğimde iki elimle başımı tutuyordum. "Üç aydır yolunu bekliyordum. Üç aydır rüyalarıma gelmen için uyuyordum! O nota gurursuzca nasıl koştum ben?"

"Ben..." Sesim artık çok daha kısıktı. "Herkese seni anlattım. Herkeste seni aradım ama sen, beni umursamadan göreve gitmişsin! Ya ölseydin? O, son günümüz mü olacaktı? Ha?"

"Zaten öleceğimi düşünüyordum."

Cümlesiyle beraber yüzüne sert bir tokat attım. "Aptal! Hayvan herif! Nefret ediyorum senden! Nefret ediyorum bu davranışlarından!" Hükümsüz sözlerimin onu yıkacağını bekliyordum ama umurunda değildi. Beni neden bu kadar iyi tanımak zorundaydı? Onu sözlerimle yaralama gücüne bile sahip değildim.

Omuzlarına vurarak onu ittim. "Git, geber o zaman! Neden geldin? Neden?"

Cılız sesle, "Mihrinaz," deyip bana doğru kocaman adım attığında elimi bariyer olarak uzattım ama bu engeli umursamadan tam karşımda durup beni kollarıyla sardı. Kolları, saçlarımın döküldüğü sırtımda buluştuğunda beni kendisine doğru çekti ve bedenlerimizi bütün hâline getirdi.

Kokusu burnuma doldu.

Parfümünün ve şampuanın sert, yakıcı kokusu içime sızdığında kendimi ona sarılırken bulmuştum. Gücünü yitiren kollarımın biri omzuna tutunurken diğeri boynunu kucaklamıştı.

Sıcak nefesinin boynuma değdiğini hissettiğimde titredim.

Boynuma doğru, "Sana zarar gelmesine tahammül edemiyorum," dedi. Nefesi tüm tenime doğru süzülürken, "En çok da kendine zarar vermene dayanamıyorum," diye devam etti sözlerine. "Ben senden hiç gitmedim. Ve seni hiç kovmadım. Böyle düşünmeyi kes artık." Kelimeleri, bir enkazın altından saatler sonra can çıkarmaya çalışması gibiydi. Hem umut dolu hem de umutsuzdu.

"Kovdun!" diye çemkirdim. İçime sinen o hissi kapı dışarı edemiyordum çünkü incinmiştim.

"Kovmadım!" Başını boynumdan çekmek istediğinde elimle onu durdurdum ve başını tekrar köprücük kemiğime bastırdım.

Kısık ama öfkeli çıkan sesimle, "Kendi yamaçlarından itseydin kurtulurdum belki ama geçmişimin uçurumundan attın beni. Tüm gerçekleri saklayıp sonunda ucu sivri ve ateşle kavrulan bıçağı çevirip sapladın bana! Sen aylarca sustun. Sonra her şeyi bir anda anlatıp sırtıma büyük bir yük yükledin. Beni sakat bırakıp gitmemi sağladın. Beni kovdun, Zamir. Ne kadar inkâr edersen et, sen beni gönderdin," diyerek onun boynunu daha sıkı kucakladım. "Senden nefret ediyorum."

"Kesin öyledir."

"İnanmıyor musun?"

"Asla."

Başımı boynuna gömdüm. Şu an hiçbir şey düşünmüyordum. Hiçbir plan kurmuyordum. İçimden nasıl geliyorsa öyle davranıyordum. Ona kızıyordum, onu kınıyordum ama noktalı cümlelerimden sonra tek yapabildiğim onu daha sıkı kendime bastırmak oluyordu. Ne kadar kızsam da bir adım uzağa gitmesine tahammül edemiyordum. Her koşulda ona teslim oluyordum.

Boynuma doğru nefesini verdiğinde kolları belimi sıkıca sarmış ve beni kendisine doğru çekmişti. "Affet beni." Aciz çıkan ve medet uman ses tonu nefesine karışıp tüm tenimi yaktığında durmasını diledim ama durmadı. "Bu benim eserim. En başından her şeyi anlatmalıydım. Yapamadım. Kırılgandın, nahiftin. Sürekli ağlıyordun ve olanları atlatamıyordun. Anlatıp daha çok üzmek istemedim ama mahvettim seni. Affetme beni."

Affet beni.

Affetme beni.

Çelişkili bir Zamir...

O an gelen siren sesleriyle ondan uzaklaştığımda yoğun mavi ile kırmızı ışığa karşılık gözlerimi kıstım. Ardından megafondan gelen ses, "Yenge, affet şu çocuğu," demişti. Bu Doruk'tan başkası değildi. Dudaklarım istemsizce kıvrılırken yanımızdan geçip giden polis arabasına bakmıştım. Zamir de geri adım atarak ellerini ceplerine tıkmış ve arkasından başını iki yana sallamıştı.

Ona doğru dönerek, "Biraz dolaşmak istiyorum," dediğimde gözleri aniden parlamıştı.

"Hayhay," deyip başıyla sahili işaret ettiğinde yutkundum.

"Yalnız dolaşmak istiyorum. Uzun zamandır yapmıyorum."

Zamir tereddütle beni süzüp, "Uzak mesafeden seni izlesem?" diye sordu. "Daha yeni canınıza kastedildi. Ve hâlâ kim olduğunu bulamadık." *Kim olduğunu ben zaten biliyorum ama bunu dillendirmek felâketlerin başlangıcı olabilir.*

"Esir gibi yaşamanın nasıl bir his olduğundan haberin var mı? Aylarca göçebe gibi oradan oraya savruldum. Evime geldim ama yine zindandayım. Bıktım ben! Bir canım var ama onu korumak için tüm hayatımı mahvediyorum."

Bana doğru adım atıp, "Anlıyorum," dediğinde elimle onu durdurdum.

"Anlayamazsın!" dedim sitem dolu bir sesle. "Sen özgürsün ve beni anlayamazsın. Bana korunmaya muhtaç biri gibi davranmaktan vazgeçin. Gittiğim her yerde izlenmek berbat bir his. Sürekli altın kafesimin içinde olmaktan bıktım."

İşaret parmağını göğsüne getirerek, "Ben mi özgürüm?" diye sordu hayretle. "Ben her gün kendimi bin defa kontrol ediyorum. Her an üzerime çip takılabilir, birileri peşimde olabilir. Arkama baka baka ilerlemekten önümü göremiyorum. Ama buna rağmen senin o karanlık yolda düşmemen için önünden gidiyorum. Sana zarar gelmesin diye! Evet, yaşadığın hayat zor. Altından bir kafese mahkûmsun ama bunu sen seçmedin. Kimin torunu olacağını seçemezdin!"

Dudaklarım titrerken, "Git," diyebildim çatlayan sesimle. "Lütfen, git. Yalnız kalmak istiyorum."

Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Buna izin veremem."

"Senden izin istemiyorum!" diye haykırdım var gücümle. Tüm cadde sesimle inlediğinde yanımızda bir araba durmuş, dedemin yaşlarında bir taksi şoförü arabadan inmişti.

"Bre, sen bu kızı rahatsız mı ediyon?" dedi. Hatay şivesiyle. Gelip yanımda durduğunda kaşlarını çatmış, öfkeli bakışlarla Zamir'e bakıyordu? "Hı?"

Zamir şaşırsa da kendini hızla toparlayarak, "Yanlış anladınız," dedi. "Biz sadece konuşuyorduk."

"Bin arabaya, kızım. Ben seni eve bırakım."

Zamir elimden tutarak beni yanına çektiğinde, "Ben bırakırım," demişti seri şekilde.

"Bre, beni kızdırma!" diye bağırdı yaşlı adam. "Yolun kenarında kızı bağırtıyon hele! Belki götürüp öldürecen kızı, ben neden sana inanam? Ülke olmuş kadın cinayetlerinde neredeyse bir numara!"

Adamın vurguladığı nokta kanımızı dondurduğunda Zamir, çıkış yolu aramak istercesine aşağı baktı. Ardından başını kaldırarak, "Amca," dedi alçak sesle. "O benim sözlüm. Tartışıyorduk sadece. Her çiftin başına gelir."

Ne? Sözlü mü dedi o? İrileşen gözlerle Zamir'e baktığımda o bana değil, amcaya bakıyordu.

Yaşlı amca önce ona, sonra bana bakarak gözlerini ellerimize indirdi. Yüzü sinirli bir hâl aldığında, "E, hani yüzük?" diye sormuştu.

Zamir'in kapana kısıldığını düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdığımda elini kabanın iç cebine atmış ve kırmızı bir kutu çıkararak amcaya göstermişti. Kutuyu açtığında içinden kafam kadar bir tektaş yüzük çıkmıştı. Gözlerim belerdiğinde, "Bak, amca," dedi yüzüğü ona gösterip. "Evlilik teklif edecektim birazdan."

Amca sanırım tatmin olmuştu. Gözleri bana döndü. "Doğru mu söylüyor? Eğer seni rahatsız ediyorsa süreyim arabayı karakola! Korkma, kızım. Kimseden korkma!" O an sahip olduğumuz yaşlılarla, yaşadığım yerin insanıyla nedensizce gurur duymuştum.

Gülümseyerek, "Rahatsız etmiyor, amca. Kusura bakma, yanlış anladın sen," dedim. Amca birkaç saniye bana bakmış ve ifademi tartmıştı. Bana inandığında vedalaşarak arabasına binmiş ve geldiği yolda ilerlemeye devam etmişti.

Zamir'in dudakları arasından bir nefes duman olup geceye karıştığında gözlerim avucunda tuttuğu kutuya doğru indi. "Hayırdır?"

Sorumu kavrayamamış gibi yüzünü buruşturmuş, yüzüğü kastettiğimi anladığında, "Ha," demişti. "Bunu Doruk'a aldım. Sözlüsü başının etini yiyordu yüzük için." Hiçbir şey söylemediğimde başını eğerek gözlerimizi aynı hizaya getirdi. "İstersen sana da alayım?"

Burnumdan sesli nefes vererek, "Hah!" dedim alayla. "Sanırım paran çok." Gözlerim yeni aldığı arabaya kaydı. "Arabalar, yüzükler..."

"Akşahinler kadar olamayız tabii."

Gözlerimi kısarak, "Nereden bu kadar para? Ajanların maaşı iyi mi sahiden?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak, "Maaşımız iyi," dedi gülerek. "Babamın maaşını da ben alıyorum. Birikmiş param vardı, birkaç ev de bırakmıştı bana."

"Annen peki?"

Yüzü aniden düştü. "Nart ya da Yusuf, her ay ona gönderdiğim para zarfını posta kutusuna bırakıyor."

"Anladım."

"Her neyse," diyerek konuyu dağıttı. "Gidelim." O ilerlemek istediğinde ben aksine yere mıhlanmış gibiydim. Bana döndüğünde yerimde durduğumu fark etmiş ve derin bir nefes vermişti. "Keçiliğin tuttu, değil mi?" Gözlerinin tam ortasındaki yansımama baktım kararlı bir şekilde. Bu gece tek başıma dolaşacaktım ve hiçbir şey, beni bundan alıkoyamayacaktı. Arabanın anahtarlarını avucuma bıraktı. "Pekâlâ. Arabayı sana bırakayım o zaman. Onunla dönersin."

Hiçbir şey söylemediğimde son kez bana bakarak arkasını döndü ve kaldırım boyunca yürümeye başladı. Gidişi zorakiydi ve bu, adımlarına bile yansıyordu. Ama gerçekten biraz yalnız kalma ihtiyacı hissediyordum.

Arabayı kilitledikten sonra onun aksi yönünde yürümeye başladım ama bunu yapmadan önce sahil kenarına geçmiş, Akdeniz kokusunu ciğerlerime çekmiştim. Yirmi dört yılımın ayak izlerinin üzerine basa basa yürüdüğüm sahilin kenarında duran parka baktığımda bir an Turan ve kendi çocukluğumu görür gibi olmuştum.

"Turan, nefesim yetmiyor! Koşamıyorum!"

İsyan ederek koştuğum salıncağın etrafında duran Turan kahkaha attı. "Yakalayamazsın ki!"

Cümlesi beni tahrik ettiği için nefessiz kalana kadar koşup onu yakalamaya çalıştım ama nafileydi çünkü benden çok daha hızlıydı. Salın-

cağın etrafında defalarca döndüğümüzde her ikimizin de başı dönmüş ve yere yığılmıştık.

"Koşmayın demedim mi size?" Halamın sitem dolu sesi kulaklarımıza dolduğunda birbirimize bakarak gülümsedik.

Terden yapış yapış olan yanağımı Turan'ın omzuna bıraktım. "Ya! Terlisin."

Halam bize su uzatırken, "Sen de terlisin, Turan! Soluklanın. Eve gidiyoruz," demişti.

Ev... Turan'la bizi ayıran tek yerdi. Ben onlarda asla kalamazdım çünkü dedem izin vermezdi. Fakat Turan, sık sık bizim evde kalır hatta benimle uyurdu.

Halam bize su uzatırken çantasından çıkardığı havluyla Turan'ın terini silmek için uzandı. "Anne, havlu bir tane mi var?"

Halam mahcup şekilde bana bakıp, "Evet," diye yanıtladı Turan'ı. "Bir tane getirmişim."

"Mihrinaz'ın terini sil. Ben böyle iyiyim."

Ona şaşkınca baktığımda, "Ama sen çabuk hastalanırsın," demişti halam. Bu cümlesi kalbime oturduğunda annesizliğin ne demek olduğunu sekiz yaşında olmama rağmen milyonuncu defa hissetmiştim.

Parkta koştuğumda terimi silmek için bana havlu veren bir annem yoktu. Onun yerine benden havlu sakınan bir halam vardı.

Geçmişim asla geçmeyecek, her zaman zihnime ağırlık yapacak, kalbimi deşip kanatacaktı. Bundan artık emindim ve yavaş yavaş durumumu kabulleniyordum sanırım. Kemal Demirhan tutuklanana, annem ve babamın sonu belli olana kadar bu hayatı yaşamaya mecburdum.

Anne ve babamın sonu ne olacaktı? Dedem onlara kıyamadığını belirtmişti çünkü biri kendi kanından olan adam, diğeri ise beni dünyaya getiren kadındı. Peki, onları nasıl hayatımızdan çıkaracaktı?

En önemlisi ne zaman beni bu esir hayatından kurtaracaktı? İki hafta geçmişti ama hâlâ bir sonuca ulaşamamıştık.

Düşünceler zihnime prangalarını geçirirken ayaklarım acıyana kadar yürümüş, sonra anayola ilerleyerek Zamir'in arabasına binmiştim. Ehliyetimi çoktan almıştım ama araba kullanmayı pek sevmezdim. Kendime ait bir arabam da yoktu ama Zamir'in arabası çok hoşuma gitmişti ve sanırım hayalimdeki araba buydu.

Arabayı çalıştırıp eve sürmüş, kapının önünde durdurmuş ve lambalarla sarılmış aydınlık bahçeye girmiştim. Kapının önünde sadece İbrahim ve Arif vardı. Beni gördükleri an başlarıyla selam verdiler.

Gözlerim çardağa doğru döndüğünde onu bulmayı bekledim ama yoktu. Arka bahçede denize uzanan verandada olacağını düşündüğüm için çardağın yanından dönerek verandaya ulaştım ve iki tanıdık bedenle karşılaştım.

Zamir ve Baran verandadaki kanepede oturmuş, sigara içiyordu. Kaşlarım çatılırken sessiz adımlarla yanlarına ulaştım. "Baran?" İrkilerek bana döndüğünde elindeki sigaraya dikkatimi verdim. "Sen sigara içer miydin?"

Omuz silkti. "Ara sıra." Sesindeki kederin yüzüne çöktüğünü fark ettim.

"Kay."

Baran Zamir'e doğru kaydığında onunla kanepenin başlığının arasına oturdum ve bedenimi tamamen döndürdüm. "Neye üzüldün sen, reçelim?"

Güldü. "Reçelin mi?"

"Çilek reçelim?"

Daha yüksek sesle güldüğünde Zamir sessiz olması için koluna vurmuştu. "İçtin mi, Naz?"

Yüzüne doğru *hoh* yapıp nefesimi verdim. "İçmedim." Beni alkolik mi sanıyorlardı? Sadece canım sıkıldığında içerdim ve bazen fazla kaçırırdım.

Baran memnun olmayan bir şekilde, "Et kokuyorsun!" demişti. Öğlen Büşra'yla yediğimiz döneri hatırladığımda haklı olduğunu dü-

şünmüştüm ama bu kadar uzun süre et kokmama da anlam verememiştim.

Başımı omzuna yaslayarak, "Neye üzüldüğünü söylemedin," dedim sessizce.

Yine aynı kederle iç çekti. "Kızı olacakmış." Sesi sanki dokunsam ağlayacakmış gibi çıkmıştı. "Bir kızımız olmasını hayal ederdim. Hatta adını da Barbüş koyacağımı söylerdim."

"Barbüş mü?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Baran ve Büşra'nın kısaltması." Sigarasından derin nefes çekerek, "Görmediğimde zor, gördüğümde daha zor. Ne hayallerim vardı. Hepsi mahvoldu," dedi kısık sesle. Ona haykırmamak için zor tuttum kendimi. Banka sayesinde hamile kaldığını, onu aldatmadığını söylemek istedim ama verdiğim söz dudaklarıma paslı bir kilit vurmuştu. "Elimde küçük bir umut kalmıştı ama bugün o da elimden alınmış gibi hissettim. Kalbim çok acıyor, Naz... Canım çok yanıyor. Sana yemin ederim, ben hâlâ her yerde o kadını arıyorum. Bulduğumda Büşra'nın karşısına çıkarmak, itiraf ettirmek için. Ama çok geç." Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve nefesi kesiliyordu. Baran'ın ilk defa çaresizliğini görüyordum. Başını yavaşça omzuma yaslaması için kaldırdığımda sigara izmaritini küllüğe bastırıp başını omzuma bıraktı.

Zamir sigara dumanını göğe doğru üflediğinde etrafımızı saran gri duman havaya karışmış ve kokusu burnumuza dolmuştu. "Hepsi senin hatan. O kadınla ne halt ediyordun sanki?"

"Lan, kaldırım kenarında buldum! Gecenin bir vaktinde sokakta mı bıraksaydım?" diye sitem etti Baran. "Sevgilisiyle kavga etmişti, eve dönemezdi. Getirip salona yatırdım onu. Sabah uyandığımda çırılçıplak yanımda uzanıyordu!"

Zamir kafasını iki yana salladı. "O manzaranın bir açıklaması olabilir mi sence?" Haklıydı. Sevgilisinin yatağında çırılçıplak uzanan bir kadının nasıl bir izahı olabilirdi?

"Telefonundan bilgi almak için o köstebek kadınla görüştüğünde Naz sizi görmüştü. Ama sonra kendini inandırdın, affettirdin."

Zamir'ın dudakları kıvrıldı. Yüzünde buruk bir tebessüm peyda olurken, "Mihrinaz beni hiç *affetmedi*. Hem de hiçbir şey için," diye mırıldanmıştı. İçimdeki o ateşe kelimelerini attığında durmasını diledim ama durmayacağını da biliyordum. "Affetmesin zaten."

Affet beni.

Affetme beni.

"Baran, bir dal versene."

"Konuşma tarzına bak lan!" diye dalga geçti Baran. Başını omzumdan çekmiş, elinin tersiyle yüzündeki yaşları temizlemişti. Çok kısa bir an indirdiği gardını tekrar almıştı. "Gören de kırk yılın sigara içeni sanar."

Zamir paketi bana doğru uzattığında şaşırmıştım çünkü bu, ondan beklenmedik bir davranıştı. Ardından bana uzattığı, üzerinde *B.H.* yazılı olan çakmağıyla parmaklarımın arasındaki sigarayı ateşlemişti. Bu çakmağı bana verdiği günü anımsadığımda gözlerimiz kesişti. *Aynı şeyi hatırlamıştık.*

"Sadece onunla ateşlerim sigarayı. Babamın çakmağıydı. Şehit düştüğünde üzerinden çıkmıştı."

Yanan sigaradan bir nefes çektiğimde genzimi yakan duman içime dolmuştu. Birkaç saniye sonra sigarayı parmaklarım arasında sıkıştırıp dudaklarımdan çekmiş, dumanı dışarı üflemiştim.

"Hayda! Her zaman seni küçük bir kız çocuğu görürdüm." Baran'ın sesiyle başımı ağır ağır ona çevirdim. "Ama şu an sigarayla çekici bir kadın gibi göründün."

Zamir sert olduğundan emin olduğum bir şekilde kafasına vurdu. Baran'la aynı anda güldük. O ise ifadesini bozmadan denize bakıyordu. Sert çehresi kasılmıştı ve çenesindeki çıkıntılar bariz görülüyordu. Fakat kendisini az da olsa toparlamıştı. İlk gördüğüm günlerin aksine saçlarını kestirmiş, uzayan sakallarını kısaltıp güzel bir şekle getirmişti. Kilo da almıştı. Gözlerinin altındaki morluklar kaybolmuştu. Eskisi gibi güçlü, bakımlı görünüyordu ve bu hoşuma gitmişti.

"Bazen mağlup olduğumu düşünürüm," dedi Baran boğuk sesiyle. Yeni bir sigara yakmıştı. "Sana da oluyor mu, Naz?"

Başımı ağır ağır salladım. "Bir kez hissettim." Gözlerim yanmaya başladığında Baran'ın omzuna yaslanmış, Zamir'in beni görmesini engellemiştim.

Bitmek üzere olan sigarayı küllüğe attığımda Baran, kolunu omzuma atarak beni kendisine çekmişti. "Ne zaman?"

"O gün gittiğimde," diye itiraf ettim. "Sırtımı döndüğümde, kapıdan dışarı çıktığımda hayata yenildiğimi sandım." Çünkü o gün hem Ufuk'u hem de Zamir'i kaybetmiş gibi hissetmiştim.

Zamir'in beni izlediğinden emindim. Baran, "O gün sen yenilmedin," diyerek karşı çıktı bana. "Senin bir suçun yoktu." Cevap vermedim. Tüm cevapları tüketmişti zihnim. "Bugün içmeyecek misin, Naz?"

Kuruyan dudaklarımı ıslattıktan sonra, "Hayır," dedim tok bir sesle. "Canım istemiyor."

"Canın ne istiyor?"

Gözlerimi kapatarak ondan uzaklaştım ve başımı geriye yasladım. "Masal dinleyerek uyumak."

Baran yavaşça omzuma vurdu. "O yaşların geçti." Oysa onu çizgi film izlerken yakalamıştım, o da biliyordu ne masalların ne de çizgi film izlemenin yaşı olmadığını.

"Benim sadece o yaşlarım değil, tüm çocukluğum geçti." Üzerimdeki görünmeyen tozları temizleyerek ayağa kalktım. "Ben odamdayım. İyi geceler size."

Ağır adımlarla karanlık salona girdiğimde merdivenlere doğru gitmiş ve yukarı çıkarak odama ilerlemiştim. Dedem uzun süredir en üst katta kalıyordu çünkü en sessiz kat orasıydı. Benim kaldığım katta ise misafir odaları ile Turan'ın odası vardı ve o olmadığında kimse olmazdı burada. Alt kat ise amcam ve ailesine aitti.

Odama girdiğimde üzerimi değiştirmiş, dişlerimi fırçalamış ve yerime geçmiştim. Kapattığım telefonumu açıp gelen bildirimleri

okumaya başladığımda başımın hafiften ağrıdığını hissediyordum. Bugün alkol almadığım için ağrıyan başımı bir sakinleştirici ile yatıştırdığımda telefonun ışığını azalttım ve gelen mesajları okudum.

Bir gruba alınmıştım ve grubun ismi ***PARA PARA PARA***'ydı? Kaşlarımı çatarak gruba girdiğimde bunun Hazal'ın işi olduğunu anlamam çok sürmemişti.

Hazal: *Yarın üniversitenin geçen yılki mezunları toplanıyor.*

Fatih: *Kitap fuarına mı? Ben de gidecektim. Eğlenceli olur.*

Cihan: *Lan ne fuarı? Parti var, parti!*

Turan: *Magazin olmasa bari.*

Cihan: *Derdi kucağına kız atmak.*

Turan: *Ben çok değiştim, Cihan.*

Cihan: *Nasıl bir değişimden bahsediyorsun?*

Turan: *Artık ben kızların kucağına oturuyorum.*

Hazal: *İğrençsin!*

Fatih: *@Hazal Katılıyorum.*

Turan: *Kıskanma, güzelim.*

Hazal: *Neden kıskanayım ben seni?*

Turan: *Bilmem. Neden acaba? ;)*

Turan: *Hem benim ruhum yokmuş gibi konuşmayın. Çapkınlığım bile yüzeysel değil benim.*

Fatih: *Ben hayatımda böyle boş bir felsefe görmedim.*

Cihan: *Dünya üzerinde birine gerçekten âşık olup olmayacağını merak ediyorum.*

Turan: *@Mihrinaz Bu konuda ne söylemek istersin?*

Mihrinaz: *Hiçbir şey.*

Fatih: *Helal.*

Cihan: *Bilmediğimiz durum mu var?*

Mihrinaz: *@Cihan Hayır.*

Mihrinaz: *Uyuyorum ben. Başka grup açın. Bildirim sesi duymak istemiyorum.*

Turan: *Küçük Hanımefendi, burası dedenin çiftliği mi?*

Mihrinaz: *Aynen.*

Onların saçma konuşmalarına karşılık gözlerimi devirip devamında yazılacak şeyleri okumadan çıktığımda yatağa uzanmış ve dolaba doğru dönmüştüm. Yorganı iki bacağımın arasında sabitlerken yastığı eğerek kollarımdan birini altına geçirmiştim.

Gözlerimi yumup dakikalarca uykumun gelmesini bekledim. En sonunda uyuyamayacağımı anladığımda kalkıp kitap okumaya karar vermiş ama buna üşenmiştim. Pozisyonumu defalarca değiştirip uykumun gelmesini sağlamaya çalıştım ama bu nafile bir girişimdi.

Bir süre sonra çalan kapıya karşılık gözlerimi sıkıca yumdum ve uyuyormuş gibi davrandım. Büyük ihtimalle dedem gelmişti ama onunla konuşmaya hazır değildim.

Kapı açıldı. Dedemin uyuyor olduğumu görüp gitmesini bekledim ama kapı tekrar kapansa bile adım sesleri içeriden geldi. Saniyeler sonra yatağımın kenarında bir ağırlık hissetmiştim.

Dedem saçlarımı okşayacak ve gidecekti. Ama bu teorim geçen zaman sonrasında doğrulanmadı. "Bir varmış, bir yokmuş." *Bu ses...* Ona doğru döndüğümde gözleri boş ellerindeydi. Bana masal mı okuyacaktı? Yutkunarak onu izlemeye başladığımda bundan rahatsız olmuş gibi kaşlarını havalandırmıştı. Tekrar sırtımı ona döndüğümde yüzüme bir gülümseme yayılmış, gözlerim kapanmıştı. "Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir keçi ve aslan varmış. Aslan, keçiyi korumak için debelenip dururmuş ama keçi, her zaman burnunun dikine gider, kimseyi dinlemezmiş. Bir gün bu keçi kendi başına dağa çıktığında orada bir taş kıpırdamış ve keçi neredeyse dağdan düşmek üzereymiş. Sonra aslan yetişmiş, onu kurtarmış. Hiç beklemediği bir anda keçiyi tuttuğunda ona, inadının sonucunun nerelere gelebile-

ceğini anlatmış. Ve keçi bir daha kendisini tehlikeye atmamaya karar vermiş. Mutlu son."

Zamir'in telefonunu komodinin üzerine koyduğunu ve birkaç saniye sonra yorganı kaldırdığını hissettim. Kolları belime sarıldığında beni kendisine doğru çekmişti. Ona karşı çıkmak için ağzımı açtığımda, "Şşt," dedi kulağıma fısıldayarak. "İnat etme ve benimle uyu, küçük kız." Saçlarımı öptü. "Çocukluğun geçmedi. Böyle düşünme bir daha. Ben seninle çocuk da olurum gerekirse ama sen üzülme."

Bir süre geçti ama içimdeki gürültü dinmedi. Kalbim göğüs kafesime darbeler indirmeye devam ederken, "Sadece uyuyacağız. Neden bu kadar heyecan yaptın?" diye sordu. Nefesi kulağımdaki hassas bölgelere çarpıyor ve tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu.

"Benimle uyumak, senin için basit bir eylem mi?"

"Senin gibi bir keçiyle uyuyabilmek benim için büyük bir zafer. Yerde uyumamı isteme diye anlattım o masalı ve sanırım işe yaradı."

"Tekme atıp seni yere düşürmemi istemiyorsan sus."

"Sustum."

Beni kendisine daha çok bastırdığında nefesi saçlarımın arasından bedenime sızıyor ve beni huylandırıyordu. Kolları kelepçe gibi belimi sarmış ve ateşler içerisinde yanmasını sağlamıştı. Gözlerimi sıkıca yumup ona doğru dönmeye çalıştım. Kolları biraz çözüldü ve dönmeme yardımcı oldu. Alnımı hiçbir şey söylemesine izin vermeden göğsüne yasladığımda boynundan gelen yoğun parfüm kokusuyla mayışmıştım.

Büyük elini küçük yanağıma bastırdı ve avucunun sıcaklığını benimle paylaştı. "İyi geceler, Zamir."

Saç diplerime uzun bir öpücük bıraktı. "İyi geceler, keçi."

Ve ben yine eli yanağımda uyudum. Ama bu sefer ona sarılıyordum.

III

On İkiye Kadar

"Ona kadar karalanmış kelimelerin olduğu, defalarca yazılmış bir romandım. O geldi. Ve ben yeniden yazılmaya başladım. Hem de hiç karalanmadan."

Hayatınızda hiçbir yerde saklı kalmak, çıkmamak istediniz mi? Ben istememiştim bu zamana kadar. Ama şu an bir kuyunun dibinde, okyanusun derinliklerinde, mağaranın karanlık kuytularında da olsam onun kollarının arasından çıkmamak isterdim. Beni burada saklamasına imkân olmadığını bilsem de bu tuhaf arzum, içimde birçok hissin kımıldamasına sebep oluyordu.

Güneşin ışıkları odama sızıyordu. Her gece az da olsa açık olan, temiz havayı pencereden içeri sızdıran rüzgâr, perdemi yelken gibi şişirdiğinde uyanmış ve onu izlemeye başlamıştım. Beni sanki her an kaçacakmışım gibi güçlü kollarının arasına hapsetmişti ama artık başı boynumda değil, yastığımdaydı. Tek yastığımı ona kaptırmış olduğumdan dolayı tüm gece ya göğsünde ya kolunda ya da yorganın üzerinde olan başım tam anlamıyla uykuya teslim olamamıştı. Ve bunu fırsat bilerek ara sıra uyandığımda onu izlemiş, sonra yeniden uykuya dalmıştım.

İlk defa sabaha kadar beraber ve aynı yatakta uyumuştuk. Bu hissin tuhaflığı hâlâ üzerimdeydi fakat onu izlemek o kadar güzeldi ki pek umurumda değildi.

Gece kalktığımda kapıyı kilitlemediğini düşünüp anahtarı çevirmiştim ama bunu ben uyuduktan sonra yaptığını fark etmiştim. Her

zaman benden bir adım önde olmasını seviyordum sanırım. Çünkü bazı sabahlar odama dalan ve beni uyandırmaya çalışan kuzenim Anıl'ın bizi bu şekilde görmesi hiç de uygun olmazdı.

Güneş ışığını engellemek adına kollarının arasından çıkıp perdeyi kapatarak banyoya girdim. Banyoda sabah rutinlerimi yapıp ferahlayarak dışarı çıktığımda Zamir'in hâlâ uyuyor olduğunu ve gelen seslere hiçbir tepki vermediğini gördüm.

Uykusu bazen çok hafif, bazen ise oldukça ağır olurdu ve bu ağırlık, gün içerisindeki yorgunluğundan kaynaklanırdı. Onu dün çok yormuş olmalıydım.

Gelip yatağa oturduğumda kolunu yastığın altına alarak yastığa sarıldı. Ardından kaşlarını çatarak eliyle yatağı yoklayıp beni aradı. Gülümseyerek bu hâlini izlediğimde ifadesi daha da sertleşti. "Nerede bu?" Homurdanmasına karşılık kıkırdadığımda tek gözünü açtı ve beni görür görmez elini uzattı. Eli belime kaymış, beni yatağa doğru çekmişti.

"Ya! Ne yapıyorsun?"

Tek koluyla beni göğsüne bastırdı. "Neden uyandın?"

Nefesinden gelen nane kokusuna karşılık, "Neden hep ağzın nane kokuyor?" diye sormuştum aniden. Sigara içen biriydi ama buna rağmen üzerinden ya da ağzından sigara kokusu almazdım.

"Sen de diş macunu kokuyorsun."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Dişlerimi fırçaladım. Hem de üç kere."

Zamir'in gözleri irice açıldığında bir anda dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. "Neden? Öpüşecek miyiz yoksa?"

Omzuna vurarak, "Sapık mısın sen?" diye tısladım. "Dün sigara içmiştim ya. O yüzden."

"Ben sana birkaç ürün alırım. Hiç sigara kokmazsın."

"Sen onu mu kullanıyorsun?"

Dirseğini yastığının altına uzatarak, "Hı-hı," diye mırıldandı ve tekrar başını yastığına gömdü. "Ne hayallerim vardı ya. Sigara kokarmış. Hah!"

"Sapıksın sen," deyip yataktan kalktığımda kolumdan tutarak beni durdurdu ve tekrar uzanmamı sağladı. Bir anda doğrulup üzerime çıktığında gözlerim irileşmiş, dudaklarım şaşkınlıkla açılmıştı. "Ne yapıyorsun? Kalk üzerimden!"

Gözleri tüm yüzümde dolaşırken, "Sapık demek, he?" diye sordu ve bana doğru eğildi. Nane kokan nefesi yüzüme değdiğinde bir anlığına gözlerimi yummuş ve sonra hemen açmıştım. Ağırlığını üzerime vermeden kollarımın yanındaki dirseklerinden destek aldı. "Yine mi atlet giydin?" Sorduğu soruyla beraber geçmişe döndüğümde ilk defa Mersin'de hastalandığım için üzerimi çıkardığını ve Antakya'da ona cesur bir şekilde davrandığım zaman giydiğim atleti anımsadığımda kıkırdadım.

"Tabii ki atlet giydim!"

"Bakayım?" Dudak bükerek sorduğu soruda yüzüne yerleşen alay benimle dalga geçtiğini haykırıyordu âdeta.

Onu üzerimden iterek, "Dalga geçme benimle!" dedim ve yataktan seri şekilde kalktım. Kollarımı belimde sabitledim. "Ayrıca odadan nasıl çıkacaksın?"

Omuz silkerek, "Pencere?" dediğinde üçüncü katta olduğumuzu bilip bilmediğini sorguladım ama bunu dile getirmedim. Büyük ihtimalle atlayabileceğinden emindi.

"Güvenlik kameraları?"

"Baran halleder."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Her şeyi düşünmüşsün," dedim hayranlıkla. Bazen ona hayran kaldığımı inkâr edemezdim. Özellikle Ekin'nin adamlarından kaçtığımız gün duvarın içinden silah çıkarması, bizi kaza yapmaktan kurtarması, dün sırf beni bulmak için yolun ortasına çevirme koydurması aklıma geldikçe ona olan hayranlığım artıyordu.

"Düşündüğüm için para alıyorum," deyip yataktan kalktı. "Ama buna rağmen bazı insanlar beni hafife alıyor, bir şeyleri saklamaya çalışıyor. Ben ise sadece onları izliyorum. Çünkü gerçekleri bilmek sessizliği doğurur." *Bu lafı bana mıydı acaba?*

Kemal Demirhan'ın yasa dışı silah sevkiyatı yaptığını biliyor muydu?

Ya da Büşra'nın bir banka sayesinde hamile kaldığını biliyor olabilir miydi?

İki ihtimalden hangisini bildiğini sorgulayan zihnim, gözlerimin gözlerinden çekilmesine neden olduğunda Zamir, ifademe karşılık susmuş ve sırtını bana dönerek banyoya girmişti.

Zamir banyodan beş dakika kadar sonra çıktığında komodinin üzerinden telefonunu almış, kulağına götürmüştü. Kısa bir süre geçtiğinde, "Kamera odasında mısın?" diye sordu. "Mihrinaz'ın odasından çıkacağım." Karşı tarafı dinlediğinde kaşlarını çatmıştı.

Baran'ın ne dediğini merak ettiğim için kulağımı telefona dayadığımda, "Ne yaptınız lan tüm gece? Telefonlarımı da açmadın. Naz'ı bile aradım. Lan, ne yaptın kıza?" diye bağırmaya devam ediyordu.

Zamir, onun cümlelerine karşılık derin bir nefes aldı. "Uyuduk lan, uyuduk!" En sonunda çıldırdığında telefonu elinden alarak kulağıma götürdüm.

"Çilek reçelim?"

"Nazçe'm?" Bu ürettiği yeni bir hitaptı sanırım ama hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Sevinçle, "Zamir bana masal anlattı!" diye şakıdım. Zamir karşımda durup bu detayı neden verdiğimi sorguladığında omuz silkerek odanın içinde gezinmeye başladım. "Başımdan da öptü. Çok romantikti!"

Baran heyecanla, "Dur çekirdeğimi alıp çardağa iniyorum!" dediğinde Zamir, telefonu ona uzatmamı işaret etmişti.

Telefonu suçlu bir çocuk edasıyla ona uzattım. "Baran, şu kamerayı kontrol et." Aramayı sonlandırıp bana göz ucuyla baktı. "Dedikodu mu yapıyorsun artık?"

Masum tavırla, "Dedikodu demeyelim de müzakere diyelim," dediğimde tek kaşını havalandırarak pencerenin önünde durmuştu.

"Müzakere?"

"Hı-hı."

Bir bacağını pencereden sarkıttığı sırada yanında durmuştum. Aşağıya baktıktan sonra bana doğru çevirdi başını. Aniden dudaklarını yanağıma bastırdığında beleren gözlerle ona bakmış ve refleks olarak geri çekilmiştim.

Bana göz kırptı. "Müzakerenize bu ayrıntıyı da ekle madem."

Hiçbir şey söylemeden bahçeyi tekrar yoklamış, ardından tereddüt etmeden atlamıştı. Hayretle yukarıdan ona baktığımda istifini bozmadan saniyeler içerisinde ayaklarının üzerinde kalkmış ve son kez bana bakarak çardağa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Elimi, yanaklarımdaki dudaklarının basıncını hissettiği an duran kalbime götürdüm.

Kalbim kelimenin tam anlamıyla durmuştu.

Ben ölmüş müydüm acaba?

Kapım şiddetle çaldığında irkildim. Ardından Zamir'in kilitlediğini anımsadığımda paytak adımlarla kapıya ulaşıp kilidi açtım. Anıl yüzünde her gün daha da çoğalan sivilceleri eşliğinde beni karşıladı. Ellerini iki yana açarak, "Günaydın!" dedi tüm sevecenliği ile. "Kapı neden kilitli?"

Elimle saçma sapan şekillendirdiği jöleli saçlarını dağıttım. "Günaydın. Uykuluyken kilitlemişim. Ayrıca saçların berbat olmuş."

Yüzü düştü. "Bugün okul başlıyor. Nil'e yakışıklı görünmek istiyordum."

Kaşlarımı çatarak onu odamın içine çekiştirdim ve dağınık olan yatağa oturmasını sağlayıp başında dikildim. "Nil kim?"

"Âşık olduğum kız." Bunu on üç yaşındaki kuzenim mi söylemişti?

"Ne aşkı, oğlum? Yaşın kaç senin?"

Omuz silkti. "Nil'e âşığım ama Yazgı'dan da hoşlanıyorum. Burcu'yla da muhabbetimiz çok iyi. Aralarında beni tek umursamayan Nil ve bu beni ona çekiyor." *Bu şey değil miydi? Klişe bir erkek çelişkisi?*

Jöleli kafasına vurdum. "Turan mısın çocuğum sen? Aynı anda üç kıza mı yürüyorsun?"

Beni eliyle durdurdu. "Hayır, hayır! Aynı anda sadece iki kıza yürüyorum. Nil'e koşuyorum. O çok farklı." Dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırdım. Bu çocuk neden Turan'a benzemeye çalışıyordu? Tüm yıllarımı zaten Turan'ın çapkınlıklarını dinlemekle geçirmiştim. Şimdi de sırada bu bücür mü vardı?

Gömleğinin açık düğmelerini iliklerdim ve kravatını yukarıya doğru kaldırdım. "Kızlar zeki erkeklerden hoşlanır, Anıl. Serseriliğin modası çoktan geçti. Zekânla büyülemelisin onları, jöleli iğrenç saçlarınla değil."

"Gidip yıkayayım mı o zaman?"

Başımı sallayarak onayladım. "Yıka. Ayrıca gömleğini pantolonun içine sok!"

Seri şekilde ayağa kalkmış ve gömleğini pantolonun içine sokmuş, kravatını daha çok yukarıya kaldırmıştı. Üstünü başını düzelttikten sonra saçlarını yıkamak için koşar adım banyoya gitmişti. Onun bu hâllerine bakarak kafamı iki yana salladım ve üzerimi değiştirdim. Zamir'le uyumlu olmak adına baştan aşağı simsiyah giyinmiştim. Üzerime son zamanlarda çok giydiğim siyah kabanımı ve omuz çantamı aldım. Akşam üniversite mezunları ile toplanacaktık ve bu yüzden çanta takmam daha uygundu. Çantama gerekli tüm şeyleri doldurduktan sonra saçlarımı yukarıdan rastgele topuz yapmış, odamdan çıkmış ve aşağıya inmiştim.

Aşağı indiğimde kahvaltı saatine denk geldiğim için istemesem de masaya doğru ilerleyip yerime geçmiştim. "Günaydın."

Herkesten aynı karşılığı aldığım sırada dedeme ait adım sesleri duyulmuştu. O masaya doğru geldiğinde, "Anıl nerede kaldı?" diye sormuştu Aysar kısık sesle. Yengem endişeyle etrafa bakındı ama Anıl hâlâ banyoda olmalıydı.

"Günaydın." Dedem başıyla bizi yanıtlayıp yerine geçtiğinde gözleri masada gezindi, sonrasında Anıl'ın boş sandalyesinde durdu. "Anıl nerede?"

Yengem ağzını açacağı sırada, "Ben onu banyoya gönderdim," dedim. "Gecikecek." Dedemin bakışları yumuşadığında amcam bana gülümsemişti.

"Sen holdinge mi gideceksin?"

Dedemle bu günler içerisinde zorunlu olmadıkça asla konuşmamıştık. O bir soru sorar, ben cevaplardım ve sonra sessizliğe gömülürdük. "Evet." Sustu. Ben de başka bir şey demeden portakal suyumdan birkaç yudum aldım.

Ona haftalardır sarılmıyordum. Hayatımda ilk kez ona böyle uzun süredir tavır yapıyordum ve hiçbir girişimde bulunmuyordu. Benimle barışmaya bile çalışmıyordu. Oysa o küstüğü zaman ben kırk takla atardım.

Önüme bir dilim peynir ve domates aldığımda Aysar'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Başımı kaldırarak, "Neden bana bakıyorsun?" diye sordum sinirle. Sinirim ona değildi ama yine de neden bana dik dik bakıyordu ki?

Aysar şeytani gülümseme eşliğinde, "Dedeme geçen gün eve sarhoş geldiğini anlatmanı bekliyordum," dediğinde gözlerimi kıstım. Beni görmüş müydü? Tabii ki görmüştü! Penceresi direkt olarak ön bahçeye bakıyordu.

Dedem, çatalını sertçe masaya bıraktı. "Bu doğru mu?"

Başımı hızla ona çevirdim. "Evet, doğru. Hatta bu akşam da üniversiteden çocuklarla buluşacağız ve dağıtacağız. Ne de olsa her an ölümle burun buruna gelebilirim. Bu yüzden her günümü son günümmüş gibi yaşamam gerekir. Değil mi?"

Masadan hışımla kalktığımda, "Ha, bu arada," diyerek Aysar'a baktım. "Dedemin geçen dönemdeki notlarını annenin bağış yapıp düzelttiğinden haberi var mıydı?" Aysar ile Aynur yengemin gözleri dehşetle açıldığında tebessüm ettim. "Bu dönem bağışları ben yapacağım koleje. Seni attırmaları için hem de. Ayağını denk al ve benim-

le asla uğraşma. Yoksa hiçbir üniversiteye adımını bile atamazsın." Kimseye bakmadan salondan çıktığımda tek üzüldüğüm kişi amcamdı çünkü Aysar onun kızıydı. Onun yanında kızını tehdit etmem etik değildi ama bu savaşı kuzenim başlatmıştı. Ben değil.

Kapıdan çıkmadan önce, "Rana!" diye bağırmıştı dedem. "Aysar'ın odasındaki elektronik eşyaları topla. Ben söyleyene kadar ev telefonuna bile dokunmayacak."

Daha fazlasını duymadan kendimi bahçeye attığımda yüzüme çarpan soğuk rüzgâr âdeta zihnimi temizlemişti. Çardağa doğru döndüğümde Zamir ve Baran'ı görmüş, onlara doğru ilerlemeye başlamıştım. Baran beni görür görmez elindeki çekirdeği havalandırdı. "Bak, küçük siyah çekirdek!"

Kaşlarımı çattım. "Çok küçükmüş."

Baran avucuma çekirdek doldururken, "Azerbaycan'a gitmiştik biz Zamir'le. Orada çok yaygın. Hatta beyaz çekirdek pek tüketmezmiş onlar. Oradan aldık işte," dedi. Aşırı küçük olan siyah çekirdeği dişlerimin arasına sıkıştırıp kabuğunu parçalamam biraz zor olmuştu ama tadı hoşuma gitmişti.

Kabuğunu poşete atıp, "Başka ne getirdiniz?" diye sordum.

Baran düşünürmüş gibi yaparak, "Sigara aldı Zamir," dediğinde başını, onu kınıyormuş gibi iki yana sallamıştı.

"Lan, yirmi kavanoz reçel aldın. Neden sadece benim aldıklarımı sayıyorsun?"

"Doğru," diye onayladı onu Baran. "Reçelleri efsaneydi."

Çekirdek çitlediğim sırada, "Ne zaman gitmiştiniz? İş için mi?" diye sordum merakla. Bir an Zamir'in sorumu cevaplamayacağını sanmıştım ama avucuna doldurduğu çekirdekle tam önümde oturdu ve bana gülümsedi.

"Geçen yaz, iş için gitmiştik. Bununla gittiğim için bin pişmanım. Rezil etti beni."

Baran homurdandı. "Türkiye'deki karizman orada yok. Rezil olman hiçbir şeyi değiştirmez."

Zamir başını omzuna yatırarak, "Benim her yerde karizmam var," demişti kendinden emin sesle. *Hay senin karizman batsın...*

Baran onu umursamadan bana döndü. "Dün gece ne oldu, Naz-çe'm? Anlat bana."

"Yanımda gıybetimi mi yapacaksınız?"

İkimiz de ona döndük ve aynı anda, "O zaman git," dedik. Zamir, irileşen gözleri eşliğinde ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Ne yapacağını kestiremediğimden pürdikkat onu izlerken elindeki çekirdekleri avucuma döktü ve bizden uzaklaştı.

"Çekirdeklerini sana vererek avucunun sıcaklığını paylaştı.. Yani diyor ki; gel, evlen benimle!"

Gözlerimi devirdim. "Saçmalama, Baran."

"Bu seni arkadaş ayağına kandırıyor olmasın, Naz? Kardeşim diye demiyorum ama kendisi bir miktar şerefsizdir."

Hayretle, "Ne?" diye sorduğumda yanımızdan geçen Arif durakladı ve bize baktı. Birkaç saniye sonra tekrar adımlamaya başladığında bu sefer daha kısık sesle, "Ne demek şerefsiz?" diye sordum.

Baran elini sallayarak çekirdeğini poşete doğru tükürdü. "Ne kızların canını yaktı bu şerefsiz. Nart'la bu var ya Ankara'da fırtına estiriyorlardı bir zamanlar. Ankara'nın yarısı Nart'ın, yarısı da Zamir'in takıldığı kızlardan oluşuyor."

Onun omzuna sertçe vurdum. "Abartma!"

"Abartmıyorum," dedi ve ardından benden biraz uzaklaştı. "Dün gece sadece uyudunuz, değil mi?"

Başımı küçük çocuklar gibi hızlıca salladım. "Sadece uyuduk. Sabah pencereden atlamadan önce beni yanağımdan öptü." Elimi suçluymuşum gibi yanağıma götürdüm.

Baran eliyle ağzını kapattı. "Yanağından mı öptü? Gitti namusumuz! Nasıl izin verdin buna?"

"Biraz sapık sanki?" diye sordum.

Elini *pes* dercesinde kaldırdı. "Şimdi suçu sadece onun üstüne atmayalım. Sen de öpülmeye dünden razısın. Ben sizi sürekli basmasam dokuz ay sonra kucağımda Junior Zamir ve Mihrinazlar bulurum. Neyse ki evren ikinci size hazır olmadığı için bana sürekli vahiy iniyor."

Kahkaha attığımda gözlerim etrafta gezinmiş ve beni izleyen Zamir'de durmuştu. O an içim tarifi benzersiz bir hisle çırpındığında zihnimde önce Baran, sonra kucağında Zamir'e benzeyen bir erkek bebek belirmişti. Bu görüntü gülümsememe sebep olduğunda, Baran'ın diğer tarafında kıvırcık saçlı ve çilli bir kız hayal etmiştim. Benim aksime anne-baba sevgisiyle büyüyen, uslu, tatlı bir kız çocuğu...

Beni hayal dünyamdan ayıran Baran'ın sesiydi. "Beş çocuk mu doğurdun? Hayalinden çıkamadın da!"

"Dalga geçme benimle."

Baran çekirdek çitlemeye devam ederken, "Ama çok eğlenceli olurdu. Biri Zamir'in neyi olduğunu sorarsa anında *'beş çocuğunun anası, nikâhlı karısıyım'* dersin. Tüm yüzyılın ayarını yer bizim ajanlar," dedi heyecanla. Bu tavrı onlardan hoşlanmadığına mı işaretti?

"Sanırım onlardan pek hoşlanmıyorsun."

Çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Elim silah tutmuyor diye beni pek adamdan saymıyorlar. Hâlbuki girdikleri her yerde güvenliklerini ben sağlıyorum. Kamera kayıtlarını ben siliyorum, kilitli kapıları ben açıyorum, istedikleri cihazlara anında erişim sağlıyorum. Yine de pek sevmezler beni."

"Neden ya?" diye çemkirdim. "Reçelimi neden üzüyorlar?"

"Aras var ya," dedi. Aslında bunun isim değil bir kod ad olduğunu anımsadım. "O tetikçi. Önüne geleni gözünü kırpmadan öldürür. Tetikçinin işi öldürmek ama yine de asla öyle bir işim olsun istemezdim.

"Peki, On Sekiz?" O kadını merak ediyordum çünkü Zamir'e karşı olan tavrı hoşuma gitmemişti.

"İnanmayacaksın ama o her türlü aracı müthiş bir şekilde kullanır."

Kaşlarım şüpheyle havalandı. "Uçak ve gemi de dâhil mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Aklına gelen her türlü araç."

"Zamir birilerini öldürür mü peki?" Sorumun cevabının canımı acıtıp acıtmayacağını düşünmedim. Çünkü bunu bilmeye ihtiyacım vardı. Baran'ın elindeki çekirdek çitlenmeden poşete düştüğünde bu sorunun onu şaşırttığını anladım.

Yine de derin nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Zamir bizim liderimiz. Onun işi daha çok düşünmek, araştırmak üzerine. Tesislerle iletişime geçen ve üstlerimizin yüzünü gören tek kişi o. Çok tedbirlidir işinde. Neredeyse her taşın altına kendisi için bir şeyler bırakır ve başı sıkışırsa onu kullanır. Silah kullanmak zorunda kaldığında daha çok kollarına ve bacaklarına sıkar. Birini öldürdüğünü görmedim. Zaten öldürmek, onun işi değil."

Son cümle içimi rahatlattığında derin bir nefes aldım ve avucumdaki çekirdeklerden alıp dudaklarıma götürdüm. "Yeni bir görev olacak mı?" Bakışlarım tekrar Zamir'e kaydığında Arif ve İbrahim'le konuştuğunu görmüştüm. Dikkati artık bizim üzerimizde değildi.

"Zamir'in eğittiği adamlar sınır dışında birkaç silah kaçakçısının peşinde. Onun şu anlık tek işi istihbaratları tesise bildirmek."

"Yani gitmeyecek." Onu aylarca göremediğim zamanları anımsadığımda kalbime iğne batmış gibi hissettim. İçim acıyla kasıldığında gözlerim yüzünde gezindi ve tebessüm ettim. Şu an buradaydı. Bu bile yeterliydi.

"Gitmez büyük ihtimalle."

Baran'a dönerek, "Şu an burada olmanız sorun yaratmıyor mu?" diye sordum. Ne de olsa günlerinin tamamı burada geçiyordu.

"Kimse bilmiyor," dedi omuz silkerek. "Zaten dedenle birkaç ay için anlaştık. Ama tabii, açığa çıkarsa büyük sorun olur bizim için." Birkaç ay sonra ne olacaktı? Dedem, Kemal Demirhan'ı nasıl mahvedecekti? Peki, annem ve babam olan o kişilere ne olacaktı? Zamir, Kemal Demirhan'ın bir örgüte silah sevkiyatı yaptığını öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Turan'ı da dedesinin peşinden hapse gönderir miydi?

Turan'la kavgalıydım ama onun hapse girmesine dayanamazdım.

Peki, Zamir söz konusu işi olduğunda beni umursayacak mıydı?

Turan'ın bu işlerle hiçbir alakası olmadığını ona nasıl ispatlayabilirdim?

"Dedikodunuz bitti mi?" Gelen sesle irkildiğimde Zamir başımızdaydı. Gözlerim gözlerine değmiş, ardından istemsizce geri çekilmişti. Bu hareketime anlam veremezken arkasında Büşra belirmişti.

Şakıyarak, "Günaydın," dediğinde başımı sallayarak ona karşılık verdim. Baran anında ayaklanıp çardaktan çıktığında onun bu yaptığı omuzlarımın düşmesine sebep oldu.

Zamir, ellerini siyah pantolonunun cebine tıkarak, "İşe gitmiyor musunuz?" diye sordu.

"Gidiyoruz," diye ayaklandım. "Sonra marinaya gideceğim ben. Büşra, istersen sen de gelebilirsin. Üniversiteden arkadaşlarla buluşacağız."

Büşra, başını iki yana salladı. "Ben yorulurum. Sen git."

"Peki," diyerek arabalara doğru ilerledim. "Sen gelecek misin, Zamir?"

"Gelirim ama ortama girmem. Takılırsın sen." İstemsizce gülümsedim. Bu tavırları çok hoşuma gidiyordu. Yanımdaydı ama beni sıkmıyordu. Tek maksadının her defasında sadece beni korumak olduğunu hissediyordum.

Dudaklarımı ıslatarak, "Turan, Cihan, Fatih, Hazal yanımda olacak," diye mırıldandığımda arabaya binmek üzereydik.

Ön kapıyı açmadan önce göz ucuyla bana baktı. "Senden özür dilemezse onu tekneden atarım."

Hepimiz arabaya bindiğimizde Arif de sürücü koltuğuna geçmişti. Başımı koltukların arasındaki boşluğa doğru uzatıp Zamir'e döndüm. Bu yaptığıma anlam veremediğinde umursamadan omuz silktim ve başımı ona doğru çevirip aramızdaki mesafeyi yok ettim. "Benden defalarca özür diledi ama kabul etmedim."

Dudağı kıvrılır gibi oldu. "Güzel. Bırak, sürünsün."

Büşra merakla, "Daha martın başındayız," dedi. "Soğuk olmaz mı tekne?"

Geriye çekilerek sırtımı koltuğa yasladım. "Hava durgun. Birkaç gündür deniz de çok sakin."

Arif dikiz aynasından bana bakarak, "Dedenizin doğum gününe az kaldı," dedi. "Dün organizasyon şirketinden gelip hatırlattılar ve sizinle görüşmek istediler ama kartlarını alıp geri gönderdik. Akşam da..." diyerek sustu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Akşam sarhoş değildim. İftira atma."

Onunla böyle samimi konuşmama şaşırmış gibiydi. Gözleri belerdiğinde, "Yok, öyle söylemek istemedim," dedi seri şekilde.

"Şaka yapmıştım zaten," diye homurdandım. "Kartı ver bana." Cebindeki kartı çıkarıp dikkatli bir şekilde bana uzattığında üzerinde hiç bilmediğim bir organizasyon şirketinin ismini görmüştüm. Kaşlarım çatılırken kartı çantama attım. Dedemin eskiden tüm doğum günlerini halam düzenlerdi ama on altı yaşımdan sonra her şeyle ben ilgilenmeye başlamıştım. Sanırım bu yıl konuşmasak da bu görev bana kalacaktı. Ona hediye almam gerekiyordu ama bu sefer aklımda başka bir şey vardı. Binlerce liralık saatlerden daha değerli bir hediye olacaktı.

Sürekli aynı korkuyla savaşan kalp, pusulasını şaşırırdı ve her küçük seste bile irkilirdi.

Karanlık ama sokak lambalarının aydınlatmaya çalıştığı yol önümüzde uzanıyordu. Başımı camdan arabanın içine doğru çevirdiğimde tüm dikkati ile araba kullandığını fark edip iç çekmiştim. Canım sıkılıyordu çünkü Zamir çok düşünceli ve sessizdi. Onu izlemeye başladığımda bana dönmesini bekliyordum ama başını bir santim bile hareket ettirmemeye yeminliydi sanki. Aniden tuhaf bir melodi arabanın içerisine dolduğunda Zamir, iç cebindeki telefona uzandı. Telefonu saniyeler içerisinde kulağına götürdüğünde bunun basit bir telefondan ziyade uydu telefon olduğunu anlamam zor olmamıştı.

Karşı tarafı dinledikten sonra kaşlarını çattı. "Aynı cihaz olduğundan emin misin?" Ses tonunun ciddiliğine pek aşina olduğum söylenemezdi. "Ne demek konuşmuyor? Elektrik ver! Tırnaklarını sök. Derisini soy ama konuştur o hainleri! O sevkiyatı yapan şerefsizi bulmadan dönmeyin." Birkaç saniye karşı tarafı dinledi. "Bizimkiler ailelerini ziyaret eder. Videoları size yollayacaklar. O zaman konuşurlar belki." Ben dehşete kapılırken o susmuş ve karşı tarafı dinlemişti. "İskenderun'daki kazaya sebep olanlar soysuz heriflerin tekiymiş. Özenle seçilmişler, belli. Tehdit edemedik, konuşturamadık. Polise teslim ettim ben de. Gidip hapiste çürüsünler." Gözlerim irileştiğinde bunu fark etmiş gibi bana dönmüş, ardından arabayı kenara çekmişti. Bana hiçbir şey söylemeden aramayı bitirmiş ve yeni bir arama yapmıştı. "Aras, birkaç adamla sana yollayacağım adresleri ziyaret et. Zarar vermeyin ama rehin aldığınızı belirten videolar çekin. C takımına ilet videoları. Eyvallah."

İstemizce sırtımı kapıya verip tamamen ona döndüğümde uydu telefonunu kapatıp tekrar cebine koydu ve başını kaldırarak gözlerini gözlerime kenetledi. "İşte, gerçek Zamir." Sesindeki acıyı soludum. "Beni tanımak nasıl bir his?"

Güzel bir his olduğunu söyleyemedim.

Onu tanıdığım hiçbir an güzel değildi. Çünkü o bizim gibi etten ve kemikten ibaret değildi. Zamir Hancıoğlu, acıların vücut bulmuş hâliydi. Ruhu ızdırapların ateşinde kavrulmuştu, külleri kederin derin kuyularına atılmıştı, çocukluğu hüzünlerin derin sularında boğulmuştu.

O, acı dolu bir adamdı.

Onu tanımak, üzüntülerini sırtlanmak gibiydi. Benim yaşadıklarım kar topuydu ama onunkiler bir çığdı. Ve bu çığın beni yerle bir edeceğinden adım gibi emindim. Fakat ona hissettiğim her şey kalbimi hedef alan bir silah olmasına rağmen vazgeçmeme izin vermiyordu. Göğüs kafesime binlerce kurşun da sıkılsa tek bir an için ondan ellerimi çekemiyordum.

Onu sevmek yıkılacağından emin olduğun bir köprüye adım atmak gibiydi ve eğer sonunda onun gölgesini dahi görürsem bunu ya-

pacağımdan emindim. Aynısı onun için de geçerliydi. Beni sevdiğini biliyordum. Beni yakmasına, yıkmasına rağmen beni sevdiğini hep bilmiştim.

Tekrar arabayı çalıştırdığında konuyu dağıtmak adına, "Araban çok güzel," dedim kısık sesle. "Yağ gibi kayıyor yolda. Ben de mi alsam?"

"Bunu istediğin zaman kullanırsın," dedi bana ayak uydurarak. "Bir müddet yalnız yolculuğa çıkma, lütfen. Başına bir şey gelecek korkusuyla seni beklemek çok zor."

Bu gereksiz konuyu uzatmadan, "Seni tanımak beni rahatlatıyor," dedim ansızın. "Hiçbir şey saklamıyorsun artık. Kim olduğunu merak etmiyorum, sana rahatça güvenebiliyorum. Belirsizlik beni tüketiyordu ama gerçekleri bilmek daha iyi."

Burnundan sesli nefes vererek güldü. "Ben, beni tanımanın nasıl bir his olduğunu sordum. Sen üzerinden kalkan yüklerin rahatlığından bahsediyorsun."

"Ben daha ölüm fermanını imzaladığımız Yelda'yı atlatamadım, Zamir," diye çıkıştım. "Ömer, mahkemeden sonra ölecek zaten. Ben daha dedemin, Turan'ın bu kadar soğukkanlı olmalarına alışamadım. Sana nasıl alışayım? Nasıl hemen kabulleneyim? Gözümün önünde adam vurduğunda korkmuştum ama sonra onların ölmediğini söylediğinde sevindim. Çünkü sen, her zaman günün sonunda bana şefkat gösteren o adamdın! Hâlâ öylesin. Diğer hâlini kabullenmek zor." Direksiyonu tutan parmak boğumlarının beyazladığını loş ışıkta görebiliyordum. Çenesinin kemikleri belirgin bir şekilde ela harelerime değdiğinde istemsizce elimi uzattım ve bileğine dokundum. "Kızdın mı bana?"

Gözleri birkaç saniyeliğine bana dokundu. "Hayır. Sana kızmaya zerre kadar hakkım yok. Sadece..."

"Sadece?"

İç çekti. "Günün birinde ya istemezsen beni? Bu, buz dağının görünen kısmı, Mihrinaz. Aylarca işimi bile senden gizlemem bu yüzdendi. Beni istemeyeceğini, kabullenmeyeceğini düşündüm. Haklı çıkmaktan korkuyorum sanırım."

Onu haksız çıkardığım takdirde mutlu olur muyduk?

Bileğini sıktım. "Zamir Hancıoğlu hiçbir şeyden korkmaz."

"Doğru, Zamir Hancıoğlu *hiçbir şeyden* korkmaz. Ama *her şeyini* kaybetmekten deli gibi korkuyor işte."

Zamir Hancıoğlu'nun her şeyi olan Mihrinaz.

Bir adam, bir kadına sevgi sözcükleri fısıldamasa da olurdu.

Bir adam, bir kadına onu sevdiğini, ona âşık olduğunu söylemese de olurdu.

Fakat bir adam, bir kadına kendisini değerli hissettirmeliydi. Zamir'in yaptığı gibi. Kelimelerle kukla gibi oynuyor ve her sözcüğünün içime işlemesini sağlıyordu. Benim birilerini yaralamak için seçtiğim kelimelerin aksine o, yaraları kapatmak için tatlı dilini kullanıyordu.

Belki de ben yaraydım ama o, buna rağmen bana yar olmaya çalışıyordu. Ben karanlıktım, o vicdanını meşale yapıp yolumu aydınlatmak için çabalıyordu. Ben, kimsenin geçmek istemeyeceği dikenli yoldum ama o, eğilip elini kanata kanata yolumu temizleyen adamdı.

"Sen benim her şeyim değilsin," dedim çatallaşan sesim eşliğinde. Bunu söylediğim an gözlerinde simsiyah bir gölge peydahlanmıştı ama umursamadan devam ettim: "Çünkü ben çok şey kaybettim bu zamana kadar. Sen benim elimde, avucumda kalan *son şeysin*. Ve bu yüzden ben de seni kaybetmekten deli gibi korkuyorum."

Mihrinaz Akşahin'in elinde, avucunda kalan son şey Zamir.

Biz buyduk.

İtiraflarımız, dün yıktığımız köprüleri yeniden inşa etmeye çabaladığı sırada üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Dün ona içimdeki öfkeyi kusmuştum ama şimdi benim için ne ifade ettiğini dile getirmiştim. Bu, çok daha iyi hissettiriyordu.

"Seninle lise ya da üniversite zamanı tanışsaydım keşke." Yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

İşaret parmağımı çeneme getirerek, "Ne olurdu o zaman?" diye sordum.

"Bazı şeyler daha basit olurdu."

"Beni lise zamanı tavlayabileceğini sana düşündüren nedir?"

"O zamanlar çok karizmatiktim. Basketbol ve futbol oynuyordum. Popüler bir çocuktum, kızların ilgi odağıydım."

Sırıttım. "Şimdi de çok karizmatiksin."

"Gördün mü? Tavlamışım demek ki seni..." Gülerek omzuna vurdum. Bu muzip tavırlarına en başından beri aşina sayılırdım.

Dakikalar sonra arabayı marinanın girişine, Cihan'ın arabasının tam yanına park ettiğinde kemerimi çözdüm ve onunla aynı anda arabadan indik. Arabanın arkasından dolanıp, "Açılacaksınız sanırım?" diye sordu.

"Evet."

"Rahat olmanı istiyorum. İstemezsen gelmem seninle. Bir korumayla ortama girmek seni gerebilir."

Kaşlarımı çatıp, "Sen koruma değilsin," dedim sinirle.

"Neyim?" diye sordu ama bunu keyifsizce dile getirmişti. Gözlerini aşağıya indirerek ellerini cebine tıktı.

Ona doğru uzanıp elini cebinden çıkardım ve sıcak elini sıkıca tuttum. "Sen benim..." Duraksadım. O benim neyimdi? Arkadaşım değildi. Flörtüm değildi. Sevgilim değildi. Nişanlım değildi. Kocam da değildi. *Ama o neden benimdi ve bu kadar bendi?* "Sen benimsin."

"Bu bir sıfat mı?"

Elini sıkıca tutup ona doğru bir adım attım ve aramızdaki o mesafeyi kapattım. "Benimsin ve bu gece benim yanımda ol. Normal bir..." Yine duraksadım. Normal bir ne olarak?

"Çift olarak?" diye tamamladı cümlemi. Bunu söylerken kaşları havalanmıştı.

Kafamı hızla salladım. "Çift olarak."

Eli bir anda belime gittiğinde beni kendisine doğru çekmişti. Nefesi kulaklarıma çarptığında, "Çift olarak tekneye binersek ne kuze-

nin ne de o yavşak arkadaşına tahammül etmem. Bunu kabul ediyor musun?" diye sordu. "İstediğin kişiyle istediğin gibi eğlen. Dilediğin gibi davran ama sana Turan'ın zehirli dili ve Cihan'ın âşık gözleri değerse onları mahvederim." Omuzlarına tutundum ayakta kalmak adına. Dudakları ve nefesi kulaklarımdan uzaklaştığında yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti.

Gözlerindeki ifadenin adı sevinç miydi?

Bir çift olmak onu sevindirmiş miydi?

Sırf o mutluluğu bozmamak adına, "Kabul," dedim.

Elimi sıkıca kavrayıp iskelenin üzerinde ilerlemeye başladığında beni omzunun arkasına almıştı. Bu his eşsizdi. Elimi sıkıca kavraması, benden birkaç adım önde yürümesi, içimde betimlenmesi mümkün olmayan duyguları doğuruyordu.

"Bu tekne," dediğimde hiçbir şey söylemeden durmuştu. Tekneye binmeden önce ayakkabılarımızı temizlemiştik. Önce Zamir, ardından yardımıyla ben bindiğimde kulaklarıma dolan yüksek sesli şarkıya karşılık yüzümü buruşturdum. "Başımız ağrıyacak gibi."

"Kaçmayı mı teklif ediyorsun?"

Boşta olan elimle omzuna vurdum. "Serseri!"

Güverteye çıktığımızda okuduğum bölümün neredeyse tüm mezunlarını görmüştüm. Zamir ve beni fark eden birkaç kişi önümüze geldiğinde sorgulayan bakışlarını hissedebiliyordum ama ellerimizin kenetli olması sanırım net bir cevaptı.

Fatih yanıma geldiğinde Zamir'in elini bırakmadan ona sarıldım. Ardından geri çekilerek, "Zamir," diye onları tanıştırdım. "Fatih, benim çok yakın bir arkadaşım."

Fatih, elini Zamir'e uzatarak yüzündeki samimi gülümseme ile birlikte, "Ben seni tanıyorum zaten," diye mırıldandı. "Çok duyduk ismini. Memnun oldum."

Zamir, onun elini sıkarak tebessüm etti. "Ben de memnun oldum."

Fatih'in gözleri beni bulduğunda, "Bence Zamir'i Hazal'dan kaçır. Turan ve Cihan'dan sonra erkek avına çıkmış durumda," dediğinde kahkaha attım.

"O biraz sıkar."

Zamir'in güldüğünü duydum. Fatih yanımızdan ayrıldığında, "Hazal, ara sıra takıldığın arkadaşın mı?" diye sormuştu.

Öfkeyle ona döndüm. "Merak mı ettin?"

"Ne merak edeceğim?" Ona ikna olmadığımı belirten gözlerle baktığım esnada beni kendine doğru çekti. "Ben sadece seni merak ederim." Ardından dudaklarını burnumun ucuna bastırdı ve tam oraya küçük bir öpücük bıraktı. Afalladığımda ise omuz silkmişti. "Çiftler böyle tatlı şeyler yapar."

Dudak bükerek, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum içimdeki kıskançlığa engel olamadan. "Kimlerle çift oldun bu zamana kadar?" Aklıma istemsizce Baran'ın dedikleri ve Zamir'in Ankara'da yaptığını iddia ettiği çapkınlıkları gelmişti.

Alt dudağını ısırarak güldü. "Kıskançlıktan geberip gideceksin birazdan. Sakin ol, Bonus Kafa. Bugün seninim."

"Sadece bugün yani?" *Ne saçmalıyordum ben Allah aşkına? Biri ağzıma bant yapıştırabilir mi?*

"Mihrinaz," dedi serseri gülümsemesini yüzünden bir saniye bile silmeden. "Tehlikeli sulardasın." Bu susmama yetmişti. O, son zamanlarda tüm hareketlerini bana göre ayarlıyordu. Başladığımız noktadan çoktan çıkmıştık ama şu an hiçbir evreye ait değil gibiydik. Kelimenin tam anlamıyla anı yaşıyorduk. Sürekli kavga ediyorduk. Ona olan öfkemi kusuyordum ama o en sonunda gelip yine bana sarılıyordu. Ne olursa olsun en sonunda parmakları hasretini çektiği asi, kıvırcık saçlarıma kavuşuyordu. Aramızdaki belirsiz ve isimsiz şeyleri hiçbir evreye ve ilişkiye sığdıramıyorduk.

Güvertede bir kanepeye geçtiğimiz sırada görüş açıma Hazal girmişti. O beni görmeden hemen önce başımı Zamir'in boynuna gömdüm. Bu yaptığım ani harekete karşılık tüm bedeninin kasıldığını hissettiğimde bacağındaki elini kavradım ve sıkıca tuttum.

Hazal beni gördü, gözlerini kısarak gerçekten ben olup olmadığımı kontrol etti. Ardından seri adımlarla yanımıza geldiğinde başımı ağır ağır Zamir'in boynundan çektim.

Tam yanıma oturdu. "Naz! Ne haber?"

Gözleri benim değil, Zamir'in üzerindeydi. Dikkatini çekmek adına boğazımı temizledim. "İyilik, senden?"

Avını yakalamak üzere olan avcı edasıyla, "Harikayım," dedi. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Zamir'le kenetli olan ellerimizi havalandırdım ve kendimden bağımsız bir şekilde elini sıktım. Bunu yaparken kendi parmaklarımı acıtmıştım. "Zamir," dedim ve ardından başımı omzuna yasladım. "Sevgilim." Bunu seslendirmek bile kalbimin göğüs kafesimi dağıtmasına neden olmuştu.

Hazal'ın gözleri ikimiz arasında gidip geldiği sırada, "Ben de Hazal," diyerek ona elini uzatmıştı. Zamir'in hareketlendiğini ve diğer elini Hazal'a uzattığını fark ettiğimde karnımın içerisinde bir volkan patlıyormuş gibi hissediyordum. Sorun bir kadınla selamlaşması değildi elbette. Sorun bu kadının, yıllardır çapkınlıklarına bizzat şahit olduğum Hazal olmasıydı. Yakışıklı ve zengin erkeklere olan düşkünlüğünü bu teknede bilmeyen tek bir kişi bile yoktu. Zamir yakışıklıydı. Ama zengin sayılır mıydı, bilmiyordum. Sanırım ona bir ara maaşını sormalıydım.

Elleri ayrıldığında tuttuğumu fark etmediğim nefesimi sessizce bıraktım. Hazal bana dönerek, "O kadar erkekten sonra biriyle olman tuhaf," dedi imalı ses tonuyla.

"O kadar erkek derken?"

"Hani üniversite zamanı senden hoşlananlar."

Zamir'in öne doğru hareket ettiğini hissettim. Ardından, "Sevgilimin geçmişi beni bile ilgilendirmezken size ne oluyor? Burada kaoslarınız işlemez. Başka araziye alalım sizi, lütfen," demişti sert sesiyle.

Hazal'ın bozulmasını, ayağa kalkmasını, çekip gitmesini anbean izledim ve bundan zevk aldım. Onun gidişinden sonra bedenimi ta-

mamen Zamir'e çevirdim. "Hayran mı olayım sana? Bu mu maksadın?"

Burnuma fiske attı. "Hayran sayfası da aç bari."

"Sana açıklama yapıyormuş gibi görünmek istemem ama hayatımda hiç biri olmadı. Cihan, benden hoşlanan herkesi buna pişman etti."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Sonuçta geçmiş senin geçmişin. Kiminle ne yaşadığın sadece seni ilgilendirir."

Omzuna çimdik attım. "Çok meraksızsın. İnsan merak eder, kıskanır."

"Geri zekâlı ya," diye homurdandı. "Neden üniversitede senden hoşlanan sümsükleri kıskanayım? Koskoca Zamir Hancıoğlu'yum ben!"

"Diyorsun?" dedim şüpheyle. "Cihan'ı neden kıskandın o zaman?"

Düşünmeden, "Sana âşık olduğu için," diye yanıtladı sorumu. "O farklı bir durum."

Henüz bir şey söyleyemeden teknenin hareket ettiğini hissettim. Herkes gelmiş miydi yani? Turan ve Cihan hâlâ gözüme değmediği için etrafı kolaçan ettim. Turan beni gördüğü anda soluğu yanımda almalıydı oysaki.

O an gelen tanıdık ses, "Parti başlasın, gençler!" diye bağırdı. Hemen ardından yüksek sesle oryantal çalmaya başladı ve teknenin içerisine iki kadın, iki erkek dâhil oldu. Hayır, hayır... Düzeltmem gerekirse güverteye yarı çıplak iki kadın ve iki erkek dansçı girmişti.

Gözlerim kocaman açıldığı sırada onların peşinden çıkan Turan'a ölümcül bakışlar atmaya başlamıştım. Kadınların arasında saçma sapan dans ediyor, kahkaha atıyordu. "Bu saçmalık da ne?"

Zamir'le konuşuyordum ama dikkati bende değildi. Ateş saçan ela harelerimi ona dokundurduğum sırada omzuna çimdik atmıştım. "Nereye bakıyorsun sen?" Ama dans eden kadınlara değil, doğrudan kuzenime baktığını fark ettiğimde içime saplanan korkuyla titredim.

Turan'a neden bu kadar dikkatli bir şekilde bakıyordu? Tek sebebi Turan'la aramda olan kavga mıydı? Yoksa bunun Kemal Demirhan'la bir ilgisi var mıydı?

O an aklıma gelen ihtimalle karnımda tuhaf bir acı hissettim. Eğittiği adamlar, şu anda sınır dışında silah kaçakçılarının peşindeydi. Bu olayın ucu Kemal Demirhan'a değiyor muydu?

Umurumda olan tek şey kuzenimdi. Kemal Demirhan'ı veya kaybedeceği serveti kesinlikle umursamıyordum.

Dedem, Zamir'i hayatımızın ortasına yerleştirerek hepimizi bir ateşin içine attığının bilincinde miydi acaba?

Kısık sesle, "Neden Turan'a bakıyorsun?" diye sordum.

Başını ağır ağır bana çevirdi. "Bilmem. Neden bakıyorum sence?"

Biliyordu... Ya da bu, sadece ağzımı arama taktiğiydi.

"Bana söyledikleri için hâlâ ona kızgınsın," diyerek oyunun içerisinde kendi oyunumu kurmaya çalıştım. "O öfkeliyken ağzını açar, gözünü yumar. Haddini aştığının farkında ve defalarca özür diledi."

Tepkisizliğinden taviz vermeden, "Senin için çok önemli, değil mi?" diye sordu. "Hatta dedenden sonra en önemli kişi o."

"Evet."

Sertçe yutkundu. "Senin sıralamanda ben kaçıncıyım?"

Cevabımın onu inciteceğini bilsem de, "Üçüncü," diye yanıtladım sorusunu.

Ona, onun sıralamasında kaçıncı olduğumu sormadım. Çünkü vereceği cevapla beni alaşağı edeceğini, utandıracağını biliyordum. Bir müddet sustuk. Etrafımızda coşan kalabalığa rağmen sustuk ve dakikalarca birbirimize baktık.

Gözlerinin karası geceye meydan okuyordu. Fakat gökyüzünün aksine onun gözlerinde tek bir yıldız dahi yoktu. Sadece... Yansımam vardı. Gözlerinin tam ortasında kendimi, aynaya bakıyormuş gibi görebiliyordum ama bu sefer görüntüm beni incitmişti.

Ona gerçekleri haykıramadığım her an dilimin koparılmasını istemiştim.

Bana aylarca susan ama sustuğuna pişman olup şimdi her şeyi bana anlatmaya karar veren adama ihanet ediyordum.

Tüm benliğim, sevdiğim ilk iki adam için ihanetin uçurumundan atlıyordu ve bu, ruhumu katlediyordu.

Aniden ayağa kalktığımda, "Dedeme haber vermedim," dedim bahane bulamadığım için. "Konuşmasak da bir haber vereyim." Ondan yanıt beklemeden güverteden ve kalabalıktan uzaklaşmış, teknenin merdivenlerini inip içeriye girmiştim. Kapıyı arkamdan kapattığımda etrafı kolaçan edip seri bir şekilde dedemi aramıştım.

Telefon ilk çalışta açıldı, "Dede," dedim kısık tonla. "Bitir artık şu işi. Dayanamıyorum."

"Mihrinaz?" dedi endişeyle. "Ne oldu? İyi misin?"

Paramparça sesle, "Değilim!" diye sitem ettim. "İyi olamıyorum. Ne yapacaksan yap artık. Bitir Kemal amcanın işini. Turan'ı güvende tut."

"Turan, ne yaparsam yapayım sorgulanacak."

"Ama onun hiçbir alakası yok ki. Yok, değil mi? Bilmiyordu dedesinin yaptıklarını."

"Bilmiyordu," dedi anında. "Ama İstihbarat bunu umursar mı?"

"Ben konuşurum," diye atıldım. Zamir'le konuşursam bana inanırdı, değil mi? Gözümün içine baka baka çocukluğumun tanımı olan kuzenime zarar gelmesine müsaade etmezdi.

"Saçmalama, Mihrinaz," dedi telefondaki sinirli ses. "Bu, kişisel bir mesele değil. Zamir kendi başına karar veremez. Verirse bu, büyük bir suça girer ve en başta o yargılanır. Bunu istiyor musun gerçekten?"

Kaşlarım havalandı. "Sen... Beni kontrol edebilmek için mi Zamir'i dibimize kadar getirdin? Ben konuşursam onu yakacağını mı iddia ediyorsun?" Bu düşünce zihnime yavaşça sindiğinde sesim gibi ellerim de titremeye başlamıştı.

"Sen ve Turan için herkesi yakarım. O adamın ajanlık kariyeri umurumda değil. Hatta onun arkadaşlarını da atarım ateşe. Size kıvılcım değse herkesi cehenneme gönderirim. Anladın mı? Susacaksın. Susmazsan siz hariç herkes yanar. O zaman bunun vicdan azabına dayanabilir misin? Unutma, ben Azim Akşahin'im. Kemal'i Kıbrıs'ta etkisiz hâle getirdiğimden emin olmadan kimsenin hareket etmesine izin vermem."

Telefon elimden düştü. Ben de düştüm. Dizlerim parkeye sertçe temas ettiğinde tüm bedenimden bir titreme dalgası geçmeye başlamıştı.

Ben nasıl bir oyunun içerisindeydim?

Bedenimin her yanı uyuşmuştu bu duyduklarımdan sonra.

Beynime paslanmış çiviler çakılıyormuş gibiydi sanki. Zihnimde yankılanan cümleler, içimde büyük kaosa neden oluyordu. Deprem... Bedenimdeki titreme bir depremi andırıyordu.

Ona sırf ileride yargılanmaması için yalan söylemeye devam mı edecektim? Bir yolum vardı ama pusulamın camı çoktan çatlamıştı ve o camı, parmaklarımı kanata kanata sökmezsem yolumu kaybedecektim. Çelişkinin uçurumundan atlayan zihnimde iki soru vardı: Yolumu kaybetmek mi? Onu kaybetmek mi?

Dedemin ilerlediği yolda ardında bıraktığı ayak izleri ruhumun tam üzerindeydi. Ruhumu taşlı yolunun altına halı gibi sermiş ve beni ezerek yürümeye devam ediyordu.

Beni korurken bile öldürüyordu. Peki, neden ölümümden bu kadar korkuyordu?

"Sessizlik seni öldürdü. Beni ise katil yaptı. Bundan sonra herkese karşı lâl, sana geveze bir adam olmaya karar verdim."

"Mihrinaz, beni hiç affetmedi. Hem de hiçbir şey için. Affetmesin zaten."

Kulaklarımdaki ve içimdeki pası silen o sesi duyuyormuş gibi olduğumda gözlerim doldu. "Hayır, hayır..." Kulaklarımı kapattım ellerimle. "Vazgeçmez o benden." Ama biliyordum ki söz konusu,

uğruna babasını feda ettiği vatan olduğunda benim gözümün yaşına bakmazdı.

Gözyaşlarım yüzüme doğru yol çizmeye başladığında bedenim ona eşlik ederek titriyordu. Bedenim sarsılmaya başladığında nasıl toparlanacağımı düşünüyordum ama buna hiç gücüm yoktu. Kemal Demirhan, ta Kıbrıs'tan tüm gücümü emmişti sanki.

Kaç dakika olduğunu bilmediğim zaman dilimi içerisinde, "Mihrinaz?" diyen sesi duydum ama başımı çeviremedim.

Aşina olduğum kollar tarafından sarıldığımda yüksek sesle hıçkırdım. "Turan, ben dayanamıyorum."

"Ne oldu?"

Burnumu çekerek, "Yap artık seçimini!" diye isyan ettim. "Yalvarırım, yap seçimini. Bu şekilde yaşamaktan bıktım. Hangi dedeni seçeceksin? Söyle."

"Hiçbirini," diyerek beni göğsüne yasladı ve yatışmam için omuzlarımı sıvazladı. "Seçemem."

"Senin yüzünden acı çekiyorum," dedim ve bunu söylerken ağzımdan bir hıçkırık kaçmıştı. "Sana zarar gelmesin diye ben ölüyorum. Biriniz acısın artık bana. Biriniz görsün ne hâlde olduğumu. Bu kadar mı körsünüz?"

Saçlarıma dokunarak, "Sakin ol," dedi iyileştirici sesle. "Acı çeken sadece sen değilsin."

"Deden yakalanmalı," dedim onu umursamadan. "O zaman rahat bir nefes alacağız."

Fısıltıyla, "Yerimde olsan ne yapardın?" diye sordu. "Dedeni gözden çıkarır mıydın?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Kahretsin, bilmiyorum!"

"Biraz sakinleşmen gerekiyor. Sana bir içki ayarlayacağım," dedi ve beni bırakıp ayağa kalktı. Kısa bir süre sonra elinde kristal kadehle geri döndüğünde beni ayağa kaldırmış ve kanepeye oturmamı sağlamıştı. "Gevşe biraz."

Elindeki kadehi alıp kafama diktim ve ağır içkinin boğazımdan aşağı doğru inip boğazımı yakmasına izin verdim. "Senin deden az kalsın bizi öldürüyordu." Yanındaki şişeyi aldım ve kadehimi tekrar doldurdum. "Ama sen hâlâ seçimini yapmadın. Beni hiç mi sevmedin, Turan? Ben senin yüzünden yalanlara batmış durumdayken sen hiç mi beni düşünmüyorsun?" İkinci kadehin dibini gördüğümde saniyeler içerisinde kendime üçüncüyü de doldurmuştum.

Bileğimi kavrayarak, "Çok hızlı gidiyorsun," dediğinde elini ittirdim ve üçüncü kadehi içtim.

"Ben ölsem umurunda bile olmaz," dedim tükürürcesine. "Kimin için çabalıyorum ki? Her şeyi gidip Zamir'e anlatmam gerekiyordu."

Sırtını kanepeye yaslayarak bacaklarını iki yana açtı. "Bunu yapmayacak kadar bana değer veriyorsun."

Histerik bir şekilde güldüm. Alkol çoktan kanıma karışmış, mantığımı çürütmüştü. "Dedem beni Zamir'le tehdit etti. Onun kariyerini bitirirmiş." Kahkaha atarak kendime yeni bir kadeh doldurdum ama bu sefer ağır ağır içtim. "Ondan nefret etmemi mi istiyor?"

Başını şiddetle iki yana salladı. "Sen ona asla nefret besleyemezsin." Bu cümleyi kendinden emin bir şekilde kurmuştu ve sanırım haklıydı. Ne yaparsa yapsın dedemden nefret etmem olası bir durum gibi görünmüyordu.

Adını bilmediğim ve okumaya üşendiğim viskiden bir yudum aldığım sırada sürgülü kapının sesiyle başımı sol tarafa çevirdim ve yan yana görmeyi beklemediğim iki kişiyi gördüm. Zamir ve Cihan. Onları görür görmez kıkırdadığımda bana doğru geldiklerini geç fark etmiştim.

Zamir endişeyle tam dizlerimin önünde çöktüğünde, "İyi misin?" diye sormuştu seri şekilde. Elimdeki kadehe baktıktan sonra gözleri gözlerime tırmandı. "Bir şey canını mı sıktı?"

Turan, "Ben teklif ettim," dedi dümdüz sesle. "Gevşemesini istedim."

Zamir ona doğru dönmeye tenezzül bile etmedi. Elini, kadehi kavrayan parmaklarımın üzerine getirdiğinde gözlerimiz hâlâ kenetliydi. "Alabilir miyim?"

Küçücük bir kız çocuğu gibi başımı salladım. "Al." Kadehi alıp tezgâha bıraktıktan sonra tekrar karşıma geçmişti. "Beni götür buradan."

"Yavaş!" dedi Turan ayaklanarak. "O kim oluyor?"

Zamir sadece gözlerime baktı. Cevabı bugün için ikimiz de biliyorduk ama bunu dillendirmesine izin verip vermediğimi ölçmek istiyordu. Ona gülümsedim. Aynı anda, "Sevgilisiyim," dedi kendinden emin bir sesle. "Var mı bir itirazın?"

Cihan içki şişesini devirdi. Turan, tezgâhtaki kadehi yere fırlattı ve öfkeyle bağırmaya başladı ama onu duyacak durumda değildim. Zamir bana doğru uzandı ve elimden tutarak kendisine yaslanmamı sağladı. Beraber dışarı çıktığımızda başım dönmeye başlamıştı. Başımı omzuna yasladığımda elini belime attı ve beni kendisine çekti. Onun parfümünün kokusu burnuma dolduğunda kıkırdadım. "Çok güzel kokuyorsun."

"Senin gibi." Biz bu anı yaşamış mıydık? Sanırım bu cevabı daha önce bana vermişti.

Tekrar kıkırdayıp, "Sevgili miyiz şimdi biz?" diye sordum. Bunu söylerken nefesim ona çarpmış, dudaklarım istemsizce boynuna değmişti. Kendimi tutamayarak şah damarının belirdiği yerden öptüm.

Sert nefesinin sesini işittim. "Gece on ikiye kadar sevgiliyiz. O zamana kadar uslu durmazsan ben de durmam. Ayrıca boynumdan uzak dur."

Sonrası çok bulanıktı. Fatih'in yanımıza geldiğini, Zamir'in bana zorla yelek giydirdiğini ve şişme bir bota bindiğimi hatırlıyordum. Marinaya vardığımız sırada kendimde yürüme gücünü bulamamıştım. Dizlerimin bağı çözüldüğünde düşecek gibi olmuştum ama beni kucağına alarak düşmekten kurtarmıştı. Arabada arka koltuğa uzandığımı ve konuştuğumu anımsıyordum.

"On ikiden sonra Külkedisi'ne mi dönüşeceğim? Sonra prensim yüzümü hatırlamadığı için ayakkabıyla peşime mi düşecek? O masalın sonunda ne oluyordu? Dedem uyuyakalmıştı ve sonunu anlatamamıştı."

"Prens, prensesini bulmuştu."

"Prens, prensesini bulmuştu," diye tekrar ettim defalarca. "Mutlu oldular mı peki?"

"Oldular."

Derin bir iç çektim. "Ben de mutlu olmak istiyorum."

"Olacaksın."

"Prensim olur musun, Zamir? Ama senin beyaz atın yok ki. *M235i*'n var. O da siyah."

Güldüğünü duydum. "Biz de kendi masalımızı yazarız. *M235i*'li prens olarak tarihe geçerim. Ne dersin?"

Onu alkışlayarak, "Harika fikir!" diye bağırdım heyecanla.

Eve vardığımızda beni arka bahçeden içeri sokmuş ve sessizce odama taşımıştı. Odama girdiğimizde beni yatağa yatırmış, üzerimi çıkarmaya başlamıştı. Önce paltomu çıkardı, ardından ayakkabılarımı ve kemerimi bedenimden ayırıp yere bıraktığında pürdikkat onu izliyordum. Üzerimdeki kazağa doğru uzandığında sesimi çıkarmadım. Kazağı bedenimden sıyırıp başımdan çıkardığında bir küfür mırıldandığını duydum ve güldüm.

"Atlet giymemiş miydin?"

Sesli şekilde gülmeye başladım. "Bu defa beklentini karşıladım mı?"

Zamir yarı çıplak bedenime değil, direkt gözlerimin içine bakıyordu. Ayağa kalkarak dolabımdaki pijama çekmecesini açtığında eline aldığı takımın üzerini bana giydirdi. Gözleri üzerimdeki dar pantolona iliştiğinde, "Bunu nasıl çıkaracağız?" diye sormuştu ama bu soru bana değildi, kendine soruyordu.

"Ellerini kullansan?"

"Sabah kendine geldiğinde sapık damgasını alnımın ortasına yapıştırasın diye mi?"

"Baran bana bugün dedi ki," diyerek pantolonumun düğmesini çözdüm. "Ankara'da çok kişiyle takılmışsın." Pantolonumun fermu-

arını açtığımda Zamir'in gözleri irileşmiş ve arkasını dönmüştü. Bu hâline gülerek kalçamı kaldırdım ve pantolonu sıyırmaya başladım. Fakat dizlerime kadar bunu yapabilmiştim. "Dizlerimde takıldı. İndirsene." Zamir tekrar bana döndüğünde gözlerini kapatmıştı. Elleri dizlerime ulaştığında saniyeler içerisinde pantolonumu kendisine doğru çekmiş ve üzerimden çıkarmıştı. Gözlerini açmadan bana pijamanın şortunu uzattığında bol olan şortu hemen üzerime geçirmiştim. "Giyindim. Şimdi gözlerini aç ve bana hesap ver."

Zamir gözlerini açarak bana baktı, ardından sakince üzerimi örttü. "Abartmış."

"Abartmış mı? Sadece bu kadar mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Kalayım mı yanında?" Sesinin tınısı mümkünmüş gibi beni daha çok sarhoş etti. Bu sefer sadece başım değil, o da dönmeye başlamıştı.

Gülümsedim ve ona yer açtım. "Hayır diyebilirmişim gibi sordun."

"Beni yerde uyuttuğun zamanları unutmadım."

"Ama şimdi," diyerek başımı boynuna gömmüş, tek bacağımı bacaklarının üzerine atmış ve kolumla ona sıkıca sarılmıştım. "Bu şekilde uyumak istiyorum."

Zamir kollarını bana dolayıp, "Kimseyle böyle sarılıp uyumadım," dedi kulağıma doğru. "Birileri oldu ama sadece birisi hiç olmadı. Sana kadar..."

"Saat on ikiyi geçti mi?"

"Geçmedi."

"O zaman bir kere *sevgilim* desene bana," diye mırıldandım ona daha fazla sokulurken. Elimde olsa onu göğüs kafesimin içerisinde yaşatmak isterdim. Sanki her an kaybolabilirmiş gibi bir korku vardı içimde. Oysa bir adım uzak durmasına dahi tahammülüm yoktu.

Zamir'in kollarındaki damarların varlığını hissettim. "Sevgilim..." Gözlerimi sıkıca yumdum ve bu kelimenin kalbimi beslemesine izin verdim. Elimde, avucumda kalan son şeyin dudaklarından dökülen

ve daha önce duymadığım kelimenin verdiği duyguya teslim olan bedenim, girdiği mezardan çıktı ve yeniden doğdu.

İç çekip, "Sevgilin olacak kadın çok şanslı," dedim istemsizce. "Dünyanın en güzel *sevgilim* diyen adamı sensin." *Keşke o kadın da ben olsaydım.*

"On ikiyi geçti." Uykuya dalmadan önce duyduğum sesin gerçek ya da hayal olduğunu ayıramadım. "Uyu, sevgilim."

IV

Fısfızlenmeden Tekrar Küllenen Ruh

"Yeşermeye başlayacaktım. Yaktılar.

En baştan inşa edilecektim. Yıktılar."

Günler sonra...

Geçmişin çelmeleri sürekli yalpalamama sebep olurken buna rağmen geleceğe doğru ilerlemeye devam ediyordum. Bazen düşüyordum. Kanıyordum. Acıyordum. Ama sonunu bilmediğim o yolu, sürünmek pahasına gitmeye niyetleniyordum.

Bağırmak istiyordum. Küçükken düştüğümde avazım çıktığı kadar haykırmak istiyordum acılarımı. Çünkü dizlerim kanadığında ve dirseğim sıyrıldığında acımın hemen geçmesi için dedem yaralarıma üflerdi. *"Küçük Hanımefendi, üfleyecek nefesim kalmadı. Geçmedi mi acın?"* diye sorardı. O öyle dediği zaman geçerdi.

Şimdi dedemin nefesinin yetmeyeceği kadar çok canım yanıyordu.

Büyüdükçe sesimiz kısılıyordu. Büyükçe acılarımızı, yenilgilerimizi, kayıplarımızı içimizde yaşamaya başlıyorduk.

Her futbol oynadığımızda yenilirdim, saklambaçlarda hemen sobelenirdim, yakan toplarda pes ederdim. Hep Turan kazanırdı ve ben asık suratımla dedeme koşar, onun dizlerinde oturarak teselli bulurdum.

Büyüdükçe dedemin dizine de sığmamaya başlamıştım. Düştüğümde bağırmamam gerektiğini söylemeye başladı Turan. Ağladı-

ğımda benimle dalga geçti, susmamı istedi. Susmayı bana o öğretti, büyüdüğümü anlatmaya çalıştı.

Büyümek, susmaya alışmaktı. Haykıramadığım anların her birinde bu gerçek yüzüme tokat gibi çarptığında anladım.

Mart aynının ortalarında İskenderun, ilkbaharı dünden razı bir şekilde misafir etmişti. Kışı atlatan ağaçlarda tomurcuklar doğmuş, her gün daha da fazla şişmişti. Bahçemiz günler öncesine kadar bir ölüyü andırırken şu an her tarafta açan çiçeklerle yeniden dünyaya gelmişti sanki.

Kapının önündeki askıdan bir hırka alıp dışarı çıktığımda, "Bir şey mi lazım, Küçük Hanımefendi?" diye sormuştu Arif hemen.

Ona dönerek, "Arif, sen kaç yaşındasın?" diye sordum merakla. Boyu benden birkaç santim uzundu. Beyaz tenliydi ve saçları koyu kahverengiydi. Boyuna rağmen kilolu olduğu barizdi ama şişman değil, yapılı biri gibi görünüyordu.

"Yirmi iki."

"Benden küçüksün. Neden öyle hitap ediyorsun o zaman bana?"

"Herkes öyle diyor." Gergin bakışlarla beni süzdü. "Kızdınız mı?"

Gülümseyerek, "Kızmadım," dediğim sırada gözlerim etrafı tarıyordu. Gökhan ve İbrahim bahçenin farklı uçlarındaydı ama Zamir ile Baran görünmüyordu.

Arif tuhaf bir tınıyla, "Karşı eve geçtiler," dediğinde tekrar ona baktım. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Anlamış mıydı? Zamir'le aramızda ismini dahi koymadığımız bir ilişki olduğunun farkında mıydı yani?

"Teşekkür ederim," diyerek bahçe yolunda ilerlediğimde Gökhan, varmama kalmadan kapıyı açmış ve beni karşıya kadar geçirmişti. Karşı evin kapısını da benim için açtığında ona başımla teşekkür edip içeriye girmiştim.

Gözlerim bahçeyi inceledi ama hiçbiri burada değildi. Neden hepsi eve girmişti ki? Kaşlarımı çatarak kapının zilini çaldığımda bir-

kaç saniye sonra kapıyı Büşra açmıştı. Beni görür görmez dudakları sinsi bir tavırla kıvrıldı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek içeri girdim.

O an kulağıma Suzi'nin kızgın miyavlamasının sesi dolmuştu. Baran, "Anam!" diye bağırdı. "Elimi tırmaladı."

"Neler oluyor?" diye sordum endişeyle.

Büşra, benim aksime oldukça rahat şekilde, "Suzi'ye aşı yapmak için veteriner geldi. Ama huysuzluk yapıyor," diye açıklama yapmıştı. Onunla beraber salona dâhil olduğumda bir köşeye sinen Suzi, önünde bariyer olan Zamir, Baran ve masanın yanında çöküp etrafa bakan güzel kadın dikkatimi çekmişti.

Ne? Güzel kadın mı?

Gözlerim irileşmiş şekilde kadına baktığım sırada, "Çok güzel, değil mi?" diye fısıldadı Büşra. "Tüm işlerimi iptal edip başlarına dikildim. Bir saattir aşıyı yapıp gidemedi. Bence daha çok zaman geçirmek için oyalanıyor. Kur yapıyor bizimkilere."

Kısık sesle, "Benimkine kimse göz dikemez," dediğimde Büşra, sırtıma vurarak bana destek verdi. *Benimki mi? Ne diyordum ben? O sadece bir günlüktü.*

"Yürü be!"

Boğazımı temizleyerek kendimi belli etmek adına, "Ben geldim!" diye bağırdım. Herkesin bakışlarının üzerimde toplandığını hissettiğim sırada Zamir'in yanında durdum ve eğilip yanağından öptüm. Sakalları dudaklarımda tatlı bir acı bıraktığında kalbimin içimden kayıp gittiğini hisseder gibi olmuştum. "Selam," dedim cilveli sesle. Ona doğru sokulduğumda bir elimle de Suzi'nin gergin bedenini okşamıştım.

Kıskançlık... Lanet bir duyguydu.

Zamir donakalmıştı. Suzi'nin üzerindeki eli çekilmiş, afallayan gözleri bana dönmüştü. Onun bakışlarına daha çok maruz kalmadan Suzi'yi kucakladım. "Kızım, aşı olmak istemiyor musun sen?" Ellerini

boynuma doğru uzattığında onu başından ve burnundan öpmüştüm. Birlikte ayağa kalktığımızda onu masaya doğru getirdim çaktırmadan. Bunu yaparken sürekli sırtını okşuyor, onu sakinleştiriyordum.

Kollarımı ondan çekmeden masanın yanına çöktüğümde veteriner de iğneyi hazırlamış ve Suzi'ye göstermeden boynunun arkasına getirmişti. Suzi'nin derisini çekiştirip iğneyi boynunun alt kısmına batırdığında önce öne doğru atılan Suzi veterineri tırmalamıştı. Bunu yaptıktan hemen sonra ise göğsüme sokulmuş, beni koklamıştı.

Baran şaşkınlıkla, "Oha!" diye bağırdı. "Resmen seni annesi ilan etti."

Kendimden emin sesle, "Zaten öyleyim," dediğimde beni alkışladı.

"Zamir'den ilk çocuğun. Dört tane daha olursa gerçek bir Hürrem Sultan olacaksın."

"Dört çocuk mu?" Zamir, tam arkamdaki kanepeye oturmuştu. Sorduğu soruya karşılık gözlerimi ona çevirdim. Ses tonundan hiçbir ifade seçilmiyordu. Bunu hangi anlamda söylediği belirsizdi.

Büşra, Zamir'in yanına otururken, "Harika olmaz mı?" diye sordu. "Benimkine arkadaş olurlar. Düşünsene dördüz bebekleri!"

Zamir'in şaşkın yüzü ona döndü. "Dördüz mü?"

Veteriner en sonunda, "Siz evli misiniz?" diye sorduğunda Büşra gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Suzi'yi Zamir'in kucağına verirken kumral kadına dönüp tebessüm ettim. "Nikâhlı karısıyım." *Daha birbirimizin flörtü bile olamadık. Bir günlük sevgiliydik ama o da çabuk bitti.*

Zamir'i sahiplenen ela gözlerim kadının üzerine kilitlendiğinde Baran'ın yanakları şişmiş, Büşra kıpkırmızı kesilmişti. Zamir'e doğru bakışlarımı çevirdiğimde kucağındaki Suzi'yle olanları şaşkınlıkla izlediğini fark etmiştim.

Oyunumu bozmamaları için aceleyle ayaklanıp, "Ben sizi geçireyim," dedim. Kadın Zamir'e göz ucuyla bakarak kapıya doğru yü-

rüdüğünde, "Cüzdan," dedim elimi uzatarak. Bana boş boş baktı. "Cüzdanını versene. Param yok."

Zamir elini cebine atarak katlanabilir, siyah cüzdanını bana uzattı. Kapıya kadar geçirdiğim veterinere ücreti ödedim ve elimde cüzdanla geri döndüm.

Baran, tuttuğu kahkahasını serbest bırakırken Büşra da ona eşlik etmişti. Ev ikisinin kahkahaları ile çınladığında Zamir'le birbirimize bakmaya başladık. Yutkundum. Kızmış mıydı bana? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Yine de beni inkâr etmediği için şanslı sayılırdım.

Küçük adımlarla yanına gidip cüzdanı ona uzattığımda, "Siz oldunuz!" dedi Baran. Eliyle karnını tutup eğildi. "Cüzdanını aldı adamın! Gerçek bir eş!"

Büşra, başını geriye atarak gülmeye devam etti. "Param yok dedi bir de!"

Dudak bükerek, "Gerçekten param yoktu ama!" dedim.

"Dalga geçmeyin," diyerek Zamir'in yanına oturmaya çalıştığımda Büşra bana yer açmak için çekilmişti. Zamir'in kucağındaki Suzi beni fark edip aramıza girmeye çalıştığında yüzünü tutup, "Kıskanç kedi!" dedim. Miyavlayıp avucumu yaladı ve yan yana olan dizlerimizin arasına yerleşti.

O an kulağımdaki sıcacık nefes, "Kıskanç keçi," demişti. Tüm bedenim nefesiyle alaşağı olduğunda titreyen göz bebeklerimi yüzünde gezdirdim. Dudağı yukarı doğru kıvrıldığında, "Alnıma ismini de yazarsın sen yakında," demişti alayla. *Bu, oldukça güzel bir fikirdi aslında.*

Dudaklarımı ıslatarak gece rengine bürünen harelerine baktım. "Yazarım gerekirse." Göğsüm sıkıştı bir an. Bu kadar çok kıskandığımı belli etmem doğru değildi. "Beni neden çağırmadın?"

"Günlerdir partiyi planlıyorsun. Seni yormak istemedim." Tüm hafta boyunca dedemin yarın gerçekleşecek olan doğum günü partisi için çabalamıştım. Ama yine de beni çağırması gerekirdi.

"Ben varken flört edemediğini söylesene."

Kaşları havalandı. "Flört mü?"

Başımı aşağı yukarı salladım meydan okuyan bir tavırla. "Ben gelmesem flört edecektin kadınla."

"Nazçe'm haklı," diye aramıza girdi Baran. "Bir miktar şerefsizsin."

Zamir, arkasından aldığı yastığı Baran'ın tam kafasına fırlattı. "Doldurma kızı!" Ardından bana döndü. "Yüzüne bile bakmadım, keçi. İnanmıyor musun bana?" Bunu söylerken eli avucuma doğru kaymış ve avuç içlerimi okşamaya başlamıştı. *Kahretsin... Beni etkisiz hâle getirmeye çalışıyordu.*

Sağ omzumu silkerek, "Yine de beni çağırman gerekirdi," diye mırıldandım.

Zamir hiçbir şey söylemeden beni aniden kendisine doğru çektiğinde başımı göğsünde bulmuştum. Kulağım kalbinin atışlarını duyacak hizaya gelirken, "Küsmene izin vermiyorum," dedi sert sesle. "Duydun mu beni?" Oysa şu an kalp atışlarını dinliyor, sadece onu duyuyordum. Nefesim tekrar daraldığında, "Duydun mu?" diye sormuştu tekrar.

Kalp atışları hızını artırırken, "Duydum," deyip sırıttım. *Kalbi çok güzel atıyordu vicdansızın...*

Büşra, "Deden için hediye siparişi vermedin hâlâ," diyerek bana hatırlatma yaptığında Zamir'den ayrılmadım.

"Güzel bir çerçeve aldırır mısın? Ölçülerini bana belirtirsin."

"Tabii. Fotoğraf?"

"Onu ben halledeceğim." Zamir, destek verircesine kolumu sıvazladı. Ondan istediğim şeyi tereddüt etse de kabul etmişti. Bunun, benim ve dedem için zor olacağını biliyordu ama yine de beni kırmamıştı. Dedemin hediyesini hazırlamamda çok büyük bir yardımı dokunmuştu.

Aniden aklıma gelen fikirle, "Zamir," diye seslendim ve başımı kaldırdım. O da başını eğdiğinde yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe kalmıştı. "Kadının gözleri ne renkti?"

"Bana her göz ela," dedi nefesiyle yüzümü okşarken. "Bana her yüz sen. Baran'a bile baktığımda seni gördüğüm anlar oldu benim."

Cümleleri kalbimi delik deşik ettiğinde ona verecek bir cevap aradım. Ama aradığım cevabın zihnimde değil, kalbimde olduğunu anlamam uzun sürmemişti. "Hâlâ varlığına alışamadım. Sanki her an gidecekmişsin gibi hissediyorum."

Parmaklarının sıcaklığını kulağımın arkasında hissettim. Saç tutamıma doladığı parmağını havaya kaldırarak, "Gitmem," dedi tüm içtenliğiyle. "Gidemem."

"Bana uzun uzun bakıp daldığı anlarda bir terslik olduğunu anlamalıydım. Bana bakıp Naz'ı düşlemiş resmen!" Baran'ın cümlesine güldüğümde Zamir'in de dudağının kenarında bir kıvrım oluşmuştu. O an mantığımı elimin tersiyle ittim ve yükselerek dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktım.

Öptüğüm yerdeki kıvrım güzel yüzüne damgalandı. Ya da ben öyle sandım.

Zamir'in ifadesi sarsıldığında, "Sen iyi misin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bugün beni ikinci kez öptün?" Buna şaşırması oldukça normaldi çünkü o adım atmadıkça ben ona temas etmemeye çalışıyordum. Çoğu zaman hislerimi bastırırdım ama bugün içimden tüm yüzünü öpmek, onu göğsüme bastırarak sıkıca sarılmak geçiyordu.

Benim için buradaydı. Olmaması gereken bir yerdeydi ve en sonunda bu olanların ucu ona değebilirdi. Sırf benim için tüm hayatını riske atıyordu ve ben, bu fedakârlığının altından nasıl kalkacağımı bilmiyordum.

Kısık sesle, "İçimden geldi," derken başımı tekrar kalbinin üzerine yaslamıştım. Tek kolu belime dolanırken dudaklarını saç diplerimde hissettim.

Varlığı aldığım nefeslerden daha elzemdi sanki. "İçinden çok kıskanç biri çıktı. Farkında mısın?" Sesinde bu durumdan rahatsız olduğunu belirten bir tını yoktu. Aksine çok eğleniyormuş gibiydi.

"Ben hep kıskanç biri oldum," dedim elini tutarak. "Dedem ve Turan'ı kimseyle paylaşamazdım."

Baran, "Zaten insan sevdiklerini kıskanır," diyerek her zamanki gibi konuya dâhil olmuştu. "Zamir fazla geniş biri."

Büşra'nın sol tarafımda kıpırdandığını hissettim. "Geniş değil, modern düşünen biri. Tabii, senin gibi bir geri kafalı onu anlayamaz."

Başımı Büşra'ya doğru çevirip sırtımı tamamen onun bedenine yasladığımda kolunu hareket ettirerek bana sıkıca sarıldı ve çenesini başımın üzerine yasladı. "Biraz açsanıza konuyu."

Büşra bana dönerek, "Baran sevdiği kadınlara saçma sapan kısıtlama getiren biri ama Zamir öyle değil. Hatta feminist bir erkek diyebiliriz," demişti. "Baran ise annesini, kardeşini ve zamanında beni çok kıskanırdı. Fazla korumacı davranırdı."

Baran atılarak, "İnsan sevdiğini paylaşamaz!" diye cevap verdi. "Kendine ait olmasını ister. Başkasının ona dokunmasına tahammül edemez."

Zamir, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu öfkeyle. "Arkadaşları gelip sarılamaz mı yani biz seviyoruz diye?" Bu cümlesi bana nedensizce Fatih'le sarılmamı hatırlatmıştı. Zamir'in o gün hiç rahatsız olmadığını fark etmiştim. Aksine Fatih'le oldukça samimi ve medeni bir şekilde tanışmıştı. Zaten olması gereken de buydu.

Baran ciddi sesle, "Sarılamaz, kimse dokunamaz benim sevdiğim kişiye," dedi. "Belki niyeti kötüdür?"

"Kadınlar geri zekâlı mı?" diye sordu Büşra sinirle. "Biz anlayabiliriz kimin niyetinin ne olduğunu. Erkekler neden kendilerini öngörüde uzman sanıyor?"

Yutkunarak Baran'a göz ucuyla baktım. Şu an Zamir ile Büşra ona karşı birleşmiş durumdaydı ve tek kalmıştı. Sanırım onun tara-

finda duracak düşünceye sahip yegâne isim Cihan'dı. Baran'ın dedikleri bana Cihan'ı anımsatmıştı. "Reçelim," dedim onu sakinleştirmek adına. "Bak şimdi biz sarılıyoruz ya seninle. Senin hayatında bir kadın olsa ve bana sarılmanı yasaklasa hoşuna gider mi?"

Bir anda Büşra, "Hayatında bir kadın mı?" diye bağırdı. "Hayatında birisi mi var?" Gözlerim irileşirken Büşra'nın ayaklanmasını ve Baran'ın üzerine yürümesini anbean izledim. "Birisi mi var? Doğruyu söyle!"

Zamir'in kollarının arasından çıktığımda, "Sen karışma," diye fısıldamıştı. "Baran'ın kükremesi birazdan miyavlamaya dönecek."

Başımı onaylarcasına sallayıp tekrar onlara döndüğümde Baran, başını kaldırıp karşısında öfkeden deliren Büşra'ya bakıyordu. "Bu seni ilgilendirir mi?"

Ağlamaklı sesle, "İlgilendirmez mi, Baran?" diye sordu. Hormonları yüzünden anında kederli ruh hâline bürünmüştü ve bu dengesizliği hepimizi şaşırtmıştı.

Baran ayaklandı. "İlgilendirmez!" Sesinin yüksekliği kulaklarımı tırmaladığında, "İstediğimi yapmakta özgürüm," diye devam etmişti. Oysa hâlâ kalbinin, karşısındaki kadına tutsak olduğunu biliyordu ama bunu itinayla inkâr ediyordu.

"Demek öyle?" Büşra'nın sesi titredi. İçim onun ses tonu yüzünden bıçakla sıyrıldığında ayağa kalkmak istedim ama Zamir, bunu önceden fark etmiş gibi elimi tutup bana engel olmuştu.

Baran onun dolu dolu olan gözlerini gördüğünde, "Bakma bana öyle," demişti yüzünü buruşturup. Büşra'nın gözünden yaşlar yuvarlanmaya başladığında Baran'ın tüm ifadesi uçup gitmişti.

Aniden Baran kollarını iki yana açtığında Büşra tereddüt dahi etmeden adım atmış ve ona sarılmıştı. Baran'ın kolları Büşra'nın sırtında kavuştuğunda bu manzara beni hem üzmüş hem de sevindirmişti.

İhanetle birbirilerini suçlayan ama ihanetin tek harfini bile aralarında barındırmayan bu ikiliye çok yazık olmuştu.

O gün Büşra'ya bir Akşahin sözü vermeseydim belki de her şeyi Baran'a çoktan anlatmıştım. Baran eğer gerçeği bilseydi Büşra'nın bebeğini sahiplenirdi. Bundan emindim. Belki de hemen evlenirlerdi ve bir aile kurarlardı.

Onları mutlu görmek istiyordum.

"Üzülme," dedi o eşsiz sese sahip olan adam. Gözlerini bile kırpmadan beni izlediğini fark ettiğimde bedenimi tamamen ona çevirdim. Kömür karası harelerinde taşıdığı tüm harfler ve cümleler kucağımıza döküldüğünde derin bir nefes verdi ve ben verdiği nefesi kaybetmemek adına hemen soludum.

Onun varlığı bana çok iyi geliyordu ve bu his, ağlama isteğimi körüklüyordu. "Üzülürsem sen de üzülür müsün?"

Bana sanki her an kaybolabilirmişim gibi bakmaya devam ederken, "Çok üzülürüm," demişti.

Dudak büktüm. "O zaman üzülmem ben hiç."

Verdiğim yanıtı taşıyan çatlayan sesim onu bozguna uğratmış gibiydi. Elini elimden çekerek başıma getirdiğinde avucuyla saçımın üst kısmını okşadı. "Sen iyi misin? Çok hassas göründün bugün gözüme. Dokunsam ağlayacak gibisin."

"Tuhaf hissediyorum," diye itiraf ettim. Oysa ona etmem gereken başlıca itiraflar içerisinde bu olmamalıydı. Ona anlatmam gereken şeyler her gün birikiyordu ve ben, o girdapta bir gün kaybolacağımı biliyordum.

Avucunu şakağıma doğru indirip, "Üzülürüm ama ben," dedi bir çocuğu kandırıyormuş gibi. "Gülümse haydi. Yetti bu kadar suratsızlığın."

Kaşlarım havalandı. "Suratsız mıyım ben?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Anneannem de senin gibi suratsızdı. En sonunda dedem dayanamayıp onu boşamıştı. Yetmiş yaşından sonra adam hayatını yaşadı resmen." Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda kollarını etrafımda çember yapıp bana engel oldu. "Tamam, uzaklaşma. Üzülürüm bak! Ağlarım!"

Koluna sert bir yumruk geçirerek, "İyi ki bir laf ettik yanında!" diye çemkirdim. "Pişman edersin sen insanı."

Parmakları yüzümde durduğunda, "Kızma, tamam," deyip derimi sıkıştırdı ve yanağımdan makas aldı. O sırada Büşra ve Baran'ın salondan çıktığını duymuş ama onlara dönüp bakmamıştım.

Göğsüm teması ile sıkışmaya devam ederken, "Zamir," dedim medet umarcasına. Sanki tutunduğum tek dal ismini seslendirmekmiş gibi hissediyordum bazen. "Sana bir şey diyeceğim ama dalga geçme." Yüzüne anında ciddi bir ifade oturduğunda iç çekerek, "Biz hani geçen sefer bir günlük sevgili olduk ya," diye başladım cümleme. Kalbim duraksadı. Ama ben durmadım. "Mutlu muydun? Yani hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gidip gitmediğini neden öğrenmeye çalışıyorsun?" Biçimli kaşlarını sorgu barındıran bir tavırla çattı.

Omuz silktim yavaşça. "Cevaplamayacak mısın?"

"Mutluydum," dedi ansızın. "Çünkü el ele tutuştuğumuzda çoğu kişiye meydan okuyabiliyoruz. Neyin olduğumu, neyim olduğunu rahatça dile getirebiliyoruz. Ama o kelimenin bizim aramızda ne hükmü var? *Sen benim her şeyimsin. Ben ise senin elinde, avucunda kalan son şeyim.* Bu sıfatlar mı yoksa herkesin dilinde dolanan o sevgili sözcüğü mü?"

Kuklası yaptığı cümlelerle ruhumu ellerinin arasına alarak her şeyi çok güzel açıklamıştı ama bu, benim için neden yetersizdi? Ben onunla herkese ve her şeye meydan okumak istiyordum. Kendi içimizde olanlar özeldi, güzeldi ama dışarıdan sadece korumam olarak görünmesi canımı acıtıyordu.

"Aramızda geçenler tabii ki her zaman ilk tercihim," dedim yavaşça. "Ama korumam olarak yanımda olman kanıma dokunuyor. Sana doğru koşmak istiyorum ama koşamıyorum. Seni gördüğümde sarılmak istiyorum ama yapamıyorum."

Şaşırdığı barizdi ama sanki kötü olmamam için mimiklerini törpülüyor gibiydi. "Biraz daha açar mısın dediklerini, Kıvırcık?"

"Sevgilim olsana sen benim!"

Gözleri kocaman olurken donakalmıştı.

Kahretsin! Ben ne demiştim?

Nefeslerimle şişen göğsüm göğsüne değdiğinde ürkek gözlerimi tekrar onunla buluşturdum. Karnımdan kalbime doğru tırmanan o heyecan bacaklarımla ellerimi titrettiğinde hâlâ bana cevap vermemişti. Elimi uzatarak elini tuttum ve belirgin eklem kemiklerinin tenime battığını hissettim.

Beni yanıtsız mı bırakacaktı?

Elini onu acıtacak biçimde sıktığımda gözleri daldığı yerden yavaş yavaş çekildi ve bana odaklandı. Buradan artık dönemeyeceğimi anladığımda, "Cevap vermeyeceksin sanırım?" diye sitem etmiştim. Dargın bakışlarım artık tamamen onun üzerinde toplanmıştı ve bu, sesime de yansımış olmalıydı.

"Mihrinaz," dedi ciddi sesle. "Teklifin, içinde neleri barındırıyor?"

"Sevgili olmak, içinde neleri barındırır?" diye sorusuna soruyla karşılık verdiğimde başını iki yana sallamıştı.

"Koruman olmak bana kendimi kötü hissettirmiyor. Koruman olmadığım zamanlarda da önceliğim hep sen oldun. Şimdi de sensin. İnan ki tek fark benim evimde yaşamaman," deyip iç çekti. "Sevgili olursak işten ayrılır, buradan taşınır ama senin yanında durmaya devam ederim, kendimi de kötü hissetmem diye düşündün, değil mi?"

Beni benden daha iyi tanıması artık şaşırmama sebep olmuyordu. "Evet."

"Mutluyum," dedi samimi bir tonla. "Mutlu olmam için başka kalıplara uymamıza gerek yok. İnan bana, yanında olmak bana yetiyor."

"Yani kabul etmiyorsun?" Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında ondan uzaklaştım. Oysa bu durum hiç de komik değildi. "Yani beni reddediyorsun?"

Baran'ın adım sesleri salonu doldurduğunda, "Kim, kimi, neden reddediyor?" diye sorarak yanımıza koşar adım geldi. "Deminden beri kulağımı dayayıp sizi dinliyordum ama bir yerden sonra sesiniz kısıldı. Duyamadım!"

Zamir eline aldığı yastığı onun kafasına attı yine. "Yavşak herif! Özel konuşamayacak mıyız senin yüzünden?"

Baran yastığı yerden alıp göğsüne bastırdığında, "Üç kişilik özel olamaz mı?" diye sordu. "Hem sen benim Nazçe'min sevgililik teklifini nasıl kabul etmezsin? Şerefsiz!"

"Önemli değil, Baran," dedikten sonra ayaklandım. "Zaten ciddi değildim."

Salondan çıkmak için adım attığımda arkamdan gelip seri şekilde önümü kesti. "Dur be kızım!"

Baran, "Durma, Naz!" diye bana destek verdi. "Ez geç bu şerefsizi! Arkadaş adıyla seninle takılmasına izin verme." Gelip yanımızda durdu ve yere doğru tükürdü yalandan. "Tü senin kalıbına. *Just friends* fantezileri yaparken iyiydi, değil mi? İş ciddiyete binince sıvış hemen aradan. Erkek değil misiniz? Hepiniz aynısınız ama ben hariç!"

Zamir'in çakmak çakmak olan gözleri Baran'a kilitlendiğinde, "Seni çok pis döverim," demişti dişlerinin arasında. "Toz ol!"

"Ne diye kızıyorsun çocuğa?" Bir anda gözlerim dolmuş, yüzüm ısınmıştı. "Haklı işte! Üç kere öpüştük biz! Ama hâlâ başladığımız yerdeyiz."

Baran, "Oha! Üç kere mi? Bana neden vahiy inmedi? Nasıl basamadım sizi?" dediğinde Zamir onu elinin tersiyle ittirmişti.

"Başladığımız yerde değiliz," dedi başını bana doğru eğerken. "Bunu iddia edemezsin." Gözlerim dolmaya devam ederken, "Ama neden gözün doldu ki?" diye sordu çaresizce. "Tamam, sen ne istersen oluruz. Yeter ki ağlama."

Kafamı şiddetli bir şekilde iki yana salladım. "Sen istemedikten sonra ne önemi var?"

"Benim istediklerim mi senin için önemli?" diye sordu yüksek sesle. "Şu an ne istediğimi bilmek istiyor musun?"

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "İstiyorum," dediğimde elini uzatarak Baran'ın gözlerini yumdu ve aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Onu ilk gördüğüm rüyamdaki gibi hissettim. Kalbim pervasızca çırpındı, bedenim titredi. Dudaklarının ısısı dudaklarımı yaktığında bu yangından sağ çıkıp çıkmamayı bile umursamamıştım.

Onu ilk gördüğümde başı eğik, acı çeken bir adamdı. Solan bir ağacı andırıyordu. Umutsuzdu. Ben o adamın elini tutmuş, köklerini sulamış, yapraklarını tek tek temizlemiştim. Ben o ağaca umudu fısıldamıştım. Bir gün ağaç yeşermişti. Güzü, kışı atlatmıştı ve ilkbaharda güzel bir başlangıç yapmıştı. Ansızın ben solduğumda elimi ondan çekmek istemiştim ama bu sefer o beni tutmuştu.

Biz hep birbirimize tutunmuştuk.

Şu anda dudaklarımın dudaklarına tutunduğu gibi.

Kendimi öpüşüne karşılık verirken bulduğumda ellerim çoktan boynuna ulaşmıştı. Onun ise bir eli Baran'ın gözlerinde, diğeri belimdeydi. Belimden sıkıca tutan güçlü eli tüm sırtımı yaktığında dudaklarımı hareket ettirmeye devam ettim.

"Bari ses çıkarın!" Baran'ın cümlesiyle Zamir'in dudaklarına doğru gülüp sesli bir şekilde onu öptüğümde, "Oha! Şap diye ses geldi," demişti heyecanla.

Zamir güldüğünde geri çekilmek istemiştim ama belimdeki eli buna müsaade etmemişti. Beni kendine doğru bastırırken göğsümün ağırlaştığını hissedebiliyordum. Şu an tüm bedenim ona yaslanmış durumdaydı.

Benim aksime bu durum onu pek etkilememiş gibi beni tekrar öptüğünde öpücüğü, af diler gibiydi. Sakin, nahif öpüşü dudaklarımı esir aldığında kalbim derimi parçalayacak gibi atıyordu.

Bacaklarım zangır zangır titremeye başladığında ellerimi omuzlarına yasladım ve her defasında yaptığım gibi ona tutundum. Nefes

almam zorlaştığında dudaklarımı dudaklarından ayırmış ve birkaç santim geri çekilmiştim.

Başımı göğsüne saklamaya çalıştığımda Zamir'in iki elini birden sırtımda hissettim. Aynı anda, "Bunu da yaptınız ya bana, helal olsun size!" diye çıkıştı Baran. "Gözümü kapattın ya. Seni hiç affetmeyeceğim, Zamir! Naz, sen de hemen yelkenleri suya indirdin. Ulan, seni reddetti bu şerefsiz."

"Beklemiyordum!" diye bağırdı Zamir. "Ani oldu."

Baran geri adım atmadı. "Naz mı yapacaksın? Ben biraz düşüneyim mi diyeceksin? Yoksa tüm taliplerini değerlendirip en sonunda geri dönüş mü yapacaksın?"

"Tüm talipleri mi?" Onu sert bir şekilde ittim. "Kim senin taliplerin?"

Zamir afalladı. "Sen!" Bunu söylerken parmağıyla beni göstermişti. "Benim tek talibim sensin."

"Höst ulan!" diyerek Baran beni arkasına aldı. "Bu kız sana ne diye talip olacak? Öpüştünüz diye bir tarafların kalkmasın. Sen teklif edeceksin, sen talip olacaksın. Do you understand me?"

Baran'ın arkasından Zamir'e gözlerimi kıstım. "Yalvaracaksın bana! Gel diyeceksin, sevgili olalım diyeceksin. Kabul etmeyeceğim!"

Baran hâlâ ortamızda Zamir'e karşı siper alıyordu ve kavgamızdan keyif almaya devam ediyordu. "Bir daha bu kızı öpersen fena bozarım seni! O benim kardeşim. Duydun mu? Benden izin alacaksın. Ağabey, Mihrinaz'ı öpebilir miyim, diyeceksin. Git ve öp dersem öpebilirsin. Ama nah derim!"

Baran beni kolunun altına alıp evin kapısına götürdüğünde kendi kendine homurdanıyordu: "Ben de öpüştüğünüzde teklifini kabul etti sandım. Şerefsiz, son bir kez öpmek istemiş."

Şaka yaptığını bilsem de, "Neden kabul etmedi sence?" diye sormuştum durgun sesle. Bir günlük sevgili olmayı kabul etmişti ve o gün korumam olarak tekneye binmek istemediğini belirtmişti. Şimdi ne değişmişti ki?

Omuz silkip bahçeye çıkmam için geri çekildiğinde dışarı adım attım ve ılık mart havasını içime çektim. "Onun ne düşündüğünü tahmin etseydim takımın lideri ben olurdum. O değil." Kapıyı arkamızdan kapattı. "Çok tuhaf biri. Bazen saatlerce duvara bakıyor. Ne yapıyorsun dediğimde düşündüğünü söylüyor. İnsan saatlerce neyi düşünür?" Bahçedeki küçük masa ve sandalyelerin yanına geldiğimizde oturmam için bana sandalye çekmişti.

"Belki de gerçekten talipleri vardır," dediğimde karşımda oturmuş, gülmüştü.

Eliyle evi gösterip, "Buna senden başkası bakmaz," dedi yüzünü buruşturarak.

İç çekerek, "Sence ben çok mu kıskanıyorum onu?" diye sordum. "Tuhaf hissediyorum. Başına çuval geçirip yanımda gezdiresim var. Bu çok manyakça değil mi?"

Baran bilmiş bir şekilde, "Ben de senin gibiyim," dedi oldukça ciddi tavırla. "Ama Zamir öyle değil. Eğer birine güveniyorsa asla onu kıskanmaz."

Yutkunamadım. "Yani bana güveniyor mu?" Çünkü bugüne kadar beni, âşık olduğumu uydurduğum adam ve Cihan'dan başka kimseden ve hiçbir şeyden kıskanmamıştı.

"Güvenmediği birini yanında barındırmaz, Naz."

O an kapının kapanma sesi geldiğinde ikimiz de dönüp Zamir'e baktık. Hızla yanımıza gelip, "Benim gitmem gerek," dedi aceleyle.

"Nereye?" Baran benim yerime ona nereye gittiğini sorduğunda ondan bir cevap bekliyorduk.

Deri ceketinin yakasını düzeltip, "İşim var," demişti. Aynı anda bir motorun sesi kulağımıza dolduğunda başımı çevirerek yolun diğer ucunda bekleyen motora baktım. Onu kullanan kısa saçlı bir kadındı. Bu saç modelini nerede görsem tanırdım çünkü On Sekiz lakaplı ajanın ta kendisiydi. Baran'ın anlattığına göre her taşıtı kullanabiliyordu ve onlar için oldukça önemli biriydi.

Zamir gözlerini bana dokundurarak, "Geç gelirim," demişti sadece. Ardından hiçbir şey demeye gerek duymadan seri adımlarla bahçeden çıktığında motora doğru ilerlemiş, başına siyah motor kaskını takıp arkaya oturmuştu.

Kadına arkadan sarılmadan elini aşağı indirip oturduğu yerden destek aldığında bile içim rahatlamadı çünkü bu kadının ondan hoşlandığını biliyordum. "Senin bir bilgin var mı?"

Baran anında, "Yok," dedi. "Demek ki oldukça gizli."

Aklımdan geçen en güçlü ihtimal silah sevkiyatları ile ilgiliydi. Zamir'in peşinde olduğu şeylerin ucu Kemal Demirhan'a değiyor muydu? Ve en önemlisi bu işlerin kiri kuzenime sıçrayacak mıydı?

Cesaret, tüm duygulardan daha kuvvetlidir. Çünkü her şeyin temeli olan aslında cesarettir. Düşünmek, karar vermek, hissetmek için cesur olmak ilk adımdır. Bu adımı atlayarak geçen herkes, yolun ortasında korkup geri dönmeye mecburdur.

Cesaretimin buraya kadar getirdiği adımlarım o kapının önünde duraksadığında ruhumun bu yükü taşıyıp taşıyamayacağı belirsizdi.

Neden içimden bir ses her şeyin başlangıcının bu oda olduğunu haykırıyordu?

Kalbim göğüs kafesimin içerisine sert darbeler indirirken titreyen ellerimle kapı kolunu kavradım. Yaptığıma pişman olma ihtimalim yüksek olsa bile kapıyı açıp içeri girdiğimde vazgeçmeyeceğimi de biliyordum.

Dedemin çalışma odasındaydım. Ondan izinsiz bir şekilde bu odaya girmiştim ve tüm bedenimin zangır zangır titremesine rağmen geri dönmemeye yemin etmiştim sanki.

Aceleyle pencerenin önündeki devasa çalışma masasının arkasına geçtiğimde yere doğru eğildim ve kasanın olduğu dolabı açtım. Şifre yıllardır dedemle kullandığımız bir şifreydi ve hiç değişmemişti. İkimizin doğum günlerinin toplamı ve çıkarımının çarpımının otuz beş katı. 1820.

Şifreyi yazdığım an açılan kasada karşıma çıkanlar birkaç dosya, altın külçeler, dolarların olduğu paketlerdi. Parmaklarım titreyerek de olsa dosyaları kavradığında onları kendime çekerek yere oturdum ve kucağıma koydum.

İlk dosyada hisse senetleri vardı. Akşahin hisselerinin bir kısmının Turan'a devredilmesinin resmî anlaşmalarıydı. Sonraki sayfaları çevirdiğimde çoğunlukla bu gibi şeylerin olduğunu gördüm. Dedemin üzerine alınmış gemilerin kira sözleşmeleri, farklı şehirlerde haberim bile olmadan alınmış bir sürü ev tapusu, çalışanların belgeleri ve silah ruhsatları... Bu gereksiz şeyleri tekrar kasaya koyup siyah, ince dosyayı açtığımda ilk karşıma çıkan şey Kemal Demirhan'ın ismiydi.

Diğer sayfalara baktığımda bir bellek görüp duraksadım. Bu olmalıydı! Dedemin çantama koyduğu ve sonra Turan'a aldırdığı, Turan'ın bile içini açıp bakmadığı bellek buydu. Dosyayı biraz daha incelediğimde bu kez önüme fotoğraflar gelmişti. Arkasında tuhaf bir bayrak ve örgüt askeri gibi giyinen adamların olduğu bir kareydi. Önde Kemal Demirhan, yanında ise başka bir adam vardı ama adamın yüzü kesinlikle kıyafeti yüzünden seçilmiyordu. El sıkışıyorlardı.

Diğer sayfalara geçerken bunun bir silah ihracı olduğunu anladığımda kanım dondu. Kemal Demirhan'ın yasa dışı silah ihracının kanıtları şu an ellerimdeydi.

Bedenim titrerken her şeyi hızla yerine koydum ve sadece belleği alarak dedemin tahta benzeyen sandalyesine oturup bilgisayarı açtım. O an gözlerimin yandığını yeni fark etmiştim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde birkaç dakika durmadan titrerken kendimi en sonunda dizginleyerek şifreyi girdim ve bilgisayarı açtım. Belleği taktığımda önüme ne çıkacağından bihaberdim ama sonuna kadar gidecektim.

Belleğe girmek için yeniden şifre istediğinde aynı şifreyi yazdım ve başarılı bir şekilde işlem tamamlandı. Demek ki Turan istese bile belleği açamazdı çünkü şifreyi tahmin etmesine imkân yoktu.

Önüme bir video çıktığında düşünmeden açtım. Az önce gördüğüm fotoğraf karesinin videosuydu. Fakat nasıl karşılarında durup

videoya alabiliyordu bunu? Adamlar el sıkışıyordu, sözleşme imzalıyordu. O, vatana ihanet eden bir alçaktı. Sırf daha çok para kazanmak için bunu yapmıştı hem de. Zamir'in dediği gibiydi.

"Özellikle Hatay'da o kadar oyun dönüyor ki. Kaç tırın istihbaratını aldık, kaç iş adamını içeri attırdık bu zamana kadar. Para için teröriste silah sevkiyatı yapıyorlar. Para için! Zamanında kan döke döke koruduğumuz vatanı üç kuruşa satmak istiyorlar."

Kaç dakika öylece oturup ekrana baktım, bilmiyordum. En sonunda kamera aşağı indi. O an bunların, içinde kamera olan gözlükle kaydedildiği beynime dank etmişti. Yoksa anında fark edilebilirdi. Başımda çakan şimşekler beni sancılarla yerde kıvrandırmak istedi ama buna rağmen tüm gücümü toplayıp belleğin içindeki videoyu telefonuma aktardım. Ardından belleği kapatıp yerine koydum ve kasayla dolabı kapattım.

Elimi kalbime götürerek birkaç saniye öylece orada oturdum. Ben ne yapacaktım? Tüm bu bilgileri Zamir'e verebilir, Kemal Demirhan'ın tutuklanmasını sağlayabilirdim ama dedem, bu koşullarda Turan'ın da yargılanabileceğini söylemişti. Üstelik dedem, Turan yargılanırsa Zamir ve Baran'ı da ateşe atacağını belirtmişti.

Yapacağım tek bir hamlede sevdiğim üç kişiyi tehlikenin ortasına atacaktım.

Peki, bunları bildiğimi Zamir öğrendiğinde ne olacaktı?

Gözlerim kendi kendime sorduğum soruyla beraber doldu. Benden vazgeçecekti. Benden gidecekti. Beni sonsuza kadar terk edecekti.

Telefonuma düşen arama irkilmeme sebep olmuştu. Baran'ın ismini gördüğümde telefonu titreyen ellerimle açmıştım. "O videoyu hemen telefonundan sil!" Kulağımın dibinde bağırdığında kalbim korkudan gümbürdemeye başladı. "Naz! Hemen sil!"

Aramayı kapatmadan telefonun galeri kısmına girip videoyu sildim. Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde, "Odadan çık. Deden geliyor," dedi. "Kameraları temizleyeceğim."

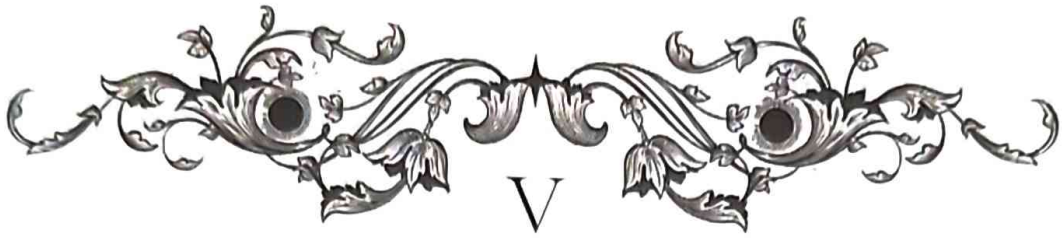
Gözlerimden yaşlar düşmeye başladığında, "Baran," dedim yakarırcasına. "Zamir öğrendiğinde ne olacak?"

"Bilmiyorum!" diye çemkirdi. "Çık odadan. Azim Bey geliyor."

Boğazıma bir taş oturduğunda, "Çıkmayacağım," dedim keskin bir sesle. "Dedem bana tüm hikâyeyi anlatmak zorunda."

"Naz," dedi Baran tekrar. "Ne kendini ne de Zamir'i ateşe atma."

Yüzümü elimin tersiyle silip, "Kendimi küle çeviririm, ona ateşin dokunmasına izin vermem," dedim. "Dedem her şeyi anlatacak. Beni tehditlerle bastıramayacak artık."

V

Pişmanlıklar ve İhanetler

"İhanet kaçınılmaz bir hakikat gibi beni çekiyor kendi bataklığına. Boğuluyorum. Elini her şeye rağmen bana uzatacağını umuyorum arsızca. Lütfen... Sonunda gururun değil, vicdanın galip gelsin. Çünkü ben senin vicdanına muhtaç, aciz aptalın tekiyim hâlâ."

Küçükken kocaman parmaklarıyla benim elimi tutan ve bana verdiği değeri ela gözlerinde gördüğüm dedemi anımsadım. Beni insanlarla tanıştırdığı anlar, annesinin ismini taşıdığım için beni bambaşka yere koyduğunu belirten sözleri hâlâ kulağımda çınlıyordu. Belki de beni bu kadar çok sevmesinin sebebi torunu olmamdan ziyade annesinin adını taşımam, annem ile babam olmadan büyümek zorunda kalmamdı. Bilemiyordum. Çok zor bir bulmaca gibiydi ve ben, tanıdığımı iddia etsem de onu çözemiyordum.

İnancın ne olduğunu bilmedim ama ona inandım.

Güvenin ne olduğunu bilmedim ama ona güvendim.

Koşulsuzca. Fütursuzca. Pervasızca.

Şimdi ne değişmişti? Bu adam hangi ara beni tehditlerle bastırmaya çalışan birine dönüşmüştü? Gözümden tek damla yaş gelirse dünyaları yakacak olan bu adam, son zamanlarda neden yanaklarımın okyanusa dönüşmesine sebep oluyordu?

Odasına girip beni gördüğünde biçimsiz, beyaz ve gri karışımı kaşları çatıldı. Kapıyı arkasından kapatarak, "Buraya ben olmadan girmen yasak," dedi otoriter sesiyle.

Kaşlarım havalandı. "Yasak? Yasak mı kaldı?"

"Kalmadı mı?"

"Kalmadı!" dedim bir anda yükselen sesimle. Avucumu sertçe masaya vurup, "Ya şu an bana Kemal Demirhan'la olan düşmanlığının sebebini, onunla ilgili planlarını anlatırsın," diyerek duraksadım.

Bana meydan okudu. "Ya da?"

Geri adım atmadan gözlerimi gözlerine diktim. "Ya da kopyaladığım tüm kanıtları İstihbarata bizzat takdim ederim. Ne kuzenimin itibarı ne de Zamir'in kariyeri umurumda olmaz. Çünkü bunlardan daha önemli şeyler var! İnsanlar ölüyor! Silahlar patlıyor! Anladın mı? Sen ve Kemal Demirhan servetiniz içinde sefa sürerken onların içine kor düşüyor!"

"Mihrinaz!" dedi sertçe. "Kemal'in sattığı silahlar şu ana kadar hiç kullanılmadı. Anlaştığı örgütün planları günümüzü kapsamıyor."

"Bu mu sizin vicdanınızı rahatlatıyor? Ondan ne farkın var? O satıyor, sen susuyorsun. O öldürüyor, sen göz yumuyorsun. Üstelik beni bile buna alet ediyorsun! Bunca yıl prenses gibi büyütüp şimdi beni bir bataklığa mı atıyorsun, dede?"

Geçip karşımdaki koltuğa oturduğunda gömleğinin ilk düğmesini açmış, cebinden mendilini çıkararak terini silmişti. Bu hareketi daha çok gergin olduğunda yapardı. "Düşmanlığımızı mı merak ediyorsun?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. "Kemal'in Hamza'dan büyük iki çocuğu vardı." İç çekti. "Beni çok severdi ikisi de. O zaman sadece baban vardı ve halanla amcan henüz doğmamıştı. Bir gece onlardan çıkarken içkiliydim. Gençken arabayı kendim kullanırdım ve sadece babaannenin şoförü vardı. Neyse, çocuklar benimle beraber bize gelmek istedi. Kemal içkili olduğumdan dolayı buna izin vermedi ama mesafe yakın olduğu için onu ikna edip çocukları aldım." Yutkundu. "Bir kaza oldu. İçkiliydim ve hiçbir şekilde arabayı kontrol edemedim. Başka bir aracın yoluna çıktım ve çocukların olduğu arka kapıya gelecek şekilde çarpıştık. Sedat ve Nuray... O gece öldüler. Ben sağ kaldım."

Daha önce bahsinin dahi geçmediği, tahmin edemeyeceğim bu olayı bana anlatırken gözleri dolmuş, yüzü acı dolu bir ifadeyi sırtlanmıştı.

"O günden sonra düşman olduk. Hamza dünyaya gelene kadar asla benim yüzüme bakmadı ama Hamza doğduğunda bu sefer benden kaybettiği çocuklarını istedi. Ona bir oğul ve kız çocuğu borçlu olduğumu, Havva ile Hamza'yı vakti geldiğinde evlendirmek istediğini söyledi. Önce kabul etmedim ama sonra beni hapse attıracağını söyleyince ne yapacağımı bilemedim. Babaannen Serpil yeni ölmüştü. Üç çocuğumun benden başka kimsesi yoktu. Akrabalarımızla da aramız iyi değildi ve eğer ben hapse girersem üç çocuğum yetiştirme yurduna gidecekti."

"Mihrinaz Akşahin? Yani annen?" İsmini taşıdığım kadın ben doğmadan bir süre önce ölmüştü ne de olsa.

"Annem ben hapse girersem dayanamazdı. Kalbinden rahatsızdı. Hem benim üç çocuğuma da bakamazdı zaten."

Kaşlarım çatılırken, "Havva halamla kız çocuk borcunu ödedin. Peki, erkek çocuk?" diye sordum zorlukla.

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Turan doğduğunda o borç da kapanmış oldu," dedi donuk sesiyle.

Onun geçmişini sindirmeye çalışırken, "Bunları daha önce anlatabilirdin," dedim. Hâlâ içimde ona karşı biriktirdiğim cümleler vardı. "Eğer o zaman hapse girmekten çocukların için korktuysan şu an neden korkuyorsun?"

Bu sorum onu bozguna uğratmıştı. "Bu yaştan sonra hapse mi gireyim?"

"Bu yaştan sonra hain mi olmak istiyorsun? Susarak destekliyorsun! Anlasana!"

"Turan ne olacak? Beni boş ver ama o, bu yaşta ömrünü hapishanede mi çürütsün? Yargılanır, Mihrinaz! İstihbarata hiçbir şey ispatlayamazsın."

Histerik bir şekilde güldüm. "Turan eğer bu işlere bulaşmadıysa onu kimse tutuklamaz. Ha, eğer bulaştıysa bütün ömrü çürüyebilir. Umurumda bile değil!"

Gözlerini kısarak, "Anlamıyorsun," dedi sinirle. "O, dedesinin tüm işlerini üstlendi. Neyin ne olduğunu bilmeden ortalıkta koşuşturdu. İstihbarat isterse anında onu suçlayacak delil çıkarır. Hem sana dedim! Eğer Turan'ın başına bela açılırsa Zamir ve Baran'ın kariyerini yakarım."

"Bu yüzden onları yanımıza aldın. Beni susturmak için onları kullanıyorsun. Maksadın hayran olduğum dedemi içimde öldürmek mi?"

"Zamir sence bunları öğrenirse yüzüne bakar mı?" Gözlerim irileştiğinde içim bu cümleyle burkulmuştu. "O çocuğun tüm hayatını araştırdım. Babasını kendi elleriyle gömmüş. Babasının kanını dökenlere yardım edenin Turan'ın dedesi olduğunu, bunu bildiğin hâlde sustuğunu öğrendiğinde seni affeder mi sanıyorsun?"

Mideme tekme yemişim gibi bir etki yaratan cümleleri yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. Yüksek ihtimalle bu olacaktı. Zamir'in beni affetme ihtimali çok azdı çünkü bu büyük sırrı ondan neredeyse bir aydır saklıyordum. Bir ay. Bu kadar uzun bir süreye göz yumar mıydı?

Öte yandan Baran telefonuma nasıl sızmıştı, bilmiyordum ama artık videoyu o da izlemişti ve olayı çözmüş olmalıydı. O benden önce davranıp Zamir'e anlatır mıydı?

Zorlukla yutkunduğum sırada, "Bir gün ya ben seni affetmezsem?" diye sordum. "Çok korkuyorum. En sevdiğim adam, ondan beklemeyeceğim şeyler yapıyor."

"Beni bir gün zaten affetmeyeceksin," dedi tekdüze şekilde. "O zaman geldiğinde her şeyi sizin için yaptığımı sakın unutma."

Tüm ömrümü bir gül gibi onun kitabının sayfaları arasında kurut-

tum.

14 Mart. Azim dedemin doğduğu tarih buydu.

Tutunduğum, gölgesinde büyüdüğüm o ağaç bugün ölüme bir adım daha yaklaşıyordu.

Kimse aslında tüm yaşamı boyunca ölümün ansızın geleceğini düşünmezdi ama sanırım yaşlanmak, her şeyi unutup sadece bunu hatırlamak demekti.

Küçükken onu sonsuza kadar yaşatmanın hayalini kurardım. Sonra büyüdüm. Bu sefer onun için yaşamaya çalıştım. Onun torunu oldum, onun soyadını taşıyan halefi, varisi oldum. Kendim olamadım. Olmak istediğimde ise onunla ters düştüm.

Şimdi olduğu gibi.

Bahçemiz ilkbaharı çoktan karşıladığı için organizasyon ekibi burayı güzelce hazırlamıştı. Dedem, doğum günlerini evde kutlamayı sevdiği için asla başka bir yerde kutlanmasına izin vermezdi.

Lacivert tonlarının hâkim olduğu dekorları, masaları son kez kontrol ettiğimde, "Bir şey lazım mı?" demişti İbrahim.

Gözlerimi tüm bahçede gezdirip, "Her şey hazır gibi," dedim kısık sesle. "Zamir Bey, ondan istediğim paketi gönderdi mi?" Zamir, dün On Sekiz adlı ajanla gitmiş ve gece geri dönmemişti. Bana işinin olduğuna dair mesaj attıktan sonra hediyeyi bir şekilde ileteceğini söylemişti.

Arif diğer taraftan, "Paketi Büşra Hanım'a verdim," dedi aceleyle.

"İyi yapmışsın," diyerek salona girdim. O an ön kapıdan eve dâhil olan Turan, birkaç saniye duraksamama sebep olmuştu. Hızlıca kendimi toparlayıp yanından geçip gitmeye yeltendiğimde önüme geçerek buna izin vermedi.

"Dayanamıyorum bu dargınlığımıza." Gözlerimi onun bal rengi gözlerine sertçe diktiğimde mahcup bir ifadeyle başını eğmişti. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Öyle demek istemediğimi sen de biliyorsun."

"Bana iğrenç bir imada bulundun!"

"O herife tahammül edemiyorum. Anlasana!"

Dişlerimin arasında, "Doğru konuş onun hakkında!" diye hırladım. "Onun adı Zamir."

Çenesini dikleştirerek, "Onunla gerçekten sevgili misiniz?" diye sordu merakla. "Onu seviyor musun?"

Burun kıvırarak, "Bu kimseyi ilgilendirmez," dedim hemen. "Önce onu kabullen, sonra geç karşıma ve insan gibi özür dile."

Ben hareketlenmeden önce cebinden çıkardığı şeyleri bana uzattığında kaşlarımı çatarak bir adım geriledim. Bu, bana lansmana gittiğimiz gün durduk yere hediye ettiği kolye ve küpeydi. Kaybolmasın diye bunları çantama atmıştım ama o, çantamı Yılmaz'la aldırmıştı. Bu zamana kadar kayıp oldukları hiç aklıma gelmemişti. "Bugün bunları takar mısın?"

"Nedenmiş?"

"Çünkü ben de senin hediyen olan saatle kravatı takacağım."

"Bana ne bundan?"

İç çekerek, "İnat etmesen olmaz mı, güzel Mihrinaz'ım?" diye sordu. Elini uzatarak başımı okşadı. "Küçük Hanımefendi, bugün beni üzme. Tak şunları, ne olur?"

"Cimri misin sen? Bari yenisini alsaydın!" Sitemime içten bir kahkaha attığında arkama geçip kolyeye uzandı. Saçlarımı ona yardımcı olmak adına topladığımda seri şekilde kolyeyi takmıştı.

Küpeleri de kendim takmaya başladığım sırada, "Güzel olmuşsun yine," diye mırıldandı. Ardından saatine baktı. "Az kalmış. Her şey hazır mı?"

Başımı onaylarcasına aşağı yukarı sallayıp, "Hazır," diye yanıtladım sorusunu. "Halamlar da geldi mi?"

"Gelirler şimdi," dedi ve omuz silkti. "Leyla, kuaförden bir türlü çıkamadı. Saçlarını kıvırcık yaptıracakmış. Yine sana özendi."

Homurdanarak, "Yokluğumda dolabımda tek bir etek bırakmamış," dediğimde gülmüş ve beni kendisine doğru çekmişti.

"Barıştık, değil mi?"

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Sırnaşma bana! Barışmadım tabii ki!"

O sırada adım sesleri duyduğumda başımı çevirmiştim ve elindeki hediye paketiyle bize doğru gelen Büşra görüş açıma girmişti. Turan onu fark ettiğinde yine çapkın bir şekilde güldü. "Güzel anne adayımız da geldi. Sahi, doğuma ne kadar kaldı?"

"Az kaldı," diye yanıtladım sorusunu ve sinek kovar gibi onu kovmaya çalıştım. "Şimdi git buradan."

Başını uzatarak Büşra'nın elindeki kahverengi hediye paketine baktı. "Ne aldın dedeme?"

"Sana ne?" Büşra'nın kabaca verdiği soruya karşılık Turan kaşlarını havalandırmıştı. Büyük ihtimalle birinin onunla böyle konuşmasına alışkın değildi. Büşra ise en başından beri ona oldukça ters davranıyordu. Ve bu onun dikkatini çekiyordu.

Gözlerini kısıp, "Patronunla bu şekilde konuşmamalısın, asistan kız," diye ona yukarıdan bakış attığında gerilen sinirlerimle onu ittirdim. Etraftaki birkaç çalışan bize dönüp baksa da bunu umursamadım.

"Sen onun patronu değilsin! Hiçbir şeyi değilsin. Onu rahatsız etmekten vazgeç."

Turan beni sakinleştirmek isteyerek omuzlarımdan tuttu. "Onu rahatsız etmek değil niyetim. Gerçekten ondan hoşlanıyor olmama neden ihtimal vermiyorsun?"

Bal rengi gözlerini gözlerime dikerek beni söylediği cümleye inandırmaya çalıştığında, "Buna inanmamı bekleme," dedim. "Senin tek maksadını biliyorum." Bu zamana kadar hiç ciddi ilişkisi olmamıştı ve bundan sonra da olacağını sanmıyordum. Onun ilişkileri en fazla birkaç gece sürerdi.

Başını şiddetle iki yana salladı. "Yanılıyorsun." Gözlerini üzerimden çekip Büşra'ya dokunduğunda tebessüm etti. "Bu seferki gerçek bir hoşlanma. Belki de daha fazlası."

Büşra'nın öfkelendiğini hissettiğimde Turan'la daha fazla dalaşmamak için onun koluna girip bahçeye götürdüm. "Onu umursama, lütfen. Saçmalıyor."

Hiçbir şey söylemeden paketi bana doğru uzattı. "Zamir akşama gelemeyebilirmiş."

Boğazım düğümlenirken, "Sorun değil," diyebildim. Gece mesaj atmış, sabaha karşı gelmiş ve beni görmeden yeniden gitmişti. Sabah bana uğramaması yetmiyormuş gibi bir de telefonunu evde bırakıp gitmişti ve bu yüzden onu arayamıyordum. Baran'a sormuştum ama o da hiçbir şey bilmiyordu. Fakat benim aksime merak da etmiyordu. Aralarında gizli görev denilen şeye büyük bir saygı vardı ve bunun için birbirilerini pek sorgulamıyorlardı.

Dudaklarım bükülmüş, gözlerim dolmuştu. Daha bir gün olmuştu ama onu özlemiştim ve bu özlem, bende ağlama isteği yaratıyordu.

Ona ilk defa birlikte bu şehirden çıktığımda kapılıp gitmiştim.

Aylarca onu tekrar burada beklediğimde etkisinden çıktığımı düşünmüştüm ama sönmüş sokak lambasının altında parlayan varlığı bu düşüncemi ezmişti.

Zamir Hancıoğlu'na her defasında daha çok kapılacaktım. Her defasında daha çok bağlanacak, bağlandıkça ona sağlam bir şekilde düğümlenecektim.

Bir ihtimal, bu benim kaderimdi.

Belki de o, kaderimin ta kendisiydi.

Hayatım, semasında hiçbir kuşun kanat çırpmak istemeyeceği kadar kasvetliydi ama buna rağmen çok parlak görünüyordu.

Işıltı... Sanırım evimin bahçesindeki insanları bu şekilde tanımlayabilirdim. Hepsi çok parlaktı ve hepsi ışıldıyordu.

Ben de ışıldıyordum.

Çürüyen ruhuma, kararan kalbime, parçalanan vicdanıma rağmen ışıldıyordum. Üzerimde şahane bir sarı elbise vardı. Makyajım abartılı değildi ama yüzümün belirli noktaları karanlıkta bile parlayabilirdi. Saçlarım... Siyah saçlarımdan gelen şampuanımın kokusunu yanımda duran herkes duyabilirdi. Parfümüm bile bu kokuyu bastıramıyordu.

Ben çok güzeldim.

Ben çok çirkindim.

Ben çok parlaktım.

Ben çok karanlıktım.

Ben çok güçlüydüm.

Ben çok acizdim.

Ben Azim Akşahin'in en gözde torunu, onun varisi, namıdiğer halefiydim.

Ben hiç kimseydim.

"Mihrinaz?" *Ben Mihrinaz'dım. Sadece Mihrinaz.* Bakışlarım bana seslenen kişiye döndüğünde kendimden nefret etmem için oldukça yeterli bir sebep daha bulmuştum. "İyi misin?"

Gerçekçi olmasını umduğum bir gülümseme takındım. "İyiyim." Ela gözlerim etrafta gezinmeye başladı. "Çok güzel bir gece, değil mi?"

Cihan elindeki kadehten yudum alırken, "Senin eserin," diye mırıldandı. "Ama sen, bu geceden daha güzelsin."

Elimi önümdeki kristal kadehe uzattığımda göz bebekleri endişeyle büyümüştü. Koyu sarı viskinin olduğu kristal kadehi dudaklarıma götürüp içtiğim anda bedenim gevşemişti. "Sarhoş olmam. Endişelenme."

"Turan'ın verdiği ilaçları kullanmıyor musun?" Başımı hafifçe iki yana salladım. "Barışmadınız mı hâlâ?" Büyük ihtimalle olanlardan haberi vardı. Turan her şeyi ona anlatırdı çünkü.

Boğazımı temizleyerek, "Bana söylediği şeyi nasıl affetmemi bekliyorsun?" diye sordum merakla. Açık kahverengi gözlerinin üzerine yerleşen utanç ifadesini gördüğümde omuz silktim. "Boş ver."

"Boş vermedim elbette."

Dudaklarım aralandı. "Onu dövdün mü?"

Onaylayan mırıltı eşliğinde, "Yüzündeki kapatıcıyı fark etmedin mi?" diye sordu.

"Her sorununu şiddetle çözemezsin, Cihan." Bu şimdi olmasa bile ileride onun hayatını kötü etkileyecekti. Cihan'ı eskiden hiç sevmesem de benimle Antakya'da kaldığı zamanlar içerisinde onu anlamıştım. Ona artık gerçekten değer veriyordum. Ve üzülmesini istemiyordum.

Cihan kadehteki sıvıyı tamamen tüketip masaya bırakırken, "Seni üzen kim olursa olsun ona acımam," dedi sert bir sesle. "Seni mutlu eden birine asla dokunmam. Ona dokunmadığım gibi. Senin gözünde vahşi herifin tekiyim belki de. Ama inan, ben her zaman hisleriyle hareket eden biri oldum."

Gözlerinin karşımda dolmasına daha fazla dayanamayıp, "Bana kendimi suçlu hissettiriyorsun," dedim çatlayan sesimle.

"Suçlu değilsin," dedi anında. "Benim gibi problemleri olan birini sevmek zorunda değildin. Hem ben seni üzerdim. İyi ki sevmedin beni."

Boğazıma oturan kocaman yumru yutkunmamı engellediğinde, "Yeniden başladı mı tedavin?" diye sorabilmiştim. Cihan bazı zamanlar öfkesi, şiddete olan düşkünlüğü ve tepkilerini kontrol edemediği için tedavi görürdü. Bu hâllerinin tetiklendiği anlar daha çok onunla kavga ettiğim, uzaklaştığımız zamanlara denk gelirdi.

"Başladı," diye mırıldandı sessizce. "İlaçlarla daha sakin kalabiliyorum."

Dudaklarımı ıslattım. "Her şeyin güzel olacağına inanıyor musun?"

"Her şeyin daha beter hâle geleceğine inanıyorum." Uzanıp benim kadehimi aldı ve tek dikişte içti. "Mutlu sonlar sadece ana karakterler için vardır. Ben hiçbir kurgunun ana karakteri olamam."

"Herkes kendi hayatının ana karakteridir."

Keskin tonla, "Ben değilim," dedi. "İstenmeyen karakterim ben. Şiddete düşkün, kıskanç herifin tekiyim. Ben kendi babama vuracak hadde geldim, Mihrinaz. Anneme kızıp hemen yanındaki duvarı yumrukladım. Bir tek sana kıyamadım ama senin için herkese kıyardım. Bu normal değil. Anlıyor musun? Seninle olsam, seni sadece severdim ama ya hayatımda başka bir kadın olursa? Ya ben ona öfkelenip vurursam? Bu bana yakışır mı? Yakışmaz. Benim kendimi kontrol etme sınırım sadece sendin. Ama ben seni hep üzecektim. Kıskançlığım bile seni üzmeye yeterdi."

Gözlerim yaşardığında onun sol gözünden çoktan bir damla yaş yuvarlanmıştı. "Tedavin olumlu sonuç verecek." Destek verircesine elimi omzuna koydum. "Başka birini seveceksin. O da seni çok sevecek. Daha uzun bir ömür var önünde."

Sağ gözünden de yaş aktığında, "Anlamıyor musun, değil mi?" diye sordu kırgın sesle. "Sen benim ilk aşkımdın. Ben seni gördüm ve sonra herkese kör oldum. Ama beceremedim. Kendimi sevdirmeyi beceremedim çünkü seni güldürmek için herkesi üzmeye kalkıştım. Kaç adam dövdüm senin için ama sadece bu bile seni benden soğutmaya yetti."

Kendimi ağlamamak için sıktığımda, "Arkadaşım olamaz mısın? Bunu eskiden olsa sana söylemezdim. Ama uzun süredir sana değer veriyorum, Cihan. Gerçekten," dedim onu inandırmak adına.

"Arkadaş demek." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Peki ya o? Onunla ilişkin ne boyutta?"

"Bir boyuta sığmıyor." Hiçbir kalıba da girmiyordu. Zamir ve ben. Hiçbir ilişki evresinde değildik. Belki en başındaydık. Belki de en sonunda. Bunu sanırım hiçbir zaman bilemeyecektim.

Burnunu çekerek, "Arkadaş olmamıza izin verir mi?" diye sordu merakla.

"Zamir beni kısıtlamaz," dedim hemen. "Bizim aramızda izin almak gibi bir saçmalık yok. O bana saygı duyuyor." Beni Cihan'dan kıskansa bile bu konuyu da konuşarak halledebileceğimi biliyordum.

Kaşları alaylı biçimde havalandı. "Kıskançlığım bile büyük bir problem, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım sorusunu. "Birini kısıtlamak pek doğru değil. Hiçbir kadının senden önceki hayatını özlemesine sebep olmamalısın. Gerçi ben de ara sıra haddimi aşıyorum ama yine de dikkat etmek lazım."

"Doğru," diyerek iç çekti. "Ben seni kardeş gibi büyüdüğün Turan'dan, dostumuz Fatih'ten bile kıskandım. Bunun adı kıskançlık olamazdı."

Bir anda bu konuşmaya son vermek, ona kendisini iyi hissettirmek istedim. Ve bu yüzden ona sarıldım. Ellerimi boynunun arkasından yukarı doğru sabitlediğimde bedeni donup kalmış, bu yaptığıma şaşırmıştı. "Sen çok iyi birisin," diye fısıldadım. "Bir gün çok mutlu olacaksın ve ben de seni izliyor olacağım. Her şey güzel olacak. Bana inan, lütfen." Cihan'ın kolları çıplak sırtımda birleştiğinde kısık hıçkırığı kulağıma dolmuştu. Hıçkırığını duyduğum an ona daha sıkı sarıldım. "Bir gün bu yaşadıklarımız sadece acı tecrübeler olacak."

"Umarım," dedi. Yavaşça kollarımı geri çektiğimde yüzündeki ıslaklığı temizlemiş ve ona gülümsemiştim. Aynı şekilde bana karşılık verdi. "Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim."

Etrafta bize bakan birkaç kişinin olduğunu fark ettiğimde ondan biraz daha uzaklaşmıştım. O sırada Cihan'ın telefonu çalmıştı. Yüzünü temizledikten sonra telefonunu açıp başını arkaya çevirdiğinde onun baktığı noktaya baktım ve Fatih ile Hazal'ı gördüm. Geçen sefer Hazal'ın teknede yaptığı imalar ve Zamir'in ona çıkışması aklıma geldiğinde oraya gitmek istememiştim. Fakat Cihan koluma girdiğinde artık iş işten geçmişti.

Onların yanına vardığımda Fatih'e sarılmış, Hazal'a ise göz ucuyla bakarak geri çekilmiştim. Cihan anında, "Sizin aranız mı bozuk?" diye sorduğunda ona hiçbir yanıt vermedim.

Hazal dudak bükerek, "Sevgilisi olunca beni dışladı," dedi.

"Saçma sapan konuştuğun için seni dışladım."

"Ben ne dedim ki?"

"Seninle tartışmayacağım," diye kestirip attım konuyu.

O an omzumda bir el hissettim. Ardından, "Seninle tartışamaz çünkü o sadece benimle kavga edebilir, Hazal," demişti Turan'ın sesi.

"Çek elini," diye tısladım. "Yılışık."

Turan, sinirlendiğimi anladığında elini çekmiş ve masadaki kadehe uzanmıştı. Hazal elindeki kadehe uzanıp, "Hızlı içilmez bu!" demişti. Yüzümü buruşturarak birkaç saniye ona baktım. Bu kızın derdi neydi? Sarhoş olduğu zaman Turan'a âşık olduğunu söylemişti. Sonra ben İskenderun'a döndüğümde bu sefer de Cihan'a ilgi duyduğunu anlamıştım. Yeniden Turan'la mı ilgileniyordu yani?

Onun için sevdiği, hoşlandığı, ilgilendiği kişilerin sadece soyadları sağlam, cüzdanı dolu olmalıydı. Bu düşüncesine bir şey diyemezdim ama biri tutmayınca hemen diğer seçeneği düşünmek bana göre doğru bir hareket değildi.

Turan ona göz kırpıp, "Beni de düşünürmüş," dedi. "Tatlı kız."

"İçtiğin zaman tam bir *Casanova*'ya[1] dönüşüyorsun." Cihan'ın cümlesine başımla destek verdiğimde Turan omuz silkti.

"Benim yapım bu. Hayatımda biri olsa da fark etmezdi," dedi serseri bir tavırla. "Bazıları sadıktır, bazıları çapkın."

Fatih araya girip, "O olay öyle değil, kardeşim," dedi. "Bazıları adamdır, bazıları şerefsiz."

Cihan'la aynı anda Fatih'i alkışladığımızda Turan bozulmuştu ama buna rağmen sarhoş olduğu için sırıttı. "Şerefsiz olduğumu öğrendim bugün. Bu da bir şey."

[1] *Giovanni Giacomo Casanova*: Ünlü bir maceraperest, yazar ve çapkın.

"Leş gibi kokuyorsun," diyerek onu hafifçe itti Cihan. "Neden bu kadar içtin?"

Elini Cihan'ın omzuna atarak tekrar ona yapıştı. "Hep Mihrinaz mı içecek? Bir kere de ben dağıtayım, o beni toplasın."

Tam ağzımı açacağım sırada mikrofondan duyulan ses buna engel olmuştu. Herkesin dikkatini üzerinde toplayan ses şüphesiz Azim Akşahin'e aitti. "Hepiniz hoş geldiniz, değerli dostlarım." Dost sözcüğünün anlamı neydi? Sevilen, güvenilen arkadaştan öte kimseydi bildiğim kadarıyla. Oysa burada öyle birinin olduğunu sanmıyordum. "Yeni yaşımda burada olduğunuz, bu kutlamayı sizinle yaptığımız için ailem ve kendi adıma her birinize teşekkürlerimi sunarım. Gönderdiğiniz hediyeler, her zamanki gibi sizden önce ulaştı. Hepinize minnettarım. Lütfen eğlencenize bakın. Umarım bundan sonraki yaşlarımda da görüşürüz."

Umarım...

Umarım çok yaşını kutlamak nasip olur, dede.

Dedem bahçenin ortasındaki masada, halamla eniştemin yanındaydı. Onların yanına gittiğimde Büşra, yetişip hediye paketini bana vermişti. Ona başımla teşekkür edip dedemin yanına vardığımda hepsinin gözleri bana döndü.

"Çok güzel olmuşsun."

"Sen de öyle, hala." Gerçekten güzel görünüyordu. Koyulaşan sarı saçlarını tepeden topuz yaptırmıştı. Üzerinde kapalı sayılabilecek, koyu gri, düz bir bir elbise vardı. Halam, yengemin aksine çok sade giyinirdi. Yüzük ve küçük küpesi haricinde aksesuar kullanmaz, topuklu ayakkabı giymezdi. Makyajını kendisi yapar ve asla aşırıya kaçmazdı.

Elimdeki paketi masaya bıraktım. "Hediyen."

Dedem yanağımdan öptükten sonra kahverengi paketi üst kısmından açtı ve içerisindeki gümüş çerçeveyi çıkardı.

Bu fotoğraf yıllar önce çekilmişti. Dedem, tahta benzeyen sandalyesinin üzerindeydi. Bir dizinde ben, diğer dizinde Turan oturmuştu.

Sağ tarafta halam ve kucağında tuttuğu Leyla vardı. Onların yanında Hamza enişte duruyordu. Sol tarafta yengem ve kucağındaki Aysar kameralara gülümsüyordu. Anıl ise amcamın kucağındaydı ve daha bebekti. On üç yıl öncesine aitti bu fotoğraf. Buna rağmen dedem ben ve Turan'ı kucağına almış, küçükleri ise annelerine vermişti.

Fakat burada başka bir detay daha vardı.

Fotoğrafa baktığımızda her ikimizin de odaklandığı nokta kenarda duran, dört yaşındaki Ufuk'tu.

Elinde ayıcığıyla kameraya bakan Ufuk bu fotoğrafa montajlanmıştı.

Çünkü olması gereken yer tam olarak bu kareydi.

Dedemin ellerinin titrediğini hissettim.

Halam eğilerek fotoğrafa baktığında, "Bu çocuk kim?" diye sormuştu. Demek ki ne dedem ne de Turan ona hiçbir şey anlatmamıştı.

Buruk bir tebessümle, "O benim kardeşim," dedim. "Annemin beni terk ederken hamile olduğu küçük kardeşim Ufuk Akşahin." Dedem ben doğduktan sonra annemle babamı bir müddet başka eve kapatmıştı. O sırada annem hamile kalmış olmalıydı. En sonunda da karnındaki bebeğiyle çekip gitmeye karar vermiş, beni terk etmişti.

Halam ve enişte min şaşkınlığını gördüğümde ondan gerçekten de kimsenin haberi olmadığını anlamıştım. Bu yüzden, "Dört yaşında bir kaza sonucunda öldü," dedim.

Dedem, titreyen eliyle çerçeveyi sıkıca tutarken, "Bilseydim," dedi kesilen sesiyle. "Bilseydim onun da doğumunu beklerdim."

"Her şeyi bilemezsin, Azim Akşahin. Her şeyi hesaplayamazsın. Beni onlardan uzak tutmak isterken kardeşimi onlarla göndermişsin. Beni kurtarıp onu mahvetmişsin." Fotoğraftaki masum ifadesine bakıp dudak büktüm. "O, annemiz ve babamızın günahları yüzünden öldü." Bir adım geri çekilip, "Doğum günün kutlu olsun, dede," dedim ruhsuz bir sesle.

Bana doğru dönüp, "Anne ve babanın fotoğrafını gösterdi mi sana?" diye sordu dan diye.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Onları görmek, tanımak istemiyorum."

Gergin ifadesi bir rahatlamaya döndüğünde hiçbir şey söylemeden tekrar ela gözlerini çerçeveye indirmişti. "Hep sorardın kime benzediğini. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

Halam, dedeme müsaade etmeden, "Annene benziyorsun," dedi. "Gözlerin hariç aynı annensin."

"Ufuk kime benziyor?"

Dedemin gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde cevap vermeyeceğini sanmıştım. Fakat beni yanıltarak, "Aynı benim çocukluğum," demişti. "Aynı ben."

Kalbim göğüs kafesimin içerisinde sıkıştığında geri adım atarak ışıltılı insanların arasından geçtim ve eve girdim. Salonda gördüğüm tanıdık simalar bana selam verirken oyunculuk yeteneğimi konuşturarak onlara kocaman gülümsedim. Ayaklarım beni ön bahçeye götürdüğünde gözlerime değen o bedene doğru koşarken bulmuştum kendimi.

Baran beni fark ettiğinde çoktan ona sıkıca sarılmıştım. Başımı göğsüne gizleyerek, "Kardeşinim değil mi ben senin?" diye sordum ağlamaklı sesle. Ellerimi sırtında kavuşturduğumda Baran'ın şaşkınlıktan kilitlenen bedeni açıldı ve bir elini başımda, diğerini ise sırtımda hissettim.

"Kardeşimsin," dedi inandırmak ister gibi. "İyi misin sen?"

Başımı göğsünden çekmeden iki yana salladım. "Bilmiyorum." O fotoğraf karesinin gerçek olması için şu an hiçbir şey yapamamak çok berbat bir histi.

"Naz," dedi ciddi tonla. "Dün gördüklerin yüzünden mi bu hâldesin?" Dün... Dedemin odasında Kemal Demirhan'la ilgili kayıtları telefonuma kopyaladığım an beni aramış ve silmemi istemişti. Bir şekilde telefonuma erişmişti. Bunun için ona kızmıyordum fakat bu sırrı benim gibi taşımaya gönüllü olup olmadığını merak ediyordum.

Başımı göğsünden çekerek, "Neredeyse bir aydır biliyorum," dedim utançla. "Turan'a zarar gelmesin diye söylemedim. Sonra dedem, eğer her şeyi ifşa edersem sizin başınıza bela açmakla tehdit etti beni. Zamir ve senin kariyerini yakabilirdi."

Baran iç çekerek sırtımdaki elini omzumda sabitledi. "Seni anlıyorum."

Gözlerimin umutla parladığına yemin edebilirdim. Yüzümde tuhaf bir tebessüm peyda olduğunda, "Zamir de anlar mı beni?" diye sormuştum.

Baran'ın gözleri gözlerimden çekildiğinde, "Sanmam," dedi kısık sesle. "Ona söylemelisin."

"Benden vazgeçer," diye fısıldadım acıyla. Buna katlanamazdım. Üç ay yolunu beklemiştim. Yıllarca beklemeye de razıydım ama gidip gelmeme ihtimali beni mahvederdi.

Baran beni kendisine çekip sıkıca sarıldığında ağladığımı yeni fark ediyordum. Bana hiçbir cevap vermemesi canımı daha fazla acıttığında kollarımı ona doğru uzatacak gücüm bile kalmamıştı. Bedenim tamamen ona yaslanırken, "Ağlama," dedi yatıştırıcı sesle. "Lütfen..."

"Aksini söylemiyorsun," diyerek hıçkırdım. "Çünkü sen de biliyorsun. Zamir, bu ihaneti kabul etmez." Elini başıma getirerek saç diplerimden öptüğünde başımı omzuna gömmüştüm. "Beni kurtar." Sesimdeki yalvaran ton aramıza döküldüğünde hıçkırığım da havaya karışıp kaybolmuştu. "Ağabey, beni kurtar bu bataklıktan."

Ağabey.

Bu sözcüğü ilk kez dile getiriyordum.

Benden bağımsız şekilde dudaklarımdan dökülen bu sözcük her ikimizi de şaşırtmıştı. Baran'ın bedeninin kaskatı kesildiğini, ardından gevşediğini hissettim. Beni şu an her şeyden kurtaracakmış gibi omzuna bastırırken kolları, etrafımda güvenli bir çember oluşturmuştu.

Başımı omzuna rahat bir şekilde yatırdığında kesilen nefeslerimi solumaya çalıştım. "Çok korkuyorum," diye mırıldandım. "Kaybetmekten çok korkuyorum."

"Ben yanındayım."

Baran Çakır. Zamir için beni dedeme teslim edeceğini dile getiren, Turan aradığında onlarda kaldığımı doğrulayan ve gitmeme yardımcı olan adamdı. Beni sert bir dille uyarmış, Zamir'e âşık olmamamı söylemişti.

Sonra pişman olmuştu.

Sonra da ağabeyim olmuştu.

Ben frenleriyle oynanan bir arabanın içinde ölüme giderken kurtarılmama yardım etmişti. Benim için endişelenmişti. Beni beraber büyüdüğüm Turan'ın karşısında savunmuştu.

Oysa ben ondan sevdiği kadının sadakatini saklıyordum. Hâlâ bir ihanete inanmasını, Büşra'nın her gün büyüyen karnına bakarak kahrolmasını izliyordum.

Baran Çakır. Mersin'de bana ilk kez kapıyı açtığında hayatıma bu derecede dâhil olacağına, benim için değerli birine dönüşeceğine ihtimal dahi vermediğim adamdı.

Yirmi dört yıllık kuzenime bir kere bile ağabey diyememiştim. Bunu defalarca düşünmüştüm ama seslendirememiştim. Oysa şimdi dudaklarımdan düşen bu kelime aylar önce tanıdığım Baran'ın üzerine oturmuş ve ona yakışmıştı.

Daha önce tatmadığım ağabey kucağının hakkını veriyordu.

Kaybettiğim ve hiç sarılamadığım kardeşimin acısı onun kollarında hafifliyordu sanki.

"Hep yanımda ol," dedim muhtaç bir ses tonuyla. O an tüm acizliğim içimden çıkıp gözlerimde taht kurmuş; ellerimi, bacaklarımı titretmişti. "Hep senin kardeşin olayım. Çünkü benim artık birisinin kardeşi olmaya ihtiyacım var. Benim koşulsuz sevgiye ihtiyacım var. Dedem ve Turan tüm sevgimi alacak elimden, Baran. Sen alma. Seni seveyim ben."

Baran kolumu sıvazlayıp, "Zamir?" diye sordu. "Onunla birbirinizi çok seviyorsunuz."

"Seviyoruz ama dile getirmedik hiç," diyerek dudak büktüm. "Sence neden beni sevdiğini söylemedi?"

Baran'ın derin nefes aldığını işittim. "Çünkü bazı şeyler dilden döküldüğünde değil, insanın içinde kaldığında güzel oluyor. Aşk gibi, sevgi gibi, güven gibi."

"Ona ihanet ettim, Baran."

"Turan'ı korumaya çalıştın. O senin önceliğindi ve ben seni anlıyorum."

"Turan yargılanır mı?"

"Eğer en ufak bir işte parmağı varsa," dedi ve yutkundu. "Kimse onu kurtaramaz."

"Sen de benim gibi susacak mısın?" diye sordum. Kaşlarım çatılırken bunu yapmasının ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu düşündüm. Benim için Zamir'in karşısında susacak mıydı? "Zamir öğrenirse seni de siler."

Baran'ın ifadesi değişmedi. Biçimli kaşları sabit kalmış, gözleri ise kısılmıştı. Elini yanağıma getirerek, "Seni silmemesi için her şeyi göze alırım, kardeşim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Korkma. Çünkü ağabeyin hep yanında olacak, herkese hatta Zamir'e karşı bile seni savunacak. Bu süreçte Turan'ın telefonlarını kontrol edeceğim. Bir şey çıkarsa seni karıştırmadan onu İstihbarata teslim etmem gerekecek."

Yaşaran gözlerle, "Neden?" diye sorabildim. Bu denli merhametli davranmasının, bana tüm kalbini açmasının nedeni neydi?

"Seni bu bataklıktan çıkarmak istiyorum."

"Ben bataklıktan çıkamam, Baran," dedim. Aynı anda gözlerimden yaşlar yuvarlanmış, yanaklarıma yağmurlar düşmüştü. "Ben bataklığa aitim. Lotus çiçeğiyim ben. Bunu bana Zamir söyledi. O bile kabullendi bataklığa ait olduğumu."

"O zaman ben o bataklığa hep yağmur yağdıracağım, Nazçe'm. Sen hep tertemiz kalacaksın. Bana güven."

Hiç düşünmedim, tereddüt dahi etmedim. "Sana güveniyorum."

"Ben de sana güveniyorum." O an içimin bir hançerle sıyrıldığını sandım. Hançerin ucu kalbimin orta yerine saplanırken boğazımdaki kocaman yumru yine konuşmamı engelledi. Zihnimde Büşra'ya verdiğim lanet olası Akşahin sözü yankılandı, nabzım hızlandı.

Bana güvenmemeliydi.

Ben güvenilecek biri değildim.

Ben her şeye susan, herkese ihanet etmek zorunda kalan ve her gün biraz daha batmaya mecbur kalan biriydim.

Lotus çiçeği, üzerinde tek bir toz zerreciği görmeye tahammül etmezdi. Hemen yapraklarını sallar, toz taneciklerini üzerinden kovardı.

Ben ise aksine tüm kötülüklerin üzerime gelmesine müsaade ediyordum. Hangi yağmur temizleyebilirdi üzerimdeki bu tozları?

Beni, sadece onun vicdanı affedebilirdi.

Ama ya vicdanı, bu kadar büyük bir ihaneti bağışlamazsa?

Pişmanlıklarım önüme yığıldığında ardımda bıraktığım tek şey ihanetti fakat bu ihanetler büyüyüp şu an önümde kocaman bir taşa dönüşmüş, adım atmamı engelliyordu.

Pişmanlıklar ve ihanetler onunla arama girdiğinde ikimizi de yüksek bir uçurumdan atacaktı. Zamanı geldiğinde, her şeye rağmen düştüğümüzde elimden tutar mıydı?

Yükseklerden düşmeye razıydım. Nitekim o an bile elimden tutma ihtimali yeterince güçlü bir teselliydi benim için.

VI

Gemisini Bekleyen Sahil

"O gemi çoktan battı ama bundan sadece denizin haberi oldu.

Liman gemisini bekledi, bekledi, bekledi. Gemisi hiç gelmedi."

Saçlarımda aşina olduğum parmakların gezindiğini hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Oysa daha gözlerimi açmamış, simasını bile görmemiştim. Buna rağmen bedenim varlığına tepki vermeye başlamıştı.

İhanet ettiğim adamın nahif dokunuşlarının altında ezilen vicdanım bir kez daha sızladığında göz kapaklarımın altındaki pınarların yaşardığını hissettim.

Sağ tarafımdaydı ve büyük ihtimalle dirseğinden destek alıyordu çünkü gölgesinin yüzüme düştüğünü hissedebiliyordum. Sağ eli kulağımın dibinden boynuma doğru indiğinde huylanarak kıpırdandım ama bu onu durdurmadı. Tüy kadar hafif dokunuşları çenemde gezinirken gözlerimi açmamak için kendimi zor tutmuştum.

Çenemde gezinen parmağı dün gece gözyaşlarımı misafir eden yanaklarıma çıktığında gözyaşlarımın izlerini fark etmiş olma ihtimali beni korkuttu. Tüm geceyi ağlayarak geçirmiş ve ardından uykuya dalmıştım. Dün gece gelmemişti. Daha doğrusu, işi yüzünden gelememişti. Sebepsizce umutlanıp gelmesini beklemiştim ama benimle iletişime geçmemişti.

"Uyandığını kalbinin atışlarından, kesilen nefesinden anlayacak kadar profesyonel biriyim."

Tok sesi gözlerimin anında açılmasına sebep olduğunda bir kez daha onun bir ajan olduğunu anlamıştım. Onu kandırmak pek mümkün değildi ve belki de asla mümkün olmayacaktı.

Kirpiklerim zorlukla açıldığında görüşüm birkaç saniyede netleşmiş ve onun yüzü yörüngeme girmişti. Göğüs kafesime sert darbelerini indiren kalbim nefesimin kesilmesine neden olduğunda istemsizce gülümsedim. "Günaydın."

"Günaydın." Parmağı yanağımda gezindi. "Üzerini değiştirmemiş, makyajını temizlememişsin. Alkol de kokuyorsun. Neye üzüldün sen?"

İyi misin, demedi.

Nasılsın, demedi.

Neye üzüldüğümü sordu. Çünkü üzgün olduğumu gözlerimi açmadan bile anlayabilmişti.

Uykulu çıkan sesimle, "Yorgundum," dedim. Doğrulduğumda üzerimdeki yorganı da açmıştım. Kara gözlerinin üzerimde dolaştığını hissettiğim için ürperdim. "Ne zaman geldin?"

"Birkaç saat önce."

Yutkundum. "Direkt buraya mı geldin?"

Gözlerini meydan okuyan ifadeyle kıstı. "Başka nereye gidebilirdim?"

Yüzümde aptal bir tebessüm peyda olurken, "Bana bir şey anlatmayacak mısın?" diye sordum. On Sekiz kod adlı kadınla nereye gittiği hakkında hâlâ bir şey söylememişti ve merakım gitgide büyüyordu.

İç çekip, "Anlatamam," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Geveze bir adam olacağımı söylemiştim ama üzerinde olduğumuz iş, şu an büyük bir sır."

"Peki," diyerek ayaklandım. "Ben banyoya gireyim. Makyajım akmıştır."

Ona sırtımı döndüğüm sırada ıslık çalmıştı. "Sırt dekoltesi fena yakışmış. Dün burada olmadığım için üzüldüm."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sapık!"

Aceleyle banyoya girdiğimde tuttuğum nefesim dudaklarımın arasından firar etmişti. Bana bu derecede iyi davranmasının iki sebebi olabilirdi. Ya ben harika bir oyuncuydum ya da o. İki sonucun da üzücü olacağını ve her ikisinde de suçlu olduğumu biliyordum.

Aynada kendime baktığımda rimelimin pek akmadığını fark etmiştim. Göz kalemim biraz dağılmış, rujum bozulmuştu. Saçlarım ise birbirine girmişti. Tüm makyajımı aceleyle temizleyip dişlerimi fırçalarken hâlâ içeride olup olmadığı düşüncesi beynimi kemiriyordu. Ona ne zamana kadar bu şekilde oynayabilirdim? Bu oldukça tuhaf hissettiriyordu ve yanında dilediğim gibi rahat davranamıyordum.

On dakikadan fazla bir süre sonunda banyodan çıktığımda Zamir'i kitaplığımın hemen karşısında bulmuştum. Onun yanından geçip dolaba yönelmiş ve kıyafetlerimi alarak tekrar banyoya girmiştim. Üzerimdeki derin sırt dekolteli elbiseyi çıkarıp siyah pantolonumu ve bol, beyaz gömleğimi giyip odaya döndüğümde hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Elindeki kitabın sayfalarını karıştırırken, "*İnsan Ne ile Yaşar*, Mihrinaz?" diye sormuştu bana bakmadan.

"Sevgiyle," dedim hiç düşünmeden.

Kitabın üzerinde gezinen gözleri bana değmedi ama gülümsediğini görür gibi oldum. "Tolstoy da bunu iddia ediyor. Oysa insan sevgisiz de yaşar."

Dudaklarımı ıslatarak, "Sen ver o zaman cevabı?" diyerek düşüncesini sordum.

Başını mekanik bir şekilde kaldırıp gözlerini gözlerime kilitledi. "İnsan vicdanı ile yaşar. Çünkü vicdan, sevgi ya da nefreti dinlemez. Kendi pusulasına göre hareket eder. Ellerini kulaklarına bastırsan ya

da son ses müzik açsan da fark etmez. Vicdanının sesi hep içinde yankılanır. Hiçbir kuvvet hatta ölüm bile o sesi bastıramaz. Ruhuna dikilir insanın vicdanı ve öldüğünde de seninle beraber göğe çıkar. Asla peşini bırakmaz. Belki de ruhumuzun gölgesi vicdanımızdır."

"Vicdanı olmayan insanlar yaşamaz mı?"

Dudaklarını birbirine bastırırken kitabı kapattı. "Belki de her insan kendi vicdanı kadar yaşıyordur. Kim bilir?" Buna verecek bir cevabım olmadığını fark ettiğimde susmak zorunda kalmıştım. Onu yanıtsız bırakacağımı anlamış gibi kitabı kitaplığıma geri koyduğunda bu sefer bedenini raflara yaslayarak bana dönmüştü. "Bugün için planın nedir?"

"Bir planım yok."

"Seni sahile götüreyim mi?"

Kaşlarım havalandı. "Neyim olarak?" Şaşırdı ama geri adım atmadım. "Sevgilim misin?" Ondan sevgilim olmasını istemiştim ama bana cevap vermemişti. Hayır bile diyebilirdi ama bunun yerine beni cevapsız bırakmayı tercih etmişti.

Dudakları gerilmiş, gözleri kısılmıştı. Bu sorumu beklemediği açıktı ama ondan bir cevap beklediğimi tahmin etmeliydi. "Bu konuyu sonra konuşsak?"

"Neden?"

Düşüncelerin bulutu üzerinde toplanmış gibiydi. Yüzünde beliren kasvet eşliğinde, "Konuşacağız," dedi sadece. "Tamam mı? Darılma bana, lütfen. Her şey çok karışık."

"Karışık olan ne?" *Kahretsin! Sesimdeki endişeli tınıyı neden yok edemiyordum?*

"Sana yansıtamayacağım şeyler." Başka hiçbir şey sormadığımda birkaç adım atmış ve karşımda durmuştu. İçimdeki tüm hücreler yakınlığı yüzünden zıpladığında bunu biliyormuş gibi daha çok yaklaştı. Sağ elinin belime kaydığını hissettiğimde kendimi ona yaslı bir şekilde bulmam gecikmemişti. "Kıvırcık?"

"Hı?"

"Özledin mi beni?"

Gözleri, yüzüme değen nefesiyle yumup tekrar açtığım gözlerimi kendine hapsetmek için beklemedeydi. Ben de bile isteye hapsoldum. Simsiyah gözlerinin içine bakarak, "Özledim," dedim hemen. "Neden beni hiç aramadın?"

Yüzü yüzüme yaklaştığı sırada, "Arayamadım," dedi fısıltıyla. "Buna alış. Her defasında bu şekilde üzülmeni istemiyorum. Tabii, eğer üzüldüğün tek şey benim yokluğumsa?" Beni iğneliyor muydu? Yoksa bu, öylesine bir ima mıydı?

"Başka ne olacak?"

"Bilmem," dedi sessizce. "Biri mi üzdü seni? Söyle bana." *Suçluluk. İhanet. Pişmanlık. Beni sadece bunlar üzüyordu.*

Boğazıma oturan tuhaf yumruya rağmen, "İyiyim ben," dedim.

Aniden ifadesi değişirken, "Sana bir haberim var," dedi. "Nart ve Gül, iki gün sonra evleniyor. Küçük bir organizasyon olacak ama ikimiz de davetliyiz. Ben gelemeyeceğimizi söyledim ama ısrar ettiler."

İçim ansızın gelen bir mutlulukla dolduğunda, "Neden gidemeyiz?" diye sordum ama sonra bu sorunun oldukça saçma olduğuna kanaat getirdim. Dedem buna hayatta izin vermezdi. Fakat sırf dedem izin vermez diye Zamir, dostunun düğününü kaçıramazdı. "Ben ondan izin almaya çalışırım. En kötü ihtimalle sen yalnız gidersin."

"Yalnız gitmem."

"Niye?"

Omuz silkti. "Sensiz gitmem." Bu sebep onun için oldukça geçerli gibiydi. Israr etmek istedim ama önce dedemle konuşmanın daha sağlıklı olacağını düşündüğüm için bir cevap vermekten kaçındım. Bunu fark ettiğinde, "Ben gideyim o zaman?" diye sordu.

Gitmesini istemesem de, "Tamam," dedim.

"Tamam." Pencereye doğru ilerleyip cebindeki telefonu çıkardığında adımlarım beni yine tam yanına götürmüştü. Baran telefonu ikinci çalışta açtığında, "Kameralara baksana," dedi oldukça otoriter çıkan sesiyle. Sanırım bu ses tonunu kullandığı için Baran ona soru sormaya çekindi. Birkaç saniye sonra Zamir penceremi açıp bacağını aşağıya doğru sarkıttığında geçen seferki gibi beni yanağımdan öpmesini bekledim. *Öpmedi.*

Bana son kez göz ucuyla bakıp tereddüt etmeden aşağıya atladığında başımı dışarıya doğru çıkarıp onu kontrol ettim ama çoktan ayaklanmıştı. Bir süre öylece boş bahçeye bakmış, ardından telefonumu alarak aşağıya inmeye karar vermiştim. Zamir beni tam olarak kahvaltı saatinde uyandırmıştı ve bu, sofraya oturacağım anlamına geliyordu.

Aşağıya indiğimde herkes çoktan masaya oturmuştu. Rana Teyze dedemin çayını dolduruyor, Asiye abla ise elindeki tavaya sofrada yer bulmaya çalışıyordu. "Günaydın." Herkesin bakışları üzerimde toplandığında onlardan aynı karşılığı almış ve dedemin yanındaki sandalyeye geçmiştim.

Yerime geçtiğim anda Asiye abla tabağımı doldurmaya başlamıştı. Ona dönüp, "Teşekkür ederim," dedim samimiyetle.

Yanağımı sıktı. "Afiyet olsun, Küçük Hanımefendi."

Anıl, "Kaç yaşına geldin, hâlâ Küçük Hanımefendi'sin," diyerek bana sataştığında gözlerimi kısarak sahte bir sinirle onu süzdüm.

"Kıskanma."

Anıl omuz silkerek kestiği sosis parçasını ağzına attı. "Kıskanmıyorum. Zaten benim hedeflerim başka."

"Neymiş hedeflerin?" Bunu sorduğum sırada yemeğime başlamıştım ama dikkatim hâlâ küçük kuzenimdeydi.

"Bir kulübede yaşlanmak istiyorum. Ormanın içi ya da okyanusun kenarında olabilir. Televizyonsuz, internetsiz bir hayatım olur belki."

Ona göz kırptım. "Sevdim bu fikri."

"Bunu ileride holdingi çocuklarınıza teslim ettiğinizde yapabilirsiniz belki." Dedemin konuşmamıza dâhil olmasıyla çatalımı istemsizce tabağımın yanına bıraktım. Artık gözlerimi Anıl'dan çekmiş, ona çevirmiştim.

"Nasıl yani?"

Çayından yudum alıp, "Sizin sorumluluklarınız var," dedi tekdüze sesle. "Holdingin benden sonra en büyük hissedarları amcan, Turan ve sensin. On sekiz yaşından sonra Aysar ve Anıl, Sinan'ın yönettiği hisselere ortak olursa beşiniz yönetici olacaksınız. Beş kişinin en önemli işi mirasımızı korumak."

Alayla, "Başka bir şeyle ilgilenmek yasak yani?" diye sorduğumda kaşları havalanmıştı.

"Sorumluluk demeyi tercih ederim."

"Bu sorumlulukları bize yüklemeden önce fikrimizi sordun mu?"

Aynı rengi taşıyan gözlerimiz bir şimşek gibi çakıştı. "Tüm emeklerimi yoldan geçen birine vermemi mi tercih ederdin? Annem benim için, ben de sizin için didindim yıllarca. Karşılığında küstahlığınızı mı hak ediyorum?"

"Hisselerini neden eşit bölmüyorsun?" diye sordum aniden. Hisselerinin varisi bendim ve ondan sonra hepsi yasal olarak benim adıma geçecekti. En büyük hissedar ve holdingin sahibi ben olmuş olacaktım. Amcam, Turan, Aysar ve Anıl ise sadece hissedar olarak söz sahibi olabilecekti.

"Çünkü halefim sensin."

Dirseğimi masaya yaslayarak, "Peki, ya bana bir şey olursa? Benim de bir varisim olması gerekiyor, değil mi?" diye sordum.

Dedem iç çekti. "İleride çocuğun olduğunda onu kendi varisin yapabilirsin."

Ona meydan okudum. "Peki ya kocam olduğunda? Onun da büyük söz hakkı olur, değil mi?" Amcam ve yengemin irileşmiş gözlerini üzerimde hissettiğimde Aysar şaşkınlıktan öksürmüştü.

Dedemin çenesi seğirir gibi oldu. "Evlilik sözleşmesi denilen bir şey var. Yengenin imzaladığı gibi. Eğer ailemize layık biriyle evlenirsen imzalamana gerek kalmaz tabii."

"Ailemize layık derken kastettiğin bizim gibi bir servete sahip biri mi?"

"Saygın bir soy isimleri olması da mühim."

Sandalyemi geriye doğru ittim ve ayaklandım. "Artık evlilik hakkında konuşmama izin veriyorsun demek. Yoksa niyetin halam gibi beni de iş için evlendirmek mi?" Dedem, içerisinde ben ve evlilik geçen cümlelere tahammül edemezdi. Şimdi ne değişmişti?

Dudaklarının kenarını peçeteyle temizleyip, "Durduk yere olay çıkarıyorsun, torunum," dedi oldukça sakin bir sesle.

"Ben seni en iyi tanıyan insanım," dedim yüzümü buruşturup. "Bir şeyler düşünüyorsun. Tüm geleceğimi yine kendi kafanda şekillendiriyorsun ama bu sefer benim adıma karar veremeyeceksin." Salonun çıkışına doğru hışımla yürümeye başladığımda kapının önündeki askıdan aldığım gri ceketi üzerime geçirdim ve kendimi dışarıya attım.

Onu sadece yoklamıştım ama tuhaf olduğu konusundaki şüphemi doğrulamıştı. Evlilik sözcüğüne tahammülü olmayan adam, o şekilde konuşmama nasıl sesini çıkarmamıştı?

Gökhan ve İbrahim anında önümde belirdiğinde, "Tövbe, tövbe!" diyerek geri çekildim. "Ne diye hemen üzerime geliyorsunuz?"

Gökhan merakla, "Bir şey mi lazım?" diye sorduğunda derin bir nefes alıp gözlerimi devirdim.

"Lazım olursa söylerim."

"Nereye gidiyorsunuz?" İrileşen gözlerimle İbrahim'e baktım. Nefes almadan beni sorgulamak zorunda mıydı hepsi?

"Şu an mı yoksa en sonunda mı?"

İbrahim afalladı. "Nasıl?"

"En sonunda cehenneme gideceğim kesinleşti, İbrahim. Benimle oraya kadar da gelecek misin?"

Gökhan'ın bıyık altından güldüğünü hissettiğimde başımı ona çevirdim. "Sen neye gülüyorsun? Daha bir ay önce benimle ölüme gidiyordun. Korkudan ağlamak üzereydin" Bu sefer İbrahim gülmüştü. Gökhan'ın bozulduğunu hissettiğimde, "Ama çok cesurdun," dedim. Bunu yaparken refleks olarak omzuna dokunmuş hatta sıvazlamıştım. "Ben olsam çoktan kontrolü kaybederdim."

Gökhan'ın omuzları dikleşirken, "Çok cesurdum, değil mi?" diye sordu gururla. Göz ucuyla İbrahim'e bakıp tekrar bana döndü. "Bir daha söyler misiniz?"

"Şımarma!" İbrahim'in uyarısıyla onlara gülüp başımı iki yana salladım ve gözlerimi etrafta gezdirdim.

"Diğerleri nerede?"

"Zamir Bey gitti. Baran Bey ve asistanınız olan hanımefendi karşı evin bahçesinde. Arif ile birkaç kişiyi alışveriş için gönderdik."

Zamir yine nereye gitmişti? Kaşlarım çatılırken bahçenin düz yolunda ilerleyip demir kapının önüne geldim. Gökhan benden önce yetişip kapıyı açtığında aradaki yoldan araba geçip geçmediğini kontrol ettim.

Bahçe kapısı yarıya kadar açıktı. İçeriden gelen sesler duraksamama neden olduğunda, "Karar vermedin mi?" demişti Baran. Onun ses tonu bir kez daha içimi dağladığında içeriye doğru adım atma kararımı askıya almıştım.

"Hayır." Büşra'nın cılız sesinin de ondan pek farkı yoktu.

"Nasıl yürüteceksin? Hem çocuk hem iş?"

Başımı gizlice içeriye doğru uzattım. Bahçedeki sandalyede karşı karşıya oturan ikili birbirlerine bakıyor ve beni görmüyorlardı. Pozisyonumu daha iyi korumak adına bedenimi çalılıkların arasına gizlediğimde, "Bilmiyorum," diye mırıldanmıştı Büşra. "Maaşım yeterse belki bir bakıcı tutarım."

"Bebeğin babasından," diye konuştu Baran ama gerisini getirmekte zorlandı. "Yardım isteyebilirsin. En azından çocuğu için sana yardım etmeli. Madem bizden bir destek istemiyorsun, hiç olmazsa kızının babasından iste." *Kızının babası* kelimesini dile getirdiğinde kalbine batan iğneleri kendi kalbimde hissettiğimde elimi istemsizce göğsüme götürmüştüm.

"Kimseden bir talebim yok."

"İsmi ne olacak?"

Büşra sırtını geriye yaslayıp elini karnına götürdüğünde, "Bilmiyorum," demişti. Bunu ona bakmadan söylemişti. "Karar veremedim."

"Eskiden..." Baran sanki diline biri kilit vurmuş gibi sustu.

Fakat Büşra susmadı. "Eskiden bir kızımız olursa ismini Barbüş koyacağını söylerdin. Ben de her ikimizin baş harfi olan B ile başlamasını isterdim."

Baran bir an irkilir gibi oldu. "Hayalindeki gibi bir kızın olacak ama babası ben olmayacağım. Onu kendine benzet, Büşra. Senin gibi tüm dünyaya, koşullara meydan okusun. Kendi ayakları üzerinde durabilsin. Ama lütfen, ona inanmayı da öğret. Sevdiği kişilere güvenebilmeyi, karşısındaki insanı ne olursa olsun dinlemesi gerektiğini anlat ona."

Büşra'nın gözleri dolduğunda, "Keşke gördüğüm manzarayı silebilsen hafızamdan," demişti.

"Yapmadığım bir şey için suçluluk duymuyorum." Baran iç çekerek başını geriye attı. "Bir kadına yardım etmek istedim ve ettim. Uyandığımda yanımdaydı ama ben onu kanepede bıraktığıma, elimi bile sürmediğime dair sana yeminler ettim. İnanmadın ama canın sağ olsun be kızım."

Büşra'nın ifadesi sarsılırken, "Kızımı bu konuda kendime benzetmem," dedi kısık sesle. "Ona güvenmeyi, inanmayı öğretirim."

"Sevmeyi."

"Ne?"

"Sevmeyi de öğret. Sen çok güzel severdin beni." Sesindeki kırıklık yüzümün düşmesine neden olduğunda tam olarak buraya dizlerimin üzerine yığılmak, ona haykıra haykıra gerçekleri söylemek istemiştim. Baran... Sığındığım, güvendiğim bir ağabey kucağıydı. Ben ise tek sevdiği, tutunduğu Büşra'nın sadakatini hâlâ ondan gizliyordum.

"Geçmiş zaman?"

"Geçmedi mi?" Baran'ın sorusuyla Büşra tebessüm etti.

"Geçti mi, Baran? Geçtim mi ben senden?"

Baran anında onu yanıtladı: "Asla."

O an artık bu konuşmanın devam etmesine dayanamayacağımı fark etmiş, çalılıkların arasından tekrar kapının olduğu tarafa geçmiştim. Kendimi toparlayıp sarsılan ifademi düzelttiğimde sıkışan göğsüme rağmen, "Günaydın!" diye bağırıp dikkatlerini çektim ve yanlarına doğru adımladım. "Nasıl gidiyor?"

Baran'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda, "İyi," diye mırıldanmıştı her ikisi de.

"Zamir bugün olmayacak mı?"

Büşra başını iki yana salladı. "Suzi'nin yemeğini tam doldurmuş, kumunu temizlemiş. Kesin geç gelecek."

Düşünceli tavırla arkama yaslanıp, "Bir şeyler mi yapsak?" diye sordum. "Mesela, İskenderun usulü rakı sofrası kurulan bir yer biliyorum."

"Bugün yarın doğuracak. Rakı içmesini mi istiyorsun?"

"İçmek zorunda değil. Bizimle gelsin sadece."

Büşra hevesle ellerini birbirine çırptı. "Türküler falan söylenen bir ortam mı?"

"Evet!" diye onayladım onu. "Bizimkilerle sık sık giderdik ama son zamanlarda fazla alkol aldığım için beni götürmüyorlar."

Baran boğazını temizledi. "Bizimle gittiğinde içmeyecek misin sanki?"

"İçeceğim," dedim hemen. Bunu söylerken başımı kedi gibi Baran'ın omzuna yaslamış, ona şirinlik yapmaya çalışmıştım. "Lütfen, engel olma. Gidelim."

Baran'ın tereddütlü bir şekilde bana, ardından Büşra'ya baktığını gördüm. Bir süre kararını beklediğimde yüzünü buruşturmuş, kafasını sallamıştı. Onun onayından sonra boynuna sarıldığımda, "Yılışma!" diyerek beni kendisinden uzaklaştırmıştı. Dün verdiği desteği anımsadığımda onu daha sıkı sardım ama bu sefer bana engel olmadı.

Baran tek eliyle tüm saçlarımı dağıttığında kolunu ısırmış ve onu ittirmiştim. Seslerimiz tüm bahçeyi çınlattığı sırada ayağıma değen patiyi hissettiğimde başımı masanın altına doğru eğilip Suzi'yi kucakladım. Parmaklarım anında gri tüylerine doğru daldığında, "Kızım," diyerek onu başından öptüm. "Benim sesimi mi duydun sen?"

Kucağımda oturup mırlamaya başlamış, ardından gözlerini kapatmıştı. Bir saatten fazla bir süre geçtiğinde Suzi hâlâ uyanmamış, ben de kıpırdamamıştım. Büşra, bizim için çay hazırlayıp getirdiğinde Baran, çalıştığı bilgisayardan başını kaldırıp ona teşekkür etmişti.

"Baklava alsaydım keşke."

O an aklıma gelen şeyle, "Baklava sevdiğimi Zamir nasıl öğrendi?" diye sordum.

Büşra ve Baran afallayarak birbirlerine baktılar.

Baran elindeki çay bardağını masaya bırakırken, "O bir ajan," demişti.

"Ajanlar her şeyi bilir mi?"

Baran omuzlarını silkti. "Öğrenmek istedikleri her şeyi öğrenebilirler." Korkuyla gözlerinin içine baktım. Onun telefonumda gördüğü videoyu bilme ihtimali var mıydı mesela? Baran saniyeler sonrasında bunun için endişelendiğimi fark ettiğinde her iki gözünü kapatıp açarak beni sakinleştirdi.

Büşra, "Siz, az önce gözlerinizle mi konuştunuz?" diyerek aramıza girdiğinde Baran, dikkatini benim üzerimden çekip tekrar bilgisayarına odaklandı. Böylece ona cevap verme zorunluluğunu bana yüklemişti.

"Baran ela gözlerime dalmıştır," diyerek kocaman bir şekilde gülümsedim. "Akşama gidiyoruz o zaman, değil mi? Zamir'e ben söylerim, işi olmazsa gelir."

Suzi, Zamir'in ismini duyduğu anda gözlerini açıp kucağımdan indi ve bahçede gezinmeye başladı. Bu fırsatı değerlendirerek ayaklandığım sırada Arif, arabayı yolda durdurmuş ve Semih adlı korumayla beraber bagajdaki market poşetlerini almaya başlamıştı. İbrahim onlara yardıma geldiği esnada Arif'in yanında yürümeye başladım. "Nasıl gidiyor?"

"Teşekkür ederim. İyi gidiyor. Sizin?"

"İyilik," dediğim sırada elinden taşan poşetleri fark edip ona doğru uzandım. "Yardım edeyim sana."

Anında geri çekildi. "Olmaz, Mihrinaz Hanım."

"Nedenmiş?"

"Ben taşırım. Siz zahmet etmeyin," diyerek birkaç saniye durdu ve parmaklarını tekrar kenetleyip poşetleri havalandırdı. Eve doğru giden yolda ilerlemeye başladığında gözlerimi kısarak onu süzdüm ama başka hiçbir şey söylemedim.

Evin kapısını onlar için açtığımda içeri girmiş ve mutfağa doğru ilerlemişlerdi. Yapacak başka bir iş bulamadığım için mutfağa girdiğimde Rana teyze buzdolabında yer açıyor, Asiye abla ise mutfak dolaplarını düzenliyordu. Arif ile Semih poşetlerin hepsini tezgâha bırakarak dışarı çıktığında küçük çocuklar gibi poşetleri kurcalamaya başladım. Belirli bir listeye göre alışveriş yapılırdı ve neredeyse bunun dışına çıkılmazdı. Bu yüzden poşetleri incelediğimde farklı hiçbir şey görmemiştim.

Rana teyze, "Deden, her gün çikolatanı tezgâha bırakıyor," diyerek bana doğru geldi ve tezgâhın altında bulunan çekmeceyi açtı.

Burada onunla küs olduğum zamanlar içerisinde biriken çikolatalar vardı. Artık işten geldiğinde kapıyı ona ben açmıyordum ama o itinayla çikolata alıyordu.

"Yemeyeceğim."

"Mihrinaz," diyerek gözlerini gözlerime dokundurdu. "Bu ev çok ıssız. Sen koşarak dedene kapıyı açmadığın, ona sarılmadığın her an daha da ıssızlaşıyor."

"O, beni buna mecbur etti."

Kaşları havalandı. "O, seni bu zamana kadar çok şeye mecbur etti. Şimdi mi tuttu inadın? Hep ona göre yaşamadın mı? Nefes alırken bile ondan izin alınması gerekirdi. Unuttun mu?"

Boğazım düğümlenirken, "Belirli bir kalıba göre yaşamaktan bunaldım," diyebildim zorlukla. Bu cümle tüm hissettiklerimi özetlemiyordu belki ama çoğu şeyi açıklıyordu. Rana teyze haklıydı. Bu zamana kadar hep dedeme göre yaşamıştım. Turan'ın gizliden gizliye yaptığı hiçbir şeyi yapmamış, hep ona saygı duymuştum. Fakat dedem, sakladıkları sırlar ve beni bastırmak için kullandığı tehditlerle ona olan saygımı yitirmişti.

"Huzurunuz için inadından vazgeçmen gerekiyor."

Rana teyzenin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda, "Neden ben?" diye sormuştum sinirle. "O vazgeçsin. Küstüğümüz zaman ben barışmak için neler yapıyorum! Aynı şeyi o yapmıyorsa demek ki bir değerim yokmuş."

Asiye abla araya girerek, "Deden için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun, Küçük Hanımefendi," dedi dolabın kapısını kapatarak. "Sen onun göz bebeğisin."

Konulara hâkim olmadıklarını anımsadığımda daha fazla ileri gitmedim ve çekmeceden aldığım çikolatayı elimde tutarak yukarıya çıktım. Bunu sırf daha fazla üzerime gelmesinler diye yapmıştım ve sanırım işe yaramıştı. Yere sağlam basan adımlarım eşliğinde odama çıktığımda yatağa uzanıp çikolatayı komodinin üzerine bıraktım, telefonumu çıkararak Zamir'e mesaj yazdım.

Mihrinaz: *Bu akşam Büşra ve Baran'la dışarı çıkacağız. Gelebilecek misin?*

Mesajı attığım anda çevrim içi olması kalbimin hızını artırmıştı. Hemen yazmaya başladığında ise nefesim düzensizleşti.

Zamir: *Dışarı?*

Mihrinaz: *Rakı sofrası.*

Zamir: *Gözümün önünde sarhoş olacaksın yani?*

Mihrinaz: *En fazla çakırkeyif.*

Zamir: *Dün de içmiştin.*

Mihrinaz: *Eskiden şişeler deviriردim. İnan bana, iyiye gidiyorum. Alkolik değilim, olmayacağım.*

Zamir: *İnanayım o zaman sana. Gelmeye çalışırım. Gökhan ve İbrahim de sizinle gelsin. Dışarıda beklerler.*

Mihrinaz: *Emredersiniz, Zamir Bey. Başka ne arzu ederdiniz?*

Zamir: *Seni.*

Tövbe, tövbe... Gözlerim irileşirken hiçbir şey yazmayıp telefonu komodinin üzerine bıraktım. Tek bir kelimesiyle bile nasıl bu kadar içime işleyebiliyordu? Nasıl bir kelimesi ile kalbimin tüm damarlarına sirayet edebiliyordu?

Üzerimde oldukça büyük bir etkisi vardı ve bu etkiyi dağıtacak hiçbir güç tanımıyordum.

Gözlerimi yumarak başımı geriye doğru yasladım. *"İnanayım o zaman sana."* Bana inanmaması gerekiyordu. Benden şüphelenmesi, beni sorgulaması hatta en sonunda beni bırakıp gitmesi gerekiyordu. Ben ona her gün biraz daha ihanet ediyordum. Sırf sonunda zarar görmesin diye onu tam kalbinin orta yerinden bıçaklıyordum.

Tüm duygularım teraziye çıkıyormuş gibiydi ve hep bencilliğim ağır basıyordu. Bu sefer sadece kendimi değil; ailemi, Zamir'i, Baran'ı düşünüyor olsam da bencilin tekiydim işte. Zamir gibi düşünceli, vicdanlı, iyi niyetli biri olamıyordum bir türlü.

Her şeye rağmen çabalamış olmak bile varlığından şüphe ettiğim vicdanımı rahatlatmıyordu. O gün Kemal Demirhan sadece arabanın değil, sanki tüm hayatımın frenlerini bozmuş ve beni sonu belirsiz bir yola sürüklemiş gibiydi. Tüm hayatım bir yokuştan kaymıştı ve ben ciğerlerim isyan bayraklarını çekene kadar koşsam da hayatımın ipini bir türlü yakalayamamıştım. Kontrol bende değildi. *Belki de kontrol hiçbir zaman bende olmamıştı.*

Akşama kadar düşüncelerim beni yiyip bitirmeye devam etmişti. Yemek saatine yakın üzerimi değiştirmiş ve aynanın karşısına geçip saçımı toplamıştım. Üzerime ince bir gri kazak giymiştim. Kazak üç beden büyüktü ve kalçalarımın tam üzerinde bitiyordu. Altıma siyah tayt geçirmiştim. Ayakkabı olarak kazağımla renginin uyumlu olduğunu fark ettiğim *sneaker*larımı giymiştim. Kazağın üzerine ise kolsuz, kısa şişme montumu geçirmiştim.

Çantayı gerekli bulmadığım için cebime nakit para, kimlik, kredi kartı ve telefonumu koyup aşağı indiğimde herkesin akşam yemeği için salonda sofranın kurulmasını beklediğini fark ettim.

Salona uzaktan bir bakış atıp, "Ben çıkıyorum," diye seslendim.

Dedem, anında başını tabletinden kaldırdı. "Nereye?"

"Dışarı." Dedemin sinirlendiğini, sakinleşmek adına derin nefesler aldığını gördüğümde konumumu değiştirmedim.

"Genel bir cevap oldu."

"Yanıma koruma alıyorum. Onlardan nerede olduğumu öğrenebilirsin."

Arkamı dönüp kapıyı açacağım sırada gür sesi beni durdurmuştu. "Mihrinaz Akşahin!" Omzumun üzerinden geriye baktığımda çoktan ayaklanmış ve yanıma doğru adım atmaya başlamıştı. "Senin de bir haddin var. Bunu aşmamalısın."

"Aşarsam ne olur?"

"Senden soyadını alırım."

Bedenimdeki tüm kan çekildiğinde şaşkınlıkla ona döndüm. "Bu ne demek?"

Ellerini arkasında birleştirerek omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini gözlerime kilitledi. "Yakında öğrenirsin. Şimdi git bakalım."

Onunla kavga etmenin anlamsız olduğunu bana sırtını döndüğü an anlamıştım. Üzerimde olan bakışları yok sayarak dışarı çıktığımda büyük bir gürültüyle kapanan kapının sesi kulaklarımı tırmalamıştı. Bir süre temiz havayı içime çekmiş, ardından bahçenin çıkışına doğru ilerlemiştim.

İbrahim bana yetiştiğinde, "Mihrinaz Hanım, siz bizimle gelecekmişsiniz," demişti.

Zamir, önceden her şeyi planlamış olmalıydı. Ona itiraz etmeyerek bahçenin dışındaki arabaların yanına geldiğimde Büşra ve Baran arkadaki araca geçmişti. Her ne kadar Baran'ın kullanacağı arabaya binmek istesem de İbrahim'in dediğini yapıp öndeki araca bindim. Gökhan sürücü koltuğuna geçerken İbrahim de ön koltuğa oturmuştu.

Her ikisi de önce kemerlerini takmıştı. Gökhan arabayı çalıştırırken cebimden telefonumu çıkarıp Zamir'e mesaj attım.

Mihrinaz: *Gelecek misin?*

Yine anında çevrim içi olmuştu. Oysaki en son çevrim içi olduğu saat sabah benimle konuştuğu zamandı.

Zamir: *Gelmeye çalışacağım.*

Mihrinaz: *İskenderun'da olduğundan emin misin?*

Zamir: *Eminim, Kıvırcık. On yedi dakikalık bir mesafemiz var.*

Mihrinaz: *Peki.*

Telefonu kapatıp cebime tıktıktan sonra Gökhan'a yolu tarif ettim. İbrahim kulaklığına doğru, "Baran Bey, ileriden sağa döneceğiz," dedi. Arkaya baktığımda Baran'ın bizi takip ettiğini anlamış oldum. Gökhan ilerideki dönemeçten arabayı sakin bir şekilde sağa çevirdiğinde karşımıza deniz kenarına sıralanmış mekânlar çıktı. Gökhan, arabayı park edecek bir yer bulduğunda İbrahim, benden önce inmiş ve kapımı açmıştı.

Arabadan indiğimde Büşra ve Baran'ın bana doğru geldiğini fark ettim. Onlarla beraber Şirinyer adlı mekâna girdiğimizde içeriden gelen türkü sesi anında ruh hâlimizi değiştirmişti.

Baran garsonla konuşup bize oldukça güzel bir masa bulduğunda denize açılan bir masaya geçmiştik. Mekân sadeydi. Kahverengi sandalyeler ve masaların olduğu, beyaz örtüyle sarılan bol çeşitli sofraların bulunduğu bir yerdi. Oturduğumuz yerde çektiğimiz her nefeste Akdeniz'in tuzlu kokusu burnumuza doluyor, mart ayının rüzgârı saçlarımıza dokunuyordu. Daha önce buraya birkaç kez gelmiş ama rakı içmemiştim. Bu sefer ise bunu mutlaka deneyecektim.

Garson gelip önümüze menüleri koyduğunda Baran ve ben anında sayfaları çevirmeye başlamıştık. Büşra ise telefonuyla ilgilenmeyi seçmişti. Baran, "Antakya'da yediklerimizin çoğu varmış burada," dedi. "Tadı damağımda kalmıştı."

"İstediğini söyle. Bu sefer gerçekten hesabı ben ödeyeceğim."

"Harika!" Garsonu eliyle çağırıp menüde olan tüm mezelerin ismini sıralamaya başladığında Büşra, Baran'ı durdurmak istemişti ama elimle ona engel olmuştum. Baran'ın verdiği siparişleri not alan garson seri şekilde mutfağa doğru ilerlediğinde üzerimdeki şişme montu çıkarıp sandalyeme astım.

Büşra'nın hâlâ telefonuyla uğraştığını fark ettiğimde, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yarın senin yerine iki toplantıya girip not alacağım. Onların saatine bakıyordum."

"Beni soran oluyor mu?"

"Turan çok soruyor."

Baran'ın başı Büşra'ya döndü. "Turan? Hangi ara birbirinize isimlerinizle hitap eder oldunuz?" Büşra, Baran'ın tavrına karşılık ne diyeceğini bilememişti. Telefonu kilitleyip kenara bırakırken yardım isteyen gözlerini bana çevirdi.

Müdahale etme gereği duyarak, "Bir süredir holdinge uğramadığım için Büşra Turan'la muhatap oldu. İmza atması gereken dosyalar vardı," dediğimde Baran'ın öfkeli gözleri bana değmişti.

"Kuzenin diye sana bir şey diyemem ama geçen sefer dediğini unutmadım. Büşra'dan uzak tut onu." Vay canına... Demek ki kıskanç Baran'la tanışmanın zamanı gelmişti.

"Ben de unutmadım, Baran."

"Ama onu affetmiş gibisin."

Dudaklarımı ıslatarak, "Çok özür diledi," demiştim kısık sesle.

"Naz," demişti baskın ses tonuyla. "Onu tokadınla susturmasaydın sana küfür edecekti."

"Size güvenmiyor." Turan, en başından beri beni korumaya çalışmıştı. Ondan şüphelenmiştim. Doğduğumdan beri yanımda olan bir insana duyduğum güven birkaç ayda zedelenmişti ama sonradan hiçbir şeyden haberdar bile olmadan benim için oradan oraya savrulduğunu öğrenmiştim. Şimdi ise kızgındı. Çünkü ona göre yanımda iki yabancı insan vardı ve beni korumaya çalışıyorlardı. Bunu hazmedemiyordu.

Baran bana cevap vermek istese de elinde tepsiyle gelen garson onu susmaya mecbur etmişti.

Garson masaya rakıyı, suyu ve buzları dizdikten sonra kalamar, karides, humus ve muhammarayı da ortaya bırakmıştı. Baran, anında hareketlenip benim bardağıma önce rakı, ardından su ve buz eklediğinde kendisine de aynı şekilde kadeh hazırlamıştı. Büşra kendisine sadece su doldurarak mezeleri yemeye başladığında garson levreklerimizi de getirmişti.

Yarım saat sonra çakırkeyif bir şekilde türkülere eşlik ediyordum. Büşra bizi videoya alıyor, Baran ise gülüyordu.

Ağzıma büyük bir lokma levrek alıp elimde tuttuğum kadehi havaya kaldırdım ve yerimde oturarak sallandım. "Ya ben tüm gururumu ayaklarımın altına alıp ona sevgilim olmasını teklif ettim."

Baran işaret parmağını sallayıp son harfini telaffuz edemediği kelimelerden oluşan cümlesini seslendirdi zorlukla: "Çok kırdı seni. Çok!"

"Beni hiç mi sevmedi?"

Baran omuz silkip kadehini yeniden doldurdu. "Şerefsiz. Çok üzüyor be seni. İnsan sevdiğini üzer mi?" Göz ucuyla Büşra'ya baktı. "Üzer mi?" Yanıt alamadığı için kendisi cevap vermişti: "Üzmez!"

"Neden üzdüler seni, çilek reçelim? Kaç kadeh kırıldı senin şu minnoş gönlünde?" dediğimde Büşra'nın şaşkınlığı büyüdü.

Baran ise sesli bir kahkaha attı. "Çok üzdü bu kız beni, Nazçe'm! Neden getirdik ya onu? Rahat rahat dertleşirdik şimdi!"

İki yudum daha aldığım rakıyı sertçe masaya çarpıp, "Ne güzel sevilmedik be!" dedim. Baran, bana doğru elini uzatıp yanağımı sıktı.

"Ben seviyorum kız seni. Çilli!"

Dudak büküp, "Ben de seni seviyorum, minnoşum!" demiştim şirin sesle.

"Kusacağım şimdi! Kendinize gelin!" Büşra her ikimizi kolumuzdan tutup silkelediğinde Baran'la yine gülmüştük.

O an çalan şarkıyı duyduğumda kadeh tutan elimi sağa sola oynatmaya başladım. *"Zamanın eli değdi bize. Çoktan değişti her şey."* Şarkıyı duyduğum anda neden gözlerim dolmuştu? Ve ben bu şarkıyı hangi ara ezberlemiştim?

Baran, sırıtarak devamını getirdi: *"Aynı değiliz ikimiz de. Zaaflarına bir gece."*

Kadehi dudaklarıma yaslayıp büyük bir yudum aldım. *"Hatalarına bir nilüfer. Sevgisizliğine bir kalp verdim!"*

Baran şarkıya devam ederken tüm restoran bir anda Müslüm Gürses'e eşlik etmeye başlamıştı. Çakırkeyif bir şekilde gülüp kadehi tamamen başıma diktiğimde Büşra'nın endişeyle bize baktığını görmüştüm.

Bir anda içimde patlayan volkan eşliğinde, *"Her şeyi al, bana beni geri ver. Bir şansım olsun!"* diyerek sesimi yükseltmeye başladım. Başka mekânda olsaydık herkes dönüp bize bakardı belki de ama şu anda kimsenin umurunda değildim.

Kadehi kaldırarak, *"Gecenin demine, gelenin şerefine, gidenin gelmişine ve geçmişine!"* diyerek Baran'la kadeh tokuşturduğumuz sırada ensemde bir nefes hissetmiştim.

İrkilerek arkamı döndüğümde bana doğru eğilen tanıdık simayla karşı karşıya gelmiştim. Siyah gözlerini kısarak, "Kimmiş o giden?" diye sordu. Gözlerinin içine doğru atladığımı, oradaki derinlikte boğulduğumu sandım.

Yutkundum. Fısıltıyla, "Kimse," dediğimde yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırdı ve tam yanağıma dudaklarını bastırdı.

Kalbim göğsümü parçalayacaktı.

Fakat Zamir bunu engellemek istermiş gibi temasını kesmiş, yanımdaki sandalyeyi çekip oturmuştu. Elini sandalyeme attığında sırf sıcaklığını hissetmek adına sırtımı geriye doğru yasladım. Sırtım koluna temas ettiğinde Zamir dönüp bana bakmış, ardından elini omzuma atmıştı.

Kalbim, mümkünmüş gibi daha fazla kanat çırpmaya başladı.

Başımı omzuna yasladığımda bu ani hareketlerime alışmış gibi hiçbir şey söylemedi ve bana ayak uydurdu.

Baran, "Hemen de yelkenleri suya indirdin," dedi yüzünü buruşturarak. "Dokunmayın lan birbirinize."

Zamir, sağ bacağını diğerinin üzerine attı. "Sana mı soracaktık?"

"He," dedi Baran hemen. "Bundan sonra benden izin alacaktın. Unuttun mu?"

"Baran," dedi Zamir sahte bir sakinlikle. "Yetmişlik rakıyla burada duş almak istemiyorsan sus."

Gülerek, "Haklı," dedim ama bunu söylerken bile başımı omzundan çekmemiştim. "Hâlâ teklifimi kabul etmedin."

Zamir başını bana doğru çevirdi. Şimdi aldığı her sıcak nefes saç diplerime değiyor, tüm tenimi huylandırıyordu. "Mihrinaz."

Gülmeye devam ettim. "Boş versene." Gözlerimi yumup boynundan gelen parfüm kokusunu ciğerlerime çektim. Denizin kokusu eşliğinde içime dolan rayihası uyumam için üzerime baskı yaptığında, "Bizim de kaderimiz böyleymiş," dedim. Oysa kaderimin onun adıyla sınırlandığını çoktan kabul etmiştim.

O an Baran ayağa kalktı ve elindeki kadehi havalandırıp, *"Başka yer, başka zaman. Sensiz ömrüm olsun,"* diye bağırmaya başladığında Büşra, onu yerine oturtmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu.

Birkaç kişi Baran'a eşlik ettiğinde başımı Zamir'in omzundan çekip ayaklandım. Sendelesem bile elimle masaya tutunup Baran'ın bana uzattığı telefonu kendime mikrofon yapıp, *"Her şeyi al, bana beni geri ver. Bir şansım olsun,"* diye devam etmiştim.

Tüm herkes oturduğu yerden aynı anda, *"Sensiz ömrüm olsun,"*[2] diye eşlik ettiğinde elimdeki telefonu mikrofon misali tutup onları solist gibi selamlamaya çalışmıştım.

Yanıma gelip bana eşlik eden Baran da telefonu mikrofon olarak kullanıyordu. Tüm şarkıyı birlikte okuyup bitirdiğimizde Zamir çoktan ayaklanıp hesabı istemiş, Büşra ise eşyalarımızı toplamaya başlamıştı.

Ayaklarım beni taşımayacak kadar titrediğinde, "Hesabı ben ödeyeceğim!" diye bağırdım. Zamir'in boynundaki tüm damarların kabardığını, şakağındaki damarın seğirdiğini gördüğümde susmak zorunda kalmıştım. Şu an sanki elinde olsa hem Baran'ı hem de beni denize atacakmış gibiydi.

Büşra hesabı montumun cebinden çıkardığı nakit parayla ödediğinde, "Garson! Hayaller iptal! Kalkıyoruz," demiştim. Garson çocuk, buna alışık olduğunu belli eden tavrıyla başını sallamıştı. Baran ise bu dediğime kahkaha atmış ve beni sararak çıkışa doğru götürmüştü. Onunla sallana sallana mekândan çıkmış, denize giden yolda ilerlemeye başlamıştık.

---

[2]Müslüm Gürses'in seslendirdiği, sözleri Murathan Mungan'a, bestesi Sunay Özgüre ait, "Aşk Tesadüfleri Sever" albümünde yer alan *Nilüfer* adlı parça.

"Al birini, vur ötekine," diyen öfkeli ses beni kendisine doğru çektiğinde kıkırdayarak ona sokuldum.

Ellerimle boynunu kucaklayıp boyuna yetişmeye çalıştım. "Prensim!"

"Pabucumun prensi," diyerek beni tekrar kendisine doğru çekti Baran. "Sırnaşma şuna. Teklifini kabul etsin önce."

"Lan yavşak!" Zamir beni kolumdan nazik bir şekilde tutup arkasına aldı. "Sana mı soracağız?"

Baran ona diklenmeye devam etti. Ciddi olmadığı her hâlinden belliydi ama yine de pes etmiyordu. "O benim kardeşim! İzin vermezsem dokunamazsın."

Zamir hiçbir şey söylemediğinde ondan uzaklaşarak tekrar Baran'ın kolunun altına girdim. "Haklısın." Sesim benden bağımsız şekilde ağlamaklı çıkmıştı. "Önce teklifimi kabul etsin."

Zamir ani değişimlerime aşina olduğu için itiraz etmedi ve Baran'la beraber sahilde yürümeme karşılık tepkisizliğini sürdürdü. Biz önde, Zamir ve Büşra arkamızda yürümeye başladığımızda uzaktan gelen bir ışık gözlerimi acıtmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak ışığın geldiği tarafa bakmaya çalıştığımda Zamir önümü kesmiş ve buna izin vermemişti.

"Gökhan! İbrahim! Hemen buraya gelin!" Zamir'in kulaklığına doğru konuştuğunu anladığımda ne olduğunu hâlâ kavrayamamıştım. Bir dakika kadar sonra Gökhan ve İbrahim'in bize doğru koşar adım geldiğini fark ettiğimde ise Zamir geri çekilmiş, ışığın geldiği tarafa doğru koşmuştu.

"Ne oluyor?"

Büşra endişeyle etrafı kolaçan etti. "Sanırım biri Baran'la senin fotoğrafınızı çekti."

Baran'la aynı anda, "Hayda!" diye tepki verdiğimizde başım dönmüştü. Gökhan kolumdan tutarak bana destek olduğunda dengemi zorlukla sağlamaya çalışmıştım.

Zamir ateş saçan adımları eşliğinde yanımıza döndüğünde, "Gidiyoruz!" demişti sadece. Baran'la suç işlemiş küçük çocuklar gibi birbirimize bakmaya devam ettiğimizde hepimiz Zamir'i takip etmiş ve arabaların bulunduğu yere gelmiştik.

Zamir beni kendi arabasına bindirdiğinde kemerimi takmaya çalışmış ama bulanıklaşan görüşümle bunu başaramamıştım. Sürücü koltuğuna geçtiğinde cebelleştiğim kemere doğru uzanıp tek seferde taktığında, "Bu kısımda yakınlaşmamız hatta öpüşmemiz gerekiyordu. Hemen de geri çekildin," demiştim alayla.

"Mihrinaz!"

Sesimi kalınlaştırıp, "Mihrinaz," diyerek onu taklit ettim. "Söyleyebildiğin tek şey bu zaten."

"Deden, yarın fotoğraflarını magazin sayfalarında gördüğünde çok şey söyleyecek. Merak etme."

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sitem ettim ona. Günlerdir benden kelimenin tam anlamıyla kaçıyordu. Artık işlerini bahane ettiğini düşünüyordum.

Direksiyonu mümkünmüş gibi daha fazla sıktı. "Senden kaçmıyorum."

"Boş versene." Başımı cama doğru çevirip onunla olan konuşmama ve göz temasıma tamamen son verdiğimde iç çektiğini duydum. Arabayı son hız eve doğru sürerken gerginliği her hâlinden belli oluyordu. Ben ise onun aksine rahattım. Artık beni hiçbir şey korkutmuyordu. En fazla magazin sayfalarında Baran'la samimi fotoğraflarım yayımlanacak, dedem de bunu görüp çıldıracaktı. Bundan fazla ne olabilirdi?

Zamir arabayı iki evin ortasında durdurduğunda seri şekilde arabadan inmiş ve Semih'in açtığı kapıdan içeriye girmiştim. Bahçenin taşlı yolundan geçip kapının önüne gelerek zile bastığımda kapıyı bana Rana teyze açmıştı.

Yalpalayarak merdivenleri çıkıp odama girdiğimde kendimi yine kıyafetlerimle yatağa atmıştım. Birkaç saniye sonra uyuyacak ve her şeyi geride bırakacaktım.

Fakat öyle olmadı.

Açık pencereden odama dâhil olan davetsiz misafirim, tüm ruh hâlimi yine bozguna uğrattı. Yatağa doğru gelip bedenimi kucakladı, yorganı açıp beni kaldırdı. Önce ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkardı. Ardından gözlerini sıkıca yumarak taytımı indirdi ve bedenimden sıyırdı. Parmak boğumlarının değdiği her yer karıncalanırken durmadan işine devam etti. Üzerimdeki kazağı başımdan çekip çıkardığında karşısında sadece siyah renkli atletimle kalmıştım ama gözleri kapalı olduğu için bunu görmüyordu.

Yorganı üzerime örttükten sonra gözlerini açtığında, "Boş vermiyorum," demişti büyülü sesle. "Seninle ilgili hiçbir şeyi boş veremem."

"Neden üzerimi değiştirirken gözlerini kapatıyorsun?"

Yutkundu. "Kendime hâkim olmak, aklımdan geçenleri kontrol etmek için."

"Neden kendine hâkim olmak istiyorsun?"

Parmağı, yüzüme düşen saç tutamını zarif bir şekilde geriye doğru itti. "Seni hiçbir şekilde incitmek istemiyorum."

"Beni suskunluğunla incitiyorsun zaten."

Alnını yavaşça alnıma yaslayıp, "Niyetim bu değil," dedi. Burnumu burnuna dokundurduğum sırada geri çekilmek istedi ama boynundan tutarak ona engel oldum. Nefesini dışarı verdiğinde derin bir soluk almıştım.

Şuh tonla, "Niyetin ne?" diye sorduğumda alnımda biriken ter tabakası onun alnına yapışmıştı.

"Mihrinaz." Durmamı beyan eden sesini dikkate almadım. Tırnaklarım boynundan omzuna doğru bir yol çizerken tüm bedeninin kasıldığını hissedebiliyordum.

"Beni istediğini, sevdiğini inkâr et, Zamir. Söz, uzak duracağım senden." Gözlerimi yumup onu kendime daha çok bastırdığımda aramızda kalın bir yorgan olmasına rağmen ikimiz de gerilmiştik.

"Sarhoşsun."

"Buna mı sığınıyorsun şimdi de?" Kaşlarımı çattım. "Eskiden kendinden emin bir adamdın sen. Şimdi ne değişti?"

Dişlerinin arasında, "Mihrinaz," dedi. "Beni kışkırtma."

"Ne yaparsın?"

Gözleri gözlerimde, ardından yüzümde dolaştı. En sonunda dudaklarımda takılı kalan harelerinin büyüdüğünü görür gibi olmuştum. Sessizliğini kuşanmaya devam ederken bakışları aç bir aslandan farksızdı. "Bunu yaparım," dedikten sonra boynumla omzumun arasındaki boşluğu sertçe ısırdı.

İnlemek istediğimde avucunu dudaklarıma bastırmış ve sesimin çıkmasını engellemişti. Canım acımamıştı fakat ilk defa kasıklarım bu kadar sızlamıştı.

Şokla büyüyen gözlerimi yüzüne çevirdiğimde dudakları kıvrılmış, serseri gülüşü çoktan yüzüne yerleşmişti. "Haydi, biraz daha diklensene."

"Sustum."

"Konuş," diyerek beni oyuna getirmeye çalıştı. "Susturma yöntemimi buldum zaten. İstediğin kadar konuş."

Kısık sesle, "Tamam!" diyerek tısladım ve onu, göğsündeki yaralara değmeyecek şekilde ittirmeye çalıştım. "Sustum!"

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle üzerimden çekilmiş, yerdeki kıyafetlerimi toplayıp koltuğun üzerine bırakmıştı. Dolabımdan pijama takımımı alarak geri döndüğünde ağzı neredeyse kulaklarına varacaktı.

Pijamaları elinden aldığımda, "Neye gülüyorsun sen?" diye sordum.

"Neden çoğu siyah? Fetişin mi var?"

Birkaç saniye öylece yüzüne boş boş bakmış ama hemen ardından neyi kastettiğini anladığımda pijama üstümü yüzüne doğru

vurmaya başlamıştım. "Sapık! Utanmıyor musun benim dolabımı kurcalamaya?"

"Açık bırakmasaydın! Gözüm takıldı!"

"Sapıksın sen!"

"Giyin haydi," diyerek pijamamı tekrar bana uzattı. Düğmeli, pembe renkli, saten pijama üstünü giydikten sonra altını yorganın içine giymiştim. Bu sefer pürdikkat beni izliyor ve sırıtıyordu.

Giyindiğimde yorganı omuzlarıma kadar çekmiş ve ona sırtımı dönmüştüm. "Demin sinirden köpürüyordun. Ne değişti?"

"Kırıldığını fark ettim."

Alayla, "Şimdi mi fark ediyorsun?" diye sordum. "Gitsene sen. Neden buradasın?"

"Bana olan öfken aslında kendine," dedi ansızın. "Kendini ne için suçluyorsun? Ne seni bu derecede mahvediyor?"

Korkudan titrememek için kendimi sıktım. "İyiyim ben." Bunu söylerken kendimi de bu yalana inandırmaya çalışmış ama becerememiştim. "Yarın güzel bir azar yiyeceğim. Ama üzülmeyeceğim."

"Neden bu kadar fazla içiyorsun?"

Bedenimi ona doğru çevirdim. "Neden içtiğim için artık bana kızmıyorsun?"

"Uyu, keçi."

Oysa bana kızacağını zannetmiştim. Çünkü yine alkol almış, kendime bile isteye zarar vermiştim. Bağırsaydı üzülecektim. Belki de sırf bana bağırdığı, öfkeli baktığı için oturup ağlayacaktım.

Fakat gülümsedi. Buruk bir şekilde tebessüm etti. Sanki artık benimle ne yapacağını bilemiyordu ama bakışları, buna rağmen benim için çabalamaktan hiç yorulmayacakmış gibiydi.

Hatalarım önüme dizildiği an nefesimi tuttum ve son kez ona bakıp gözlerimi kapattım. Pişmanlıklarım parçalanmış bir gemiyi andırıyordu. Limana ulaşmadan denizin dibine gömüleceğini biliyordu ama son hız umutla ilerliyordu. *Benim gibi...*

VII

Öfkenin Şefkate Yenilgisi

"Kirleri silkelemeye çalıştıkça daha çok battım dibe. Çünkü bu benim bataklığım.

Fakat inan bana, senin üzerine toz bile konmasın diye tüm yaptıklarım."

"Nasıl bu kadar pervasız davranabilirsin?" Dedemin sesi kulaklarımda çınladığında bağırması bile o an beni bozguna uğratmamıştı. Çünkü aramızdaki ipi çoktan kopardığımı biliyordum.

Önüme fırlattığı tablette görmeyi beklediğim fotoğraflar ve üzerine yazılan manşete karşılık tepkisizliğimi sürdürmeye itinayla devam ettim.

"Mihrinaz Akşahin aşk sarhoşu oldu!"

"Genç âşıklar sahilde görüntülendi!"

"Mihrinaz Akşahin'in sevgilisi kim?"

Bu yazılanlara ve Baran'la olan fotoğrafıma gözlerimi devirdikten sonra bakışlarımı, karşımda oturan Turan'a yönelttim. Telefonundan gergin bir şekilde haberleri okurken en az dedem kadar sinirli olduğu her hâlinden belliydi.

"Sana ne dedim ben?"

Dedemin sorusuyla kısık gözlerimi mümkünmüş gibi daha çok kıstım. "Ne dedin?"

Ona meydan okumama artık alışmış gibi histerik bir şekilde güldü. Ellerini çalışma masasına yaslayıp bana doğru eğildi. "Soyadını alırım senden!"

Sırtımı geriye doğru yaslayıp, "Hani soyadımı söküp atamazdım? Ne değişti?" diye sordum rahat tavrımla.

"Sen!" Elini sertçe masaya vurdu. "Sen değiştin."

Turan telefonunu sehpaya bırakıp, "O değişmedi. Değiştirildi," diyerek Zamir'e laf attı her zamanki gibi.

Yakıcı gözlerimi bal renkli gözlerine dokundurarak, "Onu bu işe bulaştırma," diye tısladım. "Sakın." Derin bir nefes alıp dudaklarımı ıslattım. "Her şeye göz yuman sizsiniz. Beni susmak zorunda bırakıp her defasında onu suçlayamazsınız. Aramızda tek suçsuz o!"

"Susmaktan başka çaren mi vardı?" Dedemin öfkeden tüm yüzü kızarmıştı. "Kemal mahvolursa kuzenin de mahvolur."

Çenemi dikleştirerek, "Kurtaracaktın Turan'ı," dedim. "Akşahin hisselerini bu yüzden vermedin mi ona? Neden hâlâ aklanmadı? Yoksa dedesine yardım mı etti?"

Dedem ve Turan'ın sustuğunu fark ettiğimde tüm bedenimdeki kanın çekildiğini hissetmiştim. Bir anda ayaklanıp Turan'ın önünde durdum ve işaret parmağımı ona doğru salladım. "Eğer o sevkiyatlarda parmağın varsa sana acımam. Çocukluğum, kuzenim demem; seni bizzat Zamir'e veririm. Duydun mu beni?"

Gözlerinin dolduğunu anbean gördüm. "Ben o kadar alçak biri miyim?" Bunu söylerken dudakları titremiş, yüzü kireç gibi olmuştu.

"Kesin kavga etmeyi! Turan, dışarı çık!" Dedemin ikazıyla beraber Turan'ın sorusuna cevap vermeden geri çekildim. Ona verecek bir cevabım da yoktu zaten. Neden hep ondan şüphelendiğimi bilmiyordum. Ne olursa olsun, sonunda hep onu yanımda buluyordum. Aramızda olan bağ kuzenlikten çok daha öteydi ama başımıza gelen şeyler bizi gitgide birbirimizden uzaklaştırıyordu.

Turan dışarı çıktığında gergin bir şekilde yerime geçmiştim. "Mihrinaz," diye seslendi dedem. Şimdi sesi daha temkinli çıkıyordu. "Kemal Demirhan, İskenderun'a gelecek." Kaşlarımı çatarak dedeme baktığımda devam etmesini bekliyordum. Derin bir nefes aldı ve yerine oturdu. "Daha önce ikimizin de canına kastetti. Bu tekrarlanabilir." Göz bebeklerim endişeyle büyürken ellerimi nereye koyacağımı şaşırmıştım. "Eğer sadece bana bir şey olursa bu dert değil çünkü sen varsın. Ama sana bir şey olursa? O zaman tüm hisselerimiz anında satışa çıkar. Sinan amcanın bizim hisselerimizi alacak kadar parası yok. Kemal Demirhan, Turan'a destek verir ve hisselerimizi Turan alır. Kemal, bir şekilde onu etkisi altına almayı başaracaktır. O zaman her şeyimiz bir anda Demirhanların oluverir."

Yutkunamadım. "Seni anlamıyorum."

"Benim halefim sensin. Fakat senin bir halefin yok."

Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Yani?"

"Cihan'la kâğıt üzerinde evlenmeni istiyorum. Onu kendine varis yapman gerekiyor çünkü ailesine olan güvenim tam. Eğer Akşahinler batarsa onlar bizi kurtarır."

Sadece baktım. Tüm hayatımı bir kalıbın içerisine yerleştiren; içinde olduğum kalıbın kenarlarını elmaslarla, altınlarla süsleyip beni lüks içinde yaşatan dedeme boş boş baktım. Beni yıllarca tüm güzelliklerin içinde yaşatıp bir ekim günü İskenderun'dan göndermiş, karanlık kuyulara atmıştı. Bunu, belki de canımı korumak için yapmıştı ama ben, kuyunun dibinde çok zarar görmüştüm.

Şimdi benden ne istiyordu? Neden Zamir sayesinde ulaştığım aydınlığı yok edip beni yeniden karanlığa mahkûm etmeye çalışıyordu? Neden yaktığım mumlara üflüyor, ışıklarımı söndürmeye devam ediyordu?

Neden benden her defasında daha fazlasını istiyordu? Onu artık tanıyamıyordum. "Sen," diyebildim zorlukla. Kelimelerim cümle hâline gelmemek için birbirinden uzaklaştığında zihnim büyük bir çaba sarf ederek onların kuyruklarını bağladı ve dudaklarımdan dışarıya doğru itti. "Cihan'la evlenmemi mi istiyorsun? Doğru mu anladım?"

Gözlerini üzerimden çekti. "Evet. Hem hakkında çıkan haberlere son vermiş olursun."

"Hakkımda çıkan haberler umurumda değil! Hatta senin mirasın da umurumda değil!" Sesim tüm evde yankılanırken ayaklanmış, hiddetle bağırmaya başlamıştım. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım! Sadece kendini düşünmeyi bırak. Kemal geri dönüyor. Bir şekilde bize zarar vermeye çalışacak. Daha yeni canımıza kastetti."

"Senin yüzünden!" diye bağırıp sehpanın üzerinden aldığım vazoyu yere fırlattım. Çıkan ses tüm odayı doldurdu. "Her şey senin yüzünden! Mahvettin tüm hayatımı! Kendini düşünen sadece ben miyim? Ben mi?"

Elime alıp yere atmak istediğim şeyi fark ettiğimde duraksadım. Bu, dedeme doğum gününde hediye ettiğim çerçeveydi. İçinde Ufuk da dâhil tüm torunlarıyla fotoğrafının olduğu çerçeve... Gözlerim kenarda duran küçük kardeşime dokunduğunda dizlerim beni taşıyamamıştı. Yere kapaklandığımda çerçeve de benimle beraber düşmüş, camı çatlamıştı. "Ufuk!" Bir anda nefesim kesilir gibi olduğunda sesimin tizliği tüylerimi diken diken yapmıştı. Avuçlarımı kırık camın üzerine bastırdım. "Ufuk..."

Dedemin ayaklandığını fark ettiğimde, "Gelme!" deyip onu durdurdum. "Her şeyimi elimden aldın. Her şeyimi. Şimdi de soyadımı alıyorsun. Hiçbir şeyini istemiyorum artık." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. "Bana kardeşimi geri verebilir misin? Bana kendime olan saygımı, sevgimi geri verebilir misin? Senin yüzünden aynaya bakamıyorum ben. Senin geçmişin ve düşmanın yüzünden vicdan azabından ölüyorum!"

Hiçbir şey söylemedi. Bana doğru uzanmadı, beni düştüğüm yerden kaldırmadı.

Gitti.

İlk kez dedem gitti.

Ona olan tüm inancım da o an bitti.

Bazı parçalar, hiçbir şekilde birbirine yapışmıyordu. Günahlar, bir şekilde sızıyordu çatlaklardan.

Bazen yeniden başlamak istediğim anlar oluyordu. Sanki bazı şeylere yeniden başlarsam hayatımın kontrolünü elime alabilirmişim gibi hissediyordum. Mesela, zamanında daha çok çalışıp başka bir ülkede üniversite kazanabilirdim. Dedemi arkamda bırakıp okumak için bile olsa buralardan gidebilir, geleceğimin rotasını değiştirebilirdim.

Eğer bir seçim yapma şansım olsaydı şu an burada olmazdım.

Oysa ben daha önce hiç seçim yapmamıştım.

Zorunda kalmak... Sanırım hayatımın özeti buydu. İskenderun'u terk etmek zorunda kalmıştım. Zamir'le o gün otogardan çıkmak, onunla Erdemli'ye gitmek, onu bir süre sonra terk etmek, beni göndermesine göz yummak zorunda kalmıştım. Şimdi de susmak zorundaydım.

Tek bir seçim yapma şansım olsaydı neyi seçerdim, onu bile bilmiyordum.

Yitik bakışlarım boş duvarda asılı kaldığında bana doğru uzanan, dumanı tüten kahveyi zorlukla fark etmiştim. Boşlukta yuvarlanan fersiz gözlerim sağ tarafımda oturan ve bana endişeyle kahve uzatan Baran'a döndüğünde gücümü toplayıp kahveyi almak istedim ama yapamadım.

Gözlerimin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu, dudaklarımın ve yanaklarımın gözyaşlarımdan sonra rahatsız edici bir kuruluğa sahip olduğunu biliyordum. Avuç içlerimde tırnaklarımın bıraktığı çizikler, gözlerimde kocaman bir boşluk, göğüs kafesimde ise taşıyamayacağım kadar büyük bir ağırlık vardı.

Ben, doğru ya da yanlış olduğunu sorgulama ihtiyacı duymadan dedesinin izinden giden o kızdım. Onun için hatalar yapmıştım ve şimdi yaptıklarım beni bambaşka bir yola sürüklemişti. Bu yol kasırgalıydı. Kasırga beni oradan oraya savuruyor, sert duvarlara çarpı-

yordu. Ben kime kızabilirdim? En başından beri gözümü kapatıp tek bir adama inanmayı seçen bendim. Kendimden başka kimi suçlayabilirdim?

"Nazçe'm," dedi sıcak ses. "İçsene kahveni." Cevap veremedim. Saatlerdir hiçbir sorusuna tek bir cevap verememiştim. Beynim donmuş gibiydi. Sanki çok şey düşünüyor ama hiçbirini idrak edemiyordum. "Eğer benimle konuşursan sana baklava alırım." Baran'ın teklifine karşılık ona gülümsemek hatta kalkıp ona sıkıca sarılmak istedim ama o anda, bunların hiçbirini yapacak gücü kendimde bulamadım.

İçimi titreten o ses, "Baran," dedi aniden. "Bizi yalnız bırakır mısın?" Odama geldiğinden beri tek kelime etmeden kenardan beni izlemiş, sessizliğini giyinmişti üzerine.

Baran ona itiraz etmişti. "Sorguya mı çekeceksin kızı?" Baran... Ona olan minnetim her gün daha da artıyordu. Gerçekleri biliyor ama tıpkı benim gibi susuyordu. Benim için. Sadece benim için...

"Baran," dedi tekrar Zamir. Sesi ürkütücü derecede sakin çıkmıştı. Baran'a nasıl bakmış, onu nasıl inandırmıştı, bilmiyordum ama birkaç saniye sonra Baran, elindeki kahveyi komodinin üzerine bırakıp odamdan çıkmıştı.

Bir adım. İki adım. Üç adım. Tek dizini yere koyup karşıma oturduğunda yatağın üzerinde olmama rağmen boylarımız eşitlenmiş gibiydi.

Dizlerimin üzerinde duran, uyuşmuş ellerime dokunduğunu hissettim. Çizilen avuç içlerimi açıp baktığında verdiği nefes tüm tenime dermanmış gibi beni sarmıştı.

Avuç içlerime dudaklarını bastırdı. "Ne yaparsam yapayım seni iyileştiremiyorum. Beceriksiz herifin tekiyim." *Değilsin, Zamir.*

Avuçlarımı kokladı, öptü. O an tüm acımın uçup gitmesinin normal olmadığını biliyordum ama bunu başarmıştı. Teni tenime âdeta şifa olmuştu ama bunun farkında değilmiş gibi hâlâ tırnaklarımla çizdiğim yerleri öpmeye devam ediyordu.

"Annem gibi olma demiştim sana. Neden ona benzemeye başlıyorsun? O da beni karşısında çaresiz bırakırdı. Bunu bana yapma, Mihrinaz. Yalvarırım, seni acı çekerken izlemek zorunda bırakma beni." *Özür dilerim, Zamir.*

Avuçlarımı son kez öpüp dizlerimin üzerine bıraktığında bir müddet başını kaldırmamıştı. "Başka neren acıdı? Dizlerin mi?" *Evet, düştüğümde dizlerim de acımıştı, Zamir.* Sanki beni duymuş gibi dudaklarını önce sağ dizimin, ardından sol dizimin üzerine bastırdığında üzerimdeki pantolonun, öpücüğüyle yandığını hissetmiştim.

Kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladığında, "Kalbin de acıdı mı?" diye sorup başını kaldırdı. *En çok kalbim acıdı, Zamir.* Gözleri yaşlı gözlerimin ifadesini alırken doğrulmuş, göğüs kafesimin hizasına gelmişti. Bir anda üzerimdeki beyaz gömleğin cep kısmını öptüğünde sol yanım dudaklarıyla buluşmuş ve sesini mümkünmüş gibi daha da yükseltmişti.

"Kalbin acımasın." *Acıyordu ama sen öpünce geçti, Zamir.*

Gözleri gözlerimle tekrar buluştuğunda bu sefer iki dizinin üzerinde kalkmış ve yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti. "Gözlerini kapat." Kapattım. Önce sağ, ardından sol göz kapağımı öptü. "Geçti mi acın?" *Geçti, Zamir.*

"Ses tellerin mi acıyor? Onun için mi konuşmuyorsun benimle?" Yavaşça kafasını indirip boğazıma doğru yaklaştığında soluk borumun geçtiği yere tüy kadar hafif bir öpücük bırakmıştı. "Yoksa dudakların mı izin vermiyor konuşmana?" *Hayır... Buna nasıl dayanırdım? Kalbim bu kadarını nasıl kaldırırdı?*

Zamir'in dudaklarından çıkan nefesin dudaklarımı yaladığını hissettiğimde üzerinde oturduğum yatağın varlığını bir an için unuttum. Yatağın altımdan çekildiğini hissettiğim sırada dudakları dudaklarıma daha çok yakınlaşmıştı.

Beni yine öptü.

Öyle güzel öptü ki mümkün olsaydı küçülüp dudaklarının üzerindeki o vadide yaşamak isterdim.

Sanki ölsem, gelip toprağımı öpse yeniden dirilirmişim gibi hissettim.

Dudaklarımız yavaş, kendine has, uyumlu dansını sürdürürken göğüs kafeslerimiz birbirine yaslanmıştı.

Birbirimizin kalp atışını hissedebiliyorduk. Sanki göğsümde iki kalp atıyormuş gibiydi. Sanki onun kalbini de içimde taşıyormuşum gibi...

Diğer öpücüklerinin aksine uzun soluklu bir şekilde, nefes dahi almadan beni öpmeye devam ettiğinde ona eşlik ediyor, karşılık verirken bir yandan da devam etmesini diliyordum.

Parmaklarım gömleğine her iki taraftan sarılmıştı. Buruşturduğuma emin olduğum gömleğini daha sıkı kavrayıp onu kendime bastırdığımda genzinden gelen boğuk hırlama tüm bedenimin kasılmasına neden olmuştu. Saniyeler içerisinde sırtım yumuşak yatakla buluşmuş, Zamir ise ağırlığını vermeden üzerime çıkmıştı.

Yanaklarımı şefkatla avuçladı. "Seni iyileştirmek benim borcumdu. Neden ödeyemedim o borcu?" *Borcun değildi ama yine de bana çok iyi geldin, Zamir.*

Parmakları şakaklarımda, yanaklarımda gezinmeye başladığında tenimde olan hâkimiyetini bir kez daha kabul etmiştim. Tüm tenim, benliğim, yüreğim bir dokunuşu ve sözüyle ona teslimdi. Bu, yazılı olmayan bir kuraldı artık.

"Kirpiklerin neden hiç kuru kalmıyor, Kıvırcık?" *Ah, ben bu hitaba ölüyordum.*

Çenemde gezinen başparmağı dudağımın üzerine çıktı. "Sana ne söyledi de öpülesi dudakların kilitlendi?" *Öpsene beni yine, Zamir.* İçimden geçen ses eşliğinde ela harelerim onun gözlerinden dudaklarına indiğinde beni duymuş gibi dudaklarımı tekrar öpmüş, tüm bedenimin titremesine neden olmuştu.

"Bakışından ne dediğini anlayabiliyorum," diye fısıldadı. "Yine seni öpeyim mi?" *Evet, lütfen... Sen öptüğün an tüm yaralarım kabuk bağlıyor.* Gözlerim bu sefer tavana çıktığında dudaklarımın kenarına

bir öpücük kondurmuştu. "Konuşmamaya devam edersen seni öpmeye devam ederim. Sonra hep bunu isterim. Haberin olsun." *İşte... Çünkü ben de daima senin tarafından öpülmek isterim.*

Zamir tekrar dudaklarıma doğru eğileceği sırada odamın kapısı gürültülü bir şekilde açılmış, aynı şekilde kapanmıştı. Korkuyla sıçrayıp olduğumuz pozisyonu düzeltmeye çalıştığımızda ayakta bizi alkışlayan Baran'la karşılaşmıştık. "Helal olsun be sana. Beni bunun için mi dışarı attın?"

Zamir sıktığı yumruğunu yatağa bastırarak, "Seni çok pis döverim!" demişti sinirle. "Lan içeriye neden dalıyorsun?"

Baran gözlerini kısıp, "Sen neden benim kardeşimin üzerine çıkmıştın? Lan senin ağırlığını nasıl taşısın bu kız? Vicdansız, namussuz!" dedi tükürürcesine. Ardından yanıma gelip komodinin kenarına oturdu. "Nazçe'm, konuşup küfür etsene bu namussuza. Seni öpmesine izin vermesene. O senin sevgilin değil ki!"

Gülemedim. Baran bunu fark etmiş gibi, "Neden gülmüyorsun?" diye sordu. "Neden birlikte Zamir'in ağzının payını vermiyoruz? Bu işin eğlencesi kalmadı ki!"

"Ben şimdi senin ağzını," diye başlayıp sustu Zamir. "Tövbe, tövbe."

"Sanki hiç küfür etmiyormuşsun gibi davranma ve şu beyefendi tavırlarını bir kenara at," diye konuştu Baran. "Kim bilir, kıza ne romantik şeyler yapmışsındır. Üzerine küfür etmek istemiyor musun yoksa? Pabucumun romantiği! Kendini paralasan da bu kız sana yar olmaz. Önce teklifini kabul etmen lazım. Adam mısın oğlum sen? Gül gibi kızın neyini beğenmedin?"

Zamir'in büyüyen öfkesi tüm bedeninin gerilmesine neden olduğunda, "Bilgisayarını ve reçellerini gece kafanda parçalamamı istemiyorsan çık git, Baran," demişti.

Baran ayaklanıp, "Nazçe'm kendine dikkat et, lütfen," deyip odamdan çıktığında bir an onu birilerinin görüp görmeyeceğini sorguladım ama sonra bunu umursamamam gerektiğini hatırladım. Magazinde onunla görülmüştüm, evde görülsem ne yazardı?

O gider gitmez, "Seni Baran bile güldürmedi," demişti kısık sesle. "İyi değilsin. Elimden hiçbir şey gelmez mi?" *Varlığına tutunduğumun farkında değil misin, Zamir?*

"Pekâlâ," diyerek durumu kabullendi. "Seni zorlamayacağım. Eğer konuşmak istemiyorsan sana bir şeyler anlatayım. Sen de kahveni içerek beni dinle." Dediğini yapmak adına elimi, soğumaya yüz tutan kahveye doğru uzattım. Parmağım hâlâ sıcaklığını koruyan kupanın kolunu kavradığında yatakta biraz geri gitmiş, sırtımı başlığa yaslamıştım.

Zamir ise yatağın ucuna doğru kaydı. Tek bacağını altına alıp, "Bir keresinde Ufuk'la ben birkaç çocuk tarafından dövülmüştük," diyerek güldü. "Ufuk çok sakin bir çocuktu. İnatçıydı, dediğini yaptırırdı ama yabancı insanlardan çekinir, iletişim problemi yaşardı. Bir keresinde parka ondan sonra gittiğimde üç çocuğun onu kaydırağın altında kıstırdığını gördüm. Üçü de benimle aynı yaşlardaydı. Koşar adım oraya gittim. Meğer Ufuk'un bizim için getirdiği çikolataları istemişler ama Ufuk vermek istememiş. Bunu öğrenince çocuklara meydan okudum, Ufuk'u savundum falan. Sonuç olarak," diyerek sol yanağını gösterdi. "İlk sağlam yumruğumu yedim. Annem duymasın diye sesimi bile çıkarmadım. Bize tekme tokat girişiler. Görmen lazımdı!" Kahkaha attı. "Rezil olmamak için sesimizi çıkarmadık ve dakikalarca dayak yedik."

Gülümsedim. *Keşke onlarla paylaştığım çocukluk anılarım olsaydı. Keşke kardeşimi bir kere olsun görebilme şansına erişebilseydim.*

"Sadece bir günlüğüne geri dönebilme şansım olsaydı," diyerek yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. "Onu dinlemez, o salıncağı itmeyi reddederdim." *Kendini suçlama, Zamir. Ben seni çok suçladım ama sen artık kendini bağışla.* "Senden kardeşini çalan adam olmak istemezdim." *Sen benden sadece kalbimi çaldın, Zamir.* "Eğer birini hayata döndürme şansım olsaydı... Bu kişi hiç şüphesiz Ufuk olurdu." *Peki ya baban?* "Babam olmazdı çünkü o isteyerek kendini feda etti. Ölünebilecek en güzel şey için öldü. Bazen kızıyorum ama sonra kendi kendime yatışıyorum. Bu onun tercihiydi." *Ah, Zamir. Senin vicdanın neden benim sahip olamayacağım kadar yükseklerdeydi?*

Kahvemden birkaç yudum alıp tekrar komodinin üzerine bıraktığımda, "Eğer deden, Nart ve Gül'ün düğününe gitmene izin vermediyse sorun değil. Gitmeyiz," dediğinde daha fazla dayanamayacağımı fark etmiştim.

Sıkışan nefesim eşliğinde, "Dedem, Cihan'la evlenmemi istiyor," dedim aniden.

Gözlerimi kırpıştırarak gözlerine baktığımda birkaç saniye duraksamış, cümlemi idrak etmeye çalışmıştı. Aynı anda odanın kapısı açılmış, içeri Baran düşmüştü. Düşmüştü, evet. Çünkü şu an tam olarak yere kapaklanmış, şaşkın gözleriyle bize bakıyordu. "Ne? Evlenmek mi dedin?"

Hâlâ bizi dinlediğini fark etmem bile yüzümdeki ifadeyi dağıtmaya yetmemişti. Bakışlarım tekrar onun yüzünde toplandığında donuk gözlerle yatağa baktığını fark etmiştim. "Zamir, şu anda Cihan ve senin çocuklarına kadar düşünüyor. Hatta bence isimlerini bile koydu. Mihci, Cimih? Hangisi güzel olur acaba?"

Zamir hâlâ aynı pozisyondaydı. Ona doğru uzanmak, konuşmak istedim ama ne diyebilirdim? Nasıl davranırsam kendisini daha iyi hissederdi?

Sessizliği bozan, Baran'ın telefonundan gelen şarkı sesi olmuştu. *"Nikâhına beni çağır sevgilim. İstersen şahidin olurum senin. Bu adam kim diye soran olursa, eski bir tanıdık dersin sevgilim."*[3] Zamir, hışımla kalkıp Baran'ın yakasından tuttu ve onu sertçe dışarıya fırlattı. Kapıyı tamamen kapatıp kilitledikten sonra ateş saçan gözlerle bana döndüğünde o an yok olmayı dilemiştim.

Ellerini havalandırıp şakaklarını ovdu. Ardından, "Yanlış duymuş olma ihtimalim yüksek," dedi kendi kendine. "Beynim artık başkalarına değil, bana da oyun oynuyor." Gözleri tekrar gözlerime değdi. "Yanlış duydum, değil mi?" Başımı yavaşça iki yana salladım. Göz bebekleri seğirir gibi oldu. "Tekrarla o zaman."

[3]Ümit Besen'in 1982 yılında çıkardığı, "Bayramın Olsun" albümünde yer alan *Nikah Masası isimli* şarkısı.

Dudaklarımı ıslatarak, "Dedem bir varisim olması için Cihan'la evlenmemin mantıklı olduğunu söyledi," dedim. Kemal Demirhan'ın geri döndüğünü, bu yüzden tehlikede olduğumuzu ona söylemem mümkün değildi.

"Varis," diye konuştu. "Varis demek."

Kapım tıklandığında, "Müstakbel damadımız geldi," demişti Baran.

"Ama artık bu kadarı da fazla!" Zamir'in hırlayarak dile getirdiği cümleden sonra dışarı çıkacağını anladığımda ayaklanıp kapıyla arasına girdim ve ellerimi göğsüne getirerek ona engel oldum.

"Herkes aşağıda," diye uyardım onu. "Evde bir çocuk var. Lütfen..." Anıl'ın bu olayları görüp kötü etkilenmesini istemiyordum.

"Neden geldi?" Dişlerinin gıcırdayan sesi, öfkesinin ne denli büyük olduğunu ortaya koyduğunda elimi, göğsünden dirseklerine doğru getirdim.

Siyah mürekkebin biriktiği gözlerine bakarak, "Kötü bir niyeti yoktur," diye yatıştırmaya çalıştım onu. Cihan'a tahammül edemediğini çoktan öğrenmiştim ama ilk kez bu kadar çok sinirlendiğini görüyordum. "Anlamadan, dinlemeden öfkene yenilme."

Yumruğunu sıktığını gördüğümde elimi daha da aşağı indirdim. "Zamir?" Gerilen parmak boğumlarına dokunup parmaklarını çözmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra parmaklarım onunkilerden geçmeyi başardığında elimi sıkıyordu ama bunu, bana güzel bir şey anlatmak için yapmadığı aşikârdı. "Beni burada bekler misin?"

"Hayır," dedi hemen. "Bunu benden isteme." Elimi sıktı. Yüzümü buruşturduğumda elimi acıtacak derecede sıktığının farkına varıp beni bırakmış ve birkaç adım geri çekilmişti. "Özür dilerim. Bilerek yapmadım." Hiçbir şey söylemeden ondan uzaklaştığımda bu sefer oldukça yumuşak şekilde elimi tuttu. "Çok özür dilerim. Farkında olmadan oldu. Yemin ederim!"

Kırgın yüz ifademi ondan gizlemeden gözlerimi gözlerine kenetledim. "Bu musun yani sen? Öfkelenip beni incitecek, kendi kendine yenilecek biri misin?"

Cümlelerim onu bozguna uğratmış olmalı ki dudaklarının arasında bir boşluk kendine yer edindi. Göğsüm aldığım sık nefeslerle inip kalkmaya başladığında ne yapacağımı, nasıl davranacağımı düşünmeye çalışıyordum ama beynim donmuş, tüm fonksiyonlarını kaybetmiş gibiydi.

Ellerimle saçlarımı geriye itip, "Ben aşağıya ineyim," dedim. "Sen gelme. Ortalığın daha da karışmasını, Anıl'ın etkilenmesini istemiyorum." Gözleri gözlerime dokunduğunda bir an bu dediğimden vazgeçmek istedim. Çünkü bakışlarıyla bana *"yapma"* diyordu. Burada kalmasını istememin ne anlama geldiğini bilmiyormuş, aklını yitirmiş gibiydi. Ona sırtımı döndüğümde her şeyin biteceğini mi sanıyordu? Bu kadar basit değildi ki! Peki, neden bu kadar çok endişeleniyordu?

Bir yorumda bulunmasına müsaade etmeden ona yavaşça arkamı döndüm ve kapının kolunu kavrayıp aşağıya indirdim. Ağır adımlarla koridora çıktığımda kendimi geri dönmemek için zor tutmuştum ama durumu daha da dramatikleştirmenin ne anlamı vardı? Sadece Cihan gelmişti. Belki de dedemin bana sunduğu teklife karşı çıkmak, dedemi bu saçma düşüncesinden vazgeçirmek için gelmişti.

Merdivenleri inip salona girdiğimde Turan'la Cihan'ı kanepede otururken bulmuştum. Yanlarında satranç oynayan Aysar ve Anıl olanlardan habersiz bir şekilde beni gördüklerinde gülümsemişlerdi.

Baran'ı salonun diğer ucunda kamerayla ilgilenirken bulduğumda Turan'la Cihan'ı dinlemek için rol yaptığını anlamam uzun sürmemişti. Ona gözlerimi devirerek baktıktan sonra, "Hayırdır?" dedim Turan'a. "Neden buradasınız?"

Turan'ın dudakları kıvrılır gibi oldu. "Sanki bilmiyorsun."

Aysar anında başını satranç tahtasından kaldırdı. "Ne oldu ki?"

"Dedemin verdiği cezanın devamı gelmek üzere, Aysar," diye dalga geçtim onunla. Daha geçen gün beni kışkırttığı için okuldaki başarısızlıklarını dile getirmiştim ve dedem elinden telefonunu, tabletini, bilgisayarını almıştı. Bunu yüzüne vurduğumda sinirlenip oturduğu yerden kalktı ve satrancı dağıtarak salondan çıktı. Anıl onun

arkasından şaşkınca bakarken yanına gidip, "Biz başka zaman birlikte oynarız," dedim. Hiçbir şey demeden ayaklanıp salondan çıktığında moralinin bozulduğunu anlamak zor değildi.

Turan onun tamamen çıkmasını bekleyip, "Sana demiştim," dedi sırıtarak. "Raf ömrün geçti, kuzen. Dedem bile bunu anladı ve seni evlendirmek istiyor."

"Cihan, konuşabilir miyiz?" diye sordum gerginliğimi saklamaya gerek duymadan. Anında ayaklanıp pantolonunu düzeltti ve benimle beraber mutfağa geldi. Asiye ablaya dışarıya çıkmasını rica eden bakışlar attığımda elindeki işi bırakıp hemen mutfaktan çıkmıştı. Ellerimi göğsümde birleştirip, "Dedeme bu işin olmayacağını söyledin, değil mi?" diye sordum merakla.

Cihan'ın kahverengi gözleri üzerimde toplandığında, "Benim yerime babam onay verdi," demişti kısık sesle. "Ona istemediğimi söyledim ama sözünden çıkarsam bir evladı olmayacağını açıkça dile getirdi. Bu evlilik onlar için büyük sükse yapacak, hisselerin değeri artacakmış. Ve her iki holdingin bundan sonra alacağı riskler ortadan kalkacakmış. Bir nevi Akşahinler, Demirhanlarla bitirdiği ortaklığı Bolatlarla sürdürmek istiyor."

"Bu benim umurumda değil."

Gözlerini kıstı. "Akşahinler olarak zor durumdasınız, Mihrinaz. Demirhanlarla tüm ilişkiniz bitti. Mutlaka sizi kollayacak ve marka değeri yüksek olan başka bir ortağa ihtiyacınız var."

"Bunun için de biz evlenmeliyiz, öyle mi?"

"İş hayatında evlilik çok şeyi ifade ediyor," demişti sırtını dolaba yaslayarak. "Normal hissedarlar ayrılabilir ama kurulan aileler kolay kolay yıkılamaz. Bu yüzden çoğu kişi ailesi olan iş insanlarıyla çalışmak ister. Değişmez ve yazılı olmayan kurallardan biridir bu."

Kendimden emin sesle, "Seninle evlenmeyeceğim," dedim.

"Ben de beni sevmeyen biriyle evlenmek istemiyorum," dedi hemen. "Ama profesyonel düşünürsek en mantıklısı bu. Baran denilen o çocukla magazine yeni düştün. Bundan sonra magazincilerin odak noktası olacaksın. Bu tavırların itibarınızı zedeliyor."

"Farklı düşüneceğini sanmıştım," dedim yüzümü buruşturarak. "Yazık."

Bana doğru adım attı. "Sana karşı hislerimin değişmediğini biliyorsun. Daha geçen gün konuştuk tüm bunları. Bana sarıldığında neler hissettiğimden haberin var mı?"

"Sana dostça sarılmıştım."

Kaşları havalandı. "Üzgünüm ama benim hislerim hiçbir zaman dostça olmadı. Babama bu işin olmayacağını söyledim ama ağzımın payını verdiğinde, seni ikna etmemi istediğinde içten içe sevindim. Buna şerefsizlik diyebilirsin ama bu sadece sevmek. Koşulsuzca."

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki bir anda içeri dalan Zamir ve Baran'ı fark edip Cihan'ın önüne geçerken buldum kendimi. Baran, kolumdan tutup beni Cihan'ın önünden çektiğinde Zamir, bir an bile tereddüt eden yumruğunu Cihan'ın çenesine indirmişti. Cihan bunu beklemediği için sendelerken, "Zamir!" dedim bağırmamak adına sesimi kısarak. "Yapma!"

Beni dinlemedi. Boynunda ve şakaklarındaki belirgin damarları daha çok kabarmıştı ve her an derisinin altından dışarı fırlayacakmış gibiydi.

Cihan anın şokunu atlatarak patlayan dudağındaki kanı silip ayağa kalktı ve bana döndü. "Bunun için kusura bakma." Aniden Zamir'in üzerine doğru abandığında mutfağın ortasında boğuşmaya başladılar. Baran'ın kelepçe gibi beni saran kollarından kurtulmaya çalıştım ama nafileydi.

Zamir, Cihan'ı tezgâha doğru itip yüzüne doğru yumruklar indirmeye başladı. "Sadece sevmek, ha?" Ses tonundaki vahşilik kanımı dondurduğunda bir kez daha Baran'dan kurtulmak istedim ama buna izin vermedi. "Adi herif! Seni istemeyen bir kadınla mı evlenmek istiyorsun?"

Cihan, bir anda hırlayarak onun elinden kurtuldu ve yakasından tutarak Zamir'i tezgâha yaslayıp ona sert bir yumruk attı. "Onu ilk

ben sevdim! Yıllarca ben peşinden koştum! Sen kimsin? Onun kardeşinin katilisin!"

Son cümlesi hepimizi şaşkına çevirdiğinde Zamir, hırlayarak onu tekmesiyle itti ve yere fırlatıp üzerine çıktı. Bu sefer hayatımda hiç görmediğim kadar canice onu yumruklamaya başladığında Baran da durumun vahametini fark edip beni bıraktı. Zamir'in kollarından tutup onu Cihan'ın üzerinden kaldırmaya çalıştığında, "Katil değilim ben!" dedi Zamir ama sesi cılız çıkmıştı. "Katil değilim!"

En sonunda bitap düştüğünde Baran onu geri çekti ve yere oturmasını sağladı. Cihan yüzü kanlar içinde uzandığı yerden bana doğru baktığında gözlerimi ondan çekip Zamir'in yanına koşmuştum. Cihan... Haddini çok aşmıştı. Bu yaptığının hiçbir açıklaması olamazdı.

Zamir'in patlayan kaşı ve dudağına dokunup, "İyi misin?" diye sordum şefkatle.

Perişan gözleri bana döndü. "Katil değilim ben."

"Değilsin," dedim parmaklarımı patlayan dudağına doğru götürerek. Tüm kanı parmağımla silmeye çalıştım. "Katil değilsin."

"Ne oluyor lan burada?"

Turan'ın sesini duyan Baran ayaklanıp, "Gel, şu şerefsizi al buradan," demişti tükürürcesine.

Turan, Cihan'ın yanında gelip çöktüğünde, "Lan!" dedi. "O mu yaptı?"

Turan'ın öfkeli bakışları Zamir'i bulduğunda, "Cihan haddini aştı," demiştim korumacı bir tavırla. "Bu durumu dedeme taşımayı aklından bile geçirme."

"Onlar bizim çalışanımız!"

"Değil!" diye tısladım. "Asla olmadılar ve olmayacaklar. Şimdi Cihan'ı alıp hastaneye götür. Arka bahçeden çıkın. Anıl aşağıya inebilir. Görmesin sizi." Turan, bir süre bize baktıktan sonra en sonunda bunun en mantıklısı olduğuna karar verip Cihan'ı ayağa kaldırmaya çalıştı. Cihan Turan'a yaslandığında birlikte arka bahçeye doğru ilerlediler.

Onlar gittikten sonra Baran kulaklığına doğru, "Arif," dedi. "Mutfağa gel, koçum."

Arif, kanlar içindeki zemini ve Zamir'in hâlini görünce doğal olarak afallamıştı. Baran, onun şaşkınlığının büyümesine fırsat tanımadan, "Etrafı temizler misin?" diye sormuştu.

Arif başını sallamıştı ama hâlâ gözleri Zamir'in üzerindeydi. "Ağabey, iyi misin?"

Zamir ayaklanmaya çalıştığında Baran sağ, ben ise sol tarafından destek vermiştik. "İyiyim." Arif'e verdiği yanıttan sonra ayaklanıp omuzlarını dikleştirdi. Cihan'ın aksine o kendi başına yürüyebilecek durumdaydı.

"Ağrın var mı?" Karşısına geçip akan kanı tekrar sildiğimde kalbim, onu ikinci kez kanlar içinde gördüğünden korkuyla çarpmaya başlamıştı.

Elini omzuma koyarak, "İyiyim," diye yanıtladı beni. "Haydi, sen odana çık."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hastaneye gidelim mi?"

"Gerek yok," diyerek elini omzumdan çekti. "Büşra halleder." Bir an için Büşra'nın neden bunu yapması gerektiğini sormak istedim ama kendimi son anda frenledim. Ben varken neden başkasına ihtiyaç duyuyordu?

Kaşlarım çatılırken, "Seninle geliyorum," dedim. Bunu söylerken onunla göz teması kurmuş ve kararlılığımın farkına varmasını sağlamıştım.

Beni ikiletmeden önden yürümeye başladığında onun arkasından Baran'la beraber mutfaktan çıktık. Dışarı çıktığımızda Gökhan yanımıza gelmek istedi ama Baran, onu engelleyip olduğu yerde kalmasını işaret etti. Diğerleri de kıpırdamadan bize bakmaya başladığında sessizce bahçeden çıkmış ve karşıdaki eve geçmiştik. Zamir, eve girmeden kendisini sandalyeye bıraktığında Baran, malzemeleri almak için içeri girmişti.

Kış bitmesine rağmen hâlâ sert rüzgârlar esiyordu ve bu beni üşütmüştü. Kollarımla kendime sarılarak karşısında oturduğumda uzaklara dalan gözleri saniyeler içerisinde beni bulmuştu. "Üşüdün mü?"

"Biraz." Üzerindeki deri ceketi çıkarıp bana giydirdiğinde kollarımı bana bol gelen ceketten geçirdim ve biraz yukarıya doğru çektim. Burnuma anında onun parfümünün kokusu dolduğunda, "Parfümünü seviyorum," diye mırıldanmıştım memnun olduğumu belli eden bir tınıyla.

Bana meydan okudu. "Sadece parfümümü seviyorsun yani?" Gözlerimi utançla ondan kaçırmadan hemen önce yüzünde çapkın bir tebessüm belirdiğini gördüm.

Baran yanımıza döndüğünde elindeki büyük kutuyu masanın üzerine bıraktı. Bahçe lambasının aydınlığıyla içindeki malzemelere baktığımda bu işten anlamadığımı bilsem de geri adım atmıyordum. "Şey nerede ya?"

Bilmiş bir tonla sorduğum soruya karşılık Zamir alayla, "Pamuk mu?" demişti.

"Hı-hı."

"Gözünün tam önünde."

"Hı, doğru," diyerek bulduğum pamuğu almıştım. "Şimdi ne yapacaktım ben?"

Baran iç çekerek elini kutuya attı ve çıkardığı şişedeki sıvıyı pamuğun üzerine dökerek Zamir'in kaşına bastırdı. Zamir inleyip geri çekilmeye çalıştığında ise onun başını sertçe tuttu. "Nazlanma lan!"

"Ya neden eziyet ediyorsun sen benim..." Ne? Ne diyecektim ben? Yüzümü buruşturarak sustuğumda ikisi de bana irileşmiş gözlerle bakmıştı.

Baran pamuğu kaşına daha sert bastırdı. "Nazçe'm, gelin olup gidiyorsun ve bu şerefsiz senin en fazla şahidin olur!"

Zamir'in daha fazla canını acıtmaması adına onu yavaşça ittim ve pamuğu geri çekerek çevirdim. Gözünün etrafında bulaşan kanı te-

mizleyerek, "Ben evlenmeyeceğim, Baran," dedim sert bir sesle. "Bu konuyu kapat." Zamir'in kaşının etrafını tamamen temizledikten sonra küçük bir bandaj bulup yaranın üzerini kapatmıştım. Dudağını da temizlediğimde oraya daha küçük bir bandaj yapıştırmıştım. Fakat dudağının iç kısmında büyük bir şişlik vardı ve oraya dokunamamıştım.

Zamir sırtını geriye doğru yasladığı sırada, "Büşra nerede?" diye sormuştu.

"Salonda uyuyakalmış," dedi Baran. "Ben gidip odasına taşıyayım." Kutuyu da toparlayıp içeriye girdiğinde Zamir'in karşısına oturdum.

Sessizlik tüm bahçeye çöktüğünde üzerimdeki ceketi beni soğuktan koruyordu. Onun üşümesi ihtimaliyle, "İçeri geçelim mi? Üşüme," demiştim hemen.

"Ona sarıldın mı?" Cihan'ın bana söylediğini duymuştu. Birçok ifadeyi ve duyguyu barındıran gözleri, cevabımı beklerken yüzümde dolaşmıştı.

"Arkadaş olarak."

Histerik bir şekilde güldü. "O yüzden mi dedenin doğum gününde içtin? Sabah sorduğumda da bana hiçbir şey anlatmadın."

"Zamir..."

"Ne Zamir?" diye sordu sinirle. "Haksız mıyım? Haksız olduğumu söyle, önünde çöküp senden özür dilemezsem en adi şerefsizim."

Dudaklarımı ıslatıp, "Haklısın," diyebildim sadece. Onun kadar ince düşünen birinin tek sınırı Cihan'dı ve ben sınırı hep ihlal ediyordum. "Ama arkadaşım olarak sarıldım ben."

"Gidip arkadaşlarına sarıl o zaman! Sana karşı yıllardır hisleri olan ve fırsatı kaçırmayıp seninle evlenmek isteyen birine sarılman doğru mu?"

Göğüs kafesim sıkışırken, "Onunla evlenmeyeceğim," dedim yatıştırmak adına. Hiçbir şey söylemeden gözlerini üzerimden çektiğin-

de yüzü düşmüş, morali bozulmuştu. Onu sevindirmek için tek çarem kalmıştı. "Yarın özel uçak ayarlayacağım. Ankara'ya gidiyoruz."

"Saçmalama," dedi keskin sesle. "Niyetin, dedeni daha fazla çıldırtmak mı?"

"Umurumda değil. O düğüne gitmek, eğlenmek istiyorum. Lütfen..." Küçük çocuklar gibi seslendirdiğim ısrarlarıma karşılık gözlerini devirdi. Hâlâ taze olan öfkesine rağmen bana kıyamadığını bildiğim için uzanıp yanaklarını sıktım. "Barıştık mı?"

"Hayır," dedi sahte bir sinirle. "Sinirliyim sana." Tekrar yanaklarını sıkmaya çalıştığımda gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

"Uçak ayarlayayım o zaman ben!"

Coşkuyla dile getirdiğim cümlemle beraber yüz ifadesi ciddileşti. "On Sekiz, bizi helikopterle götürür."

Elimi yanağından çekip, "Yanındayken sürekli elimi tutacaksın ama," dedim.

Kaşları havalandı. "Allah, Allah! Nedenmiş?"

"Çünkü," diyerek birkaç saniye duraksadım. "Çünkü yarın düğüne bir çift olarak katılacağız! Yani sevgili gibi."

"Yine bir günlük sevgili olalım diyorsun?"

Geri çekilip, "Ben artık sana hiçbir şey teklif etmem," dedim bozulduğumu belli ederek. "Malum hâlâ teklifime cevap vermedin."

Burnuma fiske attı. "Sabırsız."

Bana karşı olan tavırlarının yumuşadığını fark ettiğimde istemsizce gülümsemiş, ardından yüzüne bakmıştım. "Canın acımıyor, değil mi?"

"Karşı tarafı gördüğün hâlde bana bunu gerçekten soruyor musun?" Haklıydı. Cihan sadece birkaç yumruk atabilmişti ama Zamir onu kelimenin tam anlamıyla dövmüş, hırpalamıştı. Cihan, bu zamana kadar hep başkalarını dövmüştü ve ilk defa dayak yediğine şahit oluyordum.

"Senden korkmalı mıyım?"

Elini uzatıp yavaşça başımın üzerine getirdi. "Benim elim sana sadece saçını okşamak için kalkabilir." Parmak uçları saç diplerime dokunarak yavaşça aşağıya doğru inip âdeta saçlarımı taradığında gözlerimi kapatarak kendimi bu anın güzelliğine bıraktım. Hayatımın bazen bir bataklıktan farksız olduğunu düşünürdüm. Zamir ise o bataklıktaki lotus çiçeği olduğumu iddia ederdi. Peki, benim temizlenmeme ve arınmama vesile olan yağmur da Zamir olabilir miydi?

Onun yanında bu kadar eşsiz hissetmemin başka nedeni olabilir miydi?

"Annem bir kadına verilebilecek en güzel hediyenin onun saçlarını okşamak olduğunu söylerdi," diye mırıldandı. "Çiçekler solar, hediyeler unutulurmuş ama saça değen parmağın izi kalırmış."

"Annenle tanışmak istiyorum," dedim gözlerimi açarak. "Beni onun yanına götürür müsün?"

Parmağı saçlarımda durdu. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki," dedim sakin tonla. "Eğer izin verirsen."

"Düğünden sonraki sabah uğrarız," dedi hevesle. "Ben de çok özledim onu."

Parmakları tekrar saçlarımda harekete geçtiğinde huzurla gözlerimi yumdum. Annesinin cümlesi tüm içimde yankılandığında o an konumumuzun değişmesini çok isterdim. Başım dizlerinde, eli yine saçlarımda olsaydı çok daha güzel olmaz mıydı? Yetmiyordu. Varlığı, yakınlığı, teması yetmiyordu. Ona her dokunduğumda mümkünmüş gibi daha çok dokunmak istiyordum. Bedenimin her noktasında sıcaklığını hissetmek istiyordum. Bu delilik miydi? Belki... Ama ben zaten bir deliydim. Tek fark onun yanında daha mutlu bir deliye dönüşmemdi sanırım.

VIII

Bir Yemin, Bir Yeni Sayfa, Tek Hayat

"Senin yeminin benim için bir başlangıçtı.

Fakat ya bizim sonumuz olursa?"

Ruh hâlim değişkendi ama onu değiştirecek unsurlar sadece iki taneydi. Varlığı ve yokluğu. Bu kadar basitti. O olduğunda tüm dünya üzerime de yıkılsa yüzümde silik bir tebessüm peyda oluyordu. O varken hayatımdaki hiçbir doğal afet, fırtına umurumda olmuyordu.

Fakat o olmadığında her taraf çiçek de açsa ruhumdaki o gri bulutları hissedebiliyordum. Varlığı sanki benim yaşamımı, yokluğu ise ölümümü simgeliyordu. Sanki onun yanımda aldığı her nefes benim ciğerlerimi besliyormuş gibiydi.

Bunun adı aşk mıydı? Onu sevdiğimi biliyordum ama hangi duygunun içindeydi bu sevgi?

Aylarca rüyalarda buluştuğum bu adam hâlâ rüya olabilir miydi? *Lütfen,* diye geçirdim içimden. *Lütfen, gerçek olsun. Çünkü o, benim tutunduğum tek dal. O, benim yaşama sebebim.*

Avucumda onun teninin sıcaklığını hissettiğim dakikalar içerisinde başım omzundaydı. Yanağımı omzuna sürtüyor, bazen ise dudaklarımı omzuna bastırıyordum. Yorgun bedenim ona yaslanmıştı ve bu şekilde dinleniyordu. Bu durumdan şikâyet etseydi kendimi geri çekerdim ama asla sesini çıkarmamış, aksine benimle defalarca konuşmuştu.

Bir anda avucumdaki sıcaklığı kaybolduğunda öfkeyle kaşlarımı çatıp başımı omzundan çekmiştim. Neden elimi bırakmıştı? Bugün çift olarak düğüne katılacaktık ve özellikle On Sekiz kod adlı bu kadının kullandığı helikopterde elimden tutması için onu uyarmıştım.

Avucumu kucağına koyarak parmağıyla, *"Ne düşünüyorsun?"* yazdığında çatılan kaşlarım gevşedi ve yüzümde bir gülümseme doğdu. Bunu daha önce de yapmıştık.

Elini tutarak ortaya getirdiğimde, *"Hiç. Sen?"* yazdım.

Zamir tüm ciddiyetiyle, *"Seni düşünüyorum,"* diye cevapladı. Ardından, *"Sen de beni düşün!"* diye ekledi.

"Nereye iniş yapacağız?" diye sordum bu sefer konuşarak. Bunu sorarken bedenimi tamamen ona doğru çevirmiştim.

"Nartların hastanesinin çatısı çok müsait. Başka bir yere inersek uzun bir rapor yazmam gerekir."

Kaşlarım havalandı. "Şimdi yazmak zorunda değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Helikopter yeni ve On Sekiz onu test ediyor." Bir an onun kod ismini kullanması tuhaf bir duyguyu içime misafir ettiğinde yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. Kıskanmamalıydım. Kadının sadece kod ismini söylemişti üstelik. Burada kıskanacağım hiçbir şey yoktu. Ama kadın ondan hoşlanıyordu. Bu his neyin nesiydi böyle? Boğazımı sıkıştıran, genzime ağır bir taşın yerleşmesine sebep olan şey kıskançlık mıydı?

Sakin ol, Mihrinaz. O senin elini tutuyor.

Bir buçuk saatlik bir yolculuktan sonra Nart'ın babasının sahibi ve başhekimi olduğu, annesinin ise kalp cerrahı olarak çalıştığı hastanenin çatısına iniş yaptığımızda Zamir bavullarımızı alarak aşağıya inmiş, ardından elimden tutarak benim de inmeme yardımcı olmuştu. On Sekiz'in inmesini beklemeden, "Sağ ol," deyip tekrar elimi tuttuğunda boşta kalan ellerimizle bavullarımızı almış ve hastanenin son katına açılan mavi renkli demir kapıya doğru ilerlemiştik.

Orada bir adam bizi bekliyordu. Doğrulamak ister gibi, "Zamir Bey?" diye sordu. "Hoş geldiniz. Asemin Hanım sizi otele götürmesi için bir araç tahsis etti. Hastanenin önünde sizi bekliyor." Zamir adama elini uzatarak selamlaşmış, teşekkür etmişti. Tekrar bavulunu aldığında adamın kapıyı açmasıyla beraber içeri girmiş ve asansöre binerek ilk kata inmiştik.

Aşağıda bizi bekleyen araca bavulları yerleştirdikten sonra arkaya geçmiştik. Aynı anda Zamir'in telefonu çaldığında ekranda gördüğüm *Hanımcı* isminin Nart'a ait olduğuna emindim. Zamir telefonu kulağına götürdüğünde dudakları çoktan kıvrılmıştı. Onu bu kadar mutlu görmeye bile değerdi sanırım. Kendi şehrinde, kendi arkadaşlarıyla beraber güzel bir gün geçirecekti. Aylarca benim yüzümden oradan oraya savrulmuştu ama şimdi dilediği gibi vakit geçirebilecekti.

"Otele geçiyoruz," dedi Zamir sırıtarak. "Lütfen, bensiz gidip gelini görme. Kesin ağlarsın sen ve o anı kaçırmak istemiyorum!" Koluna vurdum yavaşça. Nart'la neden bu kadar çok dalga geçiyordu? Gül'e sırılsıklam âşıktı ve onu gelinlikle gördüğünde ağlaması oldukça normaldi. "Tamam, tamam. Hemen hazırlanıp yanınıza geleceğiz."

Onlar konuşmalarını bitirdiğinde başımı cama doğru çevirdim ve buradaki kasvetli havaya baktım. Sanki her an yağmur yağabilirmiş gibiydi. Zamir beni bu konuda uyarmıştı ve bu yüzden üzerime ince kabanımı giymiştim.

Boğazım düğümlenirken, "Onlar hâlâ burada mı yaşıyor?" diye sordum zorlukla. Burada yaşamadıklarını tahmin etmek zor değildi çünkü Zamir onlara rağmen beni Ankara'ya getirmezdi.

"Taşındılar."

Beklediğim cevabı aldıktan sonra, "Ufuk'un mezarı?" diye yeni bir soru sorduğumda başımı ona doğru çevirmiştim.

Gözlerini benden kaçırdı. "Burada." Bir müddet sustuk. "Gitmek ister misin?"

"Hayır," dedim hemen. Buraya Zamir için gelmiştik. Onu mutlu etmek, hayatının kendine has kısımlarını yaşamasını istiyordum. Kardeşimin mezarına gitmeyi isterdim ama bugün kendimi düşünmem çok bencilce olurdu. Arkadaşlarıyla eğlenecekti, eski Zamir gibi davranacaktı. Ertesi sabah annesini ziyaret edecek ve sonra yine esaretimiz olan İskenderun'a dönecektik. Ona çok daha fazlasını borçluydum ama şu an bu borcumu iki günle ödemeliydim.

Onu bugün kendi acılarımla boğmayacaktım. Aksine onun mutluluğuna ayak uyduracak ve daha mutlu olması için çabalayacaktım.

Otele vardığımızda Zamir bu sefer iki bavulu da kendisi almış ve resepsiyona doğru ilerlemişti. Resepsiyonun tam karşısında bizi uzun boylu, çakır mavisi göz rengine sahip esmer bir adam karşıladığında Zamir, elindeki bavulları bırakarak ona sıkıca sarılmıştı. Zamir'in arkasında durup onları izlemeye başladığımda, "Yusuf," demişti Zamir özlemle. "Nasılsın?"

Adının Yusuf olduğunu öğrendiğim adam, "İyiyim, kardeşim," diyerek Zamir'den ayrıldı ve gözleri bana değdi.

Elini bana uzatıp, "Merhaba," demişti samimi sesiyle. "Mihrinaz'dı, değil mi?"

Başımı sallayıp Yusuf'un elini sıktım. "Evet, memnun oldum."

"Ben de," diyerek elini elimden çekti ve Zamir'in omzuna attı. "Özlemişim seni! Son geldiğinde kötü görünüyordun ama şimdi iyisin." En son üç ay boyunca görüşmediğimiz süreçte gelmiş olmalıydı. Nart da onun o zamanlar kötü olduğunu vurgulamıştı telefonda.

Zamir konuyu dağıtarak, "Ben de özledim," diye mırıldandı. "Odamızın kartı sende mi?"

Kafasını salladı ve kartı çıkarıp Zamir'e uzattı. Ardından benim bavulumu alarak önden ilerlemeye başladığında Zamir de kendi bavulunu almıştı. Üçümüz birlikte asansöre doğru yürüdüğümüzde, "Nart çok heyecanlı!" demişti Yusuf gülerek. "Her an ağlayabilir."

Zamir, başını geriye atarak içten bir kahkaha attı. "Beklerim ondan!"

Yusuf omzunu asansörün kapalı kapısına yaslayarak, "Akşam dağıtıyoruz, değil mi?" diye sordu göz kırparak. Dağıtmak? Gül'ün bana önceden anlattığı gibi sarhoş olmak anlamına mı geliyordu?

Zamir'in gözleri bana değdi. "Bilemiyorum."

Yusuf, "Yoksa sen de mi hanımcı oldun?" diye sormuştu alayla.

Zamir onun omzuna vurdu sertçe. "Saçmalama." *Oysa ikimiz de gerçeği biliyorduk.*

"O zaman akşam dağıtıyoruz! Ankaralı damarım kabardı şimdiden!" diye bağırdı coşkuyla Yusuf. Hemen ardından asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Yusuf bavulumu alarak asansöre bindiğinde biz de onu takip ettik. Asansör sekizinci katta durduğunda Yusuf önden inmişti. Dört yüz ikinci odanın kahverengi kapısının önüne geldiğimizde Yusuf, kartı okutmuş ve bavulumu bırakarak geri çekilmişti. "Nart ve Gül'ün odaları koridorun sonunda. *Gelin odası* ve *damat odası* yazıyor zaten. Hazırlanıp hemen gelin. Mihrinaz, senin için kuaför yolluyorum."

"Sağ ol."

Zamir, odaya geçmem için çekildiğinde Yusuf, ışık hızında koşup gözden kaybolmuştu. Odaya geçtiğimde ilk fark ettiğim şey kocaman yataktı. Açık ve koyu kahverengi ağırlıklı odada bir yatak, yanında aynı renkte iki komodin ve büyük abajurlar vardı. Sonrasında gözüme büyük makyaj masası ile dolap çarpmıştı.

Gözlerim odanın terasına doğru kaydığında ensemde hissettiğim nefesle irkilmiştim. Zamir başını boynuma doğru uzatıp, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Çok güzel." Yutkunup başımı salladım ve benden uzaklaşmasını bekledim ama bunu yapmadı.

"Kıyafetini çıkar."

Gözlerim irileşti. "Ne?"

Nefesi boynuma çarparak güldüğünde zemin ayaklarımın altından kaymış gibiydi. "Kıyafetini bavuldan çıkar. Çok iyi ütü yaparım." *Aptal Mihrinaz. Sen ne sanmıştın?*

"He-men," dedim kekeleyerek. Dilim neden dolanıyordu? Elimle alnıma vurmak ve kendime gelmek istedim ama bunu, onun yanında yapamadım. Yörüngesinden çıkmak adına ileriye doğru adım attığımda nefesinin sıcaklığı bir anda kaybolmuştu.

Derin bir nefes alıp bavulumu aldım ve yatağa koydum. Fermuarı açarak içerisinden düğün için getirdiğim kıyafeti çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Mavi-gri renkli elbisemin üst kısmı satenden, belden aşağısı ise her iki renkteki tülden ibaretti. Üst kısım üçgendi. Arkası ise yoktu. Geçen sefer giydiğimden daha derin bir sırt dekoltesi vardı. Bu elbiseyi bana sabahın köründe Nergis Hanım getirmişti ve çok beğendiğim için hemen alıp bavula yerleştirmiştim.

Zamir kıyafeti incelerken yüz ifadesi oldukça sabitti. "Sadece üst kısmını ütülemem gerekiyor."

"Evet," diye onayladım onu. "Otelden birini çağırabilirdik. Neden zahmet ediyorsun?"

"Kendim yapabilirim," dedi ve ütü masasını kurduktan sonra kıyafeti üzerine yerleştirdi. "İddialıymış."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Öyle."

Kapı çaldığında Zamir ütüyle meşgul olduğu için seri şekilde gidip kapı kolunu çevirdim. Muhtemelen kuaför olan kızıl saçlı, çilli kız, "Merhaba. Ben Dünya. Mihrinaz Hanım, değil mi?" diye sordu.

Ona elimle geçmesini işaret edip, "Evet," dedim. "Buyurun, lütfen."

Kız içeri geçip elindeki çantayı makyaj masasına bıraktığında gözleri kıyafetimi ütüleyen Zamir'e takılmıştı. Zamir onu fark ettiğinde başıyla selamlamış ve işine devam etmişti. Nart, onu böyle görse nasıl tepki verirdi acaba?

"Nasıl bir model istersiniz?" diye sordu Dünya.

Zamir anında, "Açık mı yapsan acaba?" dediğinde bir an ona şaşkınlıkla bakakalmıştım. Bunu sırt dekoltesi için mi söylemişti? "Ya da kendin nasıl istiyorsan öyle yaptır. Benimkisi sadece bir fikirdi."

Gülmemeliydim. "Topuz olsun."

Zamir'in gözleri belerdi ama başını kaldırıp bana bakmadı. Onun bu hâline kahkaha atma isteğim her geçen saniye artarken sandalyeye geçmiştim. Dünya saçımı düzleştirmeden güzel bir topuz yapacağını belirttiğinde onu onaylamıştım. Her zaman kendimi rahatça kuaförün eline bırakabilen bir insan olmuştum. Kendim hiçbir şey beceremediğim için onların yaptığı her modeli kolayca beğeniyordum.

Dünya, on beş dakika sonra güzel bir topuz ortaya çıkardıktan sonra hafifçe fondöteni yüzüme yedirmiş, ardından göz makyajımı yapmaya başlamıştı. Gözüme elbiseme yakın tonlarda bir far, eşsiz bir eyeliner uygulamıştı. Ardından gözümü ön planda tutacak tonlarda bir ruj ile allık sürüp geri çekildi ve aynada kendime bakmamı işaret etti.

O an aynada gördüğüm tek şey ayakta, elleri cebinde bana bakan Zamir'di. Gözlerim gözlerine değdiğinde silkelenerek kendine geldi. "Harika."

Gülümseyerek Dünya'ya döndüm. "Çok teşekkür ederim. Borcum ne kadar?"

Zamir cebindeki cüzdanı çıkarıp bana uzattığında onunla tartışmamak için cüzdanını alıp açtım. "Çalıştığım yere ödeme yapıldı, Mihrinaz Hanım," dese de Dünya'ya zorla ödeme yapmış ve teşekkür ederek kapıya kadar eşlik etmiştim. Odaya geri döndüğümde hem kendi kıyafetim hem de Zamir'in takım elbisesi yatağın üzerindeydi.

Giyeceğimiz şeyler yan yana duruyordu.

Bu görüntüye karşılık kalbim teklediğinde, "Ben banyoda giyineyim," diyerek takım elbisesini eline aldı. "Hazır olduğunda beni çağır." Bir şey dememe fırsat dahi tanımadan aceleyle banyoya girdiğinde bir an odanın içerisinde soyunmak beni rahatsız etse de ben çağırmadan içeriye girmeyeceğini anımsadım ve üzerimi çıkardım. Elbiseyi saçıma dikkat ederek başımdan geçirdim ve yandaki fermuarını kapatıp aynanın önüne geçtim. Sabah denediğimden daha güzel olmuştu çünkü saçımla makyajım kıyafeti tamamlamıştı. Sırtımı aynaya doğru çevirdiğimde topuzumdan dolayı tüm ensem ve sırtımın

açıkta olduğunu fark ettim. Aynı zamanda ön kısmı da üçgen şekilde inen elbisenin göğüs dekoltesi de derindi.

"Hazırım." Yatağa oturup gümüşü renkli topuklu ayakkabılarımı giymeye çalıştığım sırada Zamir banyodan çıkmıştı. Sinirli gibiydi. Kaşlarını çatarak aynanın karşısında durduğunda neredeyse boynundaki siyah papyonu kopartacaktı.

Tek ayakkabımı giydikten sonra yanına gidip karşısına geçtiğimde, "Ben hallederim," deyip elimi papyonuna doğru uzattım. Bakımlı tırnaklarım papyonun kapatma kısmını ustaca ayırıp tekrar takarken gözleri tüm yüzümde geziniyordu. Onun bakışlarının etkisine girmemeye çalışarak gömleğinin yakasını da düzelttim. Ardından ütüleyip astığı ceketi alıp giymesine yardımcı olurken hareketlerimiz o kadar uyumluydu ki bir an için evli bir çift gibi hissettim. Elimle ceketindeki görünmeyen tozları silkeleyip, "İşte, oldu," diye mırıldandım.

"Oldu," dedi yüzündeki tuhaf tebessümle. "Şimdi sıra ayakkabının tekini giymende. Yardımcı olabilirim istersen? Prensim ne de olsa." Gözlerimi devirerek tekrar yatağa doğru ilerledim ve otururak sol bacağımı kaldırıp yerdeki ayakkabıyı giymek için aldım. O an Zamir karşımda eğilip, "Lütfen," diyerek topuklu ayakkabıyı bana giydirdi ve profesyonel bir şekilde kapattı.

"Teşekkür ederim, prensim."

"Benim için bir zevkti, prensesim."

Üzerindeki siyah-gri bir takım elbise vardı. Takım elbisesi az da olsa kıyafetimin gri tonuna uyuyordu ve bu, oldukça güzel bir tesadüftü. Onu incelemeyi bırakıp, "Düğünde magazin olacak mı?" diye sordum.

"Çok az kişi davetli ama bilemiyorum. Davetlilerin çoğu İstanbul sosyetesinden. Benimle görünmek seni endişelendiriyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Aksine seninle görüntülenmek istiyorum ama bunun işine bir zararı olur mu?" Dedemle aramda olan ipler çoktan kopmuştu ve bundan sonra onun bana kızmasının hiçbir önemi yoktu.

"Olmaz," dedi. "İstihbarat kariyerimi çok az insan biliyor. Diğer herkesin gözünde babamın maaşıyla geçinen bir işsizim."

Zamir'in telefonu çalmaya başladığında yatağın üzerine doğru uzanmış ve aramayı hemen cevaplamıştı. Böylece konunun dağıldığını fark ettiğimde ayaklandım ve odanın içinde gezinmeye başladım. Aynada kendimi son kez kontrol ettikten sonra hazır olduğuma kanaat getirip çıplak sırtımı dolaba yasladım.

"Geliyoruz, çatlama," dedi Zamir Nart'la eğlenmeye devam ederek. Telefonu kapatıp ceketinin iç cebine attığı esnada kendi telefonum aklıma gelmişti. Büyük ihtimalle dedem akşama doğru beni aramaya başlayacaktı. Bu yüzden masanın üzerindeki telefonumu alıp tamamen kapattım.

Zamir'in yanına gidip, "Elimden tut," dedim. "Bugün yine sevgiliyiz!" Heyecanla dile getirdiğim cümleme karşılık bana elini uzattı. Bir saniye bile tereddüt etmeden elini tuttuğumda parmaklarının sıkılığını iliklerimde dahi hissetmiştim.

Önden yürümeye başladığımda, "Dekolte," dedi kısık sesle. "Efsane olmuş."

Kapıyı açarken, "Kıskandın mı yoksa?" diye sordum. Kıyafet konusunda hiçbir şekilde kıskançlık yaptığını görmemiştim ve onun sınırlarını merak ediyordum. Zaten bu yüzden hem göğüs hem de sırt dekoltesi olan bir elbise seçmiştim.

"Kıskansam ne yazar?" diye sordu alayla. "Kıyafetine karışacak değilim ya. Kendi kendime kıskanırım, sonra geçer. Seni bunun için mi üzeceğim?"

Çok kısa bir an onun gerçekliğini sorguladım.

Ayaklarımın hızı kesildiğinde bu sefer önüme geçmiş, beni arkasına almıştı. Beraber koridorun sonuna doğru ilerlediğimizde Yusuf'un dediği gibi Gül ve Nart'ın odalarına varmıştık. Zamir yavaşça elini elimden çekip, "İzin verirsen ben damadın yanına geçeyim," dedi.

"Peki."

Tam ona arkamı dönüp gelin odasına gireceğim sırada, "Mihrinaz," diyerek bana seslendi. Omzumun üzerinden ona baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Ayakkabının altına ismini yazmalarını isteyecek misin?"

Başımı sağa sola salladım. "Ben öyle şeylere inanmam."

"Bence inan." Bir şey söylememe müsaade etmeden arkasını döndü ve içeri girdi. Şaşkınlıkla kapıyı çaldım, Gül'ün izniyle odaya girdim. Bizim kalacağımız odanın aksine oldukça aydınlık bir odayla karşılaştığım sırada gözlerime bembeyaz bir melek değmişti. Şüphesiz bu meleğin adı Gül'dü. Onu gördüğüm an gözlerim ışıldamıştı ve kendimi ona doğru adımlarken bulmuştum. Beni gördüğü an, "Mihrinaz!" diyerek boynuma atladı. "Hoş geldin."

Yanındaki sarışın kız, "Saçınız bozulacak!" diyerek bizi uyardığında Gül onu umursamamıştı.

"Hoş buldum!" diyerek dikkatli bir şekilde ona karşılık verdim ve uzaklaştım. "Çok güzel olmuşsun."

Yeşil gözleri parladı. "Sen de çok güzelsin."

Sarışın kız, "Sen dün magazinde çıkan Akşahin değil misin?" diye sorduğunda başımı sallayarak onu onaylamıştım. Kendisinin İstanbul sosyetesinden olduğunu anladığımda onunla tanışmıştım. İsmi Defne'ydi ve sosyetik sıfatının hakkını veren birine benziyordu. Tepeden tırnağa parlıyordu ve gerçekten süslü biriydi.

Gül beni diğer arkadaşları Şeyma, Aslı, Umay ve Gonca ile tanıştırmıştı. Sonrasında ise Gül'ün annesi Şebnem Hanım, Nart'ın annesi ünlü cerrah Asemin Hakyemez ile tanışma fırsatım olmuştu. Asemin Hanım anında beni tanımıştı. Dedemin birkaç arkadaşını bizzat ameliyat etmek için defalarca İskenderun'a geldiğini ve orada yediği yemekleri bana anlatırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık.

Onlarca fotoğraf çektirmiştik. Gül'ün eteğinin etrafında toplanmış, tuhaf tuhaf pozlar vermiştik. Fotoğrafçı, benim ayrıca birkaç fotoğrafımı da çekmişti ve düğün zamanı bana getireceğini söylemişti.

Birkaç saat boyunca şahane vakit geçirmiş, bolca kahkaha atmıştık. Kendimi tüm hayatımdan soyutlanmış gibi hissediyordum. Sanki onların arkadaş grubundaymış, yakın arkadaşımın düğününe katılıyormuş gibi... Oysa burada sadece Gül'ü tanıyordum ve o da Zamir'in arkadaşı sayılırdı.

"Rujum bozulmuş ya!" Defne'nin öfkeyle aynanın önüne geçtiğini fark eden Şeyma dayanamayarak yanına gitmişti.

"Ben hallederim, Def." Defne'nin elinden aldığı ruju dikkatlice sürmeye başladığında Umay ellerini yüzüne doğru salladı.

"Bu makyaj beni boğmak üzere!"

"Abartma," dedi Gül. "Çok yakıştı."

Gonca odanın içinde gezinirken, "Umarım düşmem," demişti korkuyla. Sanırım bu, topuklu ayakkabılara alışamayan birçok kadının korkusuydu.

"Onu, bunu bırakın. İsimlerinizi yazma zamanı geldi!" Gül oturduğu kanepede kutudan çıkardığı beyaz topuklu ayakkabısını çevirip isimlerimizi yazmaya başladığında daha ben söylemeden ismimi tam ortaya yazmış, bana göz kırpmıştı.

İçerideki herkesin ismini yazıp ayakkabıyı giydiği sırada Defne, "Damat geliyor! Kameraman ve fotoğrafçılar hazır mı?" diye bağırdı. Odada bulunan bir kameraman ve iki fotoğrafçı, seri şekilde yerlerini aldığında Defne, kapının önünde durdu. Nart kapıyı açmaya çalıştığında Defne elini dışarıya uzatarak ondan para talep etti. Nart'ın beklemeye tahammülü olmadığı için üst üste dizilmiş yüzlükleri Defne'nin avucuna bırakıp kapıyı ittirerek hemen içeri girdi.

Onun arkasında Zamir, Yusuf ve tanımadığım birkaç kişi daha vardı. Nart'ın gözleri anında Gül'ü aradığında elindeki çiçek her an yere düşecek gibiydi. Gül'e doğru adımlamaya başladığında, "Yavaş yavaş gelin, lütfen," demişti kameraman. Nart ise onu duymuyor gibiydi. Düzensiz adımlarla Gül'ün kabarık eteğinin bitiminde durdu.

"Yeşilim?"

O an Gül'ün neredeyse ağlayacak gibi olduğunu fark etmiştim. Eteğinden tutarak Nart'a doğru yavaşça döndüğünde kameraman onun her anını yakalayıp kaydediyordu. Etrafta patlayan flaşlar gözlerimi acıtsa bile onları izlemeye devam ettim. Gül, tamamen Nart'a döndüğünde Şeyma, Gül'ün eteğini düzeltti.

Nart önce çiçeği uzatmıştı. Gül çiçeği aldığında ise boşta olan elini uzatarak Gül'ün yüzüne dokunduğunda gözleri dolmaya başladı. "Çok güzelsin."

Gül başını eğmek istediğinde Nart'ın parmakları çenesini kavradı ve buna izin vermedi. Yavaşça ona doğru eğilip dudaklarını alnına bastırdığında gözünden düşen yaş Gül'ün alnına değmişti.

Zamir yüzünü buruşturdu. "Ağladı duygusal panda." Gül, Nart'a sarılırken arkadan Zamir'e uyarıcı biçimde işaret parmağını sallamıştı. Zamir ise karşılığında ağzına fermuar çekmişti. Gül'den gerçekten çekiniyordu. Bunu fark etmiştim.

Onların bu hâllerini izlediğimde onun radarına takılmam uzun sürmemişti. Birkaç saniyede yanımdaki yerini aldığında hiç beklemediğim bir şey yaparak elini belime attı ve beni kendisine doğru çekti.

Temas ettiği çıplak sırtımın yandığını hissedebiliyordum. Tüm bedenim kasıldığında, "Adını yazdılar mı?" diye sormuştu. Sesinin tonundan mı yoksa nefesinin sıcaklığından mı, bilmiyordum ama midem bir anda tepetaklak olmuştu. Nefesi kulağıma ve boynuma çarptığında kollarının arasına bayılacak gibi hissettim.

"Evet."

"Güzel." Sinsi sinsi sırıttı. Onun bu hâlleri beni daha da keyiflendirdiğinde elimi belime doladığı elinin üzerine yaslayarak başımı ona doğru çevirdim.

"Nart'la çok uğraşıyorsun."

Yüzündeki sırıtış büyüdü. "Ağladı ama!"

"Sen sevdiğin kadına kavuştuğunda aynı tepkiyi vermez miydin?" Soruma karşılık yüzündeki ifade donduğunda gözlerimi itinayla göz-

lerine dikmiştim ve bakışlarını benden kaçırmasını engellemiştim. "Ama sen daha sevdiğini kabul etmeyen, sevgililik teklifine cevap vermeyen bir adamdın, değil mi? Unutmuşum, pardon."

Yüzünü yüzüme doğru yakınlaştırıp aramızdaki mesafeyi kapattığında nefes almam için bulunan alanımı yok ettiğini sanmıştım. Bana doğru eğilip, "Bana kızdığında bile çok öpülesi görünüyorsun," dediğinde aynı anda patlayan flaşla beraber irkildim.

Zamir de benim gibi karşıdan bizi çeken fotoğrafçıya doğru döndüğünde, "Harika oldu!" demişti fotoğrafçı genç çocuk. "Kimyanıza hayran kaldım. Keşke sizi stüdyomda çekebilseydim." Bana dikkatlice bakıp bir süre düşündü. "Mihrinaz Akşahin, değil mi?" Tam ağzımı açıp ona cevap vereceğim sırada, "Fotoğrafı magazin için çekmedim!" diye yükselmişti. "Kim olduğunuzu bilmiyordum. Yemin ederim!"

Zamir elini sırtımdan çekerek ona doğru adım attı. "Tamam, sorun yok." Elini makineye doğru uzatıp fotoğrafları inceledi ve elini çocuğun omzuna attı. "Düğünde ilk masada oturacağım. Oraya getirirsin bunları. Ellerine sağlık."

Çocuk, bu tepkimizle beraber rahatlayıp işine döndüğünde Gül ve Nart da odadan çıkmak için harekete geçmişti. Herkes onlardan önce odayı boşaltmış, düğünün olacağı salona inmeye başlamıştı.

Zamir elimden tutarak beni odanın çıkışına doğru yönlendirirken son kez arkaya bakıp, "Evet derken sümüğünü akıtma," demiş ve Nart'ın ayakkabısını çıkarıp ona atmasına neden olmuştu. Gül ile beraber onların bu durumuna kahkaha attığımızda Zamir, beni çekiştirerek odadan çıkardı. Elimi sıkıca kavrayan eli mümkünmüş gibi daha da sıkılaşırken, "Sırtımı acıttı ya!" diye sitem etmişti.

"Hak ettin."

Gözlerini devirerek asansörlerin önünde durup düğmeye bastığında, "Gül'ü ilk gördüğü, ayrıldıkları, barıştıkları zamanlar beni arayıp saatlerce kafamı ütülerdi. İntikamımı böyle alıyorum işte," diye homurdandı. Asansöre binip düğünün olacağı kata indiğimizde Zamir, bir an olsun elini elimden ayırmamıştı. Onunla bu şekilde olmak içimdeki tüm fırtınaları dindirmiş, ruhumda güneşin doğmasını sağlamıştı sanki.

Salona girip Gül ve Nart'ın arkadaşları için ayrılan masaya geçtikten sonra kendi yerlerimize oturmuş ve onları beklemeye başlamıştık. Mekân, beklediğimin aksine oldukça geniş ve ferahtı. Bembeyaz ışıklı salonda süslemelerin rengi yeşildi. Gül ve Nart'ın rengi olduğu için bu şekilde kullanılmış olmalıydı. Nikâh masası da aynı şekilde oldukça şıktı ve bir sürü çiçekle süslenmişti.

Zamir'in dediği gibi oldukça az kişi davetliydi. Nikâh töreni yapılacak, birkaç saat eğlence olacaktı. Ardından ise sadece gençler otelin bar bölümüne geçip eğlenecekti. Şu an için magazin yoktu ama birkaç görüntü sızması muhtemeldi. Bu sefer de magazine Zamir'le çıkmam dedemi kesinlikle delirtecekti.

Zamir'in eli sandalyemin başındaydı ve sırtımı geriye yasladığımda topuzumun açıkta bıraktığı boynum onun ceketine temas ediyordu. Ona kadar temastan hoşlanmazdım ama yanımda olduğu zaman tuhaf bir şekilde sürekli temas etmek istiyordum.

En sonunda giriş müziği çalmış, Gül ve Nart alkışlarla içeri girmişti. Zamir'le beraber ayağa kalkıp onları alkışlarken beyaz halının üzerinde, nikâh töreninin yapılacağı yere doğru yürümeye başlamışlardı. En sonunda nikâh masasının arkasına geçip oturduklarında Defne ve Yusuf da şahitlik etmek için kendi yerlerine geçmişti. Nart ilk önce Zamir'e teklif etmişti şahitliği ama Zamir bunu kabul etmemişti. Çünkü onların tanışmasına ve sevgili olmasına baştan sona Yusuf şahitlik etmişti. Bunun Yusuf'a haksızlık olacağını düşündüğü için Nart'ı reddetmişti.

Nikâh memuru açılış konuşmasını yaptıktan sonra, "Siz Ahmet kızı Berika Gül Özdemir," dedi yüksek sesle. "İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Süleyman oğlu Nart Hakyemez'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Gül titreyen eliyle mikrofonu tutup, "Evet!" dedi coşkuyla. Herkes onu alkışlamaya başladığında bu sefer nikâh memuru aynı soruyu Nart'a sormuştu. Nart her an ağlayacakmış gibi bir ifade takındığında Zamir, eliyle alnına vurdu ve onun cevabını heyecanla beklemeye başladı.

Nart derin nefes alıp, "Evet," dediğinde heyecandan sesi bile kısık çıkmıştı.

Onun bu hâllerine karşılık, "Yüz karası," dedi Zamir. "Dokunsam ağlayacak resmen."

"Sen ne anlarsın?" diye homurdandığımda gözleri bana döndü. Beni duymuş muydu bu hengâmede?

"Ne dedin?"

Şirin çıkması için çabaladığım sesimle, "Hiç!" diyerek koluna girdim ve başımı omzuna yasladım.

Nikâh töreni bittikten sonra aileler piste çıkıp Ankara havaları oynamaya başlamıştı. Zamir'in bir an yerinde zorlukla durduğunu fark ettiğimde, "Neden gidip oynamıyorsun?" diye sordum merakla.

"Gençler düğünden sonra eğlenecek."

Dediği gibi de olmuştu. Düğün boyunca neredeyse hep aile ve akrabalar eğlenmişti. İki saat kadar sonra düğün faslı bitmiş, herkes üzerini değiştirmek için yukarı çıkmıştı. Biz de otelin lobisine doğru kol kola yürüdüğümüz sırada, "Gidip kıyafetlerimizi değiştirsek mi?" diye sordum ona. Üzerimdeki elbise uzundu ve parti için çok daha rahat, kısa bir şeyler giyebilirdim.

"Değiştirme," demişti aniden. Kaşlarımı çatarak sorarcasına ona döndüm. "Çok güzel görünüyorsun."

Lobinin sağ koridoruna doğru girdiğimizde beni nereye götürdüğünü sormak istedim ama buna fırsat tanımadan kapıyı açıp beni bambaşka bir koridora yönlendirmişti. Işıklı koridoru bitirip bir kış bahçesine girdiğimizde Zamir ışıkları yakmış, tüm bahçenin aydınlanmasını sağlamıştı.

İrileşen göz bebeklerimi etrafta gezdirdim. Yüksek tavanlı, yuvarlak kış bahçesinde bir sürü farklı bitki vardı ve cam tavan ile duvar tamamen ışıklarla donatılmıştı. Dirseğim salon palmiyesine çarptığında onun temiz yapraklarına dokunma ihtiyacı hissetmiştim. "Çok güzel."

Sessizce söylediğim cümleyi duyacağını sanmamıştım ama bana hemen cevap vermişti. "Senin gibi."

Mest olmuş bir hâlde ona döndüm. "Neden buraya geldik?" Elini papyonuna doğru uzatıp onu çıkarmaya çalıştı. Âdeta yırtarak boynundan ayırmak istediği papyonu çıkartıp cebine attıktan sonra gömleğinin ilk düğmesini de gergin bir şekilde çözdü. Onun bu hâli beni endişelendirdiğinde, "Ne oldu?" diye sordum. Elimi uzatarak sakallarına dokundum ve onun sakinleşmesini sağlamaya çalıştım. Morali neden bir anda bozulmuştu? "İyi misin, Zamir?"

Boğuk sesle, "Sana bağlı," dediğinde ne demek istediğini anlamamıştım.

"Ne?"

"İyi olmam," dedi üzerine basa basa. "Sana bağlı."

Elimi yanağında gezdirerek, "Ne yapayım senin için?" diye sordum.

"Evlen benimle."

"Hı?" Söylediği cümleyi idrak etmeye çalışırken cebinden çıkardığı lacivert kutuyu aramıza getirdi. Kutuyu titreyen elleriyle açmaya çalıştığında bunu başaramamış, öfkelenmişti. Onu sakinleştirmek adına elini tuttum ve diğer elimle kutuyu açtım. Bir anda tüm bu ışıklara rağmen parlayan lotus çiçeği sembolünün olduğu yüzük gözlerimi kamaştırdığında Zamir'in elimin içindeki eli bir depremi aratmayacak şekilde tekrar titredi.

Kalbim yerinden çıkmayı kendine hedef edinmiş bir şekilde çaresizce çırpınırken gözlerim ürkekçe gözlerine dokundu. Ağzımı açmak, onunla konuşmak istedim ama dilim tutulmuştu. Konuşmayı unutmuş gibi yutkunduğumda her an ağlayacakmış gibi hissediyordum.

Bu hâlimi fark ettiğinde kendini toparlamaya çalıştı. "Hancıoğlu olup her şeyden kurtulmak, benimle yeni bir hayat kurmak ister misin? Nikâh bir yemindir bizim için. O yemini ancak ölüm bozabilir. Yemin ederim, son nefesimi verene kadar sadece senin gözlerine bu şekilde bakacağım."

Gözlerimi yavaşça yumup tekrar geri açtığım sırada kalbimin, şimşeği andıran gürültüsünü işittim. Biriktirdiğim tüm duyguların karışımı olan volkan ansızın patladığında içimi yakan sıcak lavları hissedebiliyordum.

Şu an içimde bir sürü şey vardı. Korku vardı. Cesaret vardı. Sevgi vardı. Şefkat vardı. İstek vardı. Bunları gölgelemek isteyen ihanet, pişmanlık vardı. Kanımın çekildiğini hissettiğimde gözlerim yine fırtınada ağaç dalına tutunan bir yaprak gibi ona tutundu.

Benden cevap bekliyordu.

Korkuyordu. Ona hayır dememden korkuyordu.

Onu izlemeye başladım. Son bir dilek hakkı sunulsa yine onu izlemek isterdim. Ölmeden önce ışığa değil, onun karanlık gözlerine bakmayı seçerdim. Parmaklarımın tutunabileceği kadar uzayan sakallarını, dudaklarını, gece karası gözlerini ve o gözlerini çevreleyen gür kirpiklerini inceledim. Elim tekrar yanağına doğru çıktığında elmacık kemiklerini okşamıştım.

"Beni seviyor musun?" Zorlukla sorduğum soruya şaşırdı.

Gözlerini gözlerimden çekmeden yavaşça başını salladı. "Seviyorum." Bu ses tonu tüm kemiklerimi eritecek kadar sıcaktı.

Dudaklarımı ıslatarak, "Ben de seni seviyorum," dedim sıkışan nefesim eşliğinde. "Sana âşığım." Parmak uçlarında tuttuğu yüzüğe bakarak kısık bir nefes bıraktım dudaklarımdan dışarıya. "Lotus çiçeği."

Çaresizce, "Takacak mısın?" diye sorarken sesi çatlamıştı. Teklifini kabul edip etmeyeceğimi merak ediyordu. Elimi yanağından çektiğimde yüzü gölgelendi. Ondan bir adım uzaklaştığımda her an düşecek gibiydi. Büyük ihtimalle şu an zihninde kurduğu senaryolar onu korkutmuştu ama benim maksadım başkaydı.

Sağ elimi ona doğru uzattığımda bir anda yüzündeki kara bulutlar kaybolmuştu. Gülümseyerek başını iki yana salladığında kaşlarımı çattım. "Sağ ele takman gerekmiyor mu?" Bildiğim kadarıyla evliliğe kadar yüzük sağ ele takılırdı.

"Hayır," dedi ve uzanıp ışıkları kapattı.

Bir anda kararan kış bahçesinde onun görüntüsü bile kaybolduğunda elimi karanlığa doğru uzatıp Zamir'i aradım. Boşluğa denk gelen elimle bir an ne yapacağımı şaşırmıştım. Kapının açılıp kapanma sesi kulağıma dolduğunda iç çekerek, "Zamir?" diye seslendim. "Neredesin?"

"Unuttun mu?" diye konuştu zifirî karanlıkta. "Ben hep senin içindeyim."

Işıklar yandığında önce onu, ardından Gül ile Nart'ı görmüştüm. Fakat görmeyi beklemediğim diğer kişi kırmızı cübbeli nikâh memuru ve fotoğrafçı çocuktu. Elimle ağzımı kapatmak istediğim sırada Zamir elimi kavradı ve beni çiçeklerin arkasındaki masaya doğru çekiştirdi. Saniyeler içerisinde bir tarafımızda nikâh memuru, diğer tarafta ise Gül ile Nart vardı.

Nikâh memuru, "Siz Azim kızı Mihrinaz Akşahin," dediğinde dudaklarım titredi. Bu, son kez Akşahin olduğum andı. "İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Bilal oğlu Zamir Hancıoğlu'nu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Zamir elimi sıktı. Ben de onun elini sıktım. Birbirimize kelimelerle ifade edilemeyecek güzellikte bir cümle kurduktan sonra, "Evet," dedim. Gül ve Nart bizi alkışladığında dudaklarım kıvrılmıştı. O sırada fotoğraflarımızı çeken çocuk, üst üste flaş patlatıyordu. Başımı seri şekilde Zamir'e doğru çevirdiğimde onun da yüzünde tarifi benzersiz ifadelerin tohumlarını görür gibi olmuştum. "Siz Bilal oğlu Zamir Hancıoğlu," diyerek devam etti nikâh memuru. "İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Azim kızı Mihrinaz Akşahin'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Zamir bana göz kırptı. "O artık bir Hancıoğlu, memur bey. Ve evet! Kabul ediyorum."

"Sizler şahitlik ediyor musunuz?"

Gül ve Nart aynı anda, "Evet," dediğinde Zamir zıplamak üzereymiş gibi kıpır kıpırdı.

"Ben de sizi belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak karı-koca ilan ediyorum."

Zamir, "Gelini öpebilir miyim?" diye sabırsızca sorduğunda Gül ve Nart kahkaha atmıştı.

"Tabii," diyen memur imzalamamız için defteri bize doğru uzattı. Zamir kenetli olan ellerimizi havalandırıp avucumdan öptükten sonra nikâh defterini imzalamam için bana kalem uzattı. Bunları hangi ara organize ettiğini anlayamamıştım. Benim haberim olmadan nasıl nikâh işlemlerini başlatabilmişti?

Nikâh defterini imzaladığımızda memur, bordo rengindeki aile cüzdanını bana doğru uzattı ve bizimle vedalaşarak fotoğrafçı çocukla beraber kış bahçesinden ayrıldı.

Vücudumu hissetmiyordum.

Zihnim donmuş gibiydi.

Biraz önce olanlar rüya mıydı?

Ansızın beni kendisine doğru çevirdiğinde elleri sırtımda birleşmişti. Bedenimi ona doğru yasladığım sırada, "Evlendik," dedi büyülü sesle. "Mihrinaz Hancıoğlu'sun artık." Gözlerim dolduğunda bunu ondan saklamak için başımı göğsüne gömdüm. Eli sırtımda gezinirken beni yatıştırmak ister gibi omuzlarımı okşadı.

Gül, "Haydi, hep beraber ağlayalım!" deyip hıçkırdığında o an akan gözyaşlarım Zamir'in gömleğine doğru süzülmüştü. Kendimi sıkmadım ve içimden geldiği gibi ağladım.

"Nart!" diye bağırdı Zamir. "Lan bari sen ağlama!"

Nart tüm ciddiyetini yitirdiğinde, "Dayanamayacağım," diyerek Gül'e eşlik etti ve hıçkırdı. Onların aksine sessizce akıttığım gözyaşlarım Zamir'in gömleğininin bir kısmını tamamen ıslattığında başımı kaldırarak ona baktım.

Gözlerini benden kaçırsa bile ıslak kirpiklerini fark etmiş, parmağımı o vadiye getirerek kurutmaya çalışmıştım. "Ağlamıyorum ki!"

"Tabii, tabii," diyerek güldüm ve her iki gözünün altını sildim.

"Bırak!" diyerek bana seslendi Nart. "Biraz daha ağlasın. Eğleneyim ben de!"

Gül, Nart'ı çekiştirerek partinin olacağı bara götürmüş, bana el sallamıştı. Tekrar onunla yalnız kaldığımızda bu sefer bedenimden bir elektrik dalgası geçmiş gibi titremiştim. Elimdeki cüzdanı alıp içine baktıktan sonra onu masaya bırakıp cebinden tekrar yüzük kutusunu çıkardı. "Sol elini uzat bakalım." *Şimdi anlamıştım neden yüzüğü sağ elime takmadığını.* Lotus çiçeği sembolü olan yüzüğü normalde alyansın takılması gereken parmağıma taktıktan sonra elimi dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarımın üzerini zarif bir şekilde öptü.

"Peki, ya sen?" diye sordum merakla. "Alyans takmayacak mısın?"

Bunu düşünmemiş gibiydi. "Yarın bana da alırız. Sen seçersin."

"Tamam," dedim hemen.

Etrafa bakınarak, "Otelin önünde magazinciler var," dedi kısık sesle. "Onlara görünmeden geldiğimiz yoldan dönelim."

Cüzdanı alıp ceketinin cebine koyduktan sonra elimden tuttu ve beni kış bahçesinin çıkışına doğru götürmeye başladı. Bir anda aklıma gelen fikirle duraksadığımda elimden tuttuğu için onun da durmasına sebep olmuştum. "Otelin girişine gidelim."

Biçimli kaşları çatıldı. "Ne?"

"Evliliğimizi saklamak istemiyorum." Gözleri şaşkınlıkla büyüdüğünde şaşırdığı her hâlinden belliydi ama kararım kesindi. Daha dün hakkımda Baran'la ilgili saçma sapan haberler çıkmıştı. Bugün düğünde de beraberdik ve başka bir olası haber yayımlanabilirdi. Neden o haberden önce kameraların önüne kendimiz çıkmıyorduk? "Benimle misin?"

Tereddütlü ifadesinin buhar olup yok olduğuna bizzat şahitlik ettim. "Her zaman seninleyim, Kıvırcığım. Gidelim." Geldiğimiz koridorlardan lobiye döndüğümüzde döner kapının tam önünde bekleyen magazincileri gördük. Onlardan biri beni fark ettiğinde neredeyse kapıya yapışacaktı ama güvenlik görevlisi bu girişimini engellemişti. Zamir'le beraber dışarı çıkacağımız sırada, "Dur," dedi.

Ceketini çıkarıp omuzlarıma bırakmıştı birkaç saniye içerisinde. "Ankara soğuğu, alışkın olmayanları anında hasta eder."

Tekrar elimden tuttuğunda döner kapıdan dışarı çıkmıştık. Aynı anda tüm kameralar ve mikrofonların hedefi olmuştuk. Demin cama yapışan genç muhabir, "Mihrinaz Hanım, dün hakkınızda çıkan haberlerle ilgili ne söylemek istersiniz?" diye sorduğunda gülümseyerek Zamir'e baktım ve mikrofona doğru eğdim başımı.

"Çok yakın bir arkadaşımla eğlenirken çekilmiş bir fotoğraftı o."

"Mihrinaz Hanım," diye seslendi bir başkası. "İlişkiniz hayırlı olsun. Yeni mi?"

Başımı, kendimden emin tavrımla iki yana salladım. "Hayır, yeni değil. Sadece gözlerden uzak yaşamayı tercih ettik."

"Evlilik düşünüyor musunuz?"

Beklediğim soru geldiğinde boşta olan sol elimi kaldırıp yüzüğümü onlara gösterdim. "Biz zaten evliyiz. İlginiz için teşekkür ederiz."

"Beyefendi ne işle meşgul?"

İstihbaratçı kendisi. Hatta takım lideri. "Ticaret." Zamir'in verdiği kısa ve net cevaptan sonra ona soru sormaya çekinen muhabir tekrar bana döndü. Ömer Akyüz'ün davasıyla ilgili sorular sormaya başladığında gerilsem de Turan gibi hiçbir şey çaktırmadan onu yanıtlamıştım. Mahkemesi birkaç hafta içerisinde gerçekleşecekti ve büyük ihtimalle mahkemeden sonra ölecekti.

"Mahkemeye daha var. Adalete güveniyoruz. Umarım en ağır cezayı alır," dediğimde başka bir muhabir öne çıkmaya çalışmıştı.

Genç kız, "Nart Hakyemez'in düğününe mi katıldınız?" diye sorduğunda ikimiz de başımızı onaylarcasına sallamıştık.

"Kendisi yakın bir arkadaşımız. Mutlu gününde yanında olmak istedik. Şimdi ise içeri geçmeliyiz. Hepinize teşekkürler!"

Zamir önden geçmem için çekildiğinde elinden tutarak aramıza mesafe girmesine izin vermedim ve beraber içeri girdik. "Bar alt katta," diyerek beni merdivenlerin olduğu yere getirdi. "Üzerimizi değiştirsek mi?"

"Değiştirelim," dedim hemen. Beni onayladığında yukarıya çıkmış ve bizim için ayrılan odaya girmiştik. Zamir yine kendi kıyafetlerini alarak banyoya geçtiğinde onun gidişini fırsat bilerek elimi havaya kaldırdım ve yüzüğüme baktım.

Artık Mihrinaz Hancıoğlu'ydum.

Çığlık atmamak için elimi ağzıma götürdüğümde kalbim bu düşünceyle tekrar gümbürdedi ve göğüs kafesimdeki kemiklerimi sertçe ezdi. Yüzüğüm o kadar zarifti ki! Bin tane tektaş olsa bu kadar eşsiz hissettirmezdi. Üzerindeki sembol bile her şeye değerdi. Artık bedenimde ona ait bir bilekliğin yanı sıra yeminimizle mühürlenen yüzüğü de taşıyordum.

Bavulumda evden aldığım başka bir kıyafet daha vardı. Kısa, kırmızı olan mini elbiseyi düzgünce katlamama rağmen her tarafı kırış kırıştı. Bunu gördüğüm an, "Zamir?" diye seslendim.

Banyonun kapısını açtı ama dışarı çıkmadı. "Efendim?"

"Bunu ütüler misin?"

Banyo kapısına doğru döndüğümde üzerine gömleğini giyerek bana doğru geldiğini gördüm. Gömleği kollarından geçirdiğinde gerilen pazularına ilişen gözlerim tüm kanımı kaynatmıştı. Gömleğini iliklemedi. Onun yerine gelip elbisemi alıp kurulu olan ütü masasına bıraktığında, "Ütü yapmayı öğrenmek gibi bir düşüncen var mı?" diye sordu merakla.

"Hayır," diye yanıtladım onu. "Senin yaptığın ütüler gayet iyi."

"Demek öyle," diyerek ütüyü fişe takıp elbiseyi eliyle düzleştirdi. "Tedbirli gelmişsin."

"Hı-hı," dedikten sonra yatağa oturdum ve onu izledim. "Senin kadar olmasa da. Bu kadar kısa sürede tüm bunları nasıl hallettin?"

Omuz silkti. "Belediyede tanıdığım vardı. Sağlık raporlarını da Asemin teyze halletti. Kimliğini çalmış, nikâh başvurusu için imzanı taklit etmiş olabilirim. Bunun için suç duyurusunda bulunur musun?"

"Bilmem," diyerek düşünürmüş gibi yaptım. "Sence?"

"Bence bana kıyamazsın," diyerek elbiseyi çevirdi ve arka kısmını ütülemeye başladı. Bir an kaygılı bakışları bana kaymıştı. "Kıymazsın, değil mi?"

"Cihan'la evleneceğimi düşündüğün için mi bunu yaptın?"

"Hayır," diyerek cevapladı hemen. Cihan'ın adı geçtiği anda gerilmiş, sinirlenmişti. "Onunla evlenmeyeceğinden emindim. Sadece bu konuda kimsenin üzerine gelmesini istemedim. Cihan'ın artık kendi sınırını bilmesi gerek."

"Dedem?"

Dudaklarını ıslattı. "Büyük ihtimalle bizi kovar. Size kimin komplo kurduğunu da bulamadı zaten. Ya da buldu ama bizden saklıyor." Son cümlesiyle beraber göz ucuyla bana baktığında gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zor tutmuştum.

"Bitti," diyerek bakışlarıyla elbiseyi gösterdiğinde ayağa kalkarak sıcaklığı üzerinde olan elbiseyi aldım. Ona teşekkür ettikten sonra banyoya girip üzerimi değiştirdiğimde ayakkabılarımın uyumlu olduğuna kanaat getirdim ve onları değiştirmedim. Banyonun aynasında makyajıma baktığımda ağlamama rağmen bozulmadığını fark etmiştim. Biraz saçım dağılmış gibiydi sadece. Kolları bol inen ve bileğimde toplanan elbisenin kalıbı çok düzgündü. Üzerime tam oturmuştu. Göğüs kısmı sevdiğim şekilde üçgendi ama çok açık değildi. Sırt dekoltesi de yoktu ama boyu oldukça kısaydı.

Zamir, "Gelebilir miyim?" dediğinde sadece mırıldanarak onu içeriye davet etmiştim. Gömleğini iliklemiş ve hazırlanmış bir şekilde içeri girdiğinde beni baştan aşağı süzüp arkama geçti. Eli topuzuma gittiğinde saçlarımı açacağını fark edip ona yardımcı olmak istedim ama bana engel oldu. "İzin ver, lütfen." Elimi indirdiğimde topuzumun tutunmasına yardımcı olan tokaları çıkarıp lavabonun içine attı. Saçlarım bir anda özgür bir şekilde enseme döküldüğünde Zamir'in parmağı hemen bir tutama dolanmıştı. "Böyle daha güzel."

Parmaklarıyla saçlarımı tarayıp düzelttiğinde ona karşı koymadım.

Gözlerimi yumarak kendimi bu anın güzelliğine bıraktığım sırada saçlarımdaki tüy kadar hafif baskısı kaybolmuştu. Birkaç saniye sonra karnıma dolanan güçlü kollar tarafından geriye çekildiğimde, "Çok güzelsin," diye fısıldamıştı. Kalbim artık bozuk plak gibiydi. Ritimleri her defasında mümkünmüş gibi daha da bozuluyordu.

"Zamir..." Can çekişir gibi çıkan sesime karşılık saçımı itti ve dudaklarını kulağıma doğru getirdi. Şimdi nefesi tam olarak kulağımda, boynumdaydı.

"Hım?"

Göğsüm heyecanla inip kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç?"

Ağzımdan sesli bir nefes kaçtı. "Çok yakınsın."

"Bu, seni rahatsız mı etti?" Dudağı küçük küpeme ve kulağımın hassas bölgesine değdiğinde her an kollarının arasında eriyebilirdim.

Soluklarımı dizginlemeye çalıştım. "Etmedi."

Beni kendisine doğru çevirdiğinde kalçamı lavabo tezgâhına yasladım. Tüm bedenim karıncalandığında bedeni bedenime yaslandı. Kasıklarımdaki tuhaf sancı, beni daha fazlasını istemeye ittiğinde ona nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım. "Partiye gitmesek mi?"

Ağzım açık kaldı. "Hı?"

"Daha eğlenceli şeyler yapabiliriz bence." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Kaşlarım havalandı. "Ne gibi?" Sesimdeki bu korku da neydi? Nerede kaybolmuştu benim yere göğe sığmayan cesaretim?

Burnuma fiske atıp, "Şaka yaptım," dedi. "Yüz ifaden görülmeye değerdi."

Onu karnından itmeye çalıştığımda sırtımdaki çemberini daralttı ve buna izin vermedi. "Pislik!"

"İnsan kocasına pislik demez!" diye ikaz etti beni. "Çok ayıp."
Kocam mısın sen gerçekten?

Kollarını yavaşça üzerimden çektiğinde aceleyle yanından geçip odaya girdim ve bavulumdan aldığım parfümümü üzerime sıktım. Aynada kendime son kez bakıp, "Hazırım!" dedim. "Çıkalım."

Onunla beraber otelin alt katlarındaki bar bölümüne indiğimde kapalı mekânda sadece arkadaş grubunun olduğunu fark etmem zor olmamıştı. Rengârenk ışıkların yanıp söndüğü mekânda hareketli, eski parçalardan biri çalıyordu. Herkes üzerini değiştirip direkt olarak buraya inmiş olmalıydı.

Onların yanına vardığımızda Yusuf ayaklanmış ve elindeki şampanyayı bir anda patlatmıştı. "Bu da Zamir ve Mihrinaz için!" diye bağırdı. "Tebrik ederiz. Mutluluklar!"

Zamir onunla ve diğerleriyle sarıldığında ben sadece gülümseyerek teşekkür etmiştim. Yusuf şampanyayı Zamir, Nart ve diğerlerinin kadehlerine doldururken hepsi aynı anda dolu kadehleri kafalarına dikmişti.

Gül kulağıma doğru, "Birazdan sarhoş olup Ankara havalarına başlayacaklar. Düğünde üçü de zor durdu zaten," demişti bilmiş tonla.

"O zaman ben ayık kalayım."

Kolumu sıvazladı. "Bence de. Sonunda biz taşıyacağız bu koca oğlanları."

Zamir, ilk defa karşımda deli gibi içki içiyordu. Sayamayacağım kadar çok kadehi kafasına diktiğinde kalkıp ona engel olmak istedim ama Gül buna izin vermemişti. Bunun çok nadir olduğunu, en keyifli anlarda yapıldığını belirttiği için onun mutlu olduğunu düşünmüştüm. Mutluluğuna gölge düşürmek istemiyordum.

Nart, bir anda DJ'e istek parça yolladığında bu parçayı duyan Erkan isimli arkadaşı yüzünü buruşturmuştu ama yine de dediğini yapmıştı. Erkan, Nart'ın söylediği şarkıyı belirtip geri döndüğünde bir anda mekândaki o yabancı ses kesildi.

Erik Dalı çaldığında Zamir, Nart ve Yusuf robot gibi aynı anda ayağa kalkmış ve piste gitmişlerdi. Zamir, ayağa kalkmadan önce eline beyaz peçete mi almıştı? Gözlerimi kısarak onu izlemeye başladığımda dizlerini kırarak oynamaya başladığını ve tek elinde peçeteyi salladığını görmüştüm.

Üçü de uyumlu bir şekilde dönerek dans etmeye başladığında, "Haydeee!" diyerek bağırmıştı Zamir bir anda.

Ağzım açık kalmıştı. "Bu yüzden içkiyi pek tercih etmiyorlar." Gül, benim aksime alışık olduğu için daha rahattı ama ben şaşkındım.

Zamir, hâlâ elindeki beyaz peçeteyi sallıyordu.

Defne, "Gözlerim kanıyor!" diye isyan etti. "Yusuf'un şu hâline bakın!"

Şeyma, "Bırak, eğlensinler," demişti. Başını Erkan'ın omzuna yaslayarak önündeki biradan birkaç yudum almıştı.

Defne, ateş saçan mavi gözleriyle ona döndü. "Ben neyse de şu kızlar daha az önce evlendi. Kocaları ilk gecelerinde sızıp kalacak!" Erkan başını eğdiğinde utançtan kafamı nereye gömeceğimi şaşırmıştım. Aramızda bana yabancı olan bir erkek varken bu şekilde konuşması aşırı utanmama neden olmuştu.

Gül, "Defne!" dedi uyarıcı niteliğe sahip ses tonuyla. "Lütfen, abartma."

Nart ve Zamir aynı anda müziği bile bastıran tonla, "Sen de mi oldun Ankaralı!" diye bağırdığında Gül bir anda kollarını kaldırıp ayaklandı, Nart'a doğru ilerlemeye başladı. Hem de oynaya oynaya!

Defne çıldırmak üzereydi. "Bu kız İstanbullu!" İşaret parmağıyla gösterdiği Gül, çoktan Nart'la karşılıklı oynamaya başladı.

"Sanırım artık bir Ankaralı oldu." Erkan, Defne'yi çekiştirerek yerine oturttuğunda ona bir içki uzatmıştı. "Sakinleş, Def."

Gül ortada oynarken diğerleri onun etrafında dönüyordu. Zamir'in bir eli sırtında, diğeri ise havadaydı ve hâlâ kâğıt peçeteyi havada sallıyordu.

Hiç oturmadan birkaç şarkı boyunca oynamaya devam ettiler. Hepsinin alnından ter akıyordu ama yüzlerinde kocaman gülümseme vardı.

"Atara atar yapar Angara'nın bebesi!"[4] diye bağırdı Yusuf. Zamir, onunla omuz omuza verip şarkının ritmine uygun oynamaya başlamıştı.

Bir anda, *"La bize her yer Angara!"* diye bağıran Zamir elimi sertçe alnıma vurmama sebep olmuştu. İçinden bambaşka biri çıkmıştı resmen.

"Angara'nın bebesi tek zar atar sevdaya!" diyen Nart, Gül'e sarılıp oynamaya devam ettiğinde Gül, yüksek sesle kahkaha atmıştı. Nart ise bu gülüşle daha çok sarhoş olmuş gibi durduğu yerde sendelemişti.

Bana dönen Zamir elindeki peçeteyle beni çağırmaya başladı. Başımı iki yana sallayarak teklifini reddettiğimde bu sefer, "Mihrinaz Hancıoğlu, piste bekleniyorsunuz!" diye bağırmıştı mikrofonla.

Ayaklarım benden bağımsız bir şekilde ona doğru ilerlediğinde elini omzuma attı. "Oyna, haydi!"

Kulağına doğru, "Ben oynayamıyorum böyle havaları," dediğimde beni duymamıştı. Zil zurna sarhoş olmuştu ve her an, her yerde sızabilirmiş gibi bir hâli vardı.

"Kollarını iki yana kaldır!" diyerek dirseklerimden tuttu ve kendisi de karşıma geçip oynamaya başladı. Anında kollarımı indirdiğimde, *"Ne zaman sarhoş oldun da kaldıramıyon kolları?"*[5] diye yeni başlayan şarkıya eşlik etmeye başlamıştı.

Yüzümü buruşturdum. "Sen sarhoş oldun, geri zekâlı!"

"Ne dedin?" Kulağını neredeyse ağzımın içine soktuğunda onu ittim.

---

[4] Bülent Serttaş'ın 2013 yılında çıkan "La Bize Her Yer Angara" albümüyle aynı adı taşıyan şarkı.

[5] Coşkun Direk'in 2014 yılında çıkan "Ankara'nın Bağları" albümüyle aynı adı taşıyan şarkı.

"Ne güzel oynuyorsun, dedim!"

Peçeteyi yüzüme doğru salladı. "Eyvallah." *İbrahim Tatlıses kılıklı...*

Üçü de yorulup kanepeye oturduklarında garsonun getirdiği tepsiden bir sürü kadeh almış ve içmeye devam etmişlerdi. Bu sefer Zamir'i durdurmak gibi bir niyetim yoktu. İstediğini yapmasına sesimi çıkarmayacaktım çünkü eğlendiği belliydi.

Geceyi burada bitireceklerini sanmıştım ama aynı şarkıları tekrar oynatıp ayaklandıklarında bu sefer bedenimi kanepeye gömdüm. Gül de yanımdaki yerini alırken, "Çok ponçik ya!" diye cıvıldamıştı. "İyi ki evlendim!"

Yorgun sesle, "Ben hâlâ evlendiğimi idrak edemiyorum," dediğimde başımı omzuna yaslamıştım.

"Sizi en son gördüğümde Zamir sana değer veriyordu," dedi ve kolumu sardı ince eliyle. "Şimdi ise seni seviyor. Çok seviyor hem de. Bunu belki de hiç dile getirmedi ama hissettirdiğine eminim."

"Hissettirdi," dedim bulanıklaşan görüşümle onları izlemeye devam ederken. "Bugün ilk kez söyledi beni sevdiğini. Ama söylemeseydi de, olurdu. Çünkü ben ona inanıyorum. İnandığım tüm adamların yaptıklarına rağmen ben, Zamir'e koşulsuzca inanıyorum."

"Ama?" Anlamıştı cümlelerimin altında bir anlam olduğunu.

Gözlerim anında doldu. "Ya beni bırakırsa?"

"Bilal Hancıoğlu'nun oğluna öğrettiği en önemli şey neydi, biliyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Nikâh bir yemindir. Asla bozulmaması gereken bir yemindir hem de. Evleneceği kadını dikkatli seçmesini, evlendiği zaman onu asla bırakmaması gerektiğini öğretti oğluna. Zamir, bu yüzden hep evlenmeyeceğini söylerdi çünkü onun nazarında sonsuza kadar beraber yaşayacağı bir kadın olamazdı. Hatta kendisinin de böyle bir adam olmadığını vurgulardı." Derin nefes aldı. "Ama sonra sen girdin hayatına. Zamir, annesinden sonra ilk defa bir kadın için çabaladı. Onu mutlu etmek, korumak için kariyerini bile riske attı. Konu sensen onun için her şey anlamını yitiriyordu. Nart onu defalarca uyardı ama Zamir asla kulak asmadı. Zamir'in gözünde senin değerin paha biçilmez. Herkesten ve her şeyden üstünsün onun için."

Cümleleri kalbimdeki tüm ölü çiçeklere su vermişti. Umutla, "Mutlu olabilir miyiz bu kadar sorunun içerisinde?" diye sordum.

Gül, elini elimin üzerine getirdi. "Mutlu olacaksınız."

O an bize doğru gelen Zamir ve Nart'ı bile fark etmemiştik. Ayakta zor duran ikili gelip karşımızda durduğunda Nart benim, Zamir ise Gül'ün karşısındaydı. Bunu yeni fark eden Zamir, "Yanlış geldik," dedi.

Nart, "Evet," diye onayladı onu. "Haydi, gidip bir daha gelelim."

Yer değiştirmek yerine tekrar piste doğru yürümüş, orada yerlerini değiştirip bu sefer doğru şekilde yanımıza gelmişlerdi. "Dans edelim mi?" diye sordu Zamir. Elini bana doğru uzattığında çalan şarkının slow olduğunu fark edip elini tuttum ve ayağa kalktım. Zamir sendelemeden benimle beraber piste vardığında elleri sırtımda birleşmişti. Bu yüzden ellerimi boynunda sabitleyip onun içki kokan nefesini soludum.

Tanıdık parçanın insanın içini huzurla dolduran sesini duyduğumda Zamir'le uyumlu bir şekilde hareket etmeye başlamıştık.

Başımı omzuna yaslayarak gözlerimi kapattığımda, *"Her şey seninle güzel, yolda yürümek bile. Olmayacak düşlerin peşinde koşmak bile,"*[6] diye mırıldandı.

"Her şey seninle güzel, bu toprak, bu taş bile. İçimdeki bu korku, gözümdeki yaş bile." İçimdeki bu korku bile onunla güzeldi. Gözümde her zaman akmaya hazır olan o yaş bile onun için akacağı için güzeldi belki de.

Zamir'le beraber mırıldanarak dans ettiğimizde alkol kokan nefesi, başımı omzuna yasladığım için saçlarıma değiyordu. Kollarımı boynunda sıklaştırıp, "*Seninle paylaştığım tek bir gün yeter bana,* diyor bu şarkı. Ama yetmiyor bana. Hiçbir şey yetmiyor sanki," dedim.

Efsunlu sesiyle, "Bana da yetmiyor, Kıvırcığım," dediğinde beni kendisine doğru bastırmıştı. "Karıcığım mı demeliydim yoksa?"

[6]Zerrin Özer'in 1980 yılında çıkan ve "Sevgiler" albümünde yer alan *Her Şey Seninle Güzel* adlı şarkı.

"Sevgili bile olamamıştık oysa!"

"Sevgilim mi diyeyim?"

Omzuna vurdum. "Sarhoşsun!"

"Sarhoş olduğunun bilincinde olan biri tam sarhoş değildir," diyerek uydurduğu teorisini paylaştı. "Sen bana Zamir haricinde ne dedin sanki? Bir kere güzel bir söz söyledin mi?"

Zihnimi taradım ama haklıydı. Ona hiç farklı bir şekilde hitap etmemiştim. Yine de üste çıkmak adına, "Sevgilim olmanı teklif ettim ben!" dediğimde gülmüştü alayla.

"Ben direkt nikâh kıydım!" Haklıydı.

Söyleyecek bir cümle bulamamıştım. Şarkı da bitmişti zaten. Başımı onun omzundan çektiğim sırada bara çöken sessizliği dağıtan Defne'nin sesi olmuştu. "Geceyi bitiriyoruz. Evli evine, köylü köyüne!"

Nart kahkaha attı. "Bizim evimiz Antalya'da. Nasıl gideceğiz oraya?"

Gül kolundan tutarak onu çekiştirdi. "Gel, ben seni uçuracağım şimdi Antalya'ya."

Nart çocuk gibi bağırdı. "Uçur beni, Yeşilim!"

Zamir'in elinden tutarak mekânın çıkışına doğru götürmeye çalıştığımda Erkan da bana yardımcı olmuştu. "Haydi, Zamir; biz de evimize! Ay! Yani odamıza."

Zamir aniden bana sitem etti. "Kocanın evi yok ki! Beni çıldırtmak mı istiyorsun? Senin kocanın evi yok!" Tüm grup bu cümlesiyle beraber kahkaha attığında Zamir'i tam burada boğup öldürmemek için kendimi zor tutmuştum.

Erkan'ın yardımlarıyla en sonunda Zamir'i bardan çıkarıp asansöre bindirdiğimizde kaldığımız katı tuşlamıştım. Neyse ki asansörde uyumuştu. Bundan sonrası daha kolay olmuştu çünkü Erkan'la beraber onu odaya taşımıştık. Cebindeki oda kartını çıkartıp kapıya okuttuğumda odaya girmiş, Zamir'i yatağa bırakmıştık.

"Çok teşekkür ederim," diyerek onu geçirdiğim sırada bana samimi bir şekilde gülümsemişti.

"Bir şey değil."

Kapıyı kapatıp derin nefes alarak odaya döndüğümde kıpırdamadan yatakta uyuduğunu fark edip üzerimi çıkardım ve yanımda getirdiğim saten pijama takımımı giydim. Üzerimdeki gömlek tarzı geceliğin yakasını ilikleyerek Zamir'in ayakkabılarını, çoraplarını, gömleğini çıkardığımda bir an pantolonunu çıkarıp çıkarmamak arasında gidip gelmiştim. Kot pantolonu pek rahat görünmüyor gibiydi.

Biz artık evliydik.

Kendime hatırlattığım bu gerçek, parmaklarımın düğmesine doğru gitmesine neden oldu. Dikkatli bir şekilde pantolonun düğmesini açtıktan sonra fermuarını da çektiğimde irkilerek uyanmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Pantolonunu çıkarıyorum."

"Oha!" dedi ve kahkaha attı. "Çok hızlısın, sevgilim."

Çıplak karnına sertçe vurduğumda susmuştu. Pantolonunu iki tarafından kavrayıp indirmeye çalıştığımda, "Kalçanı kaldır!" dedim sertçe.

"Emredersin, sevgilim."

Dediğimi yaparak kalçasını kaldırıp bana yardımcı olduğunda pantolonunu sıyırıp bacaklarından tamamen ayırdım, onu sadece iç çamaşırıyla görmek kanımı tekrar kaynatmıştı. Sanki her an kendimi dizginlediğim o ipi koparabilirmişim gibi bavulunda bir eşofman altı aradım. Gözüme değen siyah eşofman altına uzandığımda bacaklarından geçirdiğim eşofmanı dizlerine kadar çektim. "Tekrar kaldır!"

Dediğimi yine yaptığında eşofmanı yukarıya doğru çektim ama bunu yaparken elim istemeden kasıklarına sürtünmüştü. Bir anda elimin altında kasıldığında vücudu sertleşmiş, temasıma tepki vermişti.

Ellerimi suçlu biriymişim gibi çektikten sonra seri şekilde yorganı aldım ve kendi tarafımdan onun üzerine örttüm. Tamamen yorganın üzerine uzandığı için onu kaldırmadan üzerini örtmek mümkün görünmüyordu.

Onun uyuduğundan emin olduktan sonra banyoya gidip makyajımı silmiş, yüzümü yıkayarak yanımda getirdiğim kremlerden sürmüştüm. Tekrar içeri döndüğümde büyük dolabı açıp içine bakındım. Şansıma dolapta bir battaniye vardı. Odanın sıcaklığını yükseltip yatağa girdiğimde üzerime ince battaniyeyi örttüm.

Varlığımı hissetmiş gibi bana döndü. Gözleri kapalıydı, verdiği her nefeste odaya alkol kokusu doluyordu. Bunun beni rahatsız etmediğini anlamam çok uzun sürmedi. Kendimi ona doğru sokulurken bulduğumda başımı boynuna gömdüm.

Elini saçlarıma getirdi. "Karım mısın sen benim?"

"Hı-hı."

"Benim karımsın yani?"

"Hı-hı."

"Sadece benim karımsın?"

Aniden sabrım taştı. "Yok, haftada üç kez senin, diğer günler de başkalarının!"

O an hiç beklemediğim bir şekilde hıçkırdı. "Hayır!" diye itiraz etti yüksek sesle. "Sadece benim karım ol! Benim sevgilim ol!" Zamir'in iç çekerek ağladığını fark ettiğim anda elimle yüzünü temizleyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Tamam," dedim yüzünü okşayarak. "Sadece senin."

Beni göğsüne doğru çekti. "Sadece benim." Beni kollarında sıkmaya başladığında onun bu hâllerini zihnime kazıdım. Böylece sarhoş Zamir'le tanışmış olmuştum.

17 Mart.

Biz evlenmiştik.

"Bana her sarıldığında evime varmış, zile bastığım an kapıyı bana açmışsın gibi hissediyorum," dedim onun alkolle karışmış parfümünün kokusunu içime çekerken. "Sevgilim."

Beni duymadı ya da duyduğu kelimeyi algılayamadı. "Benim karımsın sen sadece." Kendi kendine tekrar ettiği cümleyle bacağını bacağımın arasına geçirip uyku pozisyonunu bulduğunda rahatsız olsam da uykusunu bölmemek adına bir süre kıpırdamadım.

Biraz sonra nefesleri düzene girdiğinde ben de onun gibi uyumak için gözlerimi kapatacaktım ama telefonunun ışığı buna engel olmuştu. Yavaşça komodinin üzerine bıraktığım telefonuna doğru uzandığımda ekranda gördüğüm isim Baran'dı.

Zamir'in geçen sefer dalga geçerek, "Keçilere yasak," dediği şifreyi girdiğimde telefonun açıldığını görüp afallamıştım. Şifresi gerçekten de buydu!

Baran'ın onlarca gönderdiği mesaja tıkladığımda en baştan okumaya başlamıştım.

Baran: *Bana bak, üzme benim Nazçe'mi oralarda.*

Zamir: *Cidden?*

Baran: *Evlenme teklifini kabul etmezse öküzlük yapma!*

Zamir: *Ben mi?*

Baran: *Senden başka öküz mü var?*

Zamir: *Hoşt lan!*

Baran: *Laaaaaan!*

Baran: *Allah senin belanı versin! LAN MAGAZİNE NEDEN ÇIKTINIZ?*

Baran: *Azim Akşahin beni çağırdı. O odadan sağ çıkmazsam Büşra'ya ona ihanet etmediğimi 15173781941 kez söyler misin?*

Baran: *Odadan çıktım. Kovuldum.*

Baran: *Kovulduk daha doğrusu.*

Baran: *Lan biz şimdi nerede kalacağız. Evimiz mi var bizim İskenderun'da?*

Baran: *NEDEN İSKENDERUN'DA EV ALMADIN SEN?*

Baran: *Mihrinaz bize ev alır mı acaba burada?*

Baran: *Biz gidip tesiste kalırız da ya Büşra? Çocuk asfalta doğacak bu gidişle!*

Baran: *Yalnız magazinde fena karizma çıkmışsın. Ticaretle uğraşıyormuş! Lan takımdakilere yolladım videonu. Dedikodunu yaptık. Kusurumuza bakma.*

Baran: *Ne ticaretiyle uğraşıyorsun sen? Bilgi ticareti mi? İstihbaratçım benim! Keşke benimle evlenseydin!*

Çevrim içi olduğunu fark edip sırıttım ve ona mesaj attım.

Zamir: *Baran?*

Baran: *NE VAR LAN EVSİZ!*

Zamir: *Ben evsiz değilim.*

Baran: *Yoksa İskenderun'da evin mi var?*

Zamir: *Yok.*

Baran: *Evsiz herif! Bir de gitti nikâh kıydı Nazçe'me. O kız seni parasıyla döver lan!*

Zamir: *Mihrinaz'ın kocasıyım ben. Onun olan her şey artık benim sayılır, kardeşim.*

Baran bir müddet cevap yazmadığında dişlerimi birbirine bastırarak kahkahalarımı bastırmaya çalışıyordum. Tepkisini aşırı merak ediyordum.

Baran: *Şerefsiz köpek! Bunu düşündün mü sen gerçekten?*

Baran: *Lan benimle bir daha konuşma!*

Baran: *Takımın lideri falan demem, mahvederim lan seni!*

Baran: *Sen nasıl bunu aklından geçirirsin?*

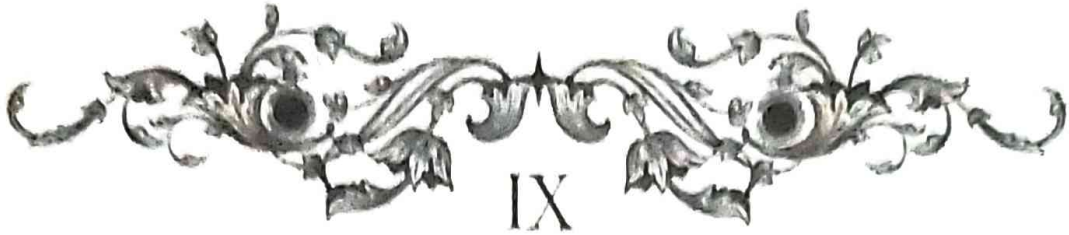
En sonunda Baran dayanamayıp Zamir'i aramaya başladığında elimle ağzımı kapatarak telefonu açtım. Baran, telefonun diğer ucunda daha önce duymadığım küfürleri sıralamaya başladığında kendimi sıkmaya devam ediyordum. Bildiği tüm küfürleri öfkeyle dile getirip bitirdiğinde, "Dur, kapatma," dedi. "Su içeyim, soluklanayım, devam edeceğim!"

"Baran," dedim kısık sesle. "Benim, Mihrinaz. Eğlenmek istedim sadece."

Telefonu yüzüme kapattı. Bunu ettiği küfürlerden dolayı utandığı için mi yoksa bana kızdığı için mi yaptığını anlayamadım çünkü Zamir'in numarasını tamamen engellemişti. Eve döndüğümde onun gönlünü alabilirdim. Sonuçta bana kıyamazdı.

Telefonu yerine bıraktıktan sonra tekrar uzandım. Bedenimi ona doğru çevirip uyuyan simasını izlemeye başladığımda İskenderun'da beni bekleyen sorunlar anlamını yitirmişti. Bu kadar kuvvetliydi ona karşı hissettiklerim. Sadece yüzünü görmek bile her şeyi silip süpürüyordu.

"Acaba sana ne zaman âşık oldum?" diye sordum gülümseyerek. "Rüyalarıma girdiğinde mi? Beni alıp korumak için Mersin'e götürdüğünde mi?" İç çektim. "Belki senden gittiğimde, belki tekrar döndüğümde... Belki de hep..." Gözlerime dolan yaşlarla, "Beni bırakma, Zamir. Lütfen... Yeminini bozma," diye fısıldadım. "Benden soyadını alma..."

IX

Sevdanın Vekâleti

"Kadının ihanetleri yalanlarının kefaretiydi, adamın yemini ise sevdasının vekaletiydi.
Belki de bu sevda onların esaretiydi..."

Işık, salonumuzun her köşesini aydınlatıyormuş gibiydi. İçimdeki karanlıktan başka her yere vuran ışık, Hande Hanım'ın yüzünde parlıyordu. "Yemeğini düzgün yemen, sık sık ağzını silmen gerekiyor!" dediğinde ona ters bir şekilde baktıktan sonra elime aldığım tabağı sinirle duvara doğru fırlatmıştım. Sabahtan beri görgü kurallarını öğretmeye çalışan bu öğretmen kılıklı, uyuz kadın beni disiplinli olmam adına aç bırakmıştı. Açlıktan midem delinecekti neredeyse. Sürekli yanlış yaptığım için yemek saatimi erteliyor, beni bu şekilde eğitebileceğini sanıyordu.

Yüzüne büyük bir şaşkınlık yerleşirken, "Böyle mi?" diye sordum ukala tavrımla.

"Seni küstah!" diye bağırıp öfkeyle ayağa kalktı. "Bu yaptıklarını dedene rapor edeceğim!" Siyah portföy çantasını alıp gözlüklerini düzelttikten sonra topuklarını yere vurarak arkasını döndü ve salonun çıkışına doğru yürümeye başladı.

Son kez bana dönüp baktığında, "Gelirken çikolatanın yanında baklava da almasını iletirseniz sevinirim," deyip ona el salladım.

Kulaklarına kadar kızarıp evi terk ettiğinde Rana teyze, mutfağın girişinde durarak tuttuğu kahkahasını serbest bırakmıştı. "İyi yaptın, Küçük Hanımefendi!"

Asiye abla da gülerek salona girdiğinde az önce et soteyi fırlattığım duvara bakarak, "Gelecek sefer duvara atmayın lütfen, Küçük Hanımefendi. Temizlemesi zor oluyor da," demişti sitemle. Bunu söylerken saçlarımı okşamayı da ihmal etmemişti.

Sonra bir anda yok oldular. Hande Hanım yine salonun ortasında belirirken elinde tuttuğu cetveli avucuna yavaşça vurarak, "Mihrinaz Akşahin," dedi ürkütücü sesle. "Bugün yemek yemenizi yasaklıyorum."

Ona bağıracağım sırada, "İki gün yasaklayın," dedi yengem. Salonun ortasında onu gördüğümde öfkem daha çok büyümüştü.

"Üç gün," dedi Hande Hanım. "Şimdi çatalları nasıl tuttuğunu test edeceğim."

Çatal tutamadığım için aç mı kalacaktım? "Hayır."

"Mecbursun," dedi gözlerini kısarak. "Her gün şık masalara oturuyorsun. Dedeni utandıracak bir harekette bulunmamalısın."

Tüm bedenim gerilirken, "Ben," dedim zorlukla. "Dedemi utandırmam!"

"Senin varlığın dedenin utanç sebebi!" diye haykırdı yüzüme doğru. "Akşahin olmayı hak etmiyorsun, küçük yılan! Baban ve annen gibi Azim Bey'i utandıracaksın. Sen de onlar gibisin!"

"Değilim," diyebildim zorlukla. "Onlar gibi değilim."

"Vefasızsın," dedi Hande Hanım. "Dedeni hep üzdün!"

"Değilim." Dizlerimin üzerine düşerken salonun bir anda kararduğını fark etmiştim. "Değilim," diye mırıldandım. Boğazımda ansızın beliren yumruya, gözlerime dolan yaşlara anlam veremedim. "Değilim!" Sesim daha yüksek çıktığında salon daha da kararduve Hande Hanım'la yengem gözden kayboldu. Zifirî karanlık olduğunu fark ettiğimde düştüğüm yerde çaresizce çırpınmaya başladım.

"Mihrinaz?" Karanlığa mum niyetiyle doğan sesini duyduğumda dünyam bir anda tepetaklak oldu. Bu gerçek değildi! Ben çocuktum ve Zamir'in sesini duymam mümkün değildi. O zaman bir rüyada mıydım?

Uyandır beni bu kâbustan, Zamir.

"Mihrinaz, uyan." Gözlerimi açtığımda onun yüzünü görmemle yattığım yerden doğrulup boynuna atlamam bir olmuştu. Sonunda... Uyanabilmiştim. Nefes nefese ona sarıldığım sırada hiç geciktirmeden kollarını belime doladı. "İyi misin?"

"Kâbus gördüm."

Sırtımı okşadı. "Geçti..."

O an üzerinin çıplak ve ıslak olduğunu fark etmiştim. Saçlarından, bedeninden akan su damlaları duştan yeni çıktığı anlamına geliyordu. Pijamam onun ıslaklığını kendine çekerken yavaşça bedenimi ondan ayırdım. "Sanırım duşun yarım kaldı."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sorun değil. Bir gün ödersin."

Kaşlarım çatılırken, "Nasıl?" diye sormuştum saf saf.

"Boş ver," diyerek saçlarımı karıştırdı. Belindeki havluyu sabitleyerek ayaklandığında onu ilk kez böyle gördüğüm için istemsizce incelemeye başlamıştım. Beyaz havlu belinden dizlerinin birkaç karış aşağısına doğru uzarken vücudunun kalanı çıplaktı. Pijamam bedenindeki ıslaklığın bir kısmını çekse de saçlarından dökülen damlalar, yüzünden ve boynundan akmaya devam ediyordu. Gözlerim göğsündeki yaralara iliştiğinde bu sefer içime o tanıdık acı sirayet etmişti. Sanırım göğsündeki izler asla geçmeyecekti. Ruhumuzdaki izler gibi...

Zamir bavulunu kurcalarken, "Dün gece çok mu saçmaladım?" diye sormuştu. Olanları hatırlamıyor muydu yani? "Kesin hemen sızmışımdır."

Onunla dalga geçmek adına, "Dün geceyi hatırlamıyor musun?" dedim sitemle. Yüz ifademe kızgın bir maske geçirirken ağır hareketlerle bana dönmüştü. "Yaşadıklarımızı unuttun mu, Zamir?"

Kara gözleri korkuyla büyüdü. "Ne yaşadık ki biz?"

Elimle ağzımı kapattım. "Yazıklar olsun sana! İlk gecemizi nasıl unutursun? Hani çok özeldi? Hani hayatının en güzel gecesiydi?"

Bana doğru gelip yatağın kenarına oturdu. "Ben çok özür dilerim!" Ellerini şakaklarına getirerek ovmaya başladı. "Nasıl hatırlamam ben? Allah beni kahretsin!"

"Öyle deme!" dedim hemen. Ardından daha fazla dayanamayıp gülmeye başlamıştım. Kahkahalarım odaya dolduğunda sırtımı geriye atarak onun yüz ifadesine baktım.

Onunla dalga geçtiğimi anladığında kaşları çatılmış, ayaklanmıştı. "Eğlendin mi bari?"

"Koskoca ajana bak sen!" İşaret parmağımla onu gösterdim. "Takımın beyniymiş; plan yapar, yönetirmiş! Dün sızdın kaldın. Sonra da ağlayıp zırladın."

Elini çıplak göğsüne bastırarak, "Ben mi ağladım?" diye sordu inanmayarak. "İftira atma bana!"

"*Sadece benim karım ol,* dedin ve tüm gece ağladın!"

"Ne karısı?" dedi afallayarak. "Anlamadım."

"Evlendik ya," diye açıkladım saçma bir şekilde. "O yüzden."

Yüzü gölgelendi. "Ne evlenmesi?" Onun bu ifadesiyle yorganı üzerimden itip ayaklandığımda odanın içinde volta atmaya başlamıştım. Biz dün evlenmemiş miydik? Yoksa bu gördüğüm bir rüya mıydı?

"Aile cüzdanı," dedim aklıma gelen fikirle. "Dün ceketinin cebindeydi." Gözlerim odayı taradığında dün sandalyeye astığım ceketine doğru yürüyüp iç ceplerini kontrol etmeye başladım. Cüzdan yoktu. Dudak bükerek, "Rüya mıydı yani?" diye fısıldadım. Rüya olduğu düşüncesi, içimi bin parçaya ayırmış, dizlerimin titremesine sebep olmuştu. Oysa Mihrinaz Hancıoğlu olmak hayallerimin dahi ötesinde bir duyguydu.

"Geri zekâlı," deyip gülerek sol elimi kavradı ve havaya kaldırdı. "Yüzüğün aklına gelmedi mi?" Ağzım şaşkınlıkla açıldığında parmağımdaki yüzüğe bakmış, derin nefes vermiştim.

"Hayvan herif!" dedim omzuna vurarak. "Çok korktum!"

"Taşın altında kalırım, benimle geçilen dalganın altında kalmam!"

Yüzümü buruşturup elimi elinden çektim ve sinirle banyoya girip kapıyı kapattım. Banyoda tüm öfkemi dişlerimden çıkarmıştım. Kanatana kadar defalarca dişlerimi fırçaladım, yüzüme soğuk su çarp-

tım. O sırada banyonun kapısını çalmıştı ama bunu umursamadan işime devam etmiştim. Banyoda dün bıraktığım ahşap tarağı alıp kıvırcık saçlarıma çok daldırmadan üstten taradım ve sıkı bir topuz yaptım. Topuz yaptığımda kısık olan gözlerim hafiften yukarı çıkmış, kaşlarım daha biçimli görünmüştü.

Kendini belli eden çillerime dokunarak aynada kendime baktığım sırada, "Mihrinaz!" dedi kapının dışındaki ses. "Küstün mü?"

"Küstüm!"

"Kocaya küsülmez!"

Banyonun kilidini açıp kolu aşağı indirdim ve kapıyı ona doğru ittim. Altına siyah kot pantolon geçirmişti ama üzeri hâlâ çıplaktı. Bu hâlde neden dolaşıyordu? Maksadı beni etkilemek falan mıydı? "Neden giyinmiyorsun sen?"

"Giyinemedim ya," dedi sırıtarak. "Yardımcı mı olsan?"

"Kölen miyim ben senin, Zamir?"

"Teessüf ederim," dedi kaşlarını indirirken. Bavulundan aldığı gri, boğazlı kazağını alıp kafasından geçirirken kollarını kaldırmasıyla yine pazuları gerilmiş, belirginleşmişti. O üzerini giyinirken ben de bavulumdan kıyafetlerimi çıkarıyordum. Gül ve Nart'la vakit geçirdikten sonra annesini ziyaret edecektik. Bir de ona alyans almak için dolaşmamız gerekebilirdi. Ama buradan mı yoksa İskenderun'dan mı alacağımızı bilmiyordum. İskenderun'da bildiğim mücevherciler vardı, oradan almak daha iyi olabilirdi.

Bavuldan temiz iç çamaşırları ve kıyafetler alıp banyoya geçeceğim sırada, "Sen giyin," dedi. "Ben Nart'ı uyandırayım."

Gideceği sırada kolundan tutarak onu durdurdum. "Gidemezsin! Onlar yeni evli. Rahatsız etme şimdi."

Dudakları şeytani bir tavırla kıvrıldı. "Biz de yeni evliyiz." Bir anda üzerime doğru geldiğinde geriye gitmeye başladım. Fazla gitmiş olmalıyım ki sırtım duvara çarpmış, durmak zorunda kalmıştım. Ko-

lumdan tuttuğunda elimdeki kıyafetler yere düşmüştü. "Yeni evliler neden rahatsız edilmezmiş?"

Kesilen nefesim eşliğinde, "Yorgun oldukları için," diyebildim.

Dudakları daha çok kıvrıldı. "Neden yorgun olurlar?"

"Zamir!" diyerek onu karnından itmeye çalıştım. "Çekilsene üzerimden." Dediğimin aksini yaparak ellerini sırtıma getirerek beni kendisine doğru çektiğinde huylanarak kıkırdadım. "Serseri!"

Diş macunu kokan nefesi boynuma değerken hiç beklemediğim anda omzumun üzerine dudaklarını bastırdı. Tenimdeki alevler büyüdüğünde tüm bedenimin yandığını sanmıştım. Alnını omzumun üzerine yasladığında verdiği nefesler pijama üstümün içerisine doğru süzülüyordu.

Kalbim onun göğsüne çarpmak ister gibi çırpınmaya devam etti. Kafese hapsedilmiş bir kuş gibi kanat çırpan kalbimin gökyüzü sandığı, şüphesiz onun ta kendisiydi. *Kalbimin gökyüzü olan adam... İçimdeki fırtınaların tek sebebisin ama bundan haberin yok.*

Avucunu kalbimin üzerine bastırdığında, "En sevdiğim ses," demişti boğuk çıkan tonla. "İçinden söylediğin tüm cümleleri haykırıyor sanki."

Yutkundum. "İçimden konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Bilirim ben," dedi kendinden emin tavırla. "Duyuyorumdur belki de hepsini." Cümleleri ruhuma dokunup tüm kalbime sarıldı. İçime benzersiz bir sıcaklık dolduğunda o an bir daha üşümeyeceğimi düşünmüştüm.

Kalbim dokunuşuyla daha gürültülü çarptığında, "Ben giyineyim," diyerek çekilmeye çalıştım. Gerginliğimi fark ettiğinde başını omzumdan çekmiş, sırtımdaki ellerini çözmüştü.

"Kaç bakalım," dedi kara gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Kapıda bekliyorum. Bavullar kalsın şimdilik." Odadan çıktığında rahat bir nefes vermiş, hızlıca soyunmuştum. Demin yere düşen kıyafetlerimi toplayıp giyinirken topuzumun bozulmamasına dikkat etme-

ye çalışıyordum. Parmağımdaki yüzük kazağıma takıldığında büyük uğraşlar vermiş, en sonunda kolumu dışarıya çıkarabilmiştim. Siyah, ince kabanımı omuzlarıma atarak cüzdanımı büyük cebime koyup dünden beri kapattığım telefonuma göz ucuyla baktım. Onu yanıma almak gibi bir niyetim yoktu. İskenderun'a gittiğimizde zaten dedemle karşı karşıya gelecektim. Bunu telefonda yapmak, sadece moralimi bozacaktı.

Odadan kartı alarak çıktığımda Zamir'in beni beklediğini fark edip gülümsedim. "Nart'ın kapısına dayanmamışsın."

Bana göz kırptı. "Sözünü dinledim."

"Aferin." Elimi tutup sıktığında dişlerimi ona göstererek dalga geçer gibi güldüm ve peşinden ilerlemeye başladım. Asansörün düğmesine basıp beklediğimiz sırada Defne ile Yusuf odalarından çıkıp bize doğru gelmeye başlamıştı.

"Günaydın!" Yusuf'un enerjik sesi kulağıma dolduğunda ona aynı şekilde karşılık vermiştim.

Defne beni süzdü. "Magazini salladın yine. Okudun mu haberleri?"

Başımı iki yana salladım. "Okuma fırsatım olmadı. Ne yazmışlar?"

"Hamile olup olmadığın ve dedenin sana neden soyadınıza yakışan bir düğün yapmadığı büyük bir tartışma konusu." Onun rahatça dile getirdiği cümleler kaşlarımın çatılmasına sebep olduğunda asansörün sesi duyulmuş, kapıları açılmıştı. Zamir duraksadığımı fark ederek beni asansöre doğru çekiştirdiğinde elimi bırakıp destek verircesine omzumu sıvazlamıştı. İnsanlar neden başkalarının hayatı hakkında bu kadar fikir üretmek zorundaydı? Benim aylarca neler yaşadığımı kimse bilmiyordu ama herkes evliliğimin üzerine tuhaf senaryolar kurabiliyordu.

Evlenmek için düğün şart mıydı? Eğer başka bir şekilde evlenseydim büyük ihtimalle düğünüm yazın İskenderun'da, deniz kıyısında yapılırdı. Gemide ya da sahilde de olabilirdi. Dedem, beş yüz kişilik

bir liste hazırlardı. Hiç tanımadığım, tanıyıp sevmediğim bir sürü insan katılırdı. Hepsi bana sahte iyi dileklerini sunardı. Oysa dün serada kıydığımız nikâh benim için daha özeldi. Plansızdı, sürprizdi ama güzeldi işte. Eşsizdi, Zamir gibi...

Zamir'in sıcak avucunun tekrar omzuma sürtündüğünü hissettiğimde, "İyiyim," diye fısıldadım. "Endişe etme."

"Hava alalım mı?"

Sıkıntıyla iç çekerek, "Açlıktan ölmek üzereyim," dedim. "Önce kahvaltı edebilir miyiz?" En son dün akşam düğünde bir şeyler yemiştim.

Her iki gözünü yumup açtı. "Olur." Otelin restoran bölümüne geçtiğimizde Zamir, oturmam için baskı yapmış ve kendisi kahvaltı için bir şeyler alıp döneceğini belirtmişti. Dediğini yaparak büyük masada oturduğumda on dakika kadar sonra elinde tuttuğu tepsiyi önüme bıraktı.

Dopdolu olan tepsiye bakarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Başımdan öperek kendi tepsisini de almak için gittiğinde kahvaltıya başlamak için onu beklemiştim. Yanıma gelip oturduğunda Defne ile Yusuf da karşımıza geçmişti. Portakal suyumdan içerek omletimi kesmeye başladığımda, "Diğerleri yok mu?" diye sordum merakla.

Defne, "Geldiler," dediğinde göz ucuyla arkaya bakmıştım. Gül ve Nart haricinde herkes gelmişti. Dün gece Zamir'i odaya taşımama yardımcı olan Erkan bize selam vererek açık büfeye ilerlediğinde sevgilisi Şeyma, Defne'nin yanına oturmuştu.

Başımı eğerek omletin böldüğüm parçalarını yemeye başladım. "Ekmek de at ağzına." Zamir'in kurduğu cümleyle ona baktığımda tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu yeni anlamıştım.

Hiçbir şey söylemeden ekmeği parçalayıp ağzıma attığımda gülümsemiş, kendi tabağına dönmüştü. Sakin bir şekilde kahvaltı ettiğimiz sırada, "Oha!" dedi Defne elindeki telefona bakarak. "Şimdi de Zamir'in haberleri yapılıyor. Babasının kim olduğunu bulmuşlar hemen."

Zamir çayından bir yudum alarak, "Beklediğim bir gelişmeydi," demişti lakayıt tonla.

Gül ile Nart'ın gelip bize katılmaları ile konu dağılmıştı. İkisinin de yüzünde güller açıyordu. Nart, Zamir'e bakarak, "Ne haber?" diye sorup sırıttı. Anlaşılan Zamir'le uğraşacaktı.

Zamir kaşlarını çattı. "Bu neden pişmiş kelle gibi sırıtıyor?"

Yusuf, "Dün sızmamış," diye açıkladı. "İkimizin aksine." Gülmemek adına dudaklarımı ısırdım.

Nart'ın yüzündeki gülümseme büyüdü. "Kaldıramıyorsunuz iki kadeh içkiyi," dedi her ikisiyle dalga geçerek.

"Kaşınıyor ya," diye mırıldandı Zamir omletini öfkeyle parçalarken. "Yenge, kocanı fena benzetirim. Uğraşmasın benimle."

Gül onu dirseğiyle dürttü. "Nart!"

"Bir şey demedim, güzelliğim," diye cevap verdi Gül'e. Göz ucuyla bana bakıp sırıttığında dayanamayıp ben de gülmüştüm. Onların bu atışmalarını gece gündüz izleyebilirdim sanırım.

Erkan bir anda, "Makarna yok mu?" diyerek ayaklandı. "Ellerim titriyor! Kızılım, ne olur makarna bul bana." Erkan tüm restorana yayılan sesiyle ayaklanıp etrafta dolaşmaya başladığında Şeyma, onu kolundan tutup mutfağa doğru götürmüştü. Gül, bana Erkan'ın tam bir makarna aşığı olduğunu, onu yemediği günlerde kriz geçirebileceğini söylemişti. Tuhaftı.

Zamir kulağıma doğru, "Vedalaşmamız gerekiyor," diye fısıldadı. "Annemi ziyaret etme fikrin hâlâ geçerliyse tabii."

"Geçerli," dedim tereddüt etmeden. Başını sallayarak ayaklandığında ona eşlik ettim. Gül ve Nart anında gideceğimizi anlamış, ayağa kalkmışlardı. Önce Gül beni kollarına almıştı. Ellerimi sırtında gezdirerek ona sıkıca sarıldıktan sonra kendimi bir anda Nart'ın kollarında bulmuştum. Bana bir telefonla yardımcı olan, Zamir'i bulmamı sağlayan Nart'ın yaptığı iyiliği anımsadığımda ona daha sıkı sarılmıştım. Yeni tanışmış olmamıza rağmen Yusuf, Defne, Şeyma ve

Erkan ile de sarılarak vedalaşmıştık. Hepsi oldukça samimi ve cana yakındı. Bu yüzden yanlarından ayrıldığımızda içim tuhaf bir şekilde burkulmuştu.

Zamir'le beraber eşyalarımızı toparladıktan sonra lobiye indiğimizde bir adam yaklaşıp bizi gideceğimiz yere götüreceğini belirtmişti. Nart'ın jesti olmalıydı bu. Zamir adamı onayladığında döner kapıdan dışarı çıkmış, bavulları arabaya yerleştirmiştik. Arabanın arka koltuğuna geçip yan yana oturduğumuzda Zamir adama adresi belirtmiş, ardından başımı omzuna yaslamam için bana yaklaşmıştı.

Başımı omzuna yasladım ve Ankara'nın düne nazaran daha kasvetli olan havasını inceledim. Mart ayıydı ama hava burada hâlâ soğukluğunu koruyordu.

Yanağımı kedi gibi omzuna sürtüp, "Sence annen haberleri görmüş müdür?" diye sordum kısık sesle.

"Gazeteleri okur sadece," dedi nötr bir ses tonuyla. "İnternetten anlamaz. Görmemiştir."

Ankara'nın görkemli binalarının olduğu caddeleri geçtikten sonra araba bir sitenin önünde durdu. Güvenlik görevlisi içeriyi kontrol ederken Zamir'i görüp asker selamı vermişti. Zamir de aynı şekilde ona karşılık verdiğinde boğazım düğümlenmişti. Burada herkes onu tanıyordu, saygı duyuyordu.

Şehit ailelerine ait olan siteye girdikten sonra yüzümdeki ifade gölgelenmişti. Arabadan indiğimizde Zamir'in de aynı şekilde olduğunu, omuzlarının çöktüğünü hissetmiştim. Elimi avucunun içine doğru kaydırdığımda tek maksadım onun yanında olduğumu belli etmekti. Ondan hiçbir karşılık beklemiyordum. Fakat elimi sıkarak bana karşılık vermiş, önden ilerlemeye başlamıştı.

Apartmanın girişine geldiğimizde cebinden kartını çıkarıp kapıya okuttu. Onunla beraber içeriye girdiğimizde asansörü çağırmadan merdivene yönelmiştik. Adım attığım her basamakta nefesim sıkışıyor, kalbim tuhaf bir duyguyla kasılıyordu.

Kapının önünde durduğumuzda, "Sen çal kapıyı," diyerek elimi bırakmıştı bir anda. "Siz içeriye girdikten sonra kapıyı kilitlemezse ben de gelirim. Tamam mı?"

Başımı salladığımda son kez gözlerime bakıp yukarıya doğru çıktı ve kendisini gizledi. Ağır ağır elimin girriği zile basmıştım ve o an kulağıma hoş melodi dolmuştu. Kapı saniyeler sonra açıldığında karşımda Emel Hancıoğlu'nun ta kendisi vardı. Yüzü haberlerde gördüğüm gibi değildi. O zaman kameralara gülümseyen Emel Hanım, şimdi daha yaşlı ve mutsuz görünüyordu.

Boğazımı temizledim. "Merhaba."

İfadesizliğini sürdürdü. "Merhaba?"

"Ben Mihrinaz," diyerek ona elimi uzattım. "Oğlunuzun bir arkadaşıyım."

Yüzündeki tüm bulutlar bir anda kayboldu. "Oğlum iyi mi? Onu uzun zamandır görmüyorum." Oysa Zamir defalarca annesini ziyaret etmişti. Fakat Emel Hanım onu kocasına benzetmiş, sonra da halüsinasyon gördüğünü sanıp kriz geçirmişti.

"İyi," dedim yatıştırıcı sesle. "Size haber vermem için gönderdi beni. Görevde şu an."

"O asker mi?"

"Pek sayılmaz."

Kapıyı tamamen açıp geri çekildi. "İçeri geçmez misin, kızım?" Kızım... Bu hitabı ondan duymak boğazımdaki yumruyu büyüttüğünde başımı sallayarak içeri geçmiştim. Onun ayağında terlik olduğunu fark ettiğimde ayağımdaki spor ayakkabıları çıkarıp pembe terliklerden birini almıştım. Beraber salona girdiğimizde gözüme ilk çarpan duvarda asılı olan bayraktı. Kan kırmızısı renginde asaletini konuşturan bayrağın altında Bilal Hancıoğlu'nun kocaman fotoğrafı vardı.

"O benim eşim," dedi Emel Hanım. "Şehit oldu. Ama ölmedi. Beni ziyaret ediyor bazen."

Titreyen sesle, "Nasıl?" diye sorabildim.

"Şehitler ölmez," dedi dimdik duruşuyla. "Kocam ölmedi. Gömüldü ama ölmedi. Beni onunla sevgili olduğumuz zamanlardaki hâliyle ziyaret ediyor."

Dudaklarımı ıslatarak, "Anlıyorum," diyebildim. "Peki, ya Zamir?"

Gerilen yüzünü, ışıklarının çoktan söndüğü fersiz gri gözlerini izlediğim sırada, "Asker değilse bile eminim babası gibi vatanına hizmet ediyordur," demişti. Sesindeki hayranlık tüm ruhumu sarmaladığında Zamir'in içeri girdiğini hissetmiştim. "Onunla hep gurur duyacağım." Kaşlarını çattı. "Sanırım geçen gelmişti," diye konuştu sessiz tonla. Kaşları çatılırken zihnindeki tüm düşünceler çelişiyor olmalıydı. "Bilal miydi yoksa Zamir mi, bilmiyorum."

Onu daha fazla üzmemek adına, "Sorun değil," dedim hemen.

"Sana çay getireyim mi, kızım?"

"Olur," dedim heyecanlanarak. Mutfağa gittiği takdirde Zamir'in yanına gidebilirdim.

Emel Hanım ayaklanarak mutfağa doğru ilerlediğinde ben de çaktırmadan peşinden gitmiş, koridorda duraksamıştım. Gözlerim oda kapılarında gezinmeye başladı. En sonunda camında içeri girmenin yasak olduğuna dair işaret olan kapıya gözlerim iliştiğinde ona ait olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Adımlarım beni odaya doğru götürdüğünde mutfağa göz ucuyla bakmıştım. Emel Hanım çay demliyordu ve dikkati oldukça dağınıktı.

Odanın aralık olan kapısından bir ayaz gibi gizlice süzüldüğümde yatağında oturup kitaplığına bakan, dakikalar öncesine nazaran perişan ruh hâline bürünmüş Zamir'le karşı karşıya gelmiştim. İçeri girdiğimde tepki vermemiş, gözlerini diktiği kitaplığından ayırmamıştı.

Duvarları beyaz, mobilyaları kahverengiydi. Sadece yatağı düzenliydi. Onun haricinde odasının her tarafında bulunan kitaplar burayı karmakarışık bir hâle getiriyordu.

Yanına gidip yere oturduğumda ellerimi dizlerinin üzerine yaslamıştım. Bunu her defasında o yapardı. Önümde çöker, ellerimi sıkıca tutup beni teselli ederdi. Şimdi ise sıra bana gelmişti. Yatağın iki tarafına rastgele bıraktığı ellerini kavrayıp sıktım. "Sevgilim?" Ona seslenmemle irkildiğinde kalbimden akan tatlı his eşliğinde, "Odan çok güzel," dedim. Yüzüme hakiki bir gülümseme yerleştirirken tek maksadım onun ruh hâlini düzeltmekti.

"Binlerce hayat var odamda," dedi kısık sesle. Gözleri etrafta gezindi. Büyük duvarı kaplayan kitaplığında, kitaplığa sığmayıp pencerenin önüne ve yatağın kenarına dizdiği kitaplarında binlerce hayat olduğunu yeni anlamış gibiydi.

"Evet," diye onayladım onu. "Odan çok güzel. Seni kıskandım. Kitaplarını çalabilir miyim?"

Burnundan sesli nefes vererek güldü. "Hırsızlık için mi girdin evime?"

"Tabii," dedim dalgaya alarak. "Sen ne için geldiğimi sanmıştın?"

Burnumu sıktığında elini indirmesine izin vermeden tutup dudaklarıma götürdüm ve avucunu öptüm. Ardından dudaklarımı nabzına bastırdığımda Zamir'in havaya karışan şaşkınlığını solumuştum. "Seni bu hâlde görmek çok tuhaf. Rolleri değiştirmişiz gibi hissediyorum. Güçlü duruşuna alıştırmışsın beni."

Bu sefer yorgun sesle, "Kendimi en son zaman güçlü hissettiğimi bilmiyorum," demişti.

Elini sıktım iyi bir şey söylemek adına. "Sen hep güçlüydün. Hiç belli etmedim belki ama hep sana hayran oldum."

Kaşları havalandı. "Hım?"

Başımı salladım yavaşça. "Annene görünmeyecek misin?"

"Bilmem."

"Bana çay demliyor şu an."

"Yavaş hareket eden biri," demişti Zamir tuhaf bir tınıyla. "Her sabah babam işe, ben de okula gecikirdik çünkü kahvaltımızı bir tür-

lü hazırlayamazdı. Babam yardım etmek istediğinde de asla kabul etmezdi. Mutfağını kimseyle paylaşamaz."

Dudaklarımı ıslatarak, "Almak istediğin bir eşyan var mı?" diye sordum merakla. Kafasını sallayarak ellerimi yatağın üzerine bıraktığında ayaklanacağını anlayıp geri çekildim. Zamir ağır adımlarla kütüphanesinin önüne geldiğinde gözleri rafların arasında gezinmeye başlamış, en sonunda ince bir kitabı çekerek almıştı.

İsmini okumam için bana çevirdiğinde bunun benim rafımda duran *İnsan Ne İle Yaşar?* kitabı olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Kapağı açarak içerisinden yıpranmış bir fotoğrafı alıp bana uzattığında o an kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibiydi.

Fotoğraftaki kız, Zamir'in daha yedi yaşındayken kalbini titreten küçük Mihrinaz'dan başkası değildi.

Kameraya kendimden emin bir şekilde, gözlüklerle poz verdiğimde beş yaşımdaydım. Fotoğrafımın kenarları yılların ağırlığıyla ezilmişti âdeta.

"Bu en sevdiğin kitap mı?"

"Kitap da en sevdiğim, fotoğraftaki de."

Yutkunamadım. "Ben," dedim nefes nefese. "Annene bir bakayım. Çay demlenmiştir."

Ayaklandığım sırada, "Kaç tabii," demişti gülerek. "Yeni gelin!"

Ona dönüp yatağında düzenli bir şekilde dizilmiş yastıklarından alıp fırlatmak istedim ama sonra bu fikrimden hemen vazgeçip kapıya doğru koştum. Başımı dışarıya doğru uzattığımda Emel Hanım'ın bardakları çıkardığını, sonrasında sırtını bana doğru çevirdiğini fark etmiştim. Fırsatı anında değerlendirerek salona geçtim.

Birkaç dakika sonra Emel Hanım elindeki tepsiyle beraber salona döndüğünde bana çayımı uzatmıştı. İki şeker alarak bardağın içine atıp karıştırmaya başladığımda, "Saçların çok güzelmiş," demişti pürüzsüz sesle. "Küçükken kıvırcık saçlarımın olmasını isterdim."

Kumral, düz saçlarına bakarak, "Bence düz ve kumral saç size çok yakışıyor," dedim.

"Eşim ilk saçlarımın rengine âşık olmuş," dedi dolan gözleriyle. "Sonra ona doğru döndüğümde gözlerimiz kesişmiş. Ve ikinci kez vurulmuş." Yutkunup başını eğdi. "Hiçbir kurşunun bakışlarım kadar onu acıtmadığını söylerdi. Çok sohbet ederdik biz. O gittiğinden beri ben kimseyle konuşamadım." Gözünden akan yaşı parmağı ile sildi. "Oğlum da gitti."

Seğiren dudaklarımı birbirine bastırarak, "Gitmemiştir belki de," dedim. Sesimin titremesine hiçbir şekilde engel olamamıştım. "Onu kocanızla karıştırıyor olabilir misiniz?"

Sorum onu bozguna uğratmış, gözlerimizin çakışmasına sebebiyet vermişti. "Ben bilemiyorum."

"Zamir sizi çok özledi," dedim hemen. "Fakat babasına olan benzerliğinden dolayı yanınıza gelmeye çekiniyor. Emel Hanım, bu konuda hiç destek aldınız mı?"

"Destek mi?" diye sordu. "Kocam beni ziyarete geliyor! Doktora gidersem bana saçma sapan ilaçlar yazar ve o yok olur!" Bu dedikleri bir yerden tanıdık gelmişti. Turan'ın beni psikoloğa götürmesini istemediğim zamanlar Zamir'le buluştuğum rüyaların sona ereceğini düşünmüştüm. Şimdi de Emel Hanım, halüsinasyonlarının ve Zamir'i Bilal Bey olarak görmesinin yok olmaması adına destek almayı kabul etmiyordu.

Sinirlenip aniden ayağa fırladığında beni kovacağını düşünmüştüm. Fakat derin nefes alıp, "Yaprak sarma yapmıştım. Getireyim sana," demişti. Zamir'in en sevdiği, çok özlediği, bol etli ve annesinden başka kimsenin elinden yemeyi tercih etmediği sarmalardan bahsediyor olmalıydı.

Hiçbir şey söylemeden mutfağa geçtiğinde arkasından gitmiş, aceleyle tencerenin kapağını açmasını izlemiştim. Bir süre sonra ela harelerim gri buzdolabının üzerinde olan magnet ve fotoğraflara iliştiğinde adımlarım beni istemsizce oraya götürmüştü.

Buzdolabının üzerinde Zamir ve Ufuk'un parkta çekilen fotoğrafları vardı. Gözlerim bu fotoğrafla beraber dolduğunda zemin ayağımın altından kaymak üzereydi. Fotoğrafta kocaman kaydırağın

önündelerdi. Zamir, elini Ufuk'un omzuna atmış ve onun başını bir ağabey edasıyla göğsüne yaslamıştı. Ufuk kameraya şirince sırıtmış, ellerini montunun cebine tıkmıştı.

Biraz daha o fotoğrafa bakarsam fenalaşacağımı fark ettiğim için gözüm yukarıda Bilal Hancıoğlu ile yan yana duran Zamir'in görüntüsüne ilişti. İkiz gibi görünen baba-oğul fotoğrafının arka planında kocaman Türk bayrağı vardı. Bilal Bey askeri formasının içindeydi, Zamir ise baştan aşağı simsiyah giyinmişti. İkisi de kameralara nötr ifadeyle bakıyordu.

Ardından Zamir'in bebeklik fotoğrafını fark ettiğimde elim istemsizce ona doğru gitmişti. Yatakta uzanır vaziyette olan fotoğrafını almak, yanımda götürmek istedim ama üzerimdeki bakışlar yüzünden bu düşüncemden hemen uzaklaştım.

"Zamir'in neyisin sen?" Bu soruyu duyduğum sırada Emel Hanım bana yakınlaşmış, neredeyse burnumun dibine girmişti. Birkaç saniye sonra kendimi onun kollarında bulduğumda afallamıştım. "Sen..." Çatlayan ses tonu kulaklarıma dolduğunda neyi yanlış yaptığımı düşünüyordum. "Oğlum gibi kokuyorsun."

Gözlerim irice açılırken Zamir'in aralık kapıdan bizi izlediğini, dudaklarının buruk bir tebessümü konakladığını gördüm.

Emel Hanım onu fark etmeden beni daha sıkı sarmış, boynumu koklamaya başlamıştı. "Onu çok özledim. Neden hiç gelmiyor beni görmeye?"

Zamir'in odasından çıktığını gördüğümde dudaklarım büzülmüştü. Şu an annesinin karşısına çıkacak mıydı?

"Anne?"

Küçük, annesine muhtaç bir çocuğun ses tonunu taşıyan hitabı kulağıma dolduğunda Emel Hanım'ın kollarından çıktım ve onu çevirerek Zamir'i görmesini sağladım.

Zamir'in kara gözleri umutla parlıyor, annesinin vereceği komutla adımlamak için hevesle bekliyordu.

Emel Hanım'ın dilinden düşen, "Bilal," sözcüğü duyduğum son şeydi. Çünkü o başka bir şey söyleyemeden bayılmış, kollarımın arasına yığılmıştı.

Saçları kapkaranlık gökyüzünü anımsatan ama her okşadığımda yıldızlara dokunduğumu hissettiren bir adam vardı.

Parmaklarımı geceden daha koyu olan saçlarına daldırıp okşamaya devam ederken başı göğsümdeydi. Zihnindeki ağırlığı kalbimin içinde hissediyordum sanki. Düşünceli, üzgün ve biraz da buruktu. Annesi yine onu gördüğü an bayılmış, Zamir'i istemeden de olsa yaralamıştı.

"Sevgilim," dedim yine ona. Bu sözcüğün onu mutlu edeceğinden emindim. "O iyi. Sen de iyi ol."

İç çekti. "İyi olduğumu söylersem göğsünden başımı kaldırmam gerekir mi?"

Tebessüm ettim. Bundan mı korkuyordu? "Hayır. Dilediğin kadar bu şekilde oturabiliriz."

Zamir başını boynuma sürttü. "İyiyim. Ben alışkın sayılırım, Mihrinaz. O yüzden endişe etme."

Elini sıkarak, "Peki," diye fısıldadım. O sırada helikopteri kullanan On Sekiz'in bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Tüm bedenim sinirle gerildiğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Gözlerini saniyeler sonra üzerimden çektiğinde ifademi düzeltip Zamir'in saçlarını okşamaya devam etmiştim. Bu kadın tahammül sınırlarımı aşmak üzereydi. Neden gözlerini dikip bize bakıyordu? Zamir'den hoşlansa bile bunu gözleriyle belli etmesi hiç de doğru değildi.

"Annenden sarma çaldım."

Zamir'in başı ışık hızıyla göğsümden çekildiğinde irileşen kara gözleriyle bana bakmıştı. "Ne?"

"Senin sevdiğin bol etli yaprak sarmalardan çaldım."

"Hangi ara?" diye sordu. Sesindeki titrek tını sevincinin ispatı olmalıydı.

Yutkunup, "Sen ambulansı çağırdığın sırada dondurma kabı ilişti gözüme," dediğimde dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Sen," dedi şaşkınca. "Benim için dondurma kabında sarma mı getirdin?"

Başımı eğdim utançla. "Evet."

Bir anda hiç beklemediğim bir şey yaparak yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. Dudaklarının sıcaklığı yanağımla buluştuğu an kalbimin ritmi bozulmuş, nefeslerim kontrolümden çıkmıştı. "Teşekkür ederim. Şimdi yiyebilir miyim?"

Bavuluma tıkıştırdığım dondurma kabını almak için harekete geçtiğimde onun yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağımdan emindim. Geçirdiğimiz ayları benim mutluluğuma adayan bu adam için değmez miydi? Değerdi.

Aldığım kabı ona uzattığımda hemen kapağı kaldırmış, sarmalara hayranlıkla bakmıştı. Haklıydı çünkü bunlar bir sanat eseri gibiydi. Serçe parmak inceliğindeydi ve çok sıkıydı. Zamir elini uzatarak bir tanesini aldığında başımı çevirerek onu izlemek için rahat bir pozisyona geçtim.

Fakat ilk aldığı sarmayı bana uzatmıştı.

"Ben tokum," dedim hemen. "Midem de tuhaf. Sen ye."

Bana inanmasa da ısrarcı bakışlarım yüzünden ikinci kez teklif etmedi ve sarmayı ağzına attı. Eş zamanlı olarak gözleri kapandığında yüzü gökyüzü gibi parlamış, dudakları kıvrılmıştı. Ona çok yakın zamanda sarma yapma fikrini zihnimin duvarlarına kazıdım. Bana yardımcı olması için Rana teyze ya da Asiye abladan yardım almam gerekebilirdi.

Onları anımsadıktan hemen sonra nerede kalacağımı düşündüm. Dedemin tepkisini tahmin edemiyordum. Öte yandan artık Zamir'le evliydim ve normal olarak onunla kalmam gerekiyordu.

Zamir tüm sarmaları midesine indirdikten sonra moralini bozmamak adına ona hiçbir şey sormadım. Nerede kalacağımızı, Büşra ve Baran'ın şu an nerede olduğunu deli gibi merak ediyordum aslında.

Göğsüm bu düşüncelerle kasılırken gözlerim, elimdeki yüzüğe ilişmişti. Parlak yüzüğüm sayesinde derin nefes almış ve kendime gelmeye çalışmıştım. "Önce sana alyans alalım mı? Eğer takmak istiyorsan."

Zamir başını ağır ağır bana çevirdi. "Takmamak gibi bir lüksüm yok."

"Alyans, işine engel olmaz mı?"

"Zamir olmadığım zamanlarda çıkarmak zorunda kalabilirim," dedi kısık sesle. "Ama Zamir olduğumda takmak istiyorum." İşi yüzünden başka kimliklere büründüğünü tahmin etmiştim. Bu yüzden alyansı çıkarmasını sorun etmezdim.

Damarlarıma eşsiz bir heyecan sızdı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Peki o zaman."

"Kızım," diyerek elini enseme attı ve başımı kendine doğru çekti. "Seni yaprak arasına koyup sarma niyetine yerim. Öyle tatlı tatlı bakma bana." Kafamı ısıracağını anladığımda onu ittirmeye çalıştım.

"Ay!" diyerek ensemi elinden kurtardım ve kendimi geri çektim. "Deliye bak ya!"

Isıramadığı için elini uzatıp saçımı bozduğunda onu yeniden itmeye çalıştım ama bu defa beni tutup kendisine doğru çekmiş ve hareketlerimi durdurmuştu.

İskenderun'a varana kadar göğsüne uzandım.

Şehit Pamir caddesindeki kuyumcuları ellerimizde bavullarla dolaşırken parmaklarımızın kenetli olması kendime olan güvenimi geri getiriyor, içimdeki tüm korkulara galip geliyordu.

"Aslında bildiğim birkaç yer var ama dedemin tepkisini tahmin edemiyorum. Çoğu yere haber salmış olabilir."

"Sorun değil," dedi hemen. Caddenin ortasında, vitrinlerinde alınların parladığı rastgele bir kuyumcu seçip içeriye girmem için bana yol verdi.

Beraber kuyumcuya girdiğimiz an orta yaşlarındaki adam bana baktı. Seri şekilde gözlüğünü takıp tekrar bana baktığında, "Mihrinaz Akşahin?" diye sordu emin olmak isteyerek. "Siz misiniz?"

"Evet," dedim çekingen tonla. Zamir öksürdüğünde o an anlamıştım. Adam bana Akşahin diye hitap etmişti ve ben de alışık olduğum için hemen onu onaylamıştım.

Adamın şaşkınlığı büyürken, "Buyurun," demişti büyük bir coşkuyla. Bir anda pırlanta setleri çıkarmaya başladığında elimle onu durdurdum.

"Eşim için alyans alacaktık."

Adam magazin haberlerinden haberdar değildi. Büyüyen göz bebekleri eşliğinde başını salladığında bu sefer alyansların olduğu tarafa yönelmişti. Alyansları karşımıza çıkardığında Zamir arkamda sessizce duruyordu. Sanırım seçimi bana bıraktığını bu şekilde yansıtmaya çalışıyordu.

"Bunlar pırlanta," diyerek parmağını koyduğu tarafa baktığımda gözlerim kamaşmıştı. O an sol tarafta duran ikili alyansı seçmiştim. Kendime de alyans almaya karar verdiğimde, "Bunlar nasıl?" diye sordum Zamir'e.

"Taşlı olanı ben takmayacaksam harika."

Kuyumcu, "Taşlı olan Mihrinaz Hanım için," diyerek Zamir'i ciddiye aldığında gülmemek için kendimi zor tutmuştum. "İçine bir şey yazdırmak ister misiniz?"

"Onu ben sonra hallederim." Zamir'in cümlesiyle beraber ikili alyansı alıp adama uzattım. "Bunları alıyorum."

Zamir'in kaşları havalandı. "Alıyorsun?"

"Evet," dedim vurguyla. "Ben alacağım. Lütfen, karışma."

Düğünde Gül'ün çantasına bir zarf dolusu para attığını görmüştüm. Harcamaları son zamanlarda oldukça fazlaydı ve yüzüğün de fiyatının uçuk olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu yüzden alyansları ben alacaktım.

Cüzdanımdan limitsiz kartımı çıkarıp adama uzattığımda o da alyansların fiyatını hesaplamaya çalışıyordu. "15.909 TL."

Zamir, "Tüh ya," diyerek dalga geçti. "İndirim yapsanız olmaz mı? 15.000 olsa?"

Kuyumcu yine onu ciddiye aldı. "Olur tabii!"

Kartın şifresini girip onayladığımda önüme çıkan hata işareti duraksamama neden oldu. Bu, beklediğim bir şeydi ama bu kadar erken olacağını tahmin etmemiştim. Zamir kartımın iptal edildiğini anladığında anında elini cüzdanına atıp, "Ben öderim," demişti.

Elimle onu durdurdum ve kendim için açtırdığım diğer hesabın kartını çıkardım. Her ay hisselerden gelen gelirin bir kısmını bu hesaba yatırırdım. Ciddi sayılabilecek bir birikimim vardı ve bu karta dedemin müdahale etmesine imkân yoktu.

İkinci kartın şifresini girdiğimde bu sefer ödeme tamamlanmıştı. Sessiz bir şekilde alyansı alıp Zamir'in elini kavradığımda beni izlediğinin farkındaydım. Sanırım limitsiz kartımın iptal edilmesinin beni üzeceğini düşünüyordu ama üzmemişti. Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Alyansı Zamir'in parmağına geçirdiğimde o da aynı şekilde yüzüğümün olduğu parmağıma diğer alyansı geçirmişti. Yan yana ikisi oldukça güzel durmuştu ama büyük ihtimalle gündelik olarak alyans takmayı tercih edecektim çünkü diğer yüzüğü özel günlerde takmak istiyordum.

Kuyumcu, "Tebrik ederim," dediğinde ona teşekkür ederek oradan ayrılmıştık.

Zamir elimi tutarak sıktı. "Baran ve Büşra evden ayrılmış."

"Nereye gidecekler? Senin Antakya'daki evine mi?"

"İstihbarat, İskenderun'da bir ev temin etti."

Kaşlarım çatıldı. "Neden? Görevin mi var burada?"

"Sayılır," diye mırıldandı. Sesindeki tuhaf tını kalbimin teklemesine sebep olduğunda ihtimaller içinde gidip geliyordum.

Dudaklarımı ıslatarak, "Peşinde olduğun silah kaçakçılarını buldun mu?" diye sordum lakayıt bir tonla.

"Buldum ve hepsinin tutuklanmasını sağladım. Azmettiricilerinin ismini bekliyorum."

Yutkunamadım. "Önemli biri olmalı, değil mi?"

"Evet," dedi hiç bekletmeden. "Büyük ihtimalle öyle."

"Azmettiricilerini bulduğunda ne olacak?" *Kahretsin... Ellerim ve dizlerim neden titriyordu?*

Bu sefer oldukça sert sesle, "İhmali olan herkes ceza alacak," demişti. "Neden soruyorsun?"

Dudaklarım açıldı ama sonra hemen kapandı. Damarlarımda dolaşan korkuyu tetikleyen cümleleri o an dizlerimin üzerine düşmeme sebep olacak nitelikteydi. Avucundaki elimin terlediğini hissettiğimde ondan uzaklaşmak istemiştim ama bu, benden daha çok şüphe etmesine neden olabilirdi.

"Hiç," diyebildim içimde peyda olan karmaşık duygulara rağmen.

Taksiyi durdurduğunda bavullarımızı bagaja yerleştirerek araca binmiştik. Zamir adresi söylemeden önce, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu bana.

Gözlerine bakmaya çalıştım. Orada neden hiçbir ifade ya da samimiyet bulamamıştım? "Dedemle konuşmak istiyorum."

"Peki," diyerek şoföre adresi söyledi ve arkasına yaslandı.

Yol boyu sessizdi. Sessizliği iliklerimde dahi büyük dehşet çığlıklarına neden oluyordu. Belki de her şeyden haberdardı ve bana itiraf etmem için şans tanımıştı. Ama ben itinayla itiraf etmemiş, üstelik yalanlarıma Baran'ı da ortak etmiştim.

Yemini var, Mihrinaz. Bozmaz o yeminini...

Sanki onun sözcükleri benim ruhuma ayna tutuyordu. Kim olduğumu değil, yavaş yavaş nasıl bir canavara dönüştüğümü bana gösteriyordu. Günün birinde aynanın çatlayacağını, cümlelerinin kesici alet gibi beni kanatacağını anlamam uzun sürmemişti. Zamir, zamanı geldiğinde beni kanatacaktı. Sonra oluşan yaralarımı sarıp sarmayacağı ise muammaydı.

Zamir beni her hâlimle görmüştü. Korkarken, kaçarken, ağlarken, boğulurken, yalnızken... Bazı insanlar birini severdi, her durumda onu kabullenirdi. Bazıları ise sırf o tuhaf hâlleri yüzünden sevmeyi reddederdi. Zamir hem benim içimi okuyor hem de seviyordu. Ama onun alfabesini henüz çözemediği, içimde biriken bir sürü cümlem vardı. Bu cümleleri okuduğunda benim kitabımı yırtıp bir kenar atar mıydı? Bana, *bize* rağmen kıyar mıydı?

Bazen kendimi çok severdim, bazen de olduğum kişiye karşı büyük bir nefret duyardım. Koşullara yenilip hatalar yapmaya mecbur bırakıldığımda ve kendi vicdansızlığımla tanıştığım anların her birinde kendimden nefret etmişimdir. Nefretimin geçtiği anlar olmuştu, yalan değil. Fakat ona yalan söylediğim ya da ondan bildiklerimi sakladığım her an nefretim kine dönüşmüştü.

İnsanın öncelikleri, sevdiklerine karşı olan düşkünlüğü asla kurallara riayet etmez, mantığını dinlemezdi. Sanki sevdiklerimiz söz konusu olduğunda kalbimizin sesi her organımızı susturacak kadar yüksek bağırıyordu ve kulaklarımıza sadece onun çığlıkları doluyordu.

Bunun adı "zaaf" idi. Benim zaaflarım karşımdaki insanlara kendi avucumda uzattığım kurşunlardı. Bir gün o kurşunlarla vurulduğumda tetiği çeken el de benim elim olacaktı.

Yıllardır yaşadığım eve ulaştığımızda Zamir, şoförün beklemesini rica etmişti. Onunla beraber araçtan indiğimiz an kapının önünde duran Gökhan, İbrahim ve Arif'in bize tuhaf bakışlar attığını fark etmiştik. Normalde bize çoktan kapıyı açmaları gerekirdi.

Arif mahcup şekilde, "Ağabey," dedi Zamir'e. "İçeri girmeniz yasaklandı."

Gökhan'la gözlerimiz birleştiğinde başını diğer tarafa çevirmişti. "Mihrinaz Hanım, üzgünüm."

Sıkışan göğsümü derin nefeslerle doldurmaya çalışıp, "Dedemi çağırın," dedim oldukça kısık bir sesle.

İbrahim, anında harekete geçti; Gökhan, hâlâ bana bakamıyordu; Arif ise başını eğiyordu. Bir süre sonra dışarı çıkan dedem ellerini belinde kavuşturmuş, bana doğru gelmeye başlamıştı. Aramızdaki demir kapının önüne geldiğinde, "Ne vardı?" diye sordu duygusuz tonla.

Ela gözlerimiz kesiştiğinde sert ifadesinin yok olacağını sanmıştım ama yanılmıştım. "Bir halefim olması gerektiğini söylemiştin," dedim başımı Zamir'e doğru çevirip. Uzanıp elini kavradığımda dedemin gözleri birkaç saniyeliğine aşağı kaymıştı. "Zamir, eşim olarak bundan sonra benim yasal varisim."

Çenesi öfkeyle seğirdi. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Sesi tüm bahçe ve sokakta yankılandığında irkilmedim. Bana bağırması bile o an için önemsizdi. "Evet."

"Tıpkı baban gibi beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın!" Düşmek üzereydim fakat Zamir beni sıkıca tutmuştu. Babam gibi... Beni bir organ mafyası ile aynı kefeye mi koymuştu? "Bundan sonra benim halefim değilsin. Kendi hisselerinden de vazgeçeceksin. Benim yabancılara verecek tek kuruşum yok. Üstelik o, senin kardeşinin..."

Cümlesini bıçak gibi ses tonumla kestim. "Sakın! O cümleyi sakın tamamlama." Zamir'i suçlamasına izin vermediğimde kaybettiğim gücümü kazanmış gibiydim.

Dedemin gözlerindeki o kalın perdelerin açılır gibi olduğunu fark ettim. "Eğer boşanırsan seni kabul ederim. Her şeyi unuturum. Cihan'la da evlenmek zorunda değilsin."

Boşanmak mı? Sırf bu eve geri dönmek ve onun varisi olmak için boşanacağımı mı düşünüyordu? "Hayır."

"Hemen karar verme," dedi çenesini dikleştirerek. "Bu kapıdan bir Akşahin olarak girebilirsin sadece. Eşyalarını Gökhan sana getirir. Evimin önünden gidebilirsiniz."

Aniden gelen cesaretle, "Beni kendi evimden mi kovuyorsun?" diye sordum. "Bu evin tapusu benim üzerime. Unuttun mu?" Dedemin ela gözleri irileşti. Bunu söyleyeceğimi beklemiyormuş gibiydi. "İstediğim zaman buraya gelebilirim. Kim çıkacakmış karşıma?" Gözlerim Gökhan, İbrahim ve Arif'in üzerinde gezindi. "Bir daha önüme dikilecek olursanız polislerle gelirim. Eşyalarımı kendim alacağım. Birkaç güne uğrarım."

Arkama bir an olsun bakmadan Zamir'le beraber taksiye bindiğimizde söylediklerime inanamıyordum. Bu ev, dedemin Anneler Günü'nde verdiği bir hediyeydi ve on sekiz yaşımdan sonra tamamen bana ait olmuştu. Günün birinde bunu onun yüzüne tokat gibi çarpacağımı düşünmezdim ama koşullar bizi bu noktaya getirmişti.

Zamir şoföre adresi söylediği sırada, "Antakya'daki evi satışa çıkardım," demişti. "Kısa süre içinde İskenderun'da ev alacağım. Büşra ve Baran da bir süre için gideceğimiz evde kalır."

"Büşra ve Baran aynı evde yalnız kalırlar mı?" diye sordum merakla. "Hem doğumdan sonra tek başına bakabilecek mi bebeğe?"

Zamir başını geriye doğru yasladı. "Hep beraber mi yaşayalım diyorsun yani? Ben, sen istemezsin diye düşünmüştüm."

"İsterim," dedim içten bir şekilde. "Onları seviyorum."

Yanağımı sıktığında söylediklerimin onu memnun ettiğini anlamıştım. İçimden geldiği gibi davranıştım sadece. Büşra ve Baran'ı seviyordum. En zor zamanlarımda yanımda olmuşlardı. Büşra, benimle büyük sırrını paylaşmış; Baran ise benim ihanetime ortak olmuştu. İkisinin de yeri çok başkaydı.

Taksi dakikalar sonra müstakil, küçük bir evin önünde durduğunda inip etrafı inceledim. İskenderun'u iyi tanırdım fakat burası oldukça ıssız görünüyordu. Tek katlı, müstakil evin bahçesi oldukça büyüktü. Zamir, ikimizin de bavullarını alıp ücreti ödedikten sonra

önden ilerlemeye başlamıştı. Onu takip ederek açık olan kapıdan içeri girdiğimde bahçede beni Büşra ile Suzi karşılamıştı.

Suzi, Zamir'i fark ederek bize doğru gelmeye başladığında Büşra da onun arkasından adımlamıştı. Zamir Suzi'ye, ben ise Büşra'ya sarılmıştım. Büşra, "Hoş geldiniz!" demişti her zamanki sevecenliğiyle.

Zamir Suzi'yi bana vererek Büşra'ya ağabey edasıyla sarılıp, "Hoş bulduk. Baran nerede?" diye sordu.

Büşra'nın kaşları havalandı. "Kendisini odaya kilitledi. Mihrinaz'a küstü."

"Hayda!"

Zamir'e döndüm. "Sen bavulları odamıza götürür müsün?"

"Odamız?"

"Yani şey," dedim başımı eğerek. "Aynı odada kalmayacak mıyız?"

Büşra, "Odanız hazır!" diye heyecanla konuştu. "Ev zaten tertemizdi. Her şey de varmış. Bir tek market alışverişi gerekli."

Zamir'e bakmadan koşar adım eve girdiğimde, "Baran!" diye seslenmiştim. Tek tek odalara bakmış, en sonunda kilitli olan odayı bulmuştum. Kapıya yavaşça vurdum. "Çilek reçelim?"

"Kızgınım sana, Nazç- yani Naz Hanım." Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. "Benimle Zamir'in telefonundan mesajlaştın, dalga geçtin. Üstelik o sana evlilik teklif ettiğinde arayıp bana sorman gerekiyordu."

Bir anda beliren Zamir kapıya vurdu sertçe. "Lan biliyordun evlenme teklif edeceğimi!"

Baran da kapıya sert bir darbe indirdi. "Ama Naz'ın bana danışmadan kabul edeceğini bilmiyordum! Ani oldu. Çok kırıldım."

Zamir eğilerek ayaklarına dolanan Suzi'yi kucakladı ve onu başından öperek sevmeye başladı. O sırada gelen Büşra, "İsteme töreni yapabiliriz!" diye fikir sundu.

"Nikâhı çoktan kıydım ben. Ne istemesi?"

Baran bir anda kapıyı açtı. "Yapalım!"

Sonuç olarak Zamir ve ben onların elinde oyuncak olmuştuk. Baran salondaki büyük kanepede aile babası gibi oturmuş, Büşra kahveleri yapıp onun yanına geçmişti. Zamir ise sandalyede oturmuş, etrafa bakıyordu.

Kahveleri alıp servis etmek için salona girdiğimde Zamir hâlâ yerindeydi. Baran dik dik ona bakıyor, Büşra ise gelinin annesi gibi utangaç bakışlarla Zamir'i süzüyordu.

Bunlar kafayı yemişti.

Kahveyi Baran'a servis ettiğim sırada tüm ciddiyeti ile, "Ellerine sağlık, kızım," dedi. Sesini kalınlaştırmış, kaşlarını çatmıştı. Kendisini gerçekten de kız babası kalıbına sokmuştu.

Büşra kahve içemeyeceği için ona çay yapmıştık. Bana tuhaf bir ciddiyetle gülümsediğinde ona gözlerimi devirip Zamir'e doğru döndüm.

Zamir kahveye endişeyle baktı. "İçine ne kattın?"

Ona göz kırptım. "Şeker kattım."

"Adamın dibisin," dedi sırıtarak. Sandalye çekerek yanına oturduğumda, "Sebebi ziyaretimiz malum," dedi hemen. "Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızınız Mihrinaz'ı kendime istiyorum."

Baran bu hızdan memnun değildi. Kaşlarını daha da çatıp, "Evladım," dedi. "Ne işle meşgulsün sen?"

"Ticaret."

Baran üsteledi. "Ne ticareti?"

Zamir dişlerinin arasında, "Orası biraz gizli," demişti.

Büşra evhamla, "Nasıl gizli?" diye sordu. "Kızımızı yoldan geçene verecek hâlimiz yok ya! İşini bilmemiz gerek."

Zamir'in sesli nefes verdiğini işittim. "İstihbaratçıyım ben."

Baran alayla, "Bilgi ticareti yapıyorsun yani?" diye sorduğunda kahvesini Büşra'ya uzatmıştı. "CIA, FBI ise olmaz bu iş. Kızımızı yurt dışına göndermeyiz. Dizimizin dibinde olacaksınız!"

Konuya dâhil oldum. "Burada çalışıyor!"

"Kızım, sen dur bakalım!" diye uyardı beni kendini role kaptıran Baran. "Büyüklerin konuşsun."

"Hep beraber burada yaşarız," dedi Zamir bu tiyatroyu bitirmek adına.

Baran omuzlarını dikleştirdi. "İç güveyi olacaksın yani?"

O an Zamir kahvesini masaya bırakıp ayaklanmış, Baran'ın üzerine yürümüştü. "Lan sensin iç güveyi!" Tuttuğum kahkahamı serbest bıraktığımda Büşra da bana katılmıştı. Tüm evi inleten kahkahalarımız eşliğinde Zamir, Baran'ın yakasına yapışmış ve onu silkelemeye başlamıştı.

Baran, "Gençler madem birbirilerini görüp beğenmişler!" diye haykırdı. "Bize de onay vermek düşer. Oldu bu iş! Bırak beni, Zamir!"

Zamir Baran'ı kanepeye doğru fırlattığında Suzi yerden kanepeye zıplamış, Baran'ı koklayıp yalamaya başlamıştı. Bu daha çok gülmeme sebep olduğunda Zamir bana döndü. "Çok mu komik?"

"E-vet," dedim zorlukla.

Hepimiz aynı anda kahkaha patlattığımızda, "Mihrinaz!" demişti Zamir. "Sinirleniyorum."

"Ne yaparsın?" dedim ayaklanıp koşarak. "Isırır mısın yoksa? Yabani misin sen?" Peşimden gelmeye başladığında koridoru koşup rastgele bir odaya girdim. "Gelme!"

Odaya girdiğinde korkuyla duvara sinmiş, ellerimi yüzüme siper etmiştim. Adımlarının sesi her defasında kulağıma doluyor, kalbimin büyük tekmeler atmasına sebep oluyordu. En sonunda karşımda durduğunu hissettim. Parmak boğumlarıma çarpan sıcak nefesiyle irkildiğimde elimi yüzümden çekmemiştim.

"Eğlendin mi?"

"Çok," dedim boğuk çıkan sesimi bulduğumda.

"Ben de eğleneyim mi?"

Başımı iki yana salladım şiddetle. "Hayır."

Her iki elini sırtımda hissettiğimde kalbim göğsümde patlamak üzereydi. Beni kendisine doğru çektiğinde korkuyla yapacağı şeyi bekledim. Büyük ihtimalle yine köprücük kemiğimi ısırırdı. Ya da kafamı. Fakat beklediğim zaman dilimi içerisinde ikisini de yapmamıştı.

Parmak boğumlarımdan öptü. Ellerimi indirdiğimde şaşkınlıktan gözlerim belermişti. Yüz ifademe bakarak sırıttı ve burnumdan öptü. "Ya aniden öpmesene!"

"Haber mi vereyim?" Dudak büktüm. "Seni öpeceğim şimdi. Haberin olsun, sevgilim."

Gözlerim yuvasından çıkarken yanağıma bir öpücük bırakmıştı. "Sevgilim mi dedin sen?"

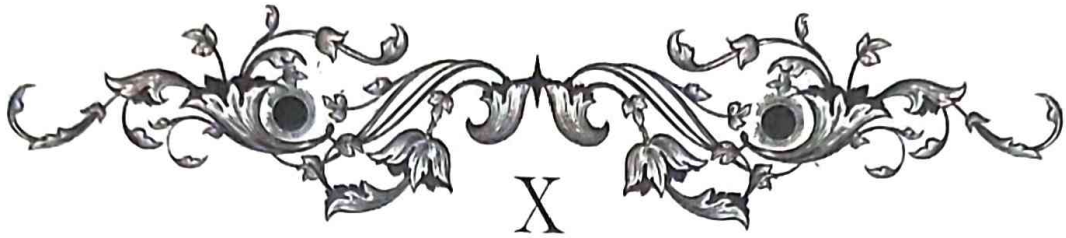
Yüzüme düşen saçımı ittirerek kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Dünyanın en güzel *sevgilim* diyen adamı olduğumu söylemiştin."

"Evet."

"Yanlışsın," dedi bana daha fazla yaklaşırken. Artık onun çemberinin içindeydim ve buradan çıkmak istediğim söylenemezdi. "Bu kelime sadece sana hitap edilirken güzel. Konunun benimle hiçbir alakası yok yani."

Ona sıkıca sarıldım. Kollarım boynunu sıkıştırırken, "Beni bırakma," demiştim cılız sesle. "Ne olursa olsun beni asla bırakma. Sana ihtiyacım var, Zamir." *Ruhumdaki karanlığa ışık tutman, beni aydınlığa çıkarman, kirlerimden arındırman için sana ihtiyacım var. Her şeyi öğrendiğinde bana sırt çevirme, çekip gitme. Benden vazgeçme.*

"Yeminimi bozacak ne olabilir?" diye sordu tekdüze sesle. Bu esnada kolları sırtımda kenetlenmişti. "Seni bırakmam, keçi. Asla."

X

Takvimin Karanlık Günü

"Takvimin o günü zifirî karanlıktı. Sanki gece, güneşi kandırmış ve doğmasını engellemiş gibiydi. O gün güneş bizi terk etti. Ve artık bin defa da doğacak olsa bunu telafi edemezdi."

Eskiden güneşin doğumunu ve batımını izleyen, bundan zevk alan biriydim. Sonra bir gün batımı tüm hayatımdaki ışıkları söndürmüştü. Onun bana tüm gerçekleri anlattığı güne benziyordu sanki bugün. O gün bana söylediklerinin izini hâlâ ruhumda taşıyordum. Kelimeleri ruhumun üzerine yazılmıştı ve hiçbir silgi cümlelerini silememişti.

Ruhumu bir yazı tahtasına çevirmişti. Çiviyle kazıdığı gerçeklerin sızısını hâlâ duyabiliyordum.

Fakat her şeye rağmen göğüs kafesimde şöminenin hiç sönmediği, tahtadan yapılma bir ev vardı. Evin etrafı yaprak dökmeyen kozalaklı ağaçlarla çevriliydi. O evde şöminenin daima yanma sebebi Zamir'di. Kalbimin sürekli tanımlayamadığım hislerle teklemesinin, durmasının, hızlı bir şekilde çarpmasının tek sebebi Zamir'di.

Ben o şömineye bir gün büyük kovalarla su dökülеceğini biliyordum. Söneceğini, söneceğimi ve kışın ortasında soğuktan donacağımı biliyordum.

Buna rağmen onunla evlenmiştim.

"Mihrinaz?" Puslu düşüncelerimi dağıtan ince sesin sahibine doğru döndüğümde kapının eşiğinden içeriye kafasını uzattığını görmüştüm. Sarı saçları omuzlarından aşağıya doğru dökülüyordu. Gözleri üzerimde gezinirken ruh hâlimi anlamak istiyormuş gibiydi. "Uyuduğunu sanmıştık. Neden yanımıza gelmiyorsun?"

Doğru. Uyuyacağımı söyleyip odaya çekilmiştim ve hepsi bunu anlayışla karşılamıştı. Fakat zihnimin gürültüsü beni uyutmamıştı. "Uyuyamadım," dedim kupkuru sesle. "Geliyorum." O an aklıma gelen şeyle Büşra'yı durdurdum. "Baran'ın ailesinin bankaya borcu vardı. Değil mi?" Baran, daha önce maaşını ailesinin kredi borcu için harcadığını söylemişti.

Büşra bu soruma şaşırdı. "Evet."

"Babasının mı borcu var? İsmi nedir?"

"Yunus Çakır. Baran'ın dedesi kanser olduğu için defalarca kredi çekmek zorunda kaldı. İyileşti ama adam."

"Anladım. Sen çık, ben geliyorum."

Kendime açtığım hesabı yöneten, üniversiteden tanıdığım bir muhasebeci vardı. Fatih'in yakın arkadaşıydı ve onun sayesinde tanışmıştık. Dedemden habersiz biriktirdiğim parayı onun sayesinde bankaya yatırmıştım. Telefonumu alarak Fatih'e mesaj atıp onun numarasını sorduğumda bana saniyeler içerisinde cevap vermişti.

Numarasını kaydedip onu aradığımda telefonu hemen açmıştı. "Alo?"

"Berk," dedim kısık sesle. "Selam. Ben Mihrinaz."

"Oha! Selam. Nasılsın?" Onu aradığım için oldukça şaşırmış gibiydi.

"İyiyim, sen?"

"İyilik," dedi keyifle. "Bir şey mi oldu? Dün kuyumcuda bir miktar para harcamışsın."

Demek görmüştü. "Evet, harcadım." Derin nefes alıp, "Yunus Çakır diye bir adam var. Oğlu Baran Çakır. Onların bankaya bor-

cu varmış. Hangi banka olduğunu bilmiyorum," diye konuştum seri şekilde.

"Anlamadım."

"Borcunu ödemek istiyorum ama benim ödediğim gizli kalmalı. Banka, kura çekip birinin borcunu silmiş gibi yalan uydurabilir mi?"

Berk'in şaşkınlığı soluklarına yansıdığında, "Araştırayım," demişti bir süre sonra. "Borçları ne kadarmış?"

"Bilmiyorum," dedim gözlerimle odanın kapısını kontrol ederek. "Tamamını kapat. Son kuruşuma kadar kullanabilirsin."

Onunla vedalaşıp salona gittiğimde yerde büyük yastıkların üzerinde oturan Zamir ve Baran'ı gördüm. İkisi karşı karşıya oturup tavla oynuyordu. Gelip Zamir'in arkasındaki kanepede oturduğumda, "Onu yeniyorum," demişti Baran zafer edasıyla.

"Nah," diye atladı Zamir. "Ben şimdi şans öpücüğümü alacağım." Omzunun üzerinden bana baktığında ona doğru eğilip dudaklarımı omzuna bastırdım. Tekrar başını çevirdiğinde bu sefer daha hevesliydi.

Baran kaşlarını çatıp, "Gel, ağabeyini de öp," dedi sinirle.

Dudaklarım kıvrılırken ayaklanıp Baran'ın yanına gitmiş ve yanağına bir öpücük bırakmıştım. Zamir homurdanırken, "Nereden çıktı tavla?" diye sordum merakla. Daha önce ikisinin de tavla oynadığını görmemiş, duymamıştım.

Büşra kucağındaki Suzi'yi sevmeye devam ederek, "Eskiden Baran'la biz oynardık," demişti. "Sonra Zamir'e öğrettik. Ama hep yeniliyor."

Baran, "Ben artık bu oyunu kazanabileceğine olan inancımı kaybettim, Zamir," dedi alayla.

Zamir sesli bir şekilde verdiği nefesten sonra, "Neyi merak ediyorum, biliyor musun?" diye sordu. "Ben simetri hastası bir insanım. Senin gibi yamuk herifi neden yanımda barındırıyorum acaba?"

Baran elini kalbine götürdü. "Kırdın."

"Sesi geldi."

Birkaç dakika sonra Baran tavlayı kapatıp Zamir'in kolunun altına sıkıştırmaya çalıştı. "Öğren de gel!" Zamir tavlayı masaya fırlatıp ayaklandığında, "Sinirlendi! Kıyamam," dedi arkasından alayla. "Haftanın üç günü boşum. Gel de öğreteyim."

"Sallama çay bir, dallama sen iki. İkinizden de nefret ediyorum."

Zamir'in sesi odanın dışından geldiğinde Baran, büyük bir kahkaha patlattı. Baran'a dönerek, "Uğraşmasana onunla," dedim yüzümü ekşiterek.

"Aman! Kıyamaz da kocasına!"

Gözleri Büşra'ya dokunduğunda kaşları çatıldı. "Bu neden gelinin kız kardeşi gibi saçlarına maşa yapmış?"

Büşra'nın saçlarının kıvırcık olduğunu fark etmemiştim. Yüzüne de abartılı sayılabilecek şekilde makyaj yapmıştı. Ve çok güzel görünüyordu. "Suzi'yi dışarıya çıkaracağım."

"Daha çok Suzi'yi düğün salonuna götürüyormuşsun gibi süslenmişsin. Kedimize talip mi buldun yoksa? Süslenip anasına bak, kızını al taktiği mi uygulayacaksın?" diyerek bana baktı. "Ya da Mihrinaz ve Zamir düğün yapmaya karar verdi de benim mi haberim yok?"

Büşra sıkıntılı bir nefes verip, "Abartma, Baran!" dedi. "Her zamanki gibiyim." Fakat yüz ifadesi, bunu tartışmadan zevk aldığını gösteriyordu. Yoksa Baran'ın dikkatini çekmek için mi süslenmişti?

Baran eliyle ağzını kapattı. "Her zaman dudağının üzerine başka dudak çizerdin ama böyle nişan törenindeki Feriha[7] gibi parlamazdın."

Büşra sanki eğlenmiyormuş gibi bir yüz ifadesi takınarak, "Ben mutfağa gideyim," dedi.

"Bana da kahve yapsana." Büşra gözlerini devirip mutfağa girdikten birkaç dakika sonra tek kupayla geri dönmüştü.

[7] *Feriha;* 2011 yılında yayın hayatına başlayan *Adını Feriha Koydum* dizisinin başkarakteridir.

Baran gözlerini kısıp, "Katya, kahvem nerede?" diye bağırdı Firdevs Hanım'ı[8] taklit ederek. Büşra ise onu umursamadı.

Onların kavgasının bittiğini anladığımda ayağa kalkıp odamıza geçmiştim. Onun orada olduğunu bilmek bile kalbimin görünmez bir el tarafından sıkıştırılmasına neden oluyordu. Kapıyı iki kez tıklatsam da ses vermedi, yine de içeriye girdiğimde onu yatakta uzanır vaziyette bulmuştum. Kulağındaki uydu telefonla konuşuyordu. Yüz ifadesi oldukça gergindi.

Dışarı çıkıp çıkmamak arasında kalmıştım ama sonra gece karası gözleri beni bulmuş, içeriye davet etmişti. Yanına gidip yatağın diğer ucuna oturduğumda bu sefer sırtını başlığa yaslamıştı.

"Tamam," dedi ciddi sesle. "Haber bekliyorum." Uydu telefonunu kapatıp komodinin üzerine bıraktığında hiçbir şey sormama izin vermeden, "Mihrinaz," dedi. Bakışları tüm yüzümde gezinmiş, ardından gözlerime ilişmişti. "Sana bir şey soracağım."

"Sor." Kalbim neden kasılıyordu?

"Ömer'in ölmesini istiyor musun? Yelda yüzünden kendini çok suçladın. Peki, Ömer'in canını kurtarmak ister miydin?"

Sorusu birkaç saniye zihnimin duraksamasına neden oldu. Ömer'in hapiste öldürüleceğini ve başımıza açtığı işlerin bedelinin bu olduğunu öğrendiğim zaman kendimi berbat hissetmiştim. Bu gerçek aklıma her geldiğinde kendimi suçluyordum. Haklıydı. Ve sanırım onun cezasının ölüm olmasını istemiyordum. "Evet."

"Annen ve baban neden Ankara'dan taşındı, neden sana hiç bulaşmadılar sence?"

Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Bilmiyorum."

"Çünkü onları tehdit ettim."

Şaşkınlıktan dudaklarımın arasında küçük bir boşluk belirdi. "Nasıl?"

---

[8] *Firdevs Hanım;* 2008 yılında yayın hayatına başlayan *Aşk-ı Memnu* dizisindeki karakterlerden biridir. Dizi, Halid Ziya Uşaklıgil'in 1899 yılında basılan, aynı adlı romanından uyarlanmıştır.

Aldığı nefeslerle göğsü inip kalktı. "Onları azmettirici suçundan içeriye attırabilirdim. Elimde sağlam kanıtlar vardı. Bununla tehdit ettim ve sana asla bulaşmamalarını sağladım."

Ömer'in marinadan çıkan gemiye yüklü miktarda yüklediği uyuşturucunun sebebi olan annem ve babamı bununla tehdit etmesi beni bozguna uğratsa da gecikmeden ona cevap verdim: "Anladım sanırım." İç çektim. "Sonra?"

"Şimdi," diye düzeltti beni. "Ömer yüzünden kendini suçlamanı istemiyorum. Baban tutuklanırsa Azim Akşahin'in oğlu olduğunu anında anlarlar. Büyük haber olur, dedenin itibarı zedelenir, hisse fiyatları düşüş yaşar. Kısacası Azim Akşahin mahvolur. Ömer'in cezasının düşürülmesini sağlayıp onu yalnız kalacağı, güvende olacağı bir koğuşa aldırabilirim."

"Sen," diyebildim. "Dedemi rezil etmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi hiç çekinmeden. "Ömer'in ölmesine göz mü yumacaksın? Mahkemesi önümüzdeki hafta! Sonra sevk edildiği cezaevinde fişini kesecekler."

Gözlerimin yuvaları yanmaya başladığında, "Ben bunu yapmam," dedim kısık sesle. "Ben dedemi yıkmam."

"Deden, seni sevmediğin biriyle evlendirecekti az kalsın!" dedi benim aksime yüksek sesle. "Bana olan hislerini hep göz ardı etmedi mi? Bir defa sana saygı duydu mu? Hislerini önemsedi mi? Annenle babanı bile sana ben anlattım!"

"Beni," dedim kesilen nefesime rağmen. "Korumaya çalıştı."

Çakmak çakmak olmuş gözlerle bana bakakaldı. "Ben korumadım mı seni?" Sorusu aramızdaki o boşluğa bir tuğla atmıştı sanki. "Kendini suçlu hissetme diye çırpınıyorum ama sen dedeni ve onun itibarını düşünüyorsun sadece. Doğru olan umurunda bile değil. Derdin onun soyadı ve itibarı."

"Soyadı mı?" diye sordum inanamayarak. Bunu nasıl dile getirebiliyordu? "O yüzden mi soyadımdan vazgeçtim? O yüzden mi hiç sonunu düşünmeden seninle evlendim?"

Ruhsuzca, "Pişman gibisin," dediğinde kan beynime sıçramıştı.

"Pişman olduğumu düşünüyor musun gerçekten?"

"Şu saçma tartışmaya son ver!" diye bağırdı. "Ne istediğini söyle sadece!"

"Bana bağırma!" dedim sesimi yükselterek. Ayağa kalkıp odanın içerisindeki banyoya girdiğimde kapıyı içeriden kilitlemiş, eşiğin önünde yere çökmüştüm. Bir anda neden parlamıştı ki? Neden pişman olduğumu iddia etmişti? Oysa ben onunla evlendiğim için zerre kadar pişman değildim.

Öfkesinin asıl sebebi neydi?

Başımı kapıya yaslarken birkaç dakika sonra dışarıda hareketlilik hissetmiştim. Sanırım gelip kapının diğer tarafına çökmüştü. "Mihrinaz." Cevap vermedim. "Aç kapıyı." Susmaya devam ettim inatla. "Aramızda yapay ya da gerçek hiçbir kapıya, duvara tahammülüm yok. Lütfen, aç kapıyı." Soğuk fayanslar beni üşüttüğünde bacaklarımı kendime çekerek sarıldım. "Özür dilerim. Sana bağırmak istememiştim." Sessizliği bir yemin gibi devam ettirirken, "Susmasana," diye isyan etti. "Kapıyı kafama geçir ama susma."

Ona yine cevap vermediğimde bu sefer hiçbir şey söylememişti. Dakikalarca her ikimiz de kapının eşiğinde oturmuş ama birbirimizle konuşmamıştık. Zaman kavramını yitirdiğim sırada uydu telefonunun sesi kulağıma dolmuştu. Zamir'in hareketlendiğini, ayaklanıp telefonunu açmak için komodine doğru yürüdüğünü duyumsadım.

"Takipte kalın." Kimden bahsediyordu? "Buluşacağı kişinin kim olduğu önemli." Karşı tarafı dinlediği için bir müddet sessiz kaldı. "Bana konum at. Çıkıyorum hemen."

Ayağa kalkıp, kapının kilidini açıp odaya girdiğimde sırtı dönük olan Zamir omzunun üzerinden bana bakmış, ardından deri ceketine uzanmıştı. Onun hareketlerini izlemeye başladığımda bir açıklama yapmasını bekliyordum ama bunu yapmadan direkt olarak dolaba yönelmişti.

Silahı koyduğu çekmeceyi açtı.

"Ne yapıyorsun?"

"Çıkmam gerek. Akşam konuşuruz."

Yanımdan geçip gideceği sırada önünü kestim. "Silahı neden aldın?"

"İşim var, Mihrinaz," dedi tok sesle. "Lütfen."

Kemal Demirhan buraya gelecekti. Bunu dedem söylemişti. Şimdi ise Zamir birini takip ettiriyor, konumunu talep ediyordu. Zamir'in aradığı silah kaçakçısının o olması ihtimali oldukça yüksekti. Peki, Kemal Demirhan'ın buluşacağı kişi kimdi? Dedem ya da Turan olabilir miydi?

"Hep böyle işinin olduğunu söyleyip gidecek misin?"

"Evet," dedi anında. "Benim işimi öğrenmek istiyordun. Öğrendin. Şimdi sorun ne?" Haklıydı.

"Ama daha benim gönlümü almadın!" diyerek dudak büktüm. Onu en fazla ne kadar oyalayabilirdim acaba?

Yüz ifadesi yumuşadığında, "Söz, akşam telafi edeceğim, sevgilim," demişti. Ellerini omzuma çıkararak bana içtenlikle gülümsedi.

Dudaklarımı ıslatıp, "Akşama kadar kalbim kırık mı kalsın?" diye sordum. O gittiği anda ilk işim dedemin nerede olduğunu öğrenmek olacaktı.

"Kırık kalbinden öperim," dedi bu sefer daha ikna edici sesle. "Akşam geleceğim. Haydi, çekil önümden şimdi."

İstemeye istemeye çekildiğimde hızlı bir şekilde ceketini üzerine geçirmiş ve odadan çıkmıştı. O an ellerimin titrediğini bile yeni fark etmiştim. Kemal Demirhan'ın peşindeyse Turan'ı, dedemi yakalama ihtimali var mıydı? Üstelik dedeme karşı bu kadar katıyken onu da suçlu bulabilirdi.

Cebimdeki telefonu çıkarıp Turan'ın numarasına tıkladığımda telefonu ilk çalışta açmıştı. "Neredesin?"

"İşim var." Bugün herkesin işle derdi neydi?

Telefonu kapatacağını anladığım an, "Kapatma!" diye bağırdım. "Kemal deden geldi mi?"

"Sen nereden biliyorsun?" Kahretsin! Doğru tahmin etmiştim!

"Orasını karıştırma," dedim hemen. "Onunla mısın?"

"Evet," dedi kısılan sesiyle.

Başım dönüyor, nefeslerim göğsümün içerisine sıkışıyordu. "Dedem nerede?"

"O da geliyor. İkisinin bana anlatacakları varmış."

"Nerede?"

"Marinanın arkasında malların olduğu depolar var ya," diye yanıtladı sorumu geciktirmeden. "Büyük ihtimalle kozlarını paylaşacaklar. Hiç boşuna gelip sinirlerini yıpratma." Tam ağzımı açıp Zamir'in adamlarının orada olduğunu, Kemal Demirhan'ı takip ettiğini söylemek üzereydim ki, "Azim dedem geldi," demişti Turan. "Kapatıyorum."

Zamir'in geleceğini söylememe gerek yoktu çünkü artık dedem görülmüştü ve büyük ihtimalle ona anında haber uçmuştu.

Odadan fırlayıp salonda oturan Baran'a doğru koştuğumda nefes nefeseydim. Baran kollarımı tutarak beni olduğum yerde sabitlediğinde, "Buldu," diyebildim. "Kemal Demirhan'ı buldu. Dedem ve Turan da orada."

Baran, dedemin odasına girdiğim gün telefonuma eriştiği için kendime aktardığım her şeyi izlemiş, öğrenmişti. Sırrıma, daha doğrusu ihanetime ortak olmuştu. Şu an Zamir'in Kemal Demirhan'ı bulmasından daha önemli olan onun yanında dedemle Turan'ın da olmasıydı. Bu buluşma her ikisini de şüpheli durumuna sokacaktı. Özellikle de dedesinin tüm işlerini halleden Turan'ın başı belaya girebilirdi.

Baran'la neredeyse koşar adım, üzerimize hiçbir şey almadan dışarı çıktığımızda Büşra bizi fark etmemişti. Baran arabasına atladığında ben de aceleyle yanına oturmuş, arabayı çalıştırmasını beklemiştim.

Ona yolu tarif ettiğim sırada hızlanmıştı. Arabaların yanından roket gibi geçen Baran'ın, "Bizi öldürecek," dediğini işitmiştim. "Her şeyi bildiğimizi öğrendiğinde bizi diri diri gömecek."

"Onların tutuklanmasına izin veremem," demiştim dudaklarımı ısırarak. "Turan, bilmeden bu işlere bulaşmış olabilir."

"Kullandığı telefondan bir şey bulamadım ama ya başka bir telefon kullanıyorsa?"

"İhtimal vermiyorum, Baran!" diye bağırdım bir anda. "Bunu yapmış olmasına inanmam için elimde bir kanıt olmalı."

"Ya Zamir, o kanıtı sana sunarsa?"

"Ya o zamana kadar suçsuz dedemi ve Turan'ı tutuklarsa?" Turan bu yaşında suçsuz yere tutuklanırsa tüm itibarı zedelenmez miydi? Çok dar düşünüyor olabilirdim ama kuzenim için itibarı, saygısı her şeyiydi. Boşu boşuna isminin lekelenmesine dayanamazdı. Öte yandan dedem, ikinci defa iğrenç ithamlarla yargılanamazdı. Hem bu sefer bizzat İstihbarat ilgilenecekti davayla.

O an aklıma gelen şeyle seri şekilde Rana teyzeyi aradım. Rana teyze telefonu üçüncü çalışta açabildiğinde, "Hemen dedemin odasına gir," dedim. Şaşırdı ve buna izninin olmadığını belirtti. "Rana teyze! Hemen!" Telefon kulağındayken dedemin odasına doğru yürüdüğünde ona kasanın şifresini söyledim. Kasanın içinde Kemal Demirhan'a ait kanıtların bulunduğu dosyayı almasını, dosyayı kilitli, siyah çantaya koymasını istedim. Dediklerimin hepsini yaptığında geriye tek bir şey kalmıştı. Çantayı kime emanet edebilirdik? Ya da kim çantayı saklayabilirdi?

Evin kapısı çaldığında Rana teyze bir adamın geldiğini söyledi. Daha önce görmediği adam onu tedirgin etmişti. Fakat ben adamın sesini duyduğumda bir tanıdıklık hissiyle sarılmıştım.

Bu adam dedem nezarethaneye düştüğünde bana onun telefonu ile ulaşan, İskenderun'a gelmemin tehlikeli olduğunu söyleyen kişinin sesiydi. "Mihrinaz Hanım," dedi o adam telefonu kendi kulağına götürerek. "Beni tanıdınız mı?"

"Evet," diyebildim.

"Tüm belgeler çantada mı?"

"Evet."

"Bana güvenebilirsiniz. Dedenizin ve sizin parmak izlerinizin olduğu kanıtları yok edebilirim."

"Parmak izim," dedim elimi alnıma vurarak. "Çıplak elle dokundum ben onlara!"

Boğazını temizleyerek, "Halledeceğim," dedi. "Kasada başka bir şey kaldı mı?"

"Geri kalan her şey holdingle ilgili."

Dediklerimi doğrulamak için birkaç saniye susup dosyayı kontrol ettikten sonra, "Tamamdır," demişti. "Kasa çelik mi?"

"Evet."

"Rana Hanım, lütfen deterjanlı süngerle tüm kasanın dışını temizleyin. Parmak izi kalmasın." Rana teyze onu onaylayarak uzaklaştığında adam bu sefer, "Mihrinaz Hanım, kamera kayıtlarını nasıl silebiliriz?" diye sormuştu.

Baran'a döndüğümde soruyu duymuş olmalıydı. Birkaç saniye düşünüp, "Arif orada mı?" diye sordu. Sorusunu tekrarladığımda adam, bu sefer telefona Arif'i çağırmıştı. Arif'e son birkaç saatin kayıtlarını silmesini, kameraları bozmasını söylemiştim. Bu dedikleri hem bizim hem de karşı ev için geçerliydi. Tereddütsüz bir şekilde beni onayladığında telefon tekrar gizemli adama verilmişti.

"Mihrinaz Hanım," demişti. "Kendinize dikkat edin."

Telefonu yüzüme kapattığında Baran, "Kimdi?" diye sordu hemen. "Ona neden güvendin?"

"Dedem nezarethanede olduğunda telefonunu ona vermişti," dedim sakince. "Kim olduğunu bilmiyorum ama ona güveniyor. Baksana, kasa benim aklıma yeni geldi ama o çoktan eve varmış."

Başka hiçbir şey konuşmadık. Baran arabayı marinaya doğru çevirdiğinde kalbim bu sefer boğazımda atıyordu. Bize ait gemileri görür gibi olduğumda Baran'a arka yolu işaret ettim. Orada büyük depolar vardı ve gemiler boşalana kadar mallar depolarda bekletilirdi.

Direksiyonu sola kırıp tepenin ortasındaki yola girdiğinde elim kapıda, aşağıya inmek için an kolluyordum. Birkaç dakika sonra depoların olduğu yere ulaştığımızda hemen araçtan inmiş ve etrafa bakınmaya başlamıştım.

Bir adım sesi duyduğum sırada Baran beni kazağımdan tutup deponun kapısından içeri soktu ve sessiz durmamı işaret etti. Ona sorarcasına baktığım sırada, "Yukarıda keskin nişancılar var," demişti nefes nefese. "Bizimkiler değil."

Kemal Demirhan dedemle buluşmak için nişancı mı getirmişti? Elim göğsüme gittiğinde, "Dedeme zarar verecek," dedim korkuyla. "Bir şey yap, Baran. Ne olur!"

Baran etrafı kolaçan ettikten sonra cebinden çıkardığı telefonla birilerini aradı. Telefonu kulağına götürdüğünde, "Sekiz konuşuyor," dedi donuk sesle. "Yedi'nin konumunu kaybettim. O nerede?"

Sessizlik.

"Ne demek gizli operasyon?" Kaşları çatılmış, sesine öfkenin tozları serpişmişti. "Canı tehlikede olabilir! Hemen onun konumunu öğrenmek istiyorum."

Karşı taraf ne demişti, bilmiyordum ama Baran bir anda telefonu kapatmıştı. O an deponun karanlık tarafından, "Buradayım," diyen ses irkilip Baran'a sokulmama sebep olmuştu. Bu sesin sahibinden korkmazdım ama ilk defa öyle bir tonla konuşmuştu ki ondan saklanmama sebep olmuştu.

Karanlıkta silüetini seçebildiğimde Baran'ın arkasından çıkmaya cesaretim yetmemişti. Korku bir neştere dönüp kalbime kesikler atmaya başladığında oradan akan kanın miktarı, ayağımın altında kocaman bir gölet yaratabilirdi. İçim kanıyor gibi hissediyordum. Bu kanlar boğazıma tırmanıyor, boğulmama neden oluyordu.

Baran, "Zamir," diyerek omuzlarını dikleştirdi. "Düşündüğün gibi değil." Baran'ın koluna tutunmama rağmen her an düşebilirdim.

Zamir'in sesi daha yakından gelmeye başladı. Bize doğru adımlıyor, ayağının altında tüm yaşadıklarımızı eziyordu âdeta. "Ne düşünüyormuşum ben?" Sesi... Sesi bizi parçalara ayırmak istiyordu. "Aylardır ben o şerefsizi arıyorum. Aylardır!" Bağırmamıştı. Bağırsaydı daha az yaralardı. "Siz, bizden çaldığı silahlarla bizi öldürenlerin elebaşını bilip nasıl sustunuz?"

Baran tekrar kendini ateşin içine attı. "Azim Akşahin ve Turan'ın bu işle bir ilgisi yok."

"Başıma istihbaratçı mı oldunuz?" Depoya tuhaf bir sessizlik çöreklendiğinde, "Mihrinaz," demişti öfkeyle. "Çık oradan." Çıkmadım. Bu sefer dişlerinin arasında, "Sana oradan çık dedim!" diye tısladığında başımı yavaşça kolunun kenarından çıkarmış, onun ateşle parlayan gözlerine bakmaya çalışmıştım.

Baran, "Ona kızma," dedi endişeyle. "Dedesiyle Turan'ın suçlanmasından korktu."

Zamir ona bakmadan, "Baran, sola dönüp saat dokuz yönünde ilerleyerek çık. Orada keskin nişancı yok," demişti.

Baran bana döndüğünde ağır ağır başımı salladım. Ellerim tutunduğum kolundan çekilirken karanlıkta kaybolmasını izlemiş, hemen sonrasında başımı Zamir'e doğru çevirmiştim.

Kaçınılmaz olan gerçeklerden uzaklaşmak mümkün değildi. Ben kaçmaya, yok saymaya çalışmıştım oysaki. Gerçeklerin ayna olduğunu bilmeden...

Aynam karşımdaydı.

Ona baktığımda kendimi görürdüm eskiden. Şimdi ise ona baktığımda sırtına sapladığım bıçaktan başka hiçbir şey göremiyordum.

İhanetlerim ve pişmanlıklarım tüm güzel hatıralarımı zehirliyordu.

Bir yanım karanlığa mahkûmdu, diğeri ise hâlâ küçük bir ışıktan medet umuyordu. Bir yanım şeytanın inini gizlediği yuva, diğeri ise bakire bir ruhun eviydi.

"Korktum," dedim çatlayan sesimle. "Dedemle Turan'ın suçsuz yere yargılanmasından korktum."

Bana doğru bir adım attığında bu sefer tam karşımdaydı. Zifirî gözleri deponun karanlığına rağmen belirgindi çünkü harelerinde hâlâ yanmaya devam eden bir ateş vardı. Ve ben ona baktıkça o alevlerin içerisine odunlar ekliyordum. "Sana defalarca şans verdim."

Tüm eklemlerim buz kesti. "Ne?"

"Sana itiraf etmen için defalarca şans verdim!"

Ellerim donmuştu. Ona uzanmak, tutunmak istedim ama kıpırdayamadım. "Biliyor muydun?"

"Benimle evlenirken hiç mi vicdanın sızlamadı?" Bu cümlesinden hemen sonra sol gözümden bir yaş düştü. "Senin ruhun benim sığınağımdı oysaki. Sana sığınmıştım ben! Sana! İhanet edip beni nasıl kendi içinde asarsın? O tabureyi arkamdan iten kişi nasıl sen olursun?" Sağ gözümden de yaş akmaya başladı. "Sen dedenle Turan'a ışık olmak için bizi karanlıkta mı unuttun?"

Tüm sevgimle, aşkımla ona kanat çırpan kalbimi ihanet yakalamıştı.

"Ben..." dedim zorlukla. "Özür dilerim."

"Özür mü dilersin?" diye sordu hayretle. "Defalarca konuşma şansı verdim sana, Mihrinaz! Ağzını açıp tek kelime etmedin! En başından beri o şerefsizin peşindeydim ben! Dedeni, Turan'ı takip ettirmedim mi sanıyorsun? İçinde olduğun arabanın frenlerini hackleyenin Kemal Demirhan olduğunu bulmadım mı sanıyorsun? Ben geri zekâlı mıyım? Sadece buraya dönmesini beklemek zorunda kaldım. Çoktan öğrenmiştim!"

Gözlerimden, şiddetle akan bir nehri aratmayacak şekilde yaşlar düştü.

Pürüzlü sesle, "Dokunamadım hayatıma," diye fısıldadım zorlukla. "Müdahil olamadım. Yaşayacaklarımı tercih etme lüksü sunulmadı bana. Ben hep mecbur bırakıldım. İlk defa seninle evlenirken ken-

di kaderimin kalemini elime alabildim. Zaten bu yüzden Akşahin olmaktan vazgeçtim. Hancıoğlu oldum." Hıçkırdım. Gözlerimi yukarı doğru kaldırıp beni izleyen ona odaklandım. "Şimdi alacak mısın benden soyadını? Benim sana yaptığım gibi sökecek misin kalbimi?"

Gözleri kısılırken, "Şu an bile sadece kendini mi düşünüyorsun?" diye sormuştu. "Bir kere şu bencilliğini bırak."

Onun çabalarıyla kurulan hayatımızı bencilliğimle yıkıyor ve talan ediyordum. Üstelik dile getirdiklerim hissettiklerimdi. Ben bencilin tekiydim. Haklıydı. Şu an bile tek derdim beni terk etmemesiydi.

Elimi sıkışan kalbime götürürken, "Bakma bana öyle," diye konuştum. "Yakma beni."

"Cehennem yollarını ezberleyen birini seni yakmakla suçlayamazsın. Çünkü senden önce ben yandım."

Derin bir nefes almaya çalışarak, "Dedem, beni seninle tehdit etti," dedim kesik kesik. "Yemin ederim, seni korumaya çalışıyordum."

"Koruma beni," dedi dudaklarını oynatarak. Sesi duyulmayacak kadar kısıktı. "Beni korumak için onların günahlarına ortak oldun. En az onlar kadar zalimsin sen de."

Bu zalim, arsızca senin vicdanından af dilemek istiyor.

Dudaklarımdan kopan hıçkırık eşliğinde, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Elimin tersiyle yüzümü sildiğimde görüşüm daha netleşmişti.

"Sonrasını düşünseydim şu an için endişe etmezdim," diyerek başını çevirdi Baran'ın gittiği tarafa doğru. Belindeki silahı sağ eline alıp emniyet kilidini açtıktan sonra beni arkasına aldı. "Arkamda dur."

Onunla beraber yürüsek de sanki aramızda kilometrelerce mesafe varmış gibi hissediyordum. Yine de sesimi çıkarmadan boğazımdaki kocaman yumruya rağmen yutkunmuş, ona ayak uydurarak peşinden gitmiştim.

Baran'ın yanına vardığımızda demir kapının aralık olan kısmından dışarıya baktığını fark ettim. Bizim geldiğimizi gördüğünde,

"Tartışıyorlar gibi görünüyor," dedi. "Turan, şu an uzaktan izliyor. Bizimkiler nerede?"

O geri çekildiğinde bu sefer Zamir dışarıya doğru baktı. "Etrafı sardılar. Kimsenin buradan çıkışı olmayacak."

"Naz?" diyerek koluma dokundu Baran. "Titriyorsun sen." O an tek ihtiyacım olan birinin ilgisiydi. Hıçkırarak Baran'ın kollarının arasında kendime bir yer bulduğumda bana sıkıca sarılmıştı. Baran'ın kolları sırtımda birleşirken başımı omzuna gömmüş, şu an ile tüm bağlantımı kesmeyi dilemiştim. "Tamam, sakin ol. Geçecek hepsi."

"Hiçbir şey geçmeyecek," dedi Zamir keskin sesiyle. "Siz nasıl başınızı yastığa rahat koyabildiniz? Vicdan azabının ne olduğundan haberiniz var mı?"

Dudaklarımdan çıkan kısık sesli feryadım Baran'ın omzunda yankılandığında sırtıma dolanan kollarının gerildiğini hissediyordum. "Zamir, bilip bilmeden konuşma."

"Ben her şeyi en başından biliyordum! Kanıt toplamak ve emirlere uymak zorunda olduğum için sustum, bekledim. Beni kandırabileceğinizi mi sandınız?" Dile getirdiği cümleler gözyaşlarımın daha şiddetli akmasına neden olduğunda Baran, sırtımı sıvazlamaya devam etti.

Haklıydı ama neden canımı bu kadar çok acıtıyordu?

"Dedesi, onu ikimizin kariyeri ile tehdit etti," dedi bu sefer Baran. "Sen bir şekilde kurtulurdun belki ama İstihbarat beni harcardı, biliyorsun. İkimizi korumaya çalıştı."

Zamir, "Kariyerin yerin dibine batsın lan senin!" diye tısladı. "Bana kanıtları getirebilirdi ve bu dava hemen kapanırdı." Ona bakmak için başımı kaldırdığımda öfkeden kıpkırmızı olduğunu fark etmiştim. "Ben babamı tabuttan çıkardığımda parçalanmış kolunu kefenin içinde sabit tutmaya çalıştım! Ben, babamı bu vatan için kendi ellerimle toprağa gömdüm! Ben, yaşıyor olmasına rağmen annemi kaybettim! Ben bencil davrandım mı? Ben, bir kere olsun kendimi düşündüm mü?"

Çenem seğirmeye başladı. Nefes alamıyordum artık.

"Defalarca şans verdim ben ona! Hiç mi titremedi kalbin soyadımı alırken? Benim babam kanıyla duyurdu soyadımızı tüm ülkeye!" Duraksadı. "Doğru ya, kuzeninle ilk tanıştığımızda soyadımı çıkaramamıştı." Buruk bir gülümseme yüzüne yerleşir gibi oldu. "Şehit tuğgeneralin soyadını tanıyamadınız siz!" Bu sefer alayla gülmüştü. "Akşahin olmak daha mı onurluydu?"

Baran kollarını benden ayırdığında bir an boşluğa düşer gibi olmuş fakat sonra demir kapıya tutunmuştum. Baran, Zamir'in yakasına yapıştı ve onu kendisine doğru çekip sarsmaya çalıştı. "Lan doğru konuş! Karın o senin! Hani tüm hayatını güvenliği için yok saydığın kadın!"

Zamir'in gözleri ikimiz arasında gidip gelirken, "Benim karım, senin kardeşin," dedi başını sallayarak. "Keşke sadece bana ihanet etseydi ama sana da etmiş."

Büşra'nın sırrını da biliyordu.

Baran bana doğru döndüğünde gözlerinde tereddüt vardı. Zamir'e inanmak istemiyordu ama boşu boşuna bu cümleyi kurmayacağının da bilincindeydi.

O an dışarıdan gelen, "Durun!" sesi üçümüzün de kapıya doğru dönmesine sebep olmuştu. Aralık kapıdan dışarıya bakmaya çalıştığımda ağzım açık kalmış, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

Dedemle Kemal Demirhan birbirlerine silah doğrultmuştu. Turan onlara doğru koşarken daha önce görmediğim bir adam onu durdurmuştu.

Dedem, "Ailemi senden kurtaracağım," diyerek parmağını tetiğe götürdüğünde Kemal Demirhan da aynısını yapmıştı.

"İki çocuğumu öldüren adamın bunları söylemesi ne gülünç!"

"Kazaydı!" diye bağırdı dedem.

"Sarhoştun!" diye düzeltti Kemal Demirhan gür sesiyle. "Beni oyuna getirdin!"

Dedem başını şiddetle iki yana salladı. "Telafi etmek istedim sadece."

"Eninde sonunda her şeyim, senin yüzünden Akşahinlerin olacak!" diye haykırdı Kemal Demirhan. Bu ne demekti? "Bana kazık attın, Azim! Bunun bedeli olmayacağını mı sandın?"

"İntikamını yeterince almadın mı?" diye sordu dedem. "Oğlumla gelinimi mafyalara bulaştırdın, onlara akıl hocalığı yapıp narkotikle suçlanmamı sağladın, Mihrinaz'ın peşine silahlı adamlar taktın, içinde olduğu arabanın ayarlarıyla oynadın. Yetmedi mi?"

Kemal Demirhan, silahı onun kafasına dayadı. "Yetmedi çünkü bunlar senin yaptıklarının yanında bir hiç! Sen, beni elinde kukla gibi oynattın!"

"Seni İstihbarata ihbar etmedim yine de."

"Çünkü bu kadarını yapsaydın tüm torunlarını geberteceğimi biliyordun!" Tüm torunları mı? Turan ve Leyla da buna dâhil miydi? Kemal Demirhan, kendi kanını taşıyan iki torununa kıyabilir miydi?

Beklenmedik bir anda Zamir üzerime atlamış, beni yere düşürmüştü. Üzerimdeki ağırlığını umursamadan etrafa bakındığımda, "Koşun!" demişti Baran. "Nişancılar bizi gördü."

Zamir elimden sıkıca tutup koşmaya başladığında diğer elinde tuttuğu silahını öne doğru uzatmıştı. "Dedemi vurabilir!" Onu durdurmaya çalıştım ama beni peşinden sürüklemeye devam etti. "Zamir!" Bu sefer beni omzuna attığında çırpınsam da nafileydi çünkü hareket etmeme izin vermeyecek kadar sıkıydı tutuşu. Bağıramıyordum çünkü yerimiz tespit edilirse üçümüzün de öleceğinden emindim. Kemal Demirhan, bundan sonra hiçbirimize acımazdı.

Deponun diğer ucuna geçtiğimizde Baran kapıyı açmaya çalıştı ama açamadı. Zamir ucuna susturucu taktığı silahıyla kilide ateş ettiğinde kapı açılmıştı. Beni indirmeden omzunda dışarıya çıkardığında bedenimi soğuk kucaklamıştı.

Fakat aynı anda iki el silah sesi bedenimin ateşle kavrulmasına sebep oldu.

"Dede!" Zamir'in omzunu kırmak istercesine çırpınmaya başladığımda beni zapt edemiyordu.

"Mihrinaz!" diye bağırdı öfkeyle. Durmuyor, koşuyordu. "Kıpırdama!"

"Dede!" Dehşet içinde bağırmaya başladığımda kurşunun sadece ona isabet etmiş olma ihtimali aklıma geliyor, beni mahvediyordu. Zamir'in sırtına vurduğum yumruklarım etkisizdi çünkü beni indirmeden aksi yönde koşmaya çalışıyordu.

En sonunda başka bir depoya girdiğimizde beni indirmiş, koluyla sabit tutmuştu. Demir gibi kolunu ittirmeye çalıştığımda beni sertçe kendine bastırmıştı.

"Bırak beni!" dedim hareket etmeye çalışarak. "Yalvarırım, bırak!"

Zamir beni sıkıca sararken şiddetli bir şekilde ağlamaya başlamıştım. Yukarıdan gelen helikopter sesi kulaklarımıza dolduğunda Baran'ın derin bir nefes verdiğini duymuştum. Zamir'in kolunun gevşediği anı yakaladığımda onu ittirip dışarıya doğru koştum. Dizlerim zangır zangır titriyordu. Buna rağmen son hız koşup dedemlerin olduğu tarafa dönmek istediğimde karşıma Turan çıkmıştı.

"Turan!" dedim nefes nefese. "Dedem nerede?"

"Turan Bey!" dedi yanındaki adam. "Gitmemiz gerekiyor."

Yanındaki adamla Turan'ın arasında gidip gelen bakışlarım korku doluydu. Onların yanından sıyrılıp gitmek istediğimde beni tutmuş, buna engel olmuştu. "Oraya gidemezsin."

Titrek sesle, "Neden?" diye sordum.

"Turan Bey," diyen adam yine onu götürmeye çalıştı ama Turan hâlâ bana bakıyordu.

Çatıdan gelen bir ses, "Mihrinaz Akşahin burada!" diye bağırmıştı. Başımı kaldırmama gerek kalmadı çünkü aşağıdan tam alnımın ortasına doğru tırmanan kırmızı lazer ışığını fark etmiştim. Keskin nişancılardan biri beni hedef almıştı.

Gözlerim dolu dolu, "Turan?" diyebildim. "Öldürecekler mi bizi?"

Turan birkaç adım geri çekildi. Yanındaki adam silahını bana doğrultmuştu. Turan'ın onu durduracağını düşündüm ama hareketsiz bir şekilde bana bakıyordu.

Zamir'in sesini duydum uzaktan. Adımı haykırıyor, beni arıyordu. Gözlerimle etrafı taradığım sırada bir anda silahın el değiştirdiğini fark edip bakışlarımı kuzenime çevirdim.

Silahı yanındaki adama değil, bana doğrultmuştu. "Sana gelme demiştim!" diye bağırdı. Bal rengi gözleri dolmuş, boğazındaki tüm damarlar belirginleşmişti. O an alnımdan vurulmayı diledim sadece. Çünkü alnımdan vurulup öldürülmek benim için en büyük şans olurdu.

Fakat ben şanssız bir kadındım.

Turan, gözlerimin içine baktı ve titreyen parmağını tetiğe getirdi.

Turan tetiğe basmaz sanıyordum.

Ama ben hep yanılırdım.

Tetiğe bastı.

Buz gibiydim. Yere çakılan bedenimin uyuştuğunu, soğuktan donduğunu hissediyordum. Gözlerim açıktı ama görüşüm net değildi. İçimdeki tüm duygular buz tutmuş gibiydi. Sanki damarlarımdan kan değil, buzlu sular akıyormuş gibiydi.

Görüşüm puslanmıştı ama yanağıma doğru süzülen yaşları hissedebiliyordum. Kalbimi delen, boğazımı yırtan acıların zehri tüm bedenime buz küplerinin içerisinde yayılmaya başladığında tüm o hengâmenin içerisinde bana seslenen iki kişiyi duyabilmiştim.

Kocam ve ağabeyim.

Karnımın ortasında kocaman bir delik açılmış gibiydi. Elimi zorlukla kaldırıp karnıma götürdüğümde başımın üzerinde o uzun gölgenin varlığını hissettim. Nefesimi tuttum. "Öldü. Gidelim." Adım sesleri benden uzaklaşırken tuttuğum nefesimi vermeye çalıştım ama bu canımı yaktı.

Hayır! Ölmedim. Ben ölmedim!

Karnımdan boşalan sıvıyı durdurmak adına elimi daha sert bastırdığımda bu sefer dudaklarımdan bir inleme dökülmüştü.

Beni Turan vurmuştu. Beni çocukluğum vurmuştu. Beni tüm geçmişim vurmuştu.

"Biliyor musun, sanki canın acıdığı için benimki de acımış gibi hissettim. Çok tuhaf değil mi?"

"Acını hissettim. Peki, sen de benimkini hissettin mi?"

"Mihrinaz!" dedi âşık olduğum ses acıyla. Üzerime doğru eğildiğini, Turan'ın deştiği bedenime baktığını gördüm. Zamir ağlıyor muydu?

"Hep bir kuzenden daha öte oldun benim için. Bütün geçmişimde senin küçük ayak izlerin var."

"Ve beni al dediğin an seni gelip alacağım. Tamam mı?"

"Naz!" dedi kan bağımın olmadığı ama bana ağabey olan diğer ses. Onun sesini duymamla beraber yüzüme buruk bir tebessüm yayıldı. Baran ağlıyordu.

"Turan, dedeme bir şey olmasın."

"Olmayacak. Sana da olmayacak. Söz veriyorum."

"Sen sözünü tutmazsın."

"Hayır, ben sözümü geç tutarım. Ama kesin tutarım."

Öksürdüm, karnıma sanki bin tane daha kurşun yemişim gibi acıdı. "Zamir."

Yüzümü avuçladı kocaman elleriyle. Başımı kaldırmış, dizlerinin üzerine koymuştu. "Söyle, sevgilim."

Gözümden kocaman bir yaş düştü eline. "Affet beni."

"Sus, tamam," dedi sinirle. "Ben de beni sevdiğini söyleyeceksin sandım. Saçma sapan konuşma." Gözlerinden inen yaş gözümün altındaki çukura düştüğünde yüzümdeki tebessüm büyümüştü.

"Baran," diye seslendim. Nefesim yetmiyordu artık konuşmak için. Seslendirdiğim her kelime karnımı yeniden deşiyordu. "Büşra seni aldatmadı," dedikten sonra öksürdüm. Baran, kaşları çatılmış şekilde bana doğru eğildiğinde ağzı açık kalmıştı. "Sperm Bankası sayesinde hamile kaldı. Senden intikam almak için. Eğer bana bir şey olursa," dediğimde sona doğru sesim yok olmuştu. Gözlerimi yumup açtım. "Onunla barış, kızına da sahip çık. Tamam mı?"

Duyduklarına şaşırdı ama o an benim durumum yüzünden ifadesi hâlâ acı doluydu. "Sana hiçbir şey olmayacak," dedi hıçkırarak. "Nazçe'm."

Gülümsedim. "Küsmedin bana, değil mi?"

"Küsmedim! Kardeşimsin sen benim! Sana asla küsemem!"

Bu sözleriyle birlikte yüzümde âdeta bir okyanus belirdi. "Küsmeyin bana." İç çekerek yukarıya baktım. "Elimi tutar mısınız? Çok soğuk."

Zamir'in kocaman eli, yarama bastırdığım sağ elimi kavradığında Baran, titreyen elini getirmeyi biraz geciktirmişti. "Dedemin yanına gidin. O ölmesin." Boğazıma tırmanan acıyla öksürdüm. "Sevdiklerimin ölümünü görmeden ölmeyi dilemiştim. Dileğim gerçek oluyor."

"Konuşma artık!" diye haykırdı Zamir bir anda. O an deponun üzerine iniş yapan helikopter görüş açıma girmişti. Zamir kafamı kucaklayarak göğsüne bastırdığında, "Beni sakın terk etme. Üçüncü defa gidersen seni affetmem."

İlki, evden gizlice çıkıp Turan'la gittiğim geceydi.

İkincisi, bana gerçekleri anlatıp gitmemi söylediğinde gittiğim geceydi.

İkisinde de gitmeyi istememiştim ama gitmiştim.

Oysa şimdi gitmek istiyordum.

Yaşamak artık beni korkutuyordu.

Gözlerim kapanmadan, kulaklarımdaki uğultu dinmeden hemen önce duyduğum tek ses, "Mihrinaz!" diye feryat eden o sesti. Âşık olduğum ses acıyla haykırıyordu ismimi.

"Canım acımıyor," diye fısıldadım. "Üzülmeyin." Onun karanlık gözlerinde benden akan kanları görür gibi oldum. Çakmak çakmak olan gözlerindeki ateş sönmüş, yerine benim gömülmeyi bekleyen tabutum yerleşmiş gibiydi. "Üşüyorum sadece. Elimi daha sıkı tutar mısınız?" Her ikisi de sanki sözleşmiş gibi aynı anda elimi sıktı. Baran'ın hâlâ eli titriyordu.

"On Sekiz!" Zamir'in sesi tüm zihnimde yankı yapıyordu. "Aşağı indir şu lanet olası helikopteri!"

"Diğerlerini ne yapalım?" İsminin Aras olduğunu öğrendiğim tetikçinin seslendirdiği cümle tüm bedenimin sancılanmasına neden oldu.

"Dedem nerede?"

Kimseden çıt çıkmadı.

Gözlerim ada, kenarları her taraftan adayı kuşatan bir okyanus gibiydi. Kirpiklerimin diplerine kadar gözyaşına boğulmuştum. Kuruyan dudaklarım dahi akan yaşlarımla ıslanıyordu.

İçimde, Turan'la arka bahçede koşuşturan Mihrinaz'ın düştüğünü hissettim. Fakat bu defa acısını Turan hissetmedi, onun için kendisini merdivenlerden atmadı. Çünkü bu defa o Mihrinaz'ı iten Turan'ın ta kendisiydi.

Vurulmuştum. Bunu kabul ediyordum.

Belki de ölecektim. Bunu da kabul ediyordum.

Ama beni Turan'ın vurduğunu nasıl kabul edebilirdim?

Islak ve birbirine yapışan kirpiklerimi aralamaya çalıştığımda görmek istediğim en son şey onun perişan yüzüydü. Yaramın olduğu yer haricinde tüm bedenimin uyuştuğunu hissediyordum. Sanki her uzvum işlevini yitirmiş gibiydi.

"Zamir," diye yakardım. "Uyumak istiyorum artık." Artık bir mezar kadar soğuktum. Kimsesizdim. Yine ve yeniden.

Kanımla lekelenen elini yüzüme getirdiğinde kendi kanımın kokusu burnuma dolmuştu. En son dudaklarını alnıma bastırdığını

hissettim. Sıcak dudakları hissettiğim soğukla savaşırken gözlerimi yumdum.

Uykunun ölüm olduğunu o an anladım.

Ve uyudum.

Sevgilim...

Üzülme.

Yakınında ölmek Tanrı'nın bana verdiği armağan oldu.

Nefesinle bana can vermeye çalışma.

Ölürken bile senden bir şeyler çalmak istemem.

Günahlarım çok, bunu da yükleme yukarıya çıkmaya yüzü olmayan ruhuma.

Sevgilim...

Üzülmüyorum.

Elin elimde, dudakların tenimde yumdum gözlerimi.

Elveda diyemedim sana.

Beni bağışla.

Bağışlanmayacak hatalarıma bunu da ekle.

Ve asla unutma.

Günahkâr sevgilin seni çok sevdi.

XI

Mezarlar ve Doğumlar

"Birileri dünyaya gözlerini açtığında sevinirken o an ölen birini hiç düşündünüz mü? Düşünmediniz. Tıpkı yaşadığınız güzel anlarda ölümü düşünmediğiniz gibi. Oysa hayat tam da bu iki kavramdan ibaretti."

Zamir

"Hasta hipotansif şoka girdi! Tansiyon düşüyor ve nabız yavaşlıyor." Onun nabzı yavaşlarken neden benim kalbim duruyordu? Tüm bedenim buz gibi kesmişti, kıpırdayamıyordum. Elimi uzatamıyor, ona dokunamıyordum.

Onu kaybedemezdim. Onu kaybedersem yaşamaya devam edemezdim.

Eğer o ölürse zamanı ilk kez peşine düştüğüm güne götürebilir miydim? Baklava alıp pastaneden çıkan, kıvırcık saçları havada dans eden o şımarık kıza neden o an sarılmadım ki? Telefonda kuzeniyle konuşurken ona baklavalarından vermeyeceğini söylemişti. Çok bencildi. Benim aksime içinde bulamadığı bir vicdanı vardı ve sürekli onu arıyordu.

Kayıptı.

Ben onu, o da kendini bulmuştu.

Şimdi onu kaybetmem kendi varlığımı yitirmeme neden olmaz mıydı?

Her sokaktan çıkan biriydim ama neden onun benim çıkmaz sokağım olmasına izin vermiştim? Neden tüm ruhumu o küçük avuçlarının arasına bırakmıştım?

Başımı eğerek avuçlarıma baktığımda gözümden bir yaş düşmüştü. Kuruyan kanın üzerine düşen yaş yeniden onu dirilttiğinde dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamamıştım. Onun kanı benim ellerimden nasıl çıkardı? Onu ben vurmamıştım ama benim tedbirsizliğim yüzünden oraya gelmişti. Aptal kafam! Daha dikkatli olmalıydım.

"Çok kanaması var. Beyefendi, siz hastanın neyisiniz? Kan grubu nedir?"

"Ben eşiyim. Kan grubu AB+. Elinizde var mı?"

"Var!" diye konuştu aceleyle. "Hemen operasyona almamız gerekebilir. Lütfen, gerekli evrakları imzalayın."

Peşinde olduğum sedye acile girmeden önce yetiştim. Tüm yaşadıklarım bir kitap sayfaları gibi çevriliyordu. Bir sayfada durmak adına uzanıp kanlı elini tuttuğumda tenindeki soğukluk gözümden kocaman bir yaş düşmesine neden olmuştu.

Sonra sedye gitti, soğukluk kaldı.

Durduğum sayfa hiç şüphesiz babamın öldüğü sayfaydı. Babam da böyle soğuktu. Onu morgda gördüğümde, dokunduğumda aynı bu şekilde buz gibiydi. Onu son kez görmek için morga girdiğimde yüzünde kocaman gülümsemesiyle uzanıyordu. Her yeri parampar-çaydı ama yüzünde hiç silinmeyen bir tebessüm vardı.

Babam, beni hep sırtında gezdirirdi. İkimiz de eğlenirdik o zaman.

Ben babamı sadece bir kez sırtıma aldım. Yalnızdım, deli gibi ağlamak istemiş ama bunu bile yapamamıştım.

Sonra babamı tabuttan çıkarıp kendi ellerimle toprağa verdiğimde kolunun hareketini hissetmiştim. Kolunu sabit tutmaya çalışırken bedeninden ayrıldığını dahi görür gibi olmuştum. O toprağın altına

girip bir süre çıkmamıştım. Babamın toprağını gözyaşlarımla ıslatmış, sonrasında mezar çukurundan çıkıp üzerine toprak atmıştım.

Ben babamın mezarına girmiştim zaten. Bir kere o mezara girip bin kere ölümü yaşamıştım.

Mihrinaz... Bir kere olsun bencilliği bırakıp vicdanının sesini dinler misin? Bana geri döner misin?

"Beyefendi," diyen sesle beraber yaşlı gözlerimi ona çevirdiğimde bana bazı evraklar uzatıyordu. "Bunları imzalamanız gerekiyor." *Cidden mi?*

Titreyen ellerimle bana verdikleri kalemi tutup rastgele imzalar attıktan sonra ayakta duracak gücüm kalmadığı için hastanenin soğuk zeminine oturmuş, bacaklarımı kendime çekmiştim.

Keşke annem ya da babam burada olsaydı. Saçlarımı okşayarak bana teselli vermesine ihtiyaç duyduğum iki kişi de hayatımda yoktu.

Baba, neden bu kadar erken öldün? *Şehitler ölmez*, diyorlar ama ben seni o çukura kendi ellerimle gömerken buna nasıl inanabilirim?

Anne, neden benden vazgeçtin? Neden babamın hayalini benim varlığıma tercih ettin?

Mihrinaz, neden ben senin hayatındaki en önemli kişi değildim? Eğer öyle olsaydım asla sana zarar gelmezdi. Deden ve Turan yüzünden kurşun yemez, bu hâle gelmezdin.

Ellerimi şakaklarıma getirerek tüm sesleri susturmak istedim. Onun gözlerini açtığı ana kadar yok olmak istedim. Sonra durakladım. Yok olursam gözlerini açtığında beni görmezdi ve üzülürdü. Bencil davranamazdım çünkü bencillik benim hamurumda yoktu. Ben, her zaman önce sevdiklerimi düşünürdüm. *Ve ben en az kendimi seviyordum.*

Çalan telefonum cebimde titrerken elimi yavaşça indirip cebime daldırdım. Telefonu açtığımda, "O iyi mi?" diye sordu Baran.

"Bilmiyorum." Boğazımda kocaman bir yumru vardı. "Orada durumlar nasıl?"

"İkisi de öldü. Turan'ın peşine düştüler."

Keskin bir sesle, "Bana Turan'ı bul," dedim. "İlk ben göreceğim onu."

Telefonu kapatmak üzereyken, "Zamir," dedi Baran. "Biz yoldayken Naz biriyle konuştu. Kemal Demirhan davasının kanıtlarını aldı, parmak izlerini kasadan temizlettirip öyle gitti. Naz da çok tanımıyordu. Dedesi tutuklandığında telefonunu teslim ettiği kişiymiş."

Bu, tahmin ettiğim ve çoktan önlemini aldığım bir detaydı. Bunu Baran'a açıklamak için dudaklarımı araladığım sırada görüş açıma giren kişiyle beraber telefonu yüzüne kapattım. Acilden çıkan bir doktor bana doğru gelmeye başladığında duvara tutunarak ayaklanmıştım. "Eşim iyi mi?"

"Kurşun dalağa saplanmış. Splenektomi yapmamız, yani dalağı almamız gerekecek. Diğer organların zarar görüp görmediğine de o zaman bakacağım. Çok kan kaybettiği için acil kan takviyesi yapacağız."

Titreyen çenemi sabitlemeye çalışırken "İyi olacak mı?" diye sordum.

"Elimizden geleni yapacağız." Kaşları çatılırken yüzüme baktı. "Siz tuğgeneralin oğlu musunuz?" Başımı ağır ağır salladım. Bir anda elini omzuma atarak sıktığında, "Sizi bir odaya aldırmamı ister misiniz? İyi görünmüyorsunuz," dedi endişeyle.

"Gerek yok."

Doktor, hemşirelere ve asistanlara onu operasyon için hazırlamaları emrini verirken perdeler kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Operasyonun riskini bana söylememişti. Bu yüzden telefonumu alarak Asemin teyzeyi aradım. Telefonu geç de olsa açmıştı. "Teyze." Kahretsin! Neden ağlıyordum yine?

"Ne oldu, Zamir?"

Titreyen sesimle, "Splenektomi riski nedir? Sadece bunu söyle," dedim.

"Yaralandın mı, oğlum? Hangi hastanedesin?"

Elimle yüzümü tuttum. Bunu dile getirmek beni utandırıyordu. Çünkü onu koruyamamıştım. "Mihrinaz... O vuruldu. Kurşun dalağına saplanmış."

"Bana hemen hangi hastanede olduğunuzu söyle!" dedi otoriter bir sesle. Onu ikiletmeden hastanenin yerini belirttiğimde başhekimle konuşacağını, telaşlanmamamı söylemiş ve kapatmıştı. Dakikalar sonra koridoru dolduran adımlarla başımı kaldırdığımda yaşlı bir adamın yanıma geldiğini fark ederek ayaklandım.

"Zamir Hancıoğlu," dedi gelip elimi sıkarken. "Başhekim Bahtiyar Uysal. Eşinizin operasyonuna bizzat katılacağım. Lütfen, endişe etmeyin." Başımı ağır ağır salladığım sırada, "Asemin Hanım gelmek istedi ama izin vermedik. Bize güvenebilirsiniz. Dışarıya asla haber sızmayacak," diye ekledi.

Haberlerin yapılabileceğini bile unuttuğum için yine başımı sallamış, beni operasyonun olacağı kata çıkarmasına izin vermiştim. Oldukça rahat ama ruhuma diken gibi batan bir kanepeye oturduğumda sanki üzerimden binlerce araba geçmiş gibi hissediyordum.

Orada beklediğim sırada sedyenin tıngırdayan sesiyle irkilip ayaklanmıştım. Onu getiriyorlardı. Uyutulmuştu ve büyük ihtimalle acılarını hissetmiyordu. Belki de sırf bu yüzden tüm acıyı ben sırtlanmış gibiydim.

Ay Tenli Kadın'ın tenindeki beyazlık sönmüştü. Artık parlamıyordu ve sanki tümüyle geceye yenilmiş gibiydi.

Kalbime ağır gelen hislerle kendimi kanepeye attığımda artık gözlerimden düşecek yaş bile kalmamıştı. Fersiz bakışlarım bembeyaz hastanenin içerisinde gezinirken yine babamı anımsadım.

O hastanede otururken annemin çığlığına kadar bir umudum vardı. Fakat annemin kulakları sağır eden sesinden sonra o umudum da yok olmuştu.

Baba, lütfen Mihrinaz'ın yanına gelmesine izin verme. Onu bana geri gönder.

Bir saatten fazla bir süre sonra başhekim kapıdan çıkmıştı. Maskesini indirirken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Operasyon iyi geçti. Kanamayı durdurduk, dalağı ve kurşunu aldık. Diğer organlar şu an iyi durumda. Hastayı yoğun bakıma alacağız." Çenem titrerken vereceğim tepkiyi kestirememiştim. Hem gülmek hem de hıçkıra hıçkıra ağlamak istemiş ama bunların hiçbirini yapamamıştım.

"Teşekkür ederim." Kalbim küt küt attı. "Onu görebileceğim, değil mi?"

"Elbette. Hemşireler size yardımcı olacak."

Gözlerini açtığında ilk soracağı soru dedesi olacaktı. Gözlerini açtığı anda yeniden vurulacaktı. Ama hayattaydı ve ben mutluydum.

Telefonum bininci kez çalmaya başladığında Baran, Büşra, Nart, Gül, Yusuf, Doruk'u toplu şekilde arayıp, "Operasyon iyi geçti," dedim. "Dalağını aldılar sadece."

Hepsi rahat bir nefes verirken, "Dalaksız kardeşim benim," diyerek tüm moralleri yerine getirmişti Baran. Ardından, "Azim Akşahin'le Kemal Demirhan'ı ne yapalım?" diye sordu.

"Büşra ve Gül," diye mırıldandım boğuk sesle. "Siz kapatır mısınız?" İkisi de aramadan çıktığında, "Kemal Demirhan'ın cesedini oğlu Hamza Demirhan'a götürün. Azim Akşahin'i ise şu an bulunduğum yerin morgunda tutun bir müddet. Mihrinaz uyanmadan cenazesi olmayacak."

Doruk, "İstihbarat, polisin bölgeye girişine izin vermedi," demişti. "İfşa etmeyecek misin onu?"

"Zamir'in elinde sağlam kanıtlar yok," diye yanıtladı onu Baran. "Kanıtları biri aldı. Onu araştırıyorum. Turan da şüpheli ve kaçtı. Onun peşindeyiz."

"Bu dava bugün kapanacak. Turan olmasa bile."

"Ne?" dedi hepsi aynı anda.

"Sizce benim emrimde olan korumalar, o adamın elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gitmesine izin verir mi?" Yüzümde aniden tuhaf bir tebessüm belirdi. "Adamı yakaladılar, kanıtları da elinden aldılar. Kemal Demirhan'ın suç dosyası İstihbarat tesisine teslim edildi bile. Akşam tüm haberler onu konuşacak."

Baran şaşkınlıkla, "Peki, Turan?" diye sordu.

"Dosyada onunla ilgili tek kanıt bile yok. En fazla sorgulanır. Ama benim onunla başka bir hesabım var."

Baran, "Keskin nişancılardan birini konuşturduk. Mihrinaz'ı gördükleri yerde vurmaları emri verilmiş. Belki de Turan bu yüzden onu vurmuştur? Ölmemesi için?" diye sorduğunda o an zihnime düşen soruların çığlığı yüzümü buruşturmama sebep oldu.

Turan, sırf ölmemesi için Mihrinaz'ı vurmuş olabilir miydi?

Dudaklarım *O* şeklini alırken, "Turan'ı bulursak ilk sana getireceğim," dedi Doruk. "O civardaki MOBESE kayıtlarına bakmalarını rica ettim. Başım belaya girecekse bile yengemin canı sağ olsun."

"Eyvallah."

Telefonu kapattığım sırada şakaklarımı ovmaya başlamış, hemşirenin gelip bana giymem için uzattığı yoğun bakım gömleğinin farkına bile varmamıştım. Verdiği bone, maske ve yoğun bakım gömleğini giyerek kendimi izole edip peşinden ilerlemeye başladım. En sonunda beyaz kapının önüne geldiğimizde hemşire, kendi kartını okutarak kapıyı açmış ve geri çekilmişti.

Başımı sallayarak içeriye girdiğimde cihazlardan gelen sesler kulağıma dolmuştu. Birkaç adım atarak yatağının yanına geldiğimde kalbim sıkışmış, nefeslerim kesilmişti. Yaşıyordu. Sadece uyuyordu. Elimle birkaç kez durmak isteyen kalbimin üzerine vurdum ve onu çalıştırmayı umdum.

Evet, bir kurşun yemişti. Kan kaybetmişti, dalağı alınmıştı. Ama olay bundan ibaret değildi. O kurşunun çıktığı silahı tutan, tetiği çeken kişiydi asıl sorun. Mihrinaz'ın hayatındaki en önemli iki kişiden

biri ölmüştü, diğeri de onu vurmuştu. Bundan sonra ne olacaktı? Paramparça eşimi nasıl iyileştirecektim?

Dedesiyle, kuzeniyle arasında son zamanlarda gerginlik olsa da Mihrinaz'ın o an dedesinin vurulmasından ne kadar çok korktuğunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Onu dedesine doğru koşmasın diye tutmuştum. Bana kızgın mıydı bu yüzden? Ve beni ikinci kez suçlar mıydı? Katilmişim gibi bakar mıydı?

Yatağın kenarına sandalye çekip oturduğumda hâlâ gözleri kapalıydı. Vücudundaki tüm kan çekilmiş gibiydi. Elimi uzatarak ona dokunduğumda saatler öncesinden daha sıcaktı. Kalbim elinin sıcaklığı ile ısındığında gülümsemiştim. "Sıcaksın." Elinin üzerini okşadım yavaşça. "Seni koruyamadığım için özür dilerim."

Ona söylediğim cümleleri anımsadığımda yeniden kalbimin üzerine kocaman bir taş oturmuştu. Hatalıydı ama onu o kadar çok üzmemeliydim. Aylardır peşinde olduğum örgütün liderinin Kemal Demirhan olduğunu uzun zamandır tahmin ediyordum. Fakat elimde hiçbir delil olmadığı için hiçbir şey yapamamıştım. En sonunda kaçakçıları bulduğumda içlerinden sadece biri konuşmuştu. Bir kişi yetersizdi. Bana sağlam kanıtlar gerekiyordu. O kanıtları da bugün eve gelen doktor sayesinde edinmiştik. Doktorun bu olaylardaki konumunu daha sonra öğrenecektim. Azim Akşahin doktora neden bu kadar çok güveniyordu? Öğrenecektim.

Mihrinaz susmuştu. Konuşabilirdi, bulduğu kanıt dosyasını bana daha önceden verebilirdi. Haksızdı, hatalıydı. Sevdiği insanları korumak için attığı adımın nelerle sonuçlanacağını düşünmemişti.

Ama ölmeyi, vurulmayı hak etmemişti.

Hayattaki en sevdiği kişinin ölümünü, bir diğerinin ona tetiği çekmesini hak etmemişti.

Bir süre sonra yoğun bakımın kapısı açıldığında, "Zamir Bey," demişti endişeyle bana doğru adımlayan hemşire. "Bir kadın getirildi hastaneye. Doğum sancılarının arasında sizinle Mihrinaz Hanım'ın ismini vermiş."

Büşra... Kahretsin!

Mihrinaz'a son kez bakarak ayaklandığımda hemşireyi takip ederek bambaşka bir kata indim ve o katta Büşra'nın acı dolu inlemelerini duydum. Kapıyı açan hemşirenin yanından geçip sedyede uzanan ve bağıran Büşra'nın yanına ulaştığımda, "İyi misin?" diye sormuştum.

Gözlerinden akan yaşı sildiğimde, "Bilmiyorum! Mihrinaz nasıl?" demişti.

"O iyi."

Kadın doktor onun elinde getirdiği hastane kayıtlarına bakarken, "Ameliyathaneye alacağız," demişti bana bakarak. "Siz yakını mısınız?"

"Evet."

"Normal doğum için doktoru onay vermemiş. Sezaryene almamız lazım."

"Tamam," dedim hemen. "Sorun yok, değil mi?"

Doktor yeniden dosyaya baktı. "Bir problem görünmüyor."

Büşra'nın başından öptüğüm sırada titreyen kollarıyla bana sarılmıştı. "Korkuyorum."

"Seni aptal," dedim dudaklarımı bükerek. "Ben yanındayken korkmamayı öğrenemedin mi?"

"Özür dilerim," dedi çatlayan sesiyle. "Mihrinaz'dan sonra benimle uğraştığın için..."

"Saçmalama," dedim öfkeyle. Başını göğsümde sıkıştırırken tekrar saç diplerinden öpmüştüm. "Senin kızın hepimizin umudu olacak. Hemen onu kucağıma ver, lütfen."

O ağlamaya devam ederken ellerimi bir an olsun üzerinden çekmemiştim. Büşra, örnek alınacak çok nadir kişilerdendi. Baran'a kadar yaşadığı hayatında her zaman hayalleri için savaşmıştı. Kelimenin tam anlamıyla doğduğu andan itibaren bir savaşçı olmuştu. Baran'la

birbirilerini ilk kez sekiz yaşında görmüşlerdi. Baran o zamandan beri ondan hoşlanıyor ama Büşra, Baran'ı hiç önemsemeden kendisi için çabalamıştı.

Üniversiteyi kendi kazanmış, sonra kendi parasıyla okumuştu. Onlarca işte çalışmıştı, babasıyla mücadele etmişti. Fakat ilk kez Baran yüzünden pes etmişti. O kadını yatağında gördüğü an bambaşka birine dönüşmüştü. İçine dolan nefret, kin, öfke ona belki de hayatını kurtaracak miras evi bile sattırmıştı. Evi satmış, tüm parasını hastaneye yatırmıştı. Ve birazdan dünyaya göz açacak miniğe hamile kalmıştı.

Bunu öğrenmem zor olmamıştı. En son Mihrinaz'la gittiği kliniği bulmuş, iş kimliğimi kullanarak hasta dosyalarına ulaşmıştım. Bu şekilde öğrenmiştim nasıl hamile kaldığını. Çünkü aylardır aklıma yatmayan bir konuydu. Büşra asla başkasının kendisine dokunmasına izin vermezdi. Ne kadar öfkeli olsa da bunu yapmazdı. Baran bile onu yanağından öpmeye çekinirken Büşra'nın sevmediği biriyle cinsel ilişki yaşaması olası değildi.

Büşra ağlayarak operasyon için hazırlanırken sırf morali düzelsin diye onunla dalga geçiyordum. Hâlâ Baran'ın gerçeği bildiğinden haberdar değildi. O anı ikisine saklamak en iyisiydi sanırım.

Büşra'yı da operasyon için aldıklarında Baran'ı aramıştım. "İşlerin bitti mi?"

"Azim Akşahin'i morga götürdüler. Alt kattayım. Kemal Demirhan'ı da Hamza Demirhan'a yolladım. Akşahinler ve Demirhanlar her yerde Azim Bey, Naz ve Turan'ı arıyor."

"Akşam haberlerinde Azim Akşahin'in suikasta kurban gittiği yazılacak."

"Cesedini istemezler mi?"

"Mihrinaz uyanmadan kimse morga girmeyecek." Derin bir nefes aldım. "Üçüncü kata gelsene."

"Naz son katta değil mi?"

"Büşra burada," dediğimde nefeslerinin sesine bile yansımıştı korkusu. "Bebek geliyor." Telefonu yüzüme kapattıktan çok kısa bir süre sonra koşturarak yanıma gelmişti.

Elleriyle omuzlarımı tutup korkuyla, "İyiler, değil mi?" diye sordu. "Sorun olmadığını söyle."

"Sorun yok," dedim hemen. Elimi omzuna getirerek sıktım. "Baba oluyorsun, ha?" Yüzünden binlerce ifade geçerken gözlerinin dolduğuna anbean şahitlik ettim.

Titreyen sesle, "Baba mı oluyorum?" diye sordu. Gözünden yaşlar yuvarlanmaya başladığında, "Olurum," demişti kararlı sesle. "O istesin ya da istemesin ben babası olacağım. Kız babası hem de."

"Aferin," dedim saçlarını karıştırırken. "Ben Mihrinaz'ın yanına gidiyorum. Büşra çıktığında haber ver."

1 hafta sonra...

"Toprak atma, kurban olayım!" Sesi tüm kalbimi alıp duvardan duvara vururken ayaklarıma sarılmış, elimdeki küreği tutmaya çalışıyordu. Sanki ben üzerine toprak atmasam dedesini geri getirebilecekmiş gibiydi. Gözlerime yaşlar dolarken mümkünmüş gibi bacaklarımı ve küreği daha sıkı kavramıştı. "Dur, ne olur?"

Benim güzel eşim... Neden acılarını alamıyorum senden?

Ruhu dalgalardan yorgun düşmüş kayalık, yüreği o dalganın durgun hâlini sabırsızca bekleyen sahil olan Mihrinaz... Neden sana iyi gelemiyorum?

Baran omuzlarından tutmaya çalışırken, "Naz," demişti ağlamaklı sesle. "Dikişlerin açılacak. Yapma."

Mihrinaz toprağın üzerine yağmurlar yağdırmaya devam ederken hıçkırıklarının sesi kulaklarıma doluyor, âdeta içimi bıçakla sıyırıyordu. Onun ağlamaması için bu toprağın altına diri diri girmeye razıydım oysaki. Sırf gözyaşları dursun diye yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Baran zorlukla Mihrinaz'ı ayağa kaldırıp kendisine yaslarken mezara toprak atmaya devam etmiştim. Omzuma bir el dokunduğunda sağ tarafa dönerek Anıl'a baktım. Mihrinaz'ın küçük kuzeni benden küreği istediğinde başımı onayla sallayıp geri çekilmiştim.

Küreği küçük elleriyle alıp toprağa daldırdığında başımı Mihrinaz'a doğru çevirdim. Hiç kurumayan gözleriyle Anıl'a bakıyordu. Anıl'ın omzuna dokunan Arif küreği aldığında bir adım daha geri çekilmiştim.

"Beni hiçbir zaman Mihrinaz ve Turan kadar sevmedi," diye mırıldandı Anıl. "Ama ben dedemi çok severdim."

Boğazım düğümlenirken, "Öyle deme," demiştim. "Sevgi derin bir kavramdır. İnsan herkese aynı şekilde yansıtmayabiliyor."

"Neden Mihrinaz ablanın yanında değilsin?"

Dudaklarım titredi. "Ona iyi gelemiyorsam gölge etmenin anlamı yok."

"Neden ona iyi gelmeyesin?" diye sordu bu sefer. "Sen onun kocası değil misin? Seni sevmiyor mu?"

Başımı sallayıp, "Beni seviyor," dedim. "Ama şu an gömdüğü adamı benden de çok seviyor."

"Kendi söylediğinle çelişiyorsun," dedi. Ergenliğe yeni girmesine rağmen konuşmamızdan çıkardığı sonuçlar beni şaşırtmıştı. "Belki de Mihrinaz abla, sevgisini sadece dedeme göstermeye alışmıştır ama seni daha çok seviyordur. Bunu bilemezsin."

Ona cevap vermemi beklemeden annesinin yanına gittiğinde bu sefer Sinan Bey gelip küreği almış, babasının mezarına toprak atmıştı. Uzaktan burayı çeken kameraların varlığını hissediyordum. Günlerdir gündemdeki tek konu Kemal Demirhan'ın ihaneti ve Azim Akşahin'e yapılan suikasttı. Azim Akşahin'in adı temize çıkmıştı ve bunun bir nebze olsun Mihrinaz'ı rahatlatacağını umuyordum.

Turan'ı Doruk bulmuştu. Hiçbir suçu olmadığını bildiğim için önce sorgulanmasına izin vermiştim. Onunla olan hesabımı daha

sonra görebilirdim. Dedesinin cenazesinde olmayı en az diğer torunları kadar hak ediyordu.

Bu sefer küreği Turan aldığında, "Dokunma!" diye bağırdı Mihrinaz. Dikişlerini umursamadan Baran'ın kollarından çıkıp küreği Turan'ın elinden aldığında, "Defol git buradan!" diye bağırmıştı.

Halası, "Mihrinaz," diye uyardı onu. "Lütfen."

Mihrinaz kimseyi umursamadan küreği aldığında ona doğru ilerleyip elinden tuttum. "Beraber yapalım mı?"

Yaşlı gözlerle bana dönerken, "Dedem öldü," demişti. Bu cümleyi ilk kez kurduğu için ağır ağır başımı sallamak zorunda kalmıştım. "Ben yaşıyorum."

"Deden öldü, sen yaşıyorsun."

Çenesi titredi, dudakları büküldü. "Dedem öldü, ben yaşıyorum." Sanki bu cümleden güç almış gibi küreği toprağa daldırdığında tüm ağırlığı alarak onun sadece dokunmasına izin verdim. Bunun farkında değildi. Çünkü sadece eliyle küreğin tahtadan yapılma tarafına dokunuyordu. Tekrar mezara toprak atmaya başladığımızda Mihrinaz'ın gözyaşlarının kuruduğunu fark etmiştim. Sonunda... Sakinleşmişe benziyordu.

Gökhan gelip bizi kenara çektiğinde küreği İbrahim'e uzatmıştım. Mihrinaz koluma girerken başını yorgunlukla omzuma yaslamıştı. "Gerçekten öldü mü, Zamir?"

İç çektim. Bunu defalarca bana sormuştu ve her seferinde aynı cevabı alıp kahroluyordu. "Gözlerinle gördün, Mihrinaz."

"Hani olur ya bazen," dedi ve sustu kısa bir süre. "Ölmez."

"Öldü ama ismi temize çıktı. Suçlanmadı." Derin nefes aldığında kısık sesle inlemişti. Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. "Ağrın mı var?" Başını ağır ağır salladı. Sanki acısını almaya gücüm yetecekmiş gibi onu daha sıkı sardığımda diğer omuzumda bir el hissetmiştim.

"Arabayı arkaya getirdim. Rahatça çıkabilirsiniz oradan."

"Sağ ol, Nart."

Herkes gittiğinde Nart ve Baran arabada olduklarını işaret ederek arka tarafa geçmişti. Sadece Mihrinaz ve ben kaldığımızda hâlâ kollarımın arasındaydı. "Hep onun ölümsüz olmasını dilerdim."

Dudaklarımı ıslattım. "Biliyorum."

"Annem yok." İç çekti. "Babam yok. Kardeşim yok." Gözünden kocaman bir yaş düştü. "Artık dedem de yok." *Ben varım, diye bağırmak istedim ama sesim dahi çıkmadı.* "Sen?" diye sordu. "Toparlandığımda beni terk edeceksin, değil mi?" *Aptal... Bunu düşünmüş müydü?*

Yutkunarak, "Seni terk etmek mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sadece yanında nefes alırken seni terk edeceğimi nasıl düşünürsün?"

"Bir mezar aldım buradan." Kaşlarımı çatarak onu dinlediğimde bomboş gözleriyle dedesinin yanındaki boş alana bakıyordu. "Gittiğinde kendimi gömeceğim."

Bu sefer öfkeyle onu kendime çevirdiğimde, "Öyle bir şey olmayacak," demiştim keskin sesle. "Gitmeyeceğim senden. Anla artık!"

Ela gözleri bu sefer dedesinin yanındaki dolu mezarlara ilişti. Mihrinaz Akşahin yazılı mezarda dedesinin annesi vardı. Yazılara bakarak gülümsedi. "Buraya geldiğimde kendim ölmüş gibi korkardım. Şimdi ise tam olarak öyle hissediyorum."

"Sen Mihrinaz Hancıoğlu'sun," dedim bunu ona hatırlatmak ister gibi. "Ayrıca torunlarımız doğana kadar her ikimize de ölümü yasaklıyorum."

Kirpiklerini kırpıştırarak, "Bunu tüm hayatı pamuk ipliğine bağlı olan sen mi söylüyorsun?" diye sormuştu.

Hiç düşünmeden, "İşten ayrılabilirim," dedim. Söylediğim şeye kendim bile şaşırmıştım fakat onun tatmin olması için her şeyi göze alırdım.

"Ne?"

"Bu büyük davayı Kemal Demirhan ölmesine rağmen kapattım. Tüm örgüt üyelerini bulup çökerttim. Bundan sonra çalışmayabilirim istersen. Hem zaten sen ev işlerinden anlamıyorsun. Birinin bunları yapması gerekir."

Başını yavaşça iki yana sallarken gözleri yeniden mezarlara doğru kaymıştı. Kendisi için aldığı boş mezara baktığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. O mezara girmeyeceğini anlaması için yapmam gereken tek bir şey vardı. Ve onu yapacaktım.

Bir saat kadar sonra dikişlerinin zonkladığını söylediği için onu kucağıma almış, Nart ve Baran'ın beklediği arabaya doğru götürmüştüm. Normalde bana kızması, bağırıp çağırması gerekirdi ama sessizdi. Bugün ondan beklenmeyecek şekilde sessizdi ve bu beni korkutuyordu.

Baran arka kapıyı açarak bana yardımcı olduğunda eğilerek Mihrinaz'ı oturtmuş, kapıyı kapatarak yanına geçmiştim. Nart arabayı kullanıyor, Baran ise önde oturuyordu. Arabayı çalıştırıp patikaya doğru sürdüğü sırada, "Eczaneye uğramamız gerekiyor. Yeşil mesaj atmış, bebeğe birkaç şey lazım," diye konuştu.

Baran'ın heyecanla kıpırdandığını gördüm. "Tamam."

Mihrinaz başını omzuma yaslarken, "İsmine karar verdiniz mi?" diye sormuştum. Belki bu şekilde kafası dağılırdı.

"Hayır," dedi. "Büşra, bebeği soyadıma geçirmeme izin verdi. İsmini de koyarsak halledeceğim."

Nart kısa bir anlığına ona döndü. "Evlenmeyecek misiniz?"

Baran omuz silkti. "O bambaşka konu, kardeşim. Büşra Hanım kabul ederse neden olmasın?"

Mihrinaz pürdikkat onları dinlerken bir anda, "Umut olsun," demişti. Sesiyle tüm içim heyecandan titremişti. İlk defa ölümden bağımsız bir cümle kurmuştu.

Herkes ona döndü. "Ne?"

"İsmi," dedi fısıltıyla. "Umut olabilir."

Baran anında, "Çok iyi düşündün, güzelim!" diyerek Mihrinaz'a doğru uzandı. Onun neredeyse yok olan yanağını sıktı. "Hala mı oldun, teyze mi? İyi düşün, karar ver."

Gülümseyerek Mihrinaz'ın başından öptüm. "Ben hem amca hem de dayı olmak istiyorum."

Baran yüzünü buruşturdu. "Doyumsuz herif seni. Benim kızımın aklını karıştırmaktan vazgeçin. Birini seçin!"

Mihrinaz uzanıp Baran'ın elinden tuttuğunda, "Halası olacağım," demişti duygu yüklü sesiyle. "Ağabey." Baran sevinçle ışıldayan gözlerle Mihrinaz'a bakarken elini dudaklarına götürüp öpmüş, yanağına yaslamıştı.

"Sen harika bir hala olacaksın." Diğer elini de alıp öptüğünde, "Ama kendini koruyamayan bir haladan hayır gelmez. Ellerin üşümüş. Eve gidip yorganın altına girmen, iyileşmen gerekiyor. İyileştiğin zaman kızımı kucağına alabilirsin," demiş ve Mihrinaz'ın ellerini kendi ellerinin içinde ısıtmaya çalışmıştı.

Mihrinaz, neden kimsesinin olmadığını iddia ediyordu? Benim yakınım olan herkes onun da yakınıydı. Baran ile Nart onun ağabeyi, Büşra ile Gül de kardeşi olabilirdi. Mihrinaz istediği takdirde herkes ona adım atmaya, yakın olmaya hazırdı. Vurulduğunu haber alan Nart ve Gül onu görmek, cenazeye katılmak için balayını ileri tarihe alıp İskenderun'a gelmişlerdi. Herkes günlerdir sadece onun için çırpınıyordu ve kimse bundan şikâyetçi değildi.

Nart arabayı ara yollardan ana yola çıkardığında Gül'ün ona yolladığı konumu kullanıyordu. Gül, Büşra taburcu olduğu için evde kalıp onlara bakmaya karar vermişti. Büşra her ne kadar mezarlığa gelmek istese de Mihrinaz buna izin vermemişti.

Nart, arabayı ilk gördüğü eczanenin önünde durdurduğunda Baran, Gül'ün attığı mesaja bakarak arabadan inip gerekli şeyleri almış ve geri dönmüştü.

"Bebeği ilk kez göreceksin," diye fısıldadım Mihrinaz'ın kulağına. "Heyecanlı mısın?"

Başını bana doğru çevirip yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Evet. Yengem, Aysar ve Anıl'ı tutmama izin vermezdi. Sence Büşra ona dokunmama izin verir mi?"

"Tabii ki!" dedim kafasındaki tüm kötü düşünceleri silmeye çalışarak. "İstediğin zaman ona dokunabilirsin."

"Ama ben sözümü tutmadım. Bana kızgın değil mi?" Baran'a yaptığı itirafı kastediyordu.

"Değil," dedim inandırmak ister gibi. "Büşra seni çok seviyor. Kötü düşünme, sevgilim."

Başını göğsüme yasladığında bu sefer ellerini ben tutmuştum. Nart ısıtıcıyı açmıştı ama onun elleri bir türlü ısınmıyordu. Ellerini tek avucumun altına alarak ısıtmaya çalıştım. Bundan sonra kendine çok dikkat etmesi gerekiyordu ve ben, onun için elimden geleni yapacaktım. Doktorları, diğer organlarının zarar göre ihtimalinden ya da herhangi bir komplikasyon olabileceğinden bahsetmişti. Bunu mutlaka önlemem lazımdı.

Nart arabayı evin önünde park ettiğinde Mihrinaz'ı kendimden uzaklaştırarak aşağı indim ve kapısını açarak onu kucağıma aldım. Bana engel olmasına, itiraz etmesine fırsat dahi tanımamıştım. Onu kucağımda bahçe kapısından içeri geçirdiğimde iyice hafiflediğini hissetmiştim. Buraya aylar sonra geldiğimde aşırı alkol tüketiyordu ve kilo almıştı ama geçirdiğimiz süreçte zayıflamıştı.

Baran, evin kapısını heyecanla çaldığında Gül, bizi hiç bekletmeden kapıyı açmıştı. Baran ve Nart direkt banyoya geçip kendilerini bebek için temizlemeye başladıklarında Mihrinaz'ı odaya götürmüş, yatağa yatırmıştım.

Bana sorarcasına baktığı sırada üzerindeki kabanı çıkarmaya başlamıştım. "Sonra görürsün bebeği." Kabanını çıkarıp komodinin üzerine bıraktıktan sonra ayakkabılarını da çıkardım. "Dinlen biraz."

"Ama..."

"Lütfen, Mihrinaz," dedim itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Bebek hep burada kalacak. Ama senin şu an ilaçlarını alıp dinlenmen gerekiyor. Kırma beni."

"Kırmam," dedi güçsüz sesiyle yatağa uzanırken. Yorganı alıp göğsüne kadar çektiğimde ellerini dışarı çıkarmıştı. O an elindeki yüzükler ve bilekliği fark edip çıkarmaya çalıştım.

"Çıkarma."

"Rahat uyumanı istiyorum."

"Senden gelen bu şeyler benim bir parçam gibi. Çıkarmak istemiyorum." Elimle şakağını okşarken gözlerini gözlerime dokundurmuştu. "Bebeğe dokunmadan önce bir duş al."

"Emredersin, karıcığım." Kapı çaldığında omzumun üzerinden arkaya bakıp, "Gel," dedim.

Gül, elinde tuttuğu tepsiyle içeri girdiğinde, "İlaçları getirdim," demişti çekingen sesle.

"Gel, yenge." İçeri girip kapıyı kapattığında komodinin üzerindeki kabanı alıp koltuğa bıraktım.

Tepsiyi boşalan yere bırakırken, "On dakika arayla içmesi lazım," demişti. "Ağrısını alırmış. Asemin teyze söyledi."

"Tamamdır," diyerek ellerimi yıkamak için odanın içerisindeki banyoya girdim. Ellerimi yıkayıp ilacını içirmek için geri döndüğümde Mihrinaz doğrulmuş, sırtını yatağın başlığına yaslamıştı. Temizlenmiş ellerimle hapı alıp ona suyla beraber uzattığımda, "Bebek nasıl?" diye sordum.

Gül, "Çok küçük," diye cıvıldadı. "Alıp ısırmak istiyorsun ama kıyamıyorsun. Çok tuhaf. Yanakları kıpkırmızı."

Mihrinaz'ın saçını okşadım. "Dinlenecek, sonra da duş alıp bebeği görecek benim güzel karım. Değil mi?"

Başını bana doğru kaldırıp, "Duş almama izin var mı?" diye sormuştu.

Gül, benim yerime, "Evet," dedi. "Ameliyattan çıkalı bir hafta oldu. Duş alabilirsin. Bu ilaçları iç, biraz uyu. Sonra duş alıp bebeği görürsün." Mihrinaz, hevesle başını salladığında Gül, boş tepsiyi alarak dışarı çıkmıştı. On dakika sonra yine kendi ellerimle ona di-

ğer ilacını verdiğimde bu sefer mayıştığını fark etmiştim. Tamamen uykuya teslim olana kadar saçlarıyla oynamış, yüzünü ve boynunu okşamıştım. En sonunda nefesi düzene girdiğinde ayaklanarak duşa girmiştim.

Bana her an ihtiyacı olabileceğini düşündüğüm için duşumu oldukça hızlı almış, mezarlığa giderken giydiğim kıyafetleri makineye atmıştım. Üzerime siyah bir eşofman geçirdikten sonra herkesin mezarlıkta giydiği ayakkabıları bahçede temizleyip içeri geri dönmüştüm. Mihrinaz'ı kapının eşiğinden kontrol ederken, "Sen de biraz dinlen," dedi o ince ses.

Gül'e doğru döndüm. "Uyuduğumda bile kendimi suçlu hissediyorum."

"Zamir," dedi yeşilliklerini üzerime dikerken. "Günlerdir başındasın. Gözlerinin altı karardı."

"Ne yapayım, yenge?" diye sordum zorlukla. "Beni suçlamadığı için sevinirken onun için çabalamazsam nankör olmaz mıyım?"

"Senin içinde nankörlüğün zerresi yok. Saçmalama. Sen severken eksilenlerdensin. Yapma bunu kendine."

"Herkesi kaybetti," dedim paramparça sesle. "Ben, onun elinde kalan son şeyim."

"Sizin küçük bir aileniz var," dedi yatıştırıcı tonla. "Bu bebek size çok iyi gelecek. Hem belki sizin de bebeğiniz olur. Kim bilir?"

"Hazır olduğunu sanmıyorum," dedim kalbim sıkışırken. Babam gibi eşsiz bir baba olmak için her şeyi yapardım. Eksilirdim ama sevdiklerimi çoğaltırdım.

Gül, yüzümü avuçlarının arasına alıp beni kendime getirmeye çalıştı. "Bir gün çoğalmak isteyeceksiniz ve her şeye hazır olacaksınız. Sadece sabırlı olmanız gerekiyor. Birbirinizi kırmadan, yormadan sevmeye çalışın."

"Çok kırdım onu, yenge," dedim dolan gözlerim eşliğinde. "Haklıydım belki ama kalbini paramparça ettim. Öleceğini düşünürken bile benden af diledi. Ben kendimi nasıl affedeyim?"

Gözleri öfkeyle parladı, avuçlarını sıklaştırdı. "Kızdırma beni!" Uyarıcı niteliğindeki cümlesiyle yüz ifademi toplamaya çalıştım. "Geçecek. İnanmıyor musun sen bana?"

"İnanıyorum."

"Haydi," diyerek beni içeriye doğru ittirdi. "Git, karının yanında uyu. Zaten sen bebeği daha önce gördün. Mihrinaz uyandığında gelirsiniz."

Ona karşı çıkmama müsaade etmeden kapıyı kapattığında gözlerim odamızda gezindi, Mihrinaz'ın üzerinde durdu. İlaçlar yüzünden uyuyordu. Eğer onlar olmasa saatlerce tavanı izler, gözyaşlarını yastığa doğru akıtırdı.

Yoğun bakımda uyandığı gün ilk sorduğu şey dedesi olmuştu. Ona cevap vermediğimde dedesinin öldüğünü anlamış, onu görmek istediğini söylemişti. Doktorun izniyle onu morga indirdiğimde yarım saat kadar dedesiyle içeride kalmış ve çıktığında kollarıma bayılmıştı.

Bu yüzden günlerce Azim Akşahin'i morgda tuttuk. Mihrinaz, doktorun izniyle taburcu olana kadar cenazesinin olmayacağını katı bir şekilde belirtmiştim. Sinan Bey ve Havva Hanım buna hakkımın olmadığını söylemişlerdi ama yine de fikrimden dönmemiştim. Azim Bey'in cenazesine katılmak en çok Mihrinaz'ın hakkıydı ve o olmadan bu mümkün olamazdı.

Günlerce yatışması için hemşireler serumlarına sakinleştiriciler enjekte etmişti. Bu şekilde daha sakin ve uykulu oluyordu. Fakat içinin aynı şekilde olmadığına kalıbımı basabilirdim.

Yatağın diğer tarafında durduğumda tereddütle uzanmış ve ona dönmüştüm. Ona sarf ettiğim cümleleri hafızasından silmenin bir yolu var mıydı acaba? Her ne kadar kendini suçlu hissetse de içinde bir yerlerde bana kırgın olduğunu biliyordum.

Benim güzel sevgilim... Keşke kalbini kırmadan seni sevebilmenin bir yolu olsaydı.

Bedenimi tamamen ona çevirdiğimde sanki hissetmiş gibi o da başını çevirmişti. *Ben o yüze bakmak için yüzyıllarca yaşamak isterdim.*

Benim güzel sevgilim... Hayattaki tek başarım senin kalbini çalmak ve sanırım seninle evlenmek. Ne olursa olsun, neler yaşanırsa yaşansın sana hissettiklerim hiç değişmeyecek. *Hancıoğlu sözü.*

Elimi göğsüne doğru uzatarak gözlerimi kapattım. Hareket ederse ya da uyanırsa hissedebileyim diye bunu yapmıştım fakat gözlerim ağırlaştığı an tüm hislerim de kaybolmuştu.

"Elini üzerimden çekse kalkacağım da ama ahtapot gibi sarılmış! Suzi de üzerimde uyumuş!" Gül'ün gülme sesini duyduğumda hareket ederek gözlerimi açtım. Uyuduğum yerde değildim. Mihrinaz'ın çok yakınındaydım ve dediği gibi ona ahtapot gibi sarılmış durumdaydım. Üstelik Suzi de hissetmiş gibi Mihrinaz'ın karnındaydı.

"Canın acıdı mı?" Endişeyle ellerimi üzerinden çekip kendimi ondan uzaklaştırdığımda Gül, kahkaha atmamak adına dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sesimle beraber Suzi uyanmış, Mihrinaz'ın karnından aşağı atlamıştı. Kedilerin acıları hissettiği ve acıyı almak için o bölgede uzandığını duymuştum daha önce. Suzi'nin bu yaptığını yadırgamamıştım bu yüzden.

"Hayır, acımadı." Boynunu yatağın başlığına yasladı. "Kalkıp duş alacağım."

Yani? "Al." Bana beklentiyle baktı. Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım. "Dışarı mı çıkayım?"

Gül, "Aptal," dedi dişlerinin arasından. "Yardım etmeyecek misin karına?"

Gözlerim irileşti. "Ben mi?"

Gül, bu sefer öfkelenerek ayaklandı. "Yemin ederim, siz akıllanmazsınız," diyerek dışarı çıktığında bizi yalnız bırakmıştı. Mihrinaz, üzerindeki yorganı kenara attığında ayaklarını yataktan sarkıtmış, kalkmaya hazırlanıyordu.

Hiçbir şey söylemeden ona yaklaştığımda kollarının altından tutup kaldırmış, kendime yaslamıştım. Beraber banyoya girdiğimizde onun bornozu olmadığı için kendi bornozumu ve saçı için bir havlu aldım. Ardından duş kabinine girip suyu ayarladığımda elimi uzatarak kontrol etmiştim.

Mihrinaz'ın sessizce kapının kenarında beklediğini fark ettiğimde ona doğru ilerleyip kazağının ucundan tutmuştum. İrkildiğinde, "Benim," diye fısıldadım. Düşünceleri onu alıp başka yerlere götürdüğü için sık sık irkiliyordu ve artık bu duruma alışmıştım. Kazağını çıkarmama yardımcı olurken üzerindeki bol, siyah eşofman altını da bedeninden sıyırdım. Karşısında dizlerimin üzerinde çökerken bacaklarını kaldırarak eşofmanı çıkarmıştı. Üzerindeki kıyafetleri makineye attığım sırada sadece iç çamaşırlarıyla kalmıştı.

Onu ilk defa böyle görüyor ama zerre kadar etkilenmiyordum. Çünkü şu an karşımda bir kadın olarak değil, dedesini kaybeden küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu.

Sütyeninin kopçasına doğru uzandığımda, "Kalsın," demişti. Hiçbir şey söylemeden elinden tutup onu duş kabinin içine soktum, kıvırcık saçları suya temas ettiği an yatışmıştı. Kabinin açık kapısında durarak şampuanı elime dökmek için açtım. "Ben yaparım. Islanma sen."

Şampuanı avucuna dökerek saçlarını iki kere yıkamış, ardından bedenini duş jeliyle arındırmama izin vermişti. Dikişlerine dokunmadan onu yıkadığımda bornozumu açıp hazırda bekledim. Suyu kapatarak bana doğru adım attığında, "Üzerindekileri çıkarıp öyle giy bornozu," demiştim. Arkamı döndüğümde dediğimi yapmış ve bornoza uzanmıştı. Islak çamaşırlarını makineye attığımda bornozun kuşağını bağlayarak banyodan çıkmıştı. Tekrar yatağa girmesine izin vermedim çünkü çarşafları değiştirmem gerekiyordu. Defalarca dizlerinin üzerine düşmüştü ve her yeri toprak olmuştu. Yeniden orada yatması pek de hijyenik olmazdı.

Seri şekilde saç kurutma makinesini bulup yanına dönmüş ve havluyu çekerek almıştım. İnatçı, kıvırcık saçlarını kurutmaya başladığımda ikimiz de o anı anımsamıştık.

"Saçların da senin gibi inatmış. Kurumak bilmedi."

"Sana istemiyorum demiştim."

Makineyi dakikalar sonra kapattığımda, "Zaman çok şeyi değiştirdi ama bana karşı olan ilgini hiç değiştirmedi," diye fısıldadı. Aynadan doğruca bana baktığını fark ettiğimde çenemi omzunun üzerine yasladım.

"Daha beyaz saçlarını kurutacağım. Bu hiçbir şey değil."

"Elin titrer o zaman. Yapamazsın."

"Benim elim sana her uzandığında titriyor zaten." Ela gözlerinin girdiği mezardan çıktığını gördüğümde devam ettim: "Zamanın değiştirmeye gücünün yetmeyeceği tek şey sana karşı hislerim."

Dudakları aralanırken, "İyi ki varsın," demişti titreyen sesiyle. Beklediğim cümle kesinlikle bu değildi. Kendine geldiği anları korkarak beklemiş, beni suçlayacağını sanmıştım ama o, aksine varlığım için *iyi ki* diyordu. Ve ben, ilk defa var olduğum için seviniyordum.

"Asıl sen iyi ki varsın." Çenemi omzundan çekerken dolaba doğru ilerleyip onun için kıyafet aldım. Gül, ricam üzerine Akşahinlerin evine gitmiş ve Mihrinaz'ın kıyafetlerini buraya getirmişti. İçlerinden gri eşofman altı, beyaz *sweatshirt*, beyaz atlet bulup ona uzattım. "İç çamaşırları bu çekmecede. Giyinip haber ver. Kalanına yardım ederim."

Başını onayla sallayıp bornozun kuşağına uzandığında arkamı çoktan dönmüştüm. Birkaç kez derin nefes aldığı için zorlandığını anlayıp ona yardım etmek istedim ama sonra utanacağını düşünüp vazgeçtim. Rızası olmayan hiçbir konuda ona adım atamazdım.

"Dönebilirsin." Ona doğru dönüp önce atletini, sonra eşofman altını ve *sweatshirt*ü giymesine yardım ettim. Saçlarını dışarı çıkarıp topladıktan sonra çekmecedeki kalın çoraplardan birini giydirip elinden tuttum.

"Artık bebeği görebilirsin."

Günler sonra ilk defa bana içten bir şekilde gülümsedi.

Elinden tutarak yavaş adımlarla onu dışarı çıkarıp bebek için hazırladığımız odaya doğru götürdüğümde kapıyı çalmıştım. Büşra, içeri girme iznini verdiğinde kapıyı sessizce açıp başımı içeri uzattım. "Uyanık mı?"

"Evet!" dedi heyecanla. "Gelin." Mihrinaz'ın önden geçmesi için çekildiğimde kocaman olmuş gözlerle Büşra'nın kucağına bakmıştı. Elimi bırakarak ağır adımlarla Büşra'ya doğru ilerlediğinde Baran, Nart ve Gül pürdikkat onu izliyorlardı. Büşra, yüzündeki kocaman gülümsemeyle kucağındaki bebeği Mihrinaz'a doğru uzattı. "Umut, teyzen geldi."

Mihrinaz, "Umut mu?" diye sordu.

Baran ise, "Teyze mi?" diye çıkıştı. "Ama halası olacaktı!"

"İsmi Bircan Umut Çakır," dedi Büşra. Ardından Baran'a bakarak gözlerini devirdi. "Ve sen, onun teyzesi olacaksın."

"Bircan Umut," dedi iç geçirerek. "Tutabilir miyim onu?"

Büşra, tereddüt etmeden bebeği ona uzattığında Gül, anı ölümsüzleştirmek için fotoğraflarını çekiyordu. Mihrinaz ise dünyadan kopmuş gibiydi. Sadece bebeğe bakıyordu ve aklından ne geçtiğini bu defa tahmin edemiyordum. Bebeği tamamen kucağına alıp burnuna doğru götürmüş, koklamıştı. Korkarak dudaklarını miniğin alnına bastırdığında gülümsemesi büyümüştü.

Bebek gözlerini açarak ona baktığında, "Bana baktı!" dedi heyecanla. "Gözleri... Büşra, sana çok benziyor! Çok güzel bir kız olacak."

Keşke bizim de kızımız senin gibi kıvırcık saçlı, çilli olsa. Ama senin yaşadıklarının hiçbirini yaşamasa...

Mihrinaz, dakikalarca bebeği kucağında tutmuştu. Fakat Bircan Umut acıktığının sinyallerini vererek ağlamaya başladığında Büşra onu emzirmek için almak zorunda kalmıştı. Bu yüzden Mihrinaz hariç herkes dışarı çıkmıştı.

Gül, "Bebek, ona çok iyi gelecek," dedi. "O gün doğması mucize gibi."

Nart elini Gül'ün omzuna atıp onu kendisine çekerken, "Ben de bebek istiyorum," demişti.

Gül dirseğiyle karnına vurdu. "Önce balayı!"

"Zamir, Mihrinaz'ı balayına götürdü mü?" diye sorarak topu bana attı. "Evlendikten sonra cimrileşen adamlardanız biz."

Baran, "Ben doğuştan cimriydim en azından," diyerek yine bana laf atmıştı. "Sonradan değişmedim."

Ellerimi cebime tıkarak, "O nereye isterse götürürüm," demiştim.

Baran bana baktı alayla. "Maldivler'e gitmek istese? Maaşın yetmez oraya. Abartma."

"Antakya'daki evi satarım gerekirse. Yüzünün gülmesinden daha önemli değil." Göz ucuyla Baran'a baktım. "Hem Mihrinaz, senin gibi görmemiş değil."

"Artık ben de paraya para demeyeceğim," dedi heyecanla. "Babamın bankaya olan borcunu silmişler. Kurayla seçilen müşteriymiş. İlk defa maaş elime gelecek, kredi ve faiz ödemeyeceğim." Kaşlarımı çatarak söylediği şeyleri düşündüm. Böyle bir şey daha önce hiç duymamıştım.

"Kura ne zaman çekilmiş?" Kaçırdığımız bir bayram mı vardı?

"O gün."

"Anladım," dedim ama pek de inanamamıştım bu duruma. Biri borçlarını silmiş olabilir miydi? Ama bunu kim yapardı?

O an kapı açıldığında içeriden gülen yüzüyle Mihrinaz çıkmıştı. "Zamir, bebek parmağımı sıktı." *Seni küçük şeytan görünümlü melek... Bu kesin senin işin. Ve ben seninle gurur duyuyorum.*

"Benim parmağımı neden sıkmadı ya?" diyerek kaşlarımı çattım. "Baran, bebeğin kulağına hakkımda bir şey mi fısıldadın?"

"Evet!" diye cevap verdi hemen. "Amcalığı ya da dayılığı belirsiz bir şerefsiz olduğunu söyledim."

İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Seni gebertirim!"

Mihrinaz elimden tutarken beni odaya götürmüştü. "Belki senin de parmağını sıkar. Gel."

Baran, beni ittirerek içeri girdi. "Hayır! Önce ben!"

Nart içeri daldı. "Ben de istiyorum."

Gül onu ittirdi. "Ya hayır! Ben!"

Mucize bebek Bircan Umut... Mihrinaz'ı taşıdığı binlerce acıya rağmen mutlu ettiğin, Baran ve Büşra için yeni bir yol yarattığın için sana minnettarım.

Amcan ya da dayınım. Buna sen karar verebilirsin. Yine de bilmen gereken tek şey hep yanında olacağım.

İyi ki doğdun, Bircan Umut.

Hayatımıza hoş geldin.

XII

Acının Tedavisi

"Acılarımın dermanı, sevgisini tükettiğim adamın nefesiydi. O benim dermanımdı.

Ben ise hem sevgisinin hem de onun katili..."

Aylar sonra...

Var olmak için çabalıyordum ama nedenini bilmiyordum. Bazen her şeyimi kaybettiğimi düşünüyordum. Dedemi toprağa gömmek benim için bunu ifade ediyordu. Fakat kaybederken kazandığımı, vazgeçtiğimde birçok şeye ulaştığımı anladığımda zihnimdeki tüm düzen birbirine giriyordu. Kaybetmek ve kazanmak aslında hiç de sözlükteki anlamını yansıtmıyordu belki de. Bu iki kelimeyi alaşağı etmek çok kolaydı ama kimse bunun farkında değildi.

Bir şeyi kaybederken bin şey kazanıyorduk aslında. Acıları tadıyorduk, sonra o acıları tedavi etmeyi öğreniyorduk. Tecrübe kazanıyorduk, ardından bu tecrübeleri gerekli zamanlarda kullanıyorduk.

Ölümün ne demek olduğunu anlıyorduk. O toprağın sadece sevdiklerimizin değil, bizim kalbimizin üzerine de atıldığına şahitlik ediyorduk.

Dedem ölmüştü, ben yaşıyordum.

Canım acıyordu, içim kanıyordu, ruhum ağlıyordu ama ben yaşıyordum. Eğer yaşamak sabahları uyanıp kahvaltı etmek, öğlene kadar zaman geçirip tekrar bir şeyler yemek ve akşama kadar kafa dağıtmaksa ben yaşıyordum. Geceleri kabusların içinde irkilip uyanmak, sabaha kadar tavanı izlemekse yaşamak; ben yaşıyordum.

Ölümün bir insanın sonu olduğunu iddia ederlerdi. Haklı bir iddiaydı bu. Ama bazı yaşamlar da sonu anımsatırdı. Bunu sadece kaybedenler bilirdi.

Yüzümde gezinen küçük parmakların varlığıyla gözlerimi açtığımda bana bakarak gülümseyen bir suratla karşılaşmıştım. Umut, uyandığı an yanındaki kişiyi de uyandırırdı ve bu, onun yazılı olmayan kurallarından biriydi. "Prenses," diyerek dirseğimin üzerinde doğruldum. "Nasıldı öğlen uykun?"

Tuhaf sesler çıkararak ellerini birbirine çırptığında ayağa kalkıp peluş terliklerimi giydim ve onu kucağıma alarak odadan çıktım. Mutfaktan gelen sesleri takip ettiğimde Büşra'nın Umut'a yemek hazırladığını, Baran'ın da ona yardım ettiğini fark ettim.

"Anne nerede?" Umut tuhaf sesler çıkararak Büşra'yı gösterdiğinde her ikisi bize doğru dönüp kocaman gülümsemişti.

"Baba nerede?" Bu sefer elini Baran'a uzattığında Baran, seri şekilde gelip onu kucaklamış, döndürmeye başlamıştı.

Baran, kucağındaki Umut'la oynadığı sırada, "Naz," diye bana seslendi. "Zamir akşama geliyor."

Kalbim göğüs kafesimin içerisine büyük darbeler indirmeye başladığında gözlerim dolu dolu başımı sallamıştım. Üç hafta önce görev için gecenin bir yarısında başımdan öperek gitmişti ve bugün geri geliyordu. Defalarca işinden vazgeçebileceğini söylemişti ama bunu asla kabul etmemiştim. Hayattaki tek uğraşının benden ibaret olmasını kabul edemezdim. Çünkü bu, ona büyük haksızlık olurdu.

Yokluğu dayanılmazdı. Fakat yine de ondan işinden vazgeçmesini talep etmemeye kararlıydım. Nitekim uzun zamandır bencilliğimi bir kenara bırakmaya ve mutlu olmaya çalışıyordum.

"Umut için yemek vakti!" Baran, Büşra'nın sesiyle onu bebek masasına bıraktığında aklımdan geçen şeyle beraber buzluğun kapağına doğru uzanıp içine baktım. Kıymayı kenara bıraktığım sırada cebimdeki telefonu çıkarıp etli yaprak sarmanın tarifine bakmaya başlamıştım.

Baran, "Birileri kocasına yemek yapmak istiyor sanırım," diyerek kolunu omzuma atıp beni kendisine çektiğinde onu itmeme fırsat tanımadan kafamı sıkıştırmıştı. Sürekli bunu yapıyor ve asla vazgeçmiyordu.

"Dalga geçme! Dışarıda kim var? Yaprak gerekli."

"Çok mu gerekli?"

Dirseğimi karnına geçirdim. "Sarmayı yapraksız mı yapayım?"

"Arif kapıda. Söylerim ona."

Diğer malzemeleri tezgâhın üzerine dizerken içim kıpır kıpırdı. Son aylarda dördüncü defa göreve gitmişti. Onun özlediği, kavuşmayı beklediği kişi olmak eşsiz bir duyguydu ve her defasında iliklerime kadar hissediyordum bunu.

Malzemeleri dizdikten sonra kendime sandalye çekip oturdum ve eti hazırlamaya devam ettim. O sırada Suzi ayaklarıma dolanmış, tezgâha çıkıp eti koklamak istemişti. Parmağımın ucuna aldığım çiğ kıymayı eğilip ona koklattığımda ise burun kıvırarak kendi yemeğine doğru ilerlemişti. Tuhaf bir kediydi. Yaptığımız tüm yemekleri, yediğimiz her şeyi mutlaka koklamak istiyordu. Fakat hiçbir zaman mamasından başka bir şey de tüketmezdi. Zamir'in geleceğini hissetmiş gibi mutluydu. Mırlıyor, ayaklarıma dolanıyor ve kendisini sevmemizi talep ediyordu.

Baran, Arif'le konuştuktan sonra mutfağa dönüp Suzi'yi kucakladı ve Umut'un karşısına getirdi. "Suzi yemeğini yedi. Sıra sende, kızım!" Umut, Suzi'ye kelimenin tam anlamıyla âşıktı. Suzi ne yapıyorsa onu yapıyordu. Eğer o yemek yiyorsa Umut da yiyordu. Hatta bir keresinde kedi maması yemek isteyen miniği geç olmadan yakalamıştı.

Arif yarım saat sonra yaprak alıp geldiğinde beceriksizce sarmaları sarmaya başladım. Onun istediği gibi bol etli olduğundan emindim ama tadı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üstelik Emel Hanım'ın yaptıkları gibi parmak inceliğinde olmuyordu. Yine de pes etmedim.

En sonunda yarım tencere kadar sarmayı ocağa koyduğumda kapağını kapatmış, ellerimi yıkayarak Suzi'yle ilgilenmeye başlamıştım.

Etrafta onun nadir görülen gri tüylerini fark ettim. Büşra Umut'la salondaydı. Elime elektrikli süpürgeyi alıp mutfağı, koridoru, salonu tamamen süpürdüm. Umut emeklediği için günde birkaç defa yerleri süpürüyorduk.

Etrafın tozlarını almaya başladığım sırada tencereyi sık sık kontrol ediyordum. En son yaptığım sarmanın dibi tutmuştu ve buna rağmen Zamir hepsini yemişti. Tadı berbattı ama bana övgüler yağdırmıştı. Oysa hem aşırı tuzlu hem de yanıktı.

Akşam tabanlarım ağrıdan sızlamaya başladığında oturmak üzereydim fakat çalan zilin sesi, tüm ağrılarımı unutturdu. Kendimi kapıya doğru koşarken bulduğumda Suzi de peşimdeydi.

Kapıyı heyecanla açtığımda elimin titrediğini bile yeni fark etmiştim. Karanlık gökyüzünü arkasına alan bedeni gördüğümde tüm vücudum titreyerek ellerime eşlik etti.

Bana doğru uzanmasına fırsat dahi tanımadan kollarına atladığımda elindeki çanta her zamanki gibi düşmüştü. Kalbim ayaklarımızın altından sırtına aldığı göklere doğru sıçradığında boynuna daha sıkı sarılmıştım.

Onun yokluğu, zayıfladığım için belirginleşen kemiklerim gibiydi. Geceleri beni uyutmamak için çabalıyor, hangi tarafa dönsem ucu kor iğne gibi batıyordu.

Varlığı ise asla betimlenemeyecek bir duyguydu.

En sonunda konuşmayı becerdiğimde, "Hoş geldin," diyebilmiştim. Kollarımı boynundan çekmeye yeltendim ama buna izin vermeden beni daha sıkı sardı.

"Daha uzun sarılırsan ben de hoş bulurum," diyerek şah damarımın üzerinden öptü.

"Sırada bekleyen kıskanç bir kedimiz var." Suzi, aynı anda miyavladı ve ayaklarımızın arasından sürtünerek geçti.

Zamir, en sonunda benden ayrılıp eğilerek deminden beri kendini belli etmeye çalışan kedisini kucakladığında Suzi, önce onu koklamış, ardından yüzünü yalamaya başlamıştı. Zamir karşılığında Suzi'yi başından öptüğünde ellerimi belimde birleştirdim.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Baran'ın sorusuyla gözlerimi kısarak ona döndüm. "Suzi'yi benden çok seviyor olabilir mi?"

Başını salladı. "Hatta bence seni sevmiyor."

"Baran, seni duydum." Baran şirince gülümseyerek Büşra'nın kucağından aldığı bebeği Zamir'e doğru uzattı. Bu, sıkıştığında başvurduğu bir eylemdi. Bebeği zor durumlarda beyaz bayrak olarak kullanırdı.

"Ellerimi yıkamadım, aptal." Homurdanarak ayakkabılarını çıkardı ve banyoya doğru ilerledi. Onun peşinden ilerlerken tabanlarımın ısındığını ve acıdığını hissetmiştim. Yine de yüzümdeki tebessümü silmeden kapının eşiğinde durdum ve onun ellerini, yüzünü yıkamasını izledim bir müddet.

Aynadan bana bakarak göz kırptı. "Nasılsın?"

"Soru mu bu?"

Yüzünü havluya bastırırken, "Bensiz mezarlığa gitmedin, değil mi?" diye sordu boğuk sesle. Zamir'in aylardır tek hassas noktası buydu. Dedemin ölümünden sonra bazı geceler mezarlığa kaçıp orada uyuduğum için endişeliydi. Bir keresinde yağan yağmur, günlerce ateşlenmeme neden olmuştu ve hastanelik olmuştum. Dedemin toprağı, onun gibi kokuyordu sanki. Bu yüzden oraya gittiğimde ayrılmam zor oluyordu. Fakat son zamanlarda kendimi törpülüyor, onu üzmemeye ve devam eden hayatıma alışmaya çalışıyordum.

Başımı iki yana salladım. "Gitmedim."

"Yarın gidelim mi?"

"Gidelim." Beni terk edeceğini düşünüp kendime mezar bile kazdırmıştım oysaki. Fakat o, kendim için kazdırdığım mezarıma karde-

şiminkini getirtip gömmüştü. Ufuk Akşahin artık dedemin yanında gömülüydü ve ablası, toprağına bir sürü çiçek ekmişti.

Zaman çok şeyi değiştirmişti. Mesela, dedemin üzerine narkotik suçu atan, beni ondan koparıp mirasa konmaya çalışan annem ve babam tutuklanmıştı. Zamanında yaptıkları organ mafyacılığının kanıtları da mahkemeye son anda sunulduğunda müebbet hapis cezasına çarptırılmışlardı.

Böylece haftalarca herkes bizi konuşmuştu. Kemal Demirhan'ın ihaneti, dedemin ani suikasta uğraması ve ölümü, annem ve babamın işlediği tüm suçlar, benim evliliğim üzerine binbir türlü senaryo basının dilinden düşmemişti. Fakat her şeyden çok Turan konuşulmuştu. Vurulduğumu ve beni vuran kişinin o olduğunu sadece en yakınlarımız biliyordu. Fakat cenazede ona bağırdığım anlar uzaktan kaydedildiği için bu da herkesin ağzında sakız olmuştu. Bazıları onun Kemal Demirhan'ın suçlarına ortak olduğunu ve bu yüzden ona o şekilde davrandığımı yazmış, bazıları ise benim psikolojimin bozulduğunu iddia etmişti.

Zamir'in elini kolumda hissettiğimde irkildim. "Benim. Korkma." *Zaman, bir tek onu değiştirmemişti.*

Ondan değil, düşüncelerimin beni yutmasından korkuyordum. Her şeyden arınmaya çalışırken daha çok çamura batmak beni endişelendiriyordu.

Ben sarmayı ısıtmak için mutfağa geçtim. O ise Umut, Büşra ve Baran'a sıkıca sarılıp onlarla hasret giderdikten sonra geldi. "Sana sarma yaptım ve bu sefer yanmadı," diye mırıldandım. Tencereyi açıp sarmaların iyi görünenlerini bir tabağa aldım ve üzerine limon sıkarak masaya bıraktım.

Kocaman gülümsedi, dudaklarının kenarındaki binlerce görünmez gamze bana göz kırptı. "İyi ki yemek yememişim."

"Nereden geliyorsun?" Bazen geldiği yeri söyler, bazen ise beni geçiştirirdi.

"Uzaktan gelmiyorum." Yanıtlamayacağını anladığımda başımı salladım. Bu hâlime karşılık bana göz kırptı ve elini uzatarak sarmalardan birini ağzına attı.

Yüzünden tuhaf bir ifade geçerken beğenmediğini sanmıştım. Fakat bir anda elini uzatıp saçlarımı okşayarak, "Ellerine sağlık," demişti. "Harika olmuş!"

"Tadına bakayım."

Tabağa uzanmak istediğimde beni durdurdu. "Bu sarmalardan kimse yemeyecek. Bozuşuruz yoksa."

Kaşlarımı çattım. "Neden ya?" Ya çok lezzetliydi ya da çok berbattı.

Zamir, elimi tutarak dudaklarına götürdü ve tek tek parmaklarımı öpmeye başladı. "Çünkü ben karıcığımın bana yaptığı sarmaları paylaşmak istemiyorum. Tamam mı?"

"Deli," dedim şapşal gülümsememi takınıp elimi ondan uzaklaştırırken. "Tamam."

Tüm tabağı midesine indirdiğinde üzerine de koca bir bardak su içip geriye yaslanmıştı. "Haris'i dinleseydim şu an senin sarmalarına midemde yer olmayacaktı."

"Haris kim?"

"Tanımazsın, sevgilim." Büyük ihtimalle gerçek ismini kullanmıştı ve bu yüzden konuşmaya devam etmek istememişti. "Çok yorgunum. Uyuyalım mı? Yarın emrine amadeyim."

"Burayı toplayıp geleyim."

Kolumdan tutarak beni kaldırdı ve peşinden yatak odasına doğru götürmeye başladı. "Tabaklar kaçmıyor ya." Odaya girmeden önce durdu ve içeriye doğru seslendi: "Herkese iyi geceler! Suzi, kızım, sen de gir içeri."

Suzi, koşarak yatağa atladığında, "Ayıp oldu," diye homurdanmıştım.

"Ne ayıbı ya? Uyumak istiyorum karımla. Suç mu?" Ona cevap vermeden dolaptan pijama takımı çıkarıp banyoya girmiş, dakikalar sonra yatağa dönmüştüm. O da çoktan üzerini değiştirmiş hatta çantasının içindeki kıyafetlerini de katlayıp dolaba koymuştu.

"Temiz mi onlar?"

"Temiz," diyerek elimden tuttu ve beni yatağa doğru çekiştirdi. Suzi, aramıza giremeyeceğini fark ettiğinde Zamir'in ayaklarının dibinde uyumaya başlamış, ben ise başımı onun göğsüne yaslamıştım. "Özledin mi beni?"

"Elbette..." Dudak bükerek ona daha fazla sokuldum. O sırada bedeninden gelen yoğun duş jeli kokusuyla kaşlarım çatılmıştı. "Sen nerede duş aldın?"

"Her şeyi de anla," dedi alayla. "Tesise uğradım."

"Evinde duş yok mu?" Göğsüne vurdum sertçe. Aniden inlemesiyle başımı kaldırmış, tedirgin gözlerimi üzerinde gezdirmiştim. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alıp tebessüm etti. "Hiç. Kandırdım."

Yalan söylediğinden adım gibi emin olduğum için pijama üstünün eteklerinden tutup kaldırdığımda sağ göğsündeki bandajı görmemle gözlerim irice açılmıştı.

Çenem korkudan titredi. "Yaralanmışsın." Dişlerim sertçe birbirine çarptı. "Ne zaman oldu? Neden bana söylemedin?" Beni sakinleştirmeye çalışırken söylediği hiçbir şeyi duyacak hâlde değildim. Elim yavaşça bandaja doğru gittiğinde gözlerimden akacak yaşların varlığını hissedebiliyordum. "Kim yaptı?"

Üzerini düzelterek sırtını yatak başlığına yasladı ve ellerimi tuttu sıkıca. "Küçük bir sıyrık sadece."

"Yalancı. Öyle olsa bandaj olmazdı."

Kaşlarını çattı sinirle. "Çok ayıp. Bana yalancı mı dedin sen?"

"Evet!" Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. "Neden bana söylemedin yaralandığını?"

"İyiyim!" Başını omzuna doğru eğip bakışlarıyla beni inandırmaya çalıştı. "Acımıyor bile. Tabii tekme tokat beni dövmeyeceksen..." Gözlerim dolmaya başladığında bunu fark ederek alaylı ifadesini silmişti. Ciddileşerek, "Üzülme, tamam," dedi. Elini uzatarak yanağımı okşamaya başladı. "Gerçekten canım acımıyor. Çok hafif bir sıyrıktı. Zamanında müdahale ettiler."

Tekrar uzanıp beni kendisine doğru çektiğinde başımı sol tarafına yasladım ve kalp atışlarının ahenksiz ritmini dinledim. Kalp atışlarımız senkronize olurken biz, bir yapbozun son iki parçası gibi tamamlanıyorduk sanki. Kalbimizin bozuk ritmine nefesi, nabzı da eklendiğinde eşsiz bir senfoni oluşmuştu. Eğer hayatımın sonuna kadar tek bir müzik dinlemek zorunda olsaydım hiç şüphesiz, bu senfoniyi tercih ederdim.

Benim için bozulan kalp atışının karşısında hiçbir seçim duramazdı.

"Ne yaptın bensiz?"

"Özledim." İç çektim. "Özlediğimde oturduğum odanın yerini, pencerelerin manzarasını değiştirmeyi diledim. En tuhafı ise nerede olduğunu bilmeden orada olmak istememdi."

"En kötüsü," diyerek sertçe yutkundu. "Nerede olduğunu bilerek orada olamamaktı. İstediğin zaman işi bırakırım. Biliyorsun."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "İstemiyorum. Tüm hayatın boyunca fedakârlıklar yapmak zorunda kaldın. Ben senin sevginle çoğaldım, sen tükendin. Oysa seni tüketmek değil, sevmek istiyordum."

Kolunu bana daha sıkı doladı. "Beni tükettiğin yok. Yokluğumda neden kafanda senaryolar kuruyorsun? Bunu da mı yasaklamam gerekiyor?"

"Sanki hâlâ bencil davranıyormuşum gibi bir his var içimde. Korkuyorum. Herkes gibi seni de kaybetmek istemiyorum."

"Ben herkes değilim ve olmayacağım." Sinirlenmişti.

Gözlerimi açarak başımı ona doğru çevirdim. O da eğilerek gözlerimizi buluşturdu. "Tüm sevdiklerim beni yakarken sen o yangını üfleyerek söndürdün. Ne yapsam sana yetebilirim?"

Bu sefer onun gözleri dolmuştu. "Yapma, böyle. Varlığının bile beni ne kadar mutlu ettiğini göremeyecek kadar kör olamazsın."

Artık dedemin torunu olmaktan daha farklı isteklerim vardı. Amacım bencilliğimi kendi içimde yok etmek, vicdanımı doğurmaktı. İyi bir insan olmak istiyordum. Daha doğrusu, iyi bir insan olmaya ihtiyacım vardı.

"Yine seni üzdüm," diye fısıldadım boynuna doğru. "Özür dilerim." Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda buna izin vermemişti.

"Beni üzmedin, geri zekâlı," diye homurdandı eski günlerdeki gibi. "Uyuyalım mı?"

"Uyuyalım."

Nefesiyle tüm bedenim ısınırken zaman hızlıca akmış, Zamir uyumuştu. Ben ise kollarının arasında dönüp durmuş fakat uyuyamamıştım. Bugün hissettiğim ağrı tabanlarıma hücum etmişti. Sanki ayaklarımın altında bir ateş varmış gibi yanıyordum. Ve bu acı, uyumak istesem de bana izin vermiyordu.

Kolları yavaşça gevşediğinde yatakta doğruldum ve yanan tabanlarıma dokundum. Isısı parmaklarımı da acıttığında ne yapacağımı bilemeden kısık sesle inledim ve yorganı üzerimden attım. Bu sefer de bedenim üşümüştü.

Sinirle elimi saçlarımdan çektiğim sırada dakikalarca yatağın içinde oturup ağlamıştım. Acım ve ilk defa hissettiğim bu ateş bir türlü geçmiyordu.

Öte yandan ışığı açarsam ya da banyoya gidersem uyanabilirdi ve bunu istemiyordum. Nereden geldiğini bile bilmiyordum ama yorgun olmalıydı.

Çaresizce bir ayağımı diğerinin üzerine atarak üflemeye başladığımda, "Mihrinaz?" dedi uykulu sesle. "Uyandın mı sen?"

"Su içip uyuyacağım."

"Tamam." Tekrar uykuya dalmasını bekledikten sonra ağlamaya devam ederek tabanlarıma üfledim. Fakat bir anda yatakta doğrulup, "Neden ağlıyorsun? Kâbus mu gördün yine?" diye sordu. O lambanın ışığını yakarken elimin tersiyle yaşlı yüzümü silip başımı iki yana salladım.

"Tabanlarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Canım acıyor."

Uykulu ifadesi onu terk ederken uzanıp ayaklarıma dokundu ve ısısını fark ederek hızla ayaklandı. Odanın içerisindeki banyoya girip suyu açtığında yüzümü silmiştim. Beni aylardır ağlarken görüyordu. Her defasında onu nasıl bir enkaza çevirdiğimi geç anlıyordum. Bazen gördüğüm kâbuslar ve geçirdiğim krizlerden sonra Zamir günlerce yemek yemez, kimseyle konuşmazdı. Üzülürdü ama ona baktığımı fark edince burukça gülümserdi.

Ben onu hak etmiyordum.

Buna rağmen ondan vazgeçmiyordum.

Elinde mavi leğenle geri döndüğünde yatağın ucuna gelerek ayaklarımı soğuk suyun içine bıraktım. Aynı anda derin bir nefes verip, "Rahatladım," demiştim. "Çok iyi."

Birkaç dakika sonra su ısındığında ayaklarımı çıkarmıştım ama ısısı hâlâ aynıydı. Zamir de bunu fark ettiğinde leğeni banyoya götürdü ve odadan çıktı. Günün yorgunluğu tüm bedenimin üzerinden geçerken uzanmış, yorgana sarılmıştım.

Oldukça kısa bir süre sonra Zamir geri döndüğünde ayaklarımı yorgandan çıkardı. Aynı anda hissettiğim ıslak bezlerle tebessüm ettim. "Ama bu hemen ısınır."

"Değiştiririm."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Uyuman gerekiyor." Esnedim.

"Senin uyuman gerekiyor. Rüyanda beni gör."

Yine esnedim. "Sen gelmesen de ben seni hep rüyamda görüyorum."

"Ne yapıyoruz rüyalarında?"

Tamamen mayıştığımı hissediyordum artık. "Tuhaf şeyler."

"Mesela?" Sesi çok uzaktan geliyordu.

Ona cevap vermek istediğim sırada tabanlarımda hissettiğim yeni bir soğuk bezle gülmüştüm. "Sevişiyorduk."

Güldüğünü duydum ama bu bir sanrı da olabilirdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Ne?" Başım iyice yastığa gömülürken derin nefes aldım ve o sırada onun parfümünü soludum. Tamamen uykuya teslim olduğumda en son hissettiğim şey rahatlıktı. Bir şekilde tüm acılarım uçup gitmişti ve rahatça uykuya teslim olabilmiştim.

Yanağımın her karışında parmak izi olan adamın dokunuşları beni uykumdan sıyırdığında gözlerimi açmak için acele etmemiştim. Bu anı bozmak istemediğim için uyuyormuş gibi yapmaya devam ettiğimde parmağı çeneme doğru inmiş, dudaklarımı ziyaret etmeden geçmemişti.

Aylardır evliydik ama temas konusunda oldukça sınırlıydık. Benim içimde tuttuğum yasa saygı gösteriyor ve hiçbir şekilde dokunuşlarını ileri taşımaya teşebbüs etmiyordu. Hoş, buna adım atsa onu geri çevireceğimden emin de değildim.

Yaşama, onun dokunuşuyla tutunuyordum sanki ama bunun farkında değildi ve beni temasından mahrum bırakıyordu.

"Beni kandırmaya çalışmaktan yorulmadın mı? Uyandığını anlayabiliyorum."

Gözlerimi açtım. "Kocamın bir ajan olması tüm hevesimi kaçırıyor."

"Neden?"

"Mesela telefonlarını açmadığımda yola çevirme koydurabiliyorsun. Küsemiyorum, trip atamıyorum. Hatta her an üzerime çip takabileceğinden endişeleniyorum!"

"Öyle bir şey yapmam," dedi sakince. "Seni ilk takip ettiğimde bile çip takmamıştım."

"Teşekkür mü edeyim?"

"Ahlaklı bir adam olduğum için mi?"

Gözlerimi kıstım. "Küstah."

"Bu kadar güzelleştiğini tahmin etmemiştim," diye fısıldadı ansızın. "Seni görünce o kadar tuhaf çarptı ki kalbim. O anı unutamam."

Kaşlarım çatılırken doğruldum ve sırtımı yatağın başlığına yasladım. Bu konu çok dikkatimi çekiyordu. "Seni beni takip etmen için gönderdiklerinde fotoğrafımı görmüştün, değil mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet ama canlı gördüğüm an daha özeldi."

Sırıttım. "Ne yapıyordum? Anlatsana!"

Dudaklarını ıslatıp, "Baklava alıyordun," dedi. "Sallana sallana yürüyor, Turan'la konuşuyordun. Peşindeki korumaları fark etmediğine eminim. Hoş, onlar da beni fark etmedi zaten."

Gözlerim kocaman olurken, "Koruma mı vardı peşimde?" diye sordum. "Hiç bilmiyordum."

Kaşları havalandı. "Hissetmiş demek ki deden." Kalbimin üzerine çekiçle vuruldu sanki. Göğsüm ağır darbeler sonucunda ezildiğinde tüm hücrelerim uyuşmuş, tenim karıncalanmıştı. Ela harelerim odağını yitirirken boğazımdaki kocaman yumruya engel olamamıştım. "Özür dilerim. Hatırlatmak istemedim."

Dudaklarım zorlukla kıpırdadı: "Onu unutamam."

"Özür dilerim," dedi tekrar ve ellerimi tuttu. "O gün için beni suçladığını biliyorum ama seni tutmasaydım hepimiz ölürdük. Beni boş ver ama Baran'ın bir kızı var. Bunu o çocuğa ve Büşra'ya yapamazdım."

"Nasıl bu kadar ince düşünebilirsin?" Çenem titredi. "Sen benim gibi birini nasıl seversin? Ben bencilliğimde boğulurken sen nasıl merhametinle herkese el uzatırsın?"

Bu sefer bana kızdı. "Öyle deme! Senin güzel kalbine vuruldum ben."

Gözlerim dolu dolu ona baktım. "Güzel bir kalbim yok. Ben sen değilim. İyiliği, vicdanı sende gördüm ben. Kaygısız şımarığın tekiydim. Cebimde limitsiz kredi kartlarıyla etrafta dolaşırken bir defa bile bir insana, hayvana yardım etmedim. Ama sen... Her şeyi, herkesi düşünüp en sona kendini sakladın hep. Fedakârlıklar yaptın. Vatanın için, sevdiklerin için ama en çok da benim için. Söylesene... Neden Zamir? Neden benim gibi biri?"

"Aptal..." Elimi avuçlarının arasına aldı yeniden. "Baran'ın tüm borcunu sen kapatmadın mı? Öleceğini sanıp ona gerçekleri söylemedin mi? İkimizin kariyeri, hayatı riske girmesin diye susmadın mı? Deden için, Turan için kendini parçalamadın mı?"

"Sen... Borcu benim kapattığımı nereden biliyorsun?"

"Ben bilirim."

"Ajan olman canımı sıkıyor. Eve iş getirme artık."

"Peki," dedi tebessüm ederken. "Sen de saçmalamayı kes artık."

"Neden ben? Buna cevap ver sadece."

"Çünkü çok güzelsin," dedi eşsiz sesiyle. "Bahsettiğim dış güzelliğin değil. Sana baktığımda o küçük kız çocuğunu, dostum Ufuk'u, sevdiğim kadını görüyorum. Dizlerine uzandığımda annemi, başımı okşadığında babamı hissediyorum. Sen benim sevdiğim her şeyi kendinde toplamışsın. Söylesene, neden sevmeyeyim seni? Her şey sendeyken nasıl vazgeçeyim?"

Elimi elinin üzerine çıkardım ve derisinin altında belirgin olan yeşil damarlarını okşamaya başladım. "Benim kurtarıcımsın. Senden başka kimse beni hayatına almazdı ama sen..."

"Sana âşık oldum."

Duygusallığı bir kenara bırakarak omzuna vurdum. "Adamın dibisin."

Güldü.

Güldüm.

O sırada, "Eğer kızıma kardeş yapmıyorsanız uyanın ve kahvaltıya gelin hemen!" diyen Baran'ın sesi odayı doldurdu. "Hey!"

Yüzümdeki gülümseme, sesiyle beraber büyüdü. "Bazı şeyler asla değişmez."

Zamir'in kaşları havalandı. "En azından artık odaya dalmıyor."

"Çünkü kapıyı kilitliyorsun."

Burnuma fiske atarak ayaklandı. "İyi akıl etmişim."

O banyoya girdiğinde ben de üzerimi değiştirmiştim. Yatağı toplamış, odayı havalandırmıştım. Zamir banyodan çıktığında, "Gidip sarmalarımı yiyeyim," demişti hevesle.

"Kahvaltıda mı?"

Üç parmağını havalandırıp bana gösterdi. "Üç öğün."

Ellerimi belime yerleştirdim. "Doğruyu söyle," diyerek gözlerimi kıstım. "Çok mu kötü olmuş?"

Sesini inceltip beni taklit etti. "Doğruyu söylüyorum. Senin dokunduğun hiçbir şey kötü olamaz."

Kalbim teklemeye başladığında Zamir, dolaptan bir eşofman üstü almış ve giyinerek odadan çıkmıştı. Yüzümdeki aptal tebessümle ardından baktığım sırada nefesim kesilmiş, dizlerimin bağı çözülmüştü.

Her defasında bu şekilde hissettirmeyi nasıl başarıyordu?

En sonunda banyoya girdiğimde dişlerimi fırçalamış, yüzüme soğuk su çarpmıştım. Aynadaki görüntüme bakarken, "Bunlar gerçek," demiştim yansımama doğru. "Beni seven insanlar ve mutlu bir ailem var. Ben bunları yaşıyorum."

Gözlerimin içinde derin bir acı vardı. Ama harelerimin yüzeyinde yeşermek isteyen mutluluğun ışığını yok sayamazdım. Ben hiç olmadığım kadar mutluydum. Zamir, Bircan Umut, Baran, Büşra hatta artık benimle çalışan Arif, İbrahim, Gökhan bile beni seviyordu.

Dedemden başka insanlar da vardı ve beni, ben olduğum için sevebiliyorlardı.

Halef değildim. Mihrinaz Akşahin değildim.

Onlar için Mihrinaz'dım, Naz'dım, Nazçe'ydim...

Kendim gibi hissetmek hem çok yabancı hem de çok yakındı. Çelişkiliydi ama güzel bir duygu olduğu barizdi.

"Nazçe'm, ne yedin de vedalaşamıyorsun iki saattir?"

Baran'ın uzaktan gelen sesine hemen cevap verdim. "Geliyorum."

Banyodan ve odadan aceleyle çıktığımda koridorda beni bekleyen Baran, "Şükürler olsun," dedi. "Özledim seni."

"Aynı evin içinde mi?"

"He," dedi beni kolunun altına alırken. "Şu herif geldiğinde seni bana göstermeyecek diye ödüm kopuyor. Bir de görmemiş gibi sarmaları almış, sabahın köründe tıkınıyor. Bir tanesini bile vermedi! Sana da yazıklar olsun, hiç sarma yapmadın bana!"

Mutfağa girdiğimizde Zamir, Baran'ın dediği gibi tenceredeki sarmaları yiyordu. Kucağında Suzi vardı. Sol tarafında ise Umut oturmuştu ve o da suyunu içiyordu. Büşra, "Çay ister misin?" diye sorduğunda başımla onaylayıp Suzi'nin yanına geçtim.

Umut'a doğru uzanıp, "Güzelim, günaydın," dedim. Onu yanağından öptüğüm sırada Suzi, Zamir'in kucağından zıplayıp benim kucağıma oturmuştu. Onu elimle sevmeye başladım. "Kıskanma!"

"Nazçe'm. Bana da sarma yapacaksın, değil mi?"

Onu onaylamak için başımı çevireceğim sırada, "Hayır!" dedi Zamir'in keskin sesi. "O bana özel."

Baran, "Lan yürü git," dedi parmağını ona doğru sallayıp. "Girme bizim aramıza."

Zamir inadına bir sarma alıp dudaklarına yaklaştırdı. "Sen girme aramıza. Bu bize özel."

"Büşra..." Baran onun yanağını sıktı. "Güzelim, vaktin olunca sarma mı yapsan bu tatlı kocana?"

"Bakarız."

Umut'un dördüncü ayının bittiği gün Baran, nikâh memuruyla evi basmıştı. Üstelik o gece eve aldığı kızı da yanında getirmiş, her şeyi itiraf ettirmişti. Kız, Baran'ı bir barda gördüğünü ve ona sahte hesaplardan yazdığını ama Baran'ın sevgilisi olduğunu belirttiğini anlatmıştı. Ardından kendisini yardıma muhtaç göstererek eve geldiğini, koltuğa yattığını, sabaha yakın bilerek yatağa girdiğini anlatmıştı.

Büşra bunları duyduktan sonra Baran, önünde diz çökmüş ve ona evlenme teklif etmişti.

Böylece evlenmişlerdi.

Zamir ve Baran evleri ayırmayı defalarca gündeme getirmişti ama ne ben ne de Büşra bunu istememiştik. Umut'a alışmıştım. Üstelik Zamir'in görevleri olduğunda evde yalnız kalma fikri pek de içime sinmiyordu. Umut'un sesi, Baran'ın kahkahaları, Büşra'nın şikâyetlerinin duyulmadığı bir ev, şu an için hayalime sığmıyordu.

"Ben yokken dışarı çıkmamışsın yine," dedi Zamir. Üzerimde olan gözleriyle gözlerimi birleştirdim. "Hazırlan da gezelim biraz."

Kafamı sallayarak hızla kahvaltımı bitirdim Sonra masayı toplamış, üzerimi değiştirmek için odaya koşmuştum. Siyah, dar kot ve mor renkli kazağımı üzerime geçirdim. Kirpiklerime rimel, dudaklarıma ruj sürdüğüm esnada kapım tıklatılmıştı. "Gel."

Zamir, başını içeri doğru uzatıp beni baştan aşağı süzdü. "Süslenmişsin. Eşofman giymek istiyordum ama yanında sönük kalırım."

Gözlerimi devirdim. "Abartma. Kot ve kazak işte."

Başını salladı, dolabının ona ait bölümüne bakıp askılardan siyah, boğazlı kazak ile aynı renkte bir kot pantolon seçti. "Akşahinleri ziyaret edelim mi? Amcan ve Anıl seni özlemiştir."

Akşahin soyadını duyar duymaz göğsüm sıkıştı. "Olabilir. Uzun zamandır dedemin odasına girmek istiyordum. Belki buna cesaret ederim."

Bana baktı ve omzunun üzerine attığı kazağını eline aldı. "Nasıl istersen. Kendini zorlama."

Giyinmek için banyoya girdiğinde bu sefer de bambaşka bir duygu karmaşasının boyunduruğu altına girdim. Aylardır evliydik ama

hâlâ aramızda aşamadığımız sınırlar vardı. Dudakları dudaklarıma nadiren dokunuyordu. Sürekli başımdan, ellerimden, bazen de birçok ağırlığı taşımak zorunda kaldığım omuzlarımdan öpüyordu. Kolları beni sarıp sarmalıyordu, beni göğsünde uyutuyordu. Bundan ilerisi yoktu. Beni incitmekten ya da herhangi bir temasa zorlamaktan çekiniyordu. Onu tanıyordum ve kafasının içinden geçen düşünceleri duyabiliyordum.

Onun sınırlarını benim hareketlerim belirleyebilirdi ama nasıl adım atacağım, neyi nasıl dile getireceğim hakkında zerre kadar fikrim yoktu.

Dakikalar sonra dışarı çıktığında ben de üzerime kabanımı geçirmiştim. Gözleri beni tekrar yakaladığında kapana kısıldığımı hissettim. Bakışları... Neden hâlâ bu kadar yoğundu? Beni görmeye alışmıştı ama her baktığında ilk defa görüyormuş gibiydi.

"Kırmızı kulakların sana yakışacağını sanmam."

"Hep bunu söyleyerek şapka taktırıyorsun bana. Belki yakışacak?"

Çekmeceden siyah bir şapka bulup karşıma geçtiğinde başımı eğerek ona müsaade ettim. Şapkayı başımdan geçirdi, alayla, "Söz dinle," dedi.

Dudak bükerek elini ittirdim. "O zaman sen de tak!"

"Emredersin." *Ama şu an bana karşı çıkması ve kavga etmemiz gereken kısımdaydık. Neden hemen kabul etmişti ki?* Kendisi de benimkine benzer bir şapka taktıktan sonra, "Suzi'nin maması var mı? Gelirken mahallede yeni doğum yapmış bir kedi gördüm. Ona biraz götürelim," dedi.

"Ben onu geçen hafta bahçede gördüm. Arif her gün besliyor."

Burnumu sıktı. "Tatlı kız seni. Aferin."

"Yapmasana!"

"Neyi? Bunu mu?" Tekrar burnumu iki parmağıyla sıktı.

Didişerek kendimizi evden attığımızda kapının önündeki arabasının kilidini uzaktan açmıştı. Koşarak kendimi ön koltuğa attığımda çoktan torpidoyu kurcalamaya başlamıştım. Sürücü koltuğuna yerle-

şip kemerini taktığı sırada, "Kocasının arabasında aldatıldığına dair kanıt arayan kadınlara benziyorsun şu an," diyerek bana sataştı.

"Sen benim ne aradığımı biliyorsun!"

Motoru çalıştırarak, "Sakız ve şekerler orada. Parfümüm de solda," dedi bilmiş bilmiş.

Daha aşağıya baktığımda tuhaf markalı sakız ve şekerleri görüp duraksadım. Kaşlarım çatılırken, "Sen Azerbaycan'da mıydın?" diye sormuştum.

"Evet."

"Haris dediğin kişiyle beraber mi?"

Bu sefer iç çekti. "Sevgilim, gizli görevdeydim."

Gözlerimi kıstım. "Hani bana geveze olacaktın?"

"Nerede çalıştığımı biliyorsun en azından. Başkaları onlarca yalan atıyor. Ben dürüstüm."

"Haris senin takımına mı girdi?"

Sorularımdan kaçamayacağını ve bana söz verdiğini anladığında, "Hayır," dedi. "Onun görevi bambaşka. Yardımım gerekti, ben de uğradım. Bu kadar."

"Azerbaycan'a mı uğradın? Markete uğramışsın gibi konuşmasana!"

Omuz silkti. "Helikopterle pek uzun değildi yol. Hem sen beni bırak. Bir süre buradayım. Neler yapalım? Tatile gidelim mi?"

"Seni bekliyordum aslında. Holdinge uğramam gerekiyor ama sensiz gitmek istemedim. Biliyorsun, onunla karşı karşıya gelmek istemiyorum." Başını salladı anlayışla. Turan'dan bahsettiğimi anlamıştı. Aylardır işlerimi Büşra'nın yerine bulduğum Meral isimli asistanım hallediyordu. Ve bunu, kelimenin tam anlamıyla başarıyordu. Tüm toplantılara yerime giriyor, her şeyi not alıp bana iletiyordu. Neredeyse her gün eve uğrayıp gerekli evrakları bana imzalatıyordu. Turan'la aramızda âdeta bir köprüydü.

"Konuşma zamanınız geldi, Mihrinaz. O, seni yaşaman için vurdu."

"Kaçtı!" Bir anda sesim yükselmişti. "Dedemin ölümüne göz yumdu. Beni yaşatmak için vurdu belki ama dedem öldü!" O an seslendirdiğim cümle yüzüme acı bir tokat gibi indi. Bu sefer fısıltıyla, "Bunu hangi ara kabullendim? Ben ölsem o mahvolurdu. Ama ben, her şeye rağmen devam ediyorum," demiştim.

"Mihrinaz," diye uyardı beni. "Devam etmenden doğal ne olabilir? Ben de babamı kaybettim. Var olmanın en büyük bedeli kaybetmeye mahkûm olmaktır. Bunu göze alarak nefes alıyoruz."

"Nefes aldığımda göğsüme iğneler batıyormuş gibi hissediyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı güçsüzce. Sırf onun gücünü sömürdüğüm için o an pişman olup elini tuttum ve yanağıma götürdüm.

Yanağımı avucuna sürterken, "Gitmeyeceğine sevindim," demiştim özlem dolu bir sesle. "Sen geldiğinde yaşadığımı anımsıyorum."

"Ben olmasam bile hep yaşa."

"Bunu söyleme. Tek dalım sensin."

"Bir dala ihtiyacın yok."

Bu düşüncesini inkâr ettim. "Sana ihtiyacım var."

"Mihrinaz," dedi ve bana döndü. Çok kısa bir süre gözleri gözlerime dokunmuştu. "Zaafların mayın tarlası, korkuların ise hiç dinmeyen fırtınadır. İçinde ikisini de barındırırsan adımladığın tek yer o tarla olur ve eninde sonunda mayına basarsın. Zaafın sonun, korkun da seni sonuna doğru iten ele dönüşür."

Kelimeleri etrafımda uçuşmaya başladığında zihnim onu yanıtlayacak bir cümle aramış ama bulamamıştı. Haklıydı. Her zaman haklı olmuştu ve ona vereceğim tüm cevapları böylece tüketmişti.

Birbirine geçmiş cümlelerimin düğümlerini çözmeye çalıştığım sırada arabayı evin önünde durdurmuştu. Evimin değil... Artık buraya evim diyemeyecek kadar yabancılaşmıştım. Kapıdaki eski çalışanlardan olan Semih anında kapımı açmak için adımladığında onu beklemeden arabadan inmiştim.

"Hoş geldiniz, Mihrinaz Hanım."

"Sağ ol," diye mırıldandım. "Nasıl gidiyor?"

"İyi diyelim."

Zamir yanıma geldiğinde Semih, saygıyla onu selamlamış ve bahçenin kapısını bizim için açmıştı. "Kim var evde, Semih?"

"Aynur Hanım ve çocuklar."

Zile bastığımda kapıyı bana Asiye abla açmış, aynı anda sevinçle bağırmıştı: "Küçük Hanımefendi! Neden haber vermedin?" Kolları boynuma dolandığında beni sıkıca sarmıştı. Ona aynı karşılığı verirken Rana teyze ve Anıl da yanımıza gelmişti.

Rana teyzeden sonra Anıl, bir adım öne çıkıp karşımda durdu ve ellerini karnıma dolayarak başını göğsüme yasladı. "Abla, neden gelmiyordun?"

Parmaklarım onun gür saçlarını buldu. "Özür dilerim. Gelemedim."

"Seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum, Anıl."

"O zaman buraya taşın." Benden ayrılıp gözlerimin içine baktığı sırada bakışları Zamir'i bulmuştu. "İkiniz de taşının. Senin odan çok büyük."

"Evet, büyük ama bizim kendi evimiz var."

Gözlerinde sorgu dolu ifadeler belirdi. "Burası senin evin değil mi? Senin adına."

"O ne demek, Anıl? Burası hepimizin evi. Sadece kâğıt üzerinde bana ait." Zamir'in yüzünde cümlemi duyar duymaz bir tebessüm belirdiğinde Anıl, dudak bükerek bu sefer Zamir'e sarılmıştı.

"Turan abiyle hâlâ küs müsün?"

Rana teyze, "Anıl," diye uyardı onu. "Sorguya çekme ablanı."

"Sorun değil," dediğimde Zamir onun yanağına kocaman öpücük bırakmıştı.

"Nil'le aran nasıl? Sen onu anlat." Anıl'ın bir anda gözleri parladığında Zamir'in elinden tutmuş, onu salona doğru götürmeye başlamıştı. Zamir'le bazen mesajlaştıklarını biliyordum ama bunu oldukça gizli tutuyorlardı. Demek ki konuları Anıl'ın aşkı Nil'di. Eskiden Turan'ı örnek alıp bir sürü kızdan hoşlanan Anıl, son zamanlarda sadece Nil'le alakalı konuşuyordu ve sanırım bu, Zamir'in etkisinden kaynaklanıyordu.

O sırada ayaklarım beni merdivenlere götürdüğünde, "Anahtar bende," demişti Rana teyze arkamdan. Omzumun üzerinden ona döndüğüm sırada cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı.

Gözlerim yanmaya başladığında salona doğru baktım. Zamir'i çağırmak istedim ama Anıl, ona hararetle bir şeyler anlatıyordu ve bu anı bozmak içimden gelmemişti.

Başımı eğerek ağır adımlarla merdivenleri çıktığımda dedemin odasının önüne gelmiştim. Anahtarı deliğe doğru götürdüğümde elim titredi, anahtarı tutmakta zorluk çektim. Saniyeler sonra kapıyı açmayı başardığımda bu sefer de eşikte durmuştum.

Küçük Mihrinaz'ın adım sesleri kulaklarıma doldu. Geceleri dedesinin yanına gelir, masal anlatmasını isterdi. Sonunda uyuyan dedesi olsa bile buna ihtiyaç duyardı. Belki de masaldan ziyade sadece bir sese muhtaçtı o kız. Anne ve babasının sesini duyamadığı için tüm sesleri kendisinde birleştiren dedesinin dudaklarından dökülen kelimeler, ona kendisini daha iyi hissettiriyor olabilirdi.

Küçük Mihrinaz'ın sesini duydum. *"Dede," diyordu. Sesi tüm evde yankılansa da zerre umurunda değildi. Birilerini rahatsız etmek asla onu düşündürmezdi. "Uyan ve parka gidelim! Sen, ben..."*

"Turan?" diye sordu dedem.

"Yok, o gelmesin. Kıskanıyorum ben."

"Kıskanma. O senin kanından."

"Kardeşim değil ki."

O an dedemin bakışları tuhaf bir hâl almıştı. "Kuzen, kardeş gibidir."

Fakat ellerimi belime koyup ona kızıyordum. "Yok öyle bir şey. Hem Turan, Leyla'yı benden çok seviyor. Benim sevgime aynı şekilde karşılık vermiyorsa ben de onu az seveceğim."

"Sevginin azı yoktur. Ya tamdır ya da hiç olmamıştır."

Gözlerimden kocaman yaşlar yuvarlanıyordu. "Keşke bir kardeşim olsaydı, dede. Onu tam severdim."

Neden ölmüştü? Turan, neden dedesini engelleyememişti? Neden ben, bu kadar acının ortasında kalmaya mecbur kalmıştım?

"Burada mısın?" diye sordum içeri adım atarken. "Ben geldim. Yüzüm yok ama ben geldim." Gözlerimdeki yaşlar intihar etmeye başladı, "Çok mu üzdüm seni?" diye sormuştum çatlayan sesle. "Özür dilemeye bile yüzüm yok."

Sanki o öldüğünden beri ikimizin de doğup büyüdüğü bu şehir susmuştu. Onun ölümüyle şehir bana darılmıştı.

Yatağın yanında durduğumda tanıdık nevresim dudaklarımın titremesine neden olmuştu. "Bunu uyu diye almıştım. Soğuk mezarı seç diye değil."

Gözlerimden yaşlar düşmeye devam ederken komodinin üzerinden tanıdık parfümü aldım ve dolabın karşısına geçtim. Dolabın kapaklarını açtıktan sonra dedemin en sevdiği siyah takım elbisesinin koluna parfümü sıktım ve kokladım.

"Sen nasıl ölürsün?" Elimi sertçe kapağa vurdum. "Sen, beni yaşatırken biz, nasıl seni öldürdük?"

Burnumun direği onun kokusuyla yanmaya başladığı sırada puslu gözlerim arka taraftaki siyah zarfa ilişmişti. Kaşlarım çatılırken elimi uzatıp zarfı aldım.

Torunum Mihrinaz'a...

Bu, dedemin el yazısıydı. Zarfı neredeyse parçalayarak açtığımda içinden çıkan yazıları okumadan yine el yazısına baktım. Bunu kesinlikle dedem yazmış olmalıydı.

Mihrinaz...

Benim güzellikler içinde büyütmeye çalışıp bataklığa batırdığım torunum. Bu mektubu okuyorsan büyük ihtimalle beni gömmüş ve yasımı tutuyorsundur. Tutma. Bunu hak eden bir adam değilim, inan.

Hep düşündüm. Acaba annen ve babanı senden uzaklaştırmasaydım nasıl bir hayatın olurdu? Onlar kötüydü. Kendimi sürekli bu hakikatle avuttum. Sonra Kemal bana, "Sen sanki iyi misin?" diye sordu. Aynaya baktım belki de ilk defa. Gözlerimin içine, ruhuma... Haklıydı, Mihrinaz. Ben iyi biri değildim. Seni yetiştirme şeklim, senden sakladıklarım, o gece alkollü olmama rağmen araba kullanıp Kemal'in iki evladıyla kaza yapmam hiçbir zaman iyi biri olmama izin vermedi.

Herkes kaza diyebilirdi ama bir babanın gözünde ben katildim. Üstelik onun iki evladını aldığım için kızımı ona gelin diye vermek beni iğrenç bir baba yaptı.

Kemal benden çocuklarını istedi. Bir erkek ve bir kız. Halanı, istemediği hâlde Hamza ile evlendirdim. Çocukları olacak ve Kemal'e olan borcum kapanacaktı.

Havva'nın çocuğunun olmayacağını öğrendiğimde dünyam başıma yıkıldı. Kemal'in bu sefer durmayacağını, erkek çocuğunun karşılığında Sinan ya da doğacak herhangi bir erkek torunuma zarar vereceğinden emindim.
Evet, Turan ve Leyla'yı halan doğurmadı.

Tam her şeyin tepetaklak olduğu sırada ikizler dünyaya geldi. Biri kız, biri de erkek. Eğer erkek Akşahin olursa Kemal'in hedeflerinden birine dönüşecekti. Ama Demirhan olursa onun kanatları altında büyüyecek ve hayatı garantiye alınacaktı.

Turan'ı Demirhan yaptım. Havva o sırada Amerika'daydı ve bebeğin hiçbir sorunu olmadığı için özel bir uçakla onu halanın yanına yolladım. Havva, ben, doktor haricinde kimse bilmedi. Annen bile bilinçsizdi. İkiz beklemiyorduk zaten. Turan, herkese sürpriz olmuştu.

Turan, senin gibi 12 Aralık'ta doğdu.

Siz, çift yumurta ikizisiniz.

O senin kardeşin. Sen annene benzerken Turan aynı baban gibi sapsarı saçlara, bal rengi gözlere sahip.

Bunu hem onun, hem senin hem de tüm ailenin Kemal belasından kurtulması için yaptım.

Ama Kemal anladı. Sırf anlamasın diye Turan'a karşı sert davrandığım, seni onun yanında yücelttiğim anlar olmuştu oysaki ama bir şekilde anladı. İlk hedefi sendin, Mihrinaz. Annen ve baban bir taraftan, Kemal bir taraftan saldırmak üzereydi. Çareyi seni uzaklaştırmakta buldum.

Bu yüzden Kemal'i hemen İstihbarata veremezdim. Bu sefer sadece seninle ben değil, Turan da mahvolurdu. Kemal, Turan'a çok düşkündü fakat gözü dönerse onu da harcardı.

Beni affet.

Senden anneni, babanı aldım. Onların yaptığı kötülüklerin içerisinde büyümeni istemedim.

Beni affet.

Senden ikizini çaldım. Kuzen diye bildin ayni rahimde büyüdüğün kardeşini. Bunu sırf ikinizin de canını korumak için yaptım.

Beni affet.

Annenin hamile olduğunu bilemedim onları göndermeden önce. Siz doğduktan sonra aylarca onları bir eve kilitledim ama pişman olmak yerine daha fazlasını yapmaya kalkıştılar. Hamile olduğunu bilseydim asla onu yollamazdım.

Beni affet.

Öldüğüm için beni affet. Seni yalnız bırakmak istemezdim ama eğer ölmüşsem beraberimde Kemal'i de götürmüşümdür.

Belki de kötü biriyim ama tek yaptığım sizin yaşamanızı sağlamaya çalışmaktı. Yaşıyorsanız başarmışım demektir.

Mihrinaz. Şu an yanında olsaydım ve gözünden akan yaşları silebilseydim keşke. Umarım bunu yapan biri vardır. Umarım mutlusundur.

Beni affet.

Eğer bunu yaparsan inan ki ruhum ferahlık bulacak.

Kendine iyi bak, torunum. Aysar; Anıl ve yetimhaneden evlatlık olarak aldığım Leyla sana emanet. Aysar'ın öfkesini olgunlukla karşıla, Anıl'ın nahif kalbini kırma ve Leyla'nın yetim bir kız olduğunu unutma. Onlara iyi davran.

Turan... Hep dilediğin, istediğin kardeşine sıkıca sarıl. Onu bırakma.

Seni çok seviyorum.

Deden...

"Zamir!" Tüm evi çınlatan bir şekilde haykırdığımda gözlerim artık hiçbir şeyi görmüyordu. Endişeli adımların sahibi olan Zamir, koşar adım yanıma geldiğinde titreyen ellerimin arasındaki mektubu ona uzattım. "Ben yanlış okumuş olmalıyım." Kesik soluklarımın arasında geri çekildiğimde sırtımı yatağın başlığına yaslamıştım.

Görüşüm bulanık olsa da mektubu okuduğunu görebiliyordum. Bakışları dedemin yazdığı satırlarda dolaşırken biraz sonra bana odaklanmıştı.

Şaşırmamıştı.

İnkâr etmemişti.

Çünkü zaten bunu biliyordu.

Kaşlarım çatılırken, "Biliyordun," diye fısıldadım. "Benden yine sakladın!"

"Öyle değil," dedi hemen savunmaya geçerek. "Tahmin etmiştim. Sonra doktoru buldum. Dedenin güvendiği, nezarethanedeyken telefonunu verdiği ve kasadan kanıtları alan kişi Doktor Sercan. Doğumunuzu o gerçekleştirmiş. Kanıtları almak için onu rehin almıştım ama bana ikiz olduğunuzu anlattı."

Bana doğru yaklaştığını fark ettiğimde elimle onu durdurdum. "Ne zaman öğrendin?" Yüzü gölgelendiğinde cevabımı almıştım. Uzun zamandır biliyordu. Belki de aylar olmuştu. "Bu, benden sak-

ladığın ikinci kardeşim," dedim ağlama krizine girerken. "Yalancısın sen."

"Neden hep suçlanan benim? Deden yıllarca sakladı. Turan, dedenin öldüğü gün öğrendi, yine sakladı. Bir tek ben mi yalancıyım? Seni iyileştirmeye çalışırken mahvetmek istemediğim için söylemedim! Turan'a sırf kardeşin olduğu ve seni yaşatmak için vurduğu için dokunmadım. Dedenin yasını tutuyordun, enkazdın..."

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Şimdi ne farkı oldu? Bir enkazın üzerine başka bir bina yapmaya çalıştın. Binanın altı hasarlı! Depreme dayanıklı değil! Bile isteye tam oraya yeni bina yapman seni ihmalkâr yapar! Sen beni iyileştirmedin, daha çok hasar almama neden oldun."

"Mihrinaz," diyerek bana elini uzattığında yüzümü pencereye doğru çevirip ona engel oldum.

"Git." Dudaklarımdan firar eden kelime onu bozguna uğrattı.

"Ne?"

Bir kez daha dudaklarım açıldı. "Git buradan."

"Sensiz gitmeyeceğim."

Yüzümü ona çevirmeden, "Burada kalmak istiyorum," dedim kararlı sesle.

"Bizim bir evimiz var."

"Yokmuş demek ki." Bu cümle aklımdan bile geçmemişti oysaki. Nasıl dilimden dökülüvermişti peki?

Bu sefer bana yaklaştı, parmağıyla çenemi tutup başımı döndürdü. "Söylesene bir kez daha. Evimizin, ailemizin olmadığını söyle."

Ela gözlerim, onun kara gözlerine binlerce darbeyle karşılık verdi. "Söylersem gider misin?"

"Nerede olmak istiyorsan oraya evimizin tuğlalarını atarım. Aile olarak kimi istiyorsan onu getiririm yanına. Ama asla gitmem. Gidemem."

Dudaklarımdan bu sefer bir hıçkırık döküldüğünde kendimi bir anda onun kolları arasında bulmuştum. "Gitme... Çok yalnızım, gitme." İçli içli ağlamaya başladığımda kolları sırtımda kavuşmuştu. Başımı göğsünde gizleyerek kazağını tutup sıktım. "Kalbim hep parçalanıyor, sonra o parçaları sana batırmaya çalışıyorum. Neden acımasız bir insanım?"

"Değilsin." Parmakları saçlarımda dolaşmaya başladı. Hemen ardından saç diplerime bıraktığı öpücükleri hissettim.

"Bir gün gidersen? Dedem gibi bırakırsan beni?" Cevap vermedi. Bana yanıtını veremediği tek şey ölme ihtimaliydi.

Ona kızgındım ama onun kollarında buluyordum teselliyi.

Benden sakladıkları üzerime devrilmişti ama elimi uzatıp beni çıkarmasını umuyordum.

Çünkü sadece onun varlığı teselli ediyordu kalbimi. Çünkü sadece onun nefesi söndürüyordu yangınlar içerisindeki yüreğimi.

Mihrinaz yanar, Zamir kanar.

Kanamasına rağmen o yangına üflemekten asla vazgeçmez.

Onu Zamir yapan en büyük özelliği buydu belki de. Fedakârlığı.

XIII

Yaralı ve Yâr

"İnatla kanadı kabuk tutan yaram.

İyileştirmeye çalıştı incinen yâr."

Güçlü olmadığımı iddia ediyordum ama eğer zayıf olsaydım çoktan boynuma bir ip geçirmiş, ayağımın altındaki sandalyeyi iteklemiş olurdum. Ya da yüksek bir çatıda yaşadıklarımı sorgularken kendimi boşluğa bırakırdım. Bunları yapmamıştım ve hâlâ yaşıyordum. Nefes alamasam da yaşamaya devam ediyordum.

Eskiden beni sadece geçmişim incitirdi.

Oysa şimdi geleceğim beni hançerlemeye başlamıştı.

Mutlu olma ihtimalim geçmişimin ellerinde son nefesini veriyordu ama ben ölmüyordum. Keşke ölseydim. Keşke o gün kardeşim olduğunu yeni öğrendiğim Turan, tam kalbimin ortasından vursaydı beni.

O zaman kalbim, binlerce kurşunla yaralı kalmak yerine tek kurşunla durmayı tercih ederdi.

"Mihrinaz, yesene baklavandan." Rana teyzenin sesiyle irkildiğimde tüm gözlerin üzerimde toplandığını hissetmiştim. Zamir, çatalımla kestiği baklavayı alıp dudaklarıma doğru getirdiğinde üzerimizdeki bakışlar yüzünden ağzımı açmak zorunda kalmıştım. "Nasıl olmuş?"

Rana teyzenin hevesle sorduğu soruya karşılık başımı ağır ağır salladım. "Güzel olmuş. Çıtır çıtır..."

O an zihnimde bir telefon konuşması yankılanmıştı. Zamir'in beni ilk gördüğü gün her şeyden habersiz bir şekilde baklava almış, eve doğru yürüyordum. Turan aramıştı beni o sırada.

"Kuzen, neredesin? Seni bekliyorum evde. Baklava almaya çıkmışsın. Gömeriz beraber."

"Geliyorum. Hayır, sadece kendim için aldım, Turan. Hepsi benim!"

"Lütfen!" diye ısrar etmişti. "Paylaşmak güzeldir."

Paylaşma fikrini hiçbir yaşımda kabul edememiştim. "Git, kendin al baklavanı! Bunların hepsi benim."

Kendi kardeşimden sakınmıştım bir tatlıyı. O benim ikizimdi. Hem de daha yüzünü dahi görmediğim babama benziyordu.

Turan, benim kardeşimdi. 8 Aralık değil, 12 Aralık doğumluydu.

Leyla'yla her yakınlaştığında içimde büyüyen kıskançlığı, Zamir'in silahının hedefi olduğunda yaşadığım korkuyu ve beni vurduğunda yaşadığım yanılgıyı anımsadım.

Beni kendi kardeşim vurmuştu. Öldürmek için değil, yaşatmak için. Fakat kardeşim, dedemin ölümüne engel olamamıştı. Benim ruhumu dedemle beraber o mezara gömmüştü.

Amcam, "Bugün burada kalın," dedi. Geldiğinde bizi görüp sevinmişti. Bana sıkıca sarılmıştı ve yanaklarımı sıkmıştı. Onu özlediğimi fark etmiştim ama bunu bile belli edememiştim.

Zamir'le bakışlarımız çakıştığında, "Yok," dedim. "Kedi huysuz biraz."

"Sizin yaşınızdakilerin bebeği var. Ne kedisi?" Yengeme kızacak gücü kendimde bulamadığım için hiçbir karşılık verememiştim. Aysar gülmüştü. Amcam, yengeme ikaz dolu bakışlar göndermişti.

Aysar... Dedemin sevgisinden, ilgisinden mahrum büyüyen bir kızdı. Gözünün önünde dedem benim saçlarımı okşardı, Aysar'ı

umursamazdı. Kim olsa kıskanırdı. Ben, onu annesinin ve babasının varlığı sebebiyle; o da beni dedemin göz bebeği, halefi olduğum için kıskanırdı.

Aysar'la birbirimize benziyorduk. Ama bunu bile yeni fark ediyordum.

Anıl... Belki de Turan doğmasaydı Kemal Demirhan'ın hedefi olan Akşahinlerin başını çekiyor olacaktı. Turan'ın doğumu onun kurtuluşu olmuştu ama Aysar gibi o da dede sevgisinden mahrum büyümüştü.

Anıl, aynı Turan'a benziyordu. Onun daha nahif, yumuşak hâliydi.

Akşahinlerin şanslı kardeşleri Aysar ve Anıl'dı. Turan ve benim aksime beraber büyümüşlerdi. Anne ve babalarının yoğun ilgisiyle, birbirilerine karşı besledikleri sevgiyle geçmişti yılları.

Oysa Turan, sırf Kemal Demirhan'ın öz torunu olmadığı anlaşılmasın diye dedem tarafından dışlanmıştı.

Zamir'ın sıcak avucunu elimin üzerinde hissettim. "Kalkalım mı?"

"Tamam."

Ayaklandığımızda amcam ve Anıl bizi kapıya kadar geçirmişti. Onlarla tekrar sarıldığım sırada her ikisini de ne kadar çok özlediğimi bir kez daha anlamıştım. Bakışlarım onların arkasında duran Aysar'a ilişti.

Bir adım atarak elimi omzuna koydum ve tebessüm ettim. "Görüşürüz."

Şaşırsa bile, "Görüşürüz," demişti.

Rana teyze kabanımı giymeme yardımcı olduğunda onu, sonrasında Asiye ablayı sarmıştı kollarım. Bu evde olan her şeyin kokusu bana kendimi hatırlatıyordu. Neye dokunsam geçmişimden bir sahne zihnimin tiyatrosunda oynuyormuş gibiydi.

En sonunda Zamir elimi tuttu, bu sefer geleceğimin belirsizliği sahnedeydi.

Beni soğuk bahçeye doğru çektiğinde kapıdaki korumalar, bize arabaya kadar eşlik etmişti. Zamir uzaktan kumandayla kapıları açmış, beni bindirip kemerimi taktıktan sonra kendi yerine geçmişti.

Gözlerimi yumarak uyumaya çalıştım uzun bir süre. Uyuyamamıştım ama buna rağmen göz kapaklarımı açmamıştım. Şu an mezarlığa gitmek, dedemle konuşmak, Ufuk için ektiğim çiçeklerin durumuna bakmak istiyordum. Ama bunu dile getiremeyecek kadar yorgundum.

Dakikalar sonra araba durduğunda gözlerimi açtım ve kemerimi çözerek araçtan indim. Fakat burası... Eve değil, mezarlığa gelmiştik. Düşüncelerimi okumuştu.

Ayakkabılarım çamura battığında umursamadan adımladım. Seri adımlarla dedemin mezarının önüne geldiğimde dizlerim beni taşıyacak gücü kaybetmişti. Beyaz taşın üzerine oturduğumda elim soğuk toprağın üzerinde durmuştu.

"Dede, ben geldim."

Derin bir soluk aldım. "Benden her şeyimi aldın diye mi kendini bana adadın? Vicdan azabı yüzünden mi? Yoksa beni gerçekten sevdin mi?" Başımı omzuma yatırdım. "Ben seni koşulsuzca sevdim." Yüzümde buruk bir tebessüm doğdu, sonra akan yaşlar onu öldürdü. "Seni affetmek istiyorum. Her şeyi ve herkesi affetmek istiyorum. Ama geleceğim, geçmişimden dolayı beni affetmiyor, dede. Yeni bir sayfa açtığımda geçmişim beni lekelemeye başlıyor. Benim kitabımda her sayfa leke, kan..."

Dudaklarımı ıslattım. "Affettim, dede. Terazimin bir tarafında günahlarımız, acılarımız ve yalanlarımız var. Diğer tarafta da sana olan sevgim var. Sevgim daha ağırmış. Affettim."

"Ömer ölmedi, biliyor musun? Annem ve babam hapishanede çürüyecek, Kemal Demirhan da mezarından çıkamayacak. Ömer'i kurtarabildim Yelda'nın aksine. İkinci defa katil olmadım. Ama sen... Seni kaybettim. Bu kayıp, teraziye bile sığmayacak kadar ağır."

Yutkundum zorlukla. "O gün arabada ölmek üzereyken bana Turan'ın kardeşim olduğunu söyleyecektin belki de. O zaman bilseydim çok şey değişirdi. Belki mezarın boş olurdu."

"Sen öldün, ben yaşıyorum. Çok tuhaf." Çenem seğirdi. "Turan ikizimmiş. Çok tuhaf." Toprağını avuçladım. "Zamir, her şeyi öğrenmiş olmasına rağmen beni affetti. Gitmedi. Hatta kendim için kazdırdığım mezara Ufuk'u gömdü. Çok tuhaf..."

"Ben..." Burnumu çektim. "Neden bu denli seviliyorum?"

"Sen..." Hıçkırdım. "İskenderun'un efsanesi, koskoca Azim Akşahin. Nasıl sığdın bu küçücük mezara?"

"Mihrinaz..." Aşina olduğum sesi duyduğumda başımı kaldırdım. Yaşlı gözlerime, yüzüme baktı.

Dudak bükerek, "Bu dünya bir kıza neden dedesini çok gördü, Zamir?" diye sordum.

Gelip karşımda çöktü. Elinin ensemden saçlarıma doğru kaydığını hissettiğimde kedi gibi göğsüne sokulmak istedim. Parmağı saçlarıma dolandı. "Saçların çok soğuk. Üşüyor musun?" Üşümüyordum. Aksine yanıyordu tüm içim. "Ruhun gibi saçların da teslim olmuş kışa." Hiçbir şey söylemediğimde benim gibi beyaz taşın üzerine oturdu ve eğilerek parmağına doladığı saç tutamından öptü. "Saçlarındaki kışları bitireceğim. Bir gün bunu başaracağım." Onunla devirdiğim tüm mevsimler soğuktu oysaki. Onunla hiç yaz görememiştim.

"Lütfen, dizlerini dizlerime yaslar mısın? Buna ihtiyacım var."

Gözleri tüm içimi okudu. "Ellerini de tutabilirim. İstersen..."

"Bu bir lütuf olurdu."

"Olsun o zaman." Tebessüm etti ağır ağır.

"Varlığın gibi," diye fısıldadım istemsizce. "Sadece kışları üşürdüm ama bu yaz yoktun ve ellerim yaz sıcağında bile dondu. Yokluğun... Dayanılmaz."

"Özür dilerim. Görevin tüm yaz süreceğini hesaplamamıştım. Bundan sonra daha dikkatli olacağım. İstediğin an..."

"Hayır," diyerek kestim sözünü. "Artık kendini düşün."

Bir süre konuşmadık. Sessizliği kuşandığım anlarda bakışlarım Ufuk'un mezarına kaymıştı. Küçücük bedeni çoktan toprağa karışmış olmalıydı. Ruhu neredeydi acaba? Beni tanıyor muydu? Buraya geldiğimi biliyor muydu?

"Turan'la görüşmek ister misin?"

Fersiz gözlerle ona baktım. Kuruyan dudaklarımı tekrar ıslatıp, "O kardeşi olduğumu bilmesine rağmen neden söylemedi bana?" diye sordum zorlukla. "Neden?"

"Kendini affedemiyor."

"Ben de onu affedemiyorum." Boğazımda kocaman bir yumru oluştu. "Her şey çok farklı olabilirdi. Kemal dedesinin tutuklanmasını sağlayabilirdik. Dedem o zaman yaşardı. Yaşardı... Ölüme çare yok diyorlar ama vardı. Bir çaresi vardı. Herkes susmayı seçti. Ben bile."

"Bazen herkes susmaya mecbur kalır," dedi tok sesle. "En azından seni kurtardı. Keskin nişancılar alnının ortasını hedef aldığında seni vurdu ve onlara öldüğünü söyledi."

"Yıllarca kardeşime kuzenim dedim." Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla sızladı. "Bu gerçekle ne yapacağım?"

Elimi sıkıca tuttu. "Kabulleneceksin. Belki de bu gerçek, seni hayata bağlar. Bir kardeşin varmış! Gidip ona sarılabilirsin, omzunda ağlayabilirsin. O daha fazlasını yaşadı. Başka bir soyadla büyüdü; halasını annesi, yabancı birini babası bildi. Gözünün önünde patladı o silahlar. O da ağır şeyler yaşadı. Kardeşi olduğunu öğrendiği kişiyi vurdu. Mihrinaz, eli titreseydi o silah kalbini deşerdi. Gözünü kırpmadan seni vurdu. Yaşaman için... Duygusal davranıp bambaşka şeyler yapabilirdi."

Elini sıktım ondan güç almak adına. "Lütfen, benden önce ölme. Herkesin mezarında ağlarım ama seninkinin içine girerim."

"Anneme benzemek zorunda mısın?"

"Özür dilerim," dedim anında. Gitgide annesine benzediğimin bilincindeydim çünkü.

Bir süre sonra Baran aramış, gelirken Suzi'ye mama almamızı istemişti. Zamir, beklentiyle bana baktığında soğuk taşın üzerinden kalktım ve onu da kaldırdım. Birkaç gün önce yağan yağmur yüzünden her adımımızda ayakkabılarımız çamur oluyordu. Çamurun bıraktığı izlerle asfalt yola girdiğimizde Zamir, arabanın bagajından su almış ve temizlemek için botlarımızın üzerine dökmüştü.

Ardından arabaya bindiğimizde, "Kek yapmak istiyorum," demiştim. "Büyük marketlerden birine gidelim."

"Hayhay."

"Nart bu hâllerini görse seninle dalga geçerdi."

Yüzünü buruşturdu. Ayın gölgesi yüzünün sağ tarafına düşüyordu ve ifadelerini seçmeme yardımcı oluyordu. "O kendine baksın önce. Hanımcının teki."

Kaşlarım çatılırken, "Sen değil misin?" diye sormuştum. "Her istediğimi yapmıyor musun?"

"Öyle değil," dedi dudaklarını ıslatırken. "Benim yapım böyleydi zaten. Ama o daha farklı biriydi. Dediği her şeyi yaptırırdı insanlara. Kıskançtı, kısıtlamayı severdi. Herkesin ona uygun davranmasını talep ederdi. Gül onu değiştirdi."

"Senin beni kısıtladığını düşünsene!"

"Sevdiklerimizi olmasını istediğimiz gibi görmeye zorlamamalıyız. Aksine, onları olduğu gibi sevmeyi denemek daha sağlıklı."

"Yani," dedim kısılan sesimle. "Sen hiç mi beni kıskanmadın?"

"Her insan sevdiğini kıskanır. Erkek ya da kadın fark etmez. Parfümünün kokusunu, saçının güzelliğini, enerjisini, gülüşünü... Ama bunu belli etmek, ondan değiştirmesini talep etmek doğru değildir."

Dudak büktüm. "Ben belli ediyorum ama. Kızmıyor musun?"

"Sana kızamıyorum."

Direksiyon başında olduğu için yavaşça boşta olan sağ koluna sarıldım, başımı omzuna yasladım. Parfümünün kokusunu içime çekerken kolunu daha sıkı sarmıştım. "Benim olduğuna inandırıyorum kendimi şu an."

Başımdan öpüp hemen geri çekildi. "İnanmana yardımcı oldu mu?"

"Çok," dedim *o* harfini uzatarak. "Canımsın sen benim."

"Mihrinaz Hancıoğlu'dan duyulmayan cümleler..."

Omzundan öptüm. "Âşığım ben sana." Duygularım içime sığmıyormuş gibi dudaklarımdan dökülüyordu. Bir yolu olsa kalbimi avuçlarıma alır, ona gösterirdim.

"Kaza yapacağım şimdi! Aniden böyle cümleler kurma."

"Keşke... İkimiz de aynı anda ölsek."

"Romantik hâline dönebilir misin? Bugün yeterince drama boğulduk."

"Tamam, tamam." Yol boyu başımı omzundan çekmedim. Direksiyonu tek eliyle kavradığı için boşta olan elini tutmuş, parmaklarıyla oynamaya başlamıştım. Sesini çıkarmadan arabayı boş yolda sürdüğünde onu görmesem bile yüzünde bir tebessüm olduğundan adım kadar emindim.

Dakikalar sonra büyük bir marketin önünde arabayı park ettiğinde başımı omzundan çektim, kemerimi çözerek arabadan indim. O da aşağı indiğinde yanıma gelip elimi tutmuştu. Beraber markete girdiğimizde üzerimdeki kötü enerjiyi atmaya çalışıyordum. Bunu en azından Zamir için yapmam gerektiğini hissediyordum.

Saatler öncesinde dedemin bana bıraktığı mektupla bir enkaza dönsem de şimdi kendimi toparlamam gerekiyordu. Zamir benim yapıştırıcım olmak zorunda değildi. Ben de onun yanında olmalı, günlerini güzelleştirmeliydim.

Market devasa bir büyüklüğe sahipti. İçeriye girdiğimizde Zamir hemen bir market arabası almıştı. Etrafta arabanın içerisine oturan çocuklar ve her birinin yüzünde kocaman gülümseme vardı. Dört ya da beş yaşlarında bir kız, pembe montunun önünü açarak parmağını reyonlara doğru uzatıyor ve babası aynı anda arabayı durduruyordu. Kızının gösterdiği şekerli mısırı alıp arabaya attığında, "Yaşasın!" diye bağırmıştı küçük kız. Ellerini birbirine çırpmış, sevinç dolu nidalarla doldurmuştu marketi.

Onlara baktığımda bir an için kendimi görmüştüm. Dedemle ya da Rana teyzeyle markete geldiğimizde parmağımı daha havaya kaldırmadan arabaya koyulurdu istediğim şeyler. Ama ben asla bu kız kadar mutlu olmazdım. Hiçbir şeyin değerini bilmez, şükretmenin ne demek olduğunu anlamazdım.

"Arabanın içine oturmak ister misin?"

Düşüncelerimin sarmaşığından beni kurtaran sese doğru döndüm. "Ne? Ben mi?"

"Sen," dedi üzerine basa basa. "İster misin?"

"Hayır," diye cevapladım sorusunu. "Sorun çıkabilir."

Gözlerini devirdi ve ellerini belime koydu. Ona engel olmak için ağzımdan çıkacak tüm cümleleri tüketerek beni kucakladı ve arabanın içine yerleştirdi. "Benim yanımda asla sorun çıkmaz."

Arabayı sürmeye başladığında bize dönen insanların bakışları altında reyonların arasında gezinmeye başladık. Zamir parmağımı uzattığım an duruyor, istediklerimi kucağıma bırakıp yoluna devam ediyordu. Kek için birkaç malzeme, Suzi'ye mama alıp boş boş gezdiğimiz sırada çikolataların bulunduğu reyona gelmiştik.

Dedemin bana her gün aldığı çikolataya bakmamak için gözlerimi kapattığımda Zamir bunu fark ederek arabayı başka tarafa sürmüştü.

Gözlerimi açtığımda oyuncakların olduğu tarafa bakıyordum. Gözlerim bir anda parladığında, "Bundan bende vardı!" dedim. Elimle krem renkli ayıcığı gösterdim. "Turan, burnunu çıkarıp kendi ayıcığına diktirmişti. O kadar ağlamıştım ki..."

Zamir anında ayıcığı aldı, kucağıma koydu.

Bana çocukluğumu geri kazandırmaya çalışıyordu.

Bana hem benim hem kendisinin hem de Ufuk'un çocukluğunu geri vermek istiyordu.

Ayıcığa bakarak, "Selam," dedim. "Ben Mihrinaz. Sen de?"

"Mihza?"

"İsimlerimizi birleştirip ayıcığa mı verdin az önce? Gitgide Baran'a benziyorsun, Zamir."

Kulağını çekip reyona vurdu. "Allah korusun."

Onun bu hâline karşılık dudaklarımı birbirine bastırdığımda makyaj malzemelerinin bulunduğu bölüme ulaşmıştık. "Bir şey lazım mı buradan?"

Omuz silktim. "Belki bir ruj? Bakayım renklere."

"Yeter ki siz emredin, prenses."

Kıkırdayıp omzuna vurmaya çalıştım ama yetişemeyip geri çekildim. "Dalga geçme benimle!"

Zamir ilgisizce reyonların arasında arabayı durdurduğunda elimi uzatarak rujları inceledim. İçlerinden dudaklarımın rengine yakın tonlarda iki ruju seçip arabaya attığım sırada Zamir pürdikkat beni izliyordu. "Gidelim. Alacak başka bir şeyim yok."

"Tamam."

En sonunda arabayı kasaya getirdiğinde üzerimizde olan gözleri umursamadan beni kucakladı ve aşağı indirdi. Normalde utanıp başımı eğeceğim bir durumun içine düşmüştüm ama onun rahatlığı buna pek de izin vermiyordu. Aldıklarımızı kasaya koyarken hareketleri oldukça olağandı.

Kasiyer Zamir'i süzerek aldıklarımızı bilgisayara okuttuğunda kıskançlık, damarlarımda dolaşmaya başlamıştı. Bir süre bekledim ve kadının sadece gözünün takılması ihtimalini düşündüm. Fakat gözünü Zamir'in üzerinden çekmemekte ısrar etmesi benim kuruntu yapmadığım anlamına geliyordu.

Zamir ödeme için kredi kartını uzattığında kadın parmaklarını onun parmaklarına bilerek değdirdi ve kartı aldı.

"Kocacığım," dedim bir anda. "Yardımın gerekli."

Kasiyer kadının şaşkın bakışları beni bulduğunda dudakları aralanmıştı. Sanırım bizim kardeş ya da arkadaş olduğumuzu sanmıştı.

"Geldim," diyerek elimde sıktığım poşeti alıp açtı Zamir. "Karıcığım." Gülmemek için dudaklarını ısırıyordu ve bunu fark ettiğimde dirseğimle onu dürtmüştüm. Komik olan bir şey yoktu! Sonuçta durduk yere kıskançlık yapmamıştım ve bunu belli etmemek için gayet sakin davranmıştım.

Zamir aldıklarımızı poşetlere doldururken ben de kadının uzattığı kartı geri aldım. Kartı cebime attığım sırada elime oldukça hafif bir poşet almış, önden ilerlemeye başlamıştım.

"Hayda!" diyerek bana yetişmeye çalıştı Zamir. "Trip mi atacaksın? Ama yakışıklı olmak benim suçum değil ki!"

"Sinirliyim şu an."

"Yerim senin sinirini." Beraber arabaya ulaştığımızda poşetleri arka koltuğa koymuş, yerlerimize geçmiştik. Arabayı anında çalıştırırken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sanırım kızıp kızmadığımı çözmeye çalışıyordu. "Mihrinaz? Cidden kızdın mı?"

"Kadınlarla flörtleştiğin için mi? Yok ya, neden kızayım?"

Gözleri irileşti. Kara hareleri büyüdüğünde ayın ışığı sayesinde ifadelerini net görebiliyordum. "Ben ve flörtleşmek? Seninle bile flörtleşmedim kızım ben! Direkt bastım nikâhı. Bana ters flört falan."

"İyi hatırlattın," dedim öfkeyle. "Zamanında sevgilim olmanı istemiştim ama cevap vermemiştin."

"Ama Mihrinaz!" diye haykırdı bu sefer. "Evlendik ya!"

Kollarımı göğsümde birleştirerek camdan dışarıya baktım. Işık yüzünden camdan yansıyan ifadelerimi görebildiğini fark ettiğimde bu sefer başımı eğdim ve iç çektim. "Yine de sevgili olmamızı isterdim."

"Onu da olalım. Tamam. Her şeye tamam."

"Nasıl yani?" diye sorup başımı kaldırdım.

"Randevuya çıkalım? İster misin?"

"Olur!" Ellerimi hevesle birbirine çırptım. "Çiçek de alır mısın bana?"

"Sen çiçek sevmezsin ki!"

Omuz silkip, "Saksıda al?" diye öneride bulunduğumda dudaklarını kıvırmıştı. Sanırım bu fikir hoşuna gitmişti.

"Peki. Onu da alırız."

Tüm günün ağırlığını bir kenara bırakıp sevdiğim adamla beraber gülümseyebiliyordum. Büyümüştüm. Beni o büyütmüştü. Yaşadığım tüm acıları benimle beraber sırtlanmış, aldığım yaraların aynılarını kendisinde açmaktan çekinmemişti.

Bu yüzden ne olursa olsun günün sonunda onun kollarında soluklanmalı, ona gülümsemeliydim.

Eve vardığımızda ellerimi yıkadım ve üzerimi bile değiştirmeden mutfağa girdim. Kek için gerekli malzemeleri masaya dizdiğimde kocaman bir karıştırma kabı almış ve kollarımı sıvamıştım. İlk kez kek yapacaktım ve tadının güzel olmasını umuyordum.

YouTube'dan rastgele bir kek hamuru videosu açıp dikkatle izlediğim sırada çoktan yumurtaları kırmıştım. O sırada, *"İnsan neler yapar isteyince. Bu bir şey değil düşününce. Ben de tarifi öğrenince. Kalktım sana kek yaptım,"*[9] diye şarkı söyleyerek mutfağa girmişti. Elinde mikrofon olarak tuttuğu kumanda vardı ve sahnedeymiş gibi dans ediyordu.

"Ya Baran!"

Beni duymuyordu. Tüm mutfağı elindeki kumandayla dönmeye başladığında oldukça keyifli görünüyordu. *"Çırptım, çırptım, karıştırdım. Kendimi onla yarıştırdım. Kimse kimseye benzemez. Kendimi*

[9]Nil Karaibrahimgil'in 2002 yılında çıkan "Nil Dünyası" albümünde yer alan *Kek* isimli şarkı.

kekle yatıştırdım. Oturdum ellerimle sana kek yaptım!" En son cümlesiyle beraber ellerini iki yana açtığında ağzım kulaklarıma varmak üzereydi.

"Nazçe'm... İyi misin?" Kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çektiğinde dudaklarımdan bir gülüşün kaçmasını bekliyordum fakat mutfağa dolan hıçkırık sesi bozguna uğramama neden olmuştu.

Dudaklarım seğirirken, "Turan ikizimmiş," derken buldum kendimi. "Turan kardeşimmiş."

Başımı omzunda gizleyerek ağlamaya başladığımda elini sırtımda hissettim. Saçlarımda ve sırtımda gezinen eliyle beni teselli ederken, "Kıskanıyorum onu," demişti. "Keşke sen benim kardeşim olsaydın."

"Kardeşinim zaten," dedim ellerimi sırtında birleştirirken. "Reçellerini paylaştığın ilk kişiyim."

"Doğru," diye onayladı beni. "O geceyi hatırlıyor musun? Elinde reçel poşetiyle Zamir'i terk etmiştin." Unutmam mümkün müydü? Zamir'den ilk gidişimdi.

Sırtına yumruk attım. "Dalga geçme!"

"Tamam," diyerek bana daha sıkı sarıldı. "Ağlama artık. Ben yanındayım. Ve hep yanında olacağım."

Başımı omzundan çekerek kaldırdığımda göz göze gelmiştik. Alnım çenesinin hizasına geliyordu. "Söz mü?" Kendimi dudaklarının arasından çıkacak kelimeye muhtaç hissediyordum.

"Söz," dedi ondan beklenmeyecek kadar ciddi bir sesle.

Yüzümü elimin tersiyle temizledim, burnumu çekerek toparlanmaya çalıştım. "O zaman kek yapayım. Sen de çay demle."

"Olur," diyerek kollarını tamamen çözdüğünde kirpiklerine bulaşan ıslaklığı belli etmeden temizledi. Bunu yüzüne vurmadan işime döndüğümde Baran da ocağın karşısına geçmişti. Kek hamuruna kendi kafama göre eklemeler yapıp istediğim kıvama geldiğinden emin olduktan sonra fırına vermiştim. Üzeri için çikolatalı sos hazırlamaya başladığımda Baran çoktan çayı demlemişti. Süt, şeker, ka-

kao ve bitter çikolatayla sos hazırlayıp soğuması için kenara bıraktım. Tadı enfes olmuştu!

"Ne yapıyorsunuz siz sinsi sinsi?"

Büşra, kısık sesle konuşarak içeri girdiğinde Umut'un uyuduğunu anlamıştık. "Kek ve çay."

"Harika," dedi neredeyse fısıltıyla. "Hangi tarifle yaptın?"

Baran alayla, "Acılarının tarifiyle yaptı," dedi. "İçine bol miktarda gözyaşı düştü. Tadının efsane olacağına şüphem yok."

"Çok komik. Hem birkaç damladan fazla yaş düşmemiştir içine."

Büşra şaşkın bakışlarını üzerimizde dolaştırıyordu. Hayretle, "Kekin içine ağladın mı cidden, Mihrinaz?" diye sorduğunda Baran gülmüş, ben ise mahcup gözlerle ona bakmıştım.

"Tadı güzel olacak. Merak etmeyin," diye konuştum inandırmak ister gibi. Birkaç damla gözyaşı kekin tadını bozamazdı sonuçta, değil mi?

Benimle dalga geçip gülmeye başladıklarında dudak bükerek onları izledim. Sanki bunu hissetmiş gibi Zamir mutfağın kapısını açıp içeri girdi. "Ne oldu?"

Baran, "Karın bize gözyaşı keki yaptı!" diye durumu açıkladı. "Bakalım, tadı nasıl olacak?"

"Baran," diye uyardı onu sert sesiyle ve gelip fırının içine baktı. "Gayet normal bir keke benziyor. Uğraşmayın." Bunu beni kandırmak için mi söylemişti yoksa gerçekten kekin görüntüsünü beğenmiş miydi?

"Hem ben keki Zamir için yaptım!" Baran'ın omzuna sertçe vurduğumda kaşlarını çatarak bana ölümcül bakışlar atmıştı.

Gözlerini kısıp, "Zaten benim için mutfağa girdiğin yok," dedi sahte bir öfkeyle. "Varsa yoksa bu şerefsiz."

"Kıskan, çatla, kudur." Zamir eğleniyordu. İnadına gelip elini omzuma atmış, beni kendine doğru çekip göğsüne yaslamıştı. Göğ-

sü... Neden yıkılmaz bir dağ gibi hissettiriyordu bana? Dedemin dağ gibi arkamda olduğunu düşünürdüm ama aksi gibi o beni bizzat zirveden itmiş, düşmeme neden olmuştu.

Düşüşüm canımı acıtmış, ruhumu kanatmış, kalbimde derin yaralar açmıştı. Fakat sonra Zamir, beni avuçlarının arasına alıp iyileştirmeye başlamıştı. Özenle, şefkatle, merhametle sarmıştı dört bir yanımı. Kimsenin dayanamayacağı biri olduğumda bile sabırlı davranmıştı bana.

Zamir... O kadar iyi biriydi ki onu kelimelere dökmek istesem harfler yetersizliğinden utanırdı. Bir gün onu yazsam, satırlarımın kolları olsa hiç şüphesiz Zamir'e sarılırdı.

Onun kucağı insana tüm acılarını unutturuyordu. Onun varlığı nefes almamı kolaylaştırıyor, kalbimin yeniden atmasını sağlıyordu.

Kulağımda sıcak nefesini hissettiğimde tüm tenim karıncalandı. "Son zamanlarda pek hamarat oldun."

Dudaklarıma bir tebessüm konduğunda sırtımı tamamen göğsüne yaslamıştım. Bunu yaptığım anda kollarıyla karnıma sarıldı, beni kendisine bastırdı. "Ütüleri hâlâ sana yaptırıyorum."

"Perdeleri de ben asıyorum," dedi düzeltmek ister gibi. "Banyomuzu da ben temizliyorum. Kıyafetleri de ben düzenliyorum."

"Tamam ya," dedim kollarının arasından çıkmaya çalışırken. "Övme kendini."

Beni bırakmadı. "Gerçek bu!"

Elimi şaşkınlıkla ağzıma götürdüm. "Yüzüme mi vuruyorsun?"

"Ne münasebet!" diyerek inkâr etti. "Alıngan günündesin."

"Belki de hamiledir," diyen Baran'a doğru döndü başım mekanik olarak. Kekin kabını parmağıyla sıyırıp ağzına götürdüğünde dudaklarından çıkan cümleye karşı verdiğimiz tepkiyi görmemişti. Oluşan sessizliği, üzerinde toplanan bakışları fark ettiğinde işaret parmağını dudaklarından çekerek bize baktı. "Ne? Sadece bir tahmindi."

Hamile olmam mümkün değildi ki...

Zamir'le bakışlarımız çakıştığında hiçbir şey belli etmemek adına ifadesini topladı. "Gidip gömlekleri ütüleyeyim." Ütü yapılacak gömleğin olmadığını sesli dile getirmemek için kendimi zor tuttum.

Mutfaktan seri adımlarla çıkıp gittiğinde bu konunun onu neden bu kadar endişelendirdiğini sorguluyordum. Umut'u sevdiğini, onunla harika vakit geçirdiğini görmüştüm. Kendi bebeği olsun istemez miydi?

"Ben de yardım edeyim," diyerek mutfağın çıkışına doğru ilerledim. "Fişini takamaz o." Aceleyle mutfaktan çıkıp odamıza doğru ilerlediğimde aralık olan kapıdan içeri girmiştim. Ütü masasını kurmuştu ama boş boş masaya bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

İrkildi. "Hiç."

"Zamir," dedim üzerine basa basa. "Tepkinin sebebi nedir? Yoksa..." Gerçekten bir bebeğimizin olma ihtimali onu korkutmuş muydu?

Kara gözleri ne demek istediğimi anladı, endişeyle büyüdü. "Saçmalama." Derin bir nefes alarak makyaj masama yaslandı. "Üzerinde baskı oluşmasını istemiyorum, Mihrinaz. Zor şeyler yaşıyorsun zaten. Bir de üzerine bu konuları dert etme. Her şey bekleyebilir. Yeter ki sen iyi ol."

"Neden fikrimi hiç sormuyorsun? Belki de aksini düşünüyorumdur." Kaşları düz bir çizgi hâlinde gerildi. Gözlerini sıkıca yumup açtığında yeniden bakışlarımız birbirine dokunmuştu. Tüm cesaretimi toplayarak ona doğru adım attım ve tam karşısında durdum. Ellerim eksik parçasına kavuşmak ister gibi onun avuçlarının içine sızdığında, "Evet, zor şeyler yaşadım, yaşıyorum," diye mırıldanmıştım. "Ama her düştüğümde senin elini gördüm, ona tutunarak ayaklandım. Sen bana düşmemeyi değil, kalkmayı öğreten adamsın. Varlığının anlamını kelimelere nasıl sığdırabilirim? Kaç kitap okusam yetmez ki..."

"Mihrinaz..." Devam etmemi istemiyordu.

Elini sıktım. "Lütfen, aramıza sınırlar koymaktan vazgeç. Beni incitmeyeceğini anla."

"Ne fark eder? Gözümün önünde perişan oluyorsun."

Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. "Belki de yara almayı sırf sen sarıyorsun diye umursamıyorumdur." Ani itirafım aramızdaki görünmez mesafeyi daha da azalttı. "Kaldır şu sınırları."

"Mihrinaz, zamana ihtiyacın var."

Onu duymayı reddettim. Bakışlarım gözlerine, ardından dudaklarına kaydı. Uzun bir süre dudaklarını izledim; tüm kanım kaynamaya, damarlarım heyecandan patlamaya, kalbim tuhaf bir ritimle atmaya başladı. Alevden bir top mideme düşmüş gibiydi ama bu, hiçbir acıya sebep olmuyordu. Aksine her hücrem huylanıyor, cesaretimi körüklüyordu.

Elimi boynunun arkasına götürdüğümde ikimizin de nefes alış-veriş ritmi bozulmuştu. Yüzüme çarpan nefesinin kesildiğini hissedebiliyordum. Burnunun delikleri daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi büyüyordu ve gözleri vazgeçmemi beyan eden bakışlarla bana odaklanmıştı.

"Kolunu belime dola."

Sesim neden bu kadar sert çıkmıştı? Bilmiyordum ama Zamir, sanki benden komut bekliyormuş gibi dediğimi yaptı.

Dudaklarımı dudaklarına doğru yaklaştırdım. Kolu belime daha sıkı dolandığında gözlerimi kapatmış, dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırmıştım. Bir elim boynunda, diğeri sırtındaydı. Kazağını sıkıyor, boynundaki elimle ise onu kendime doğru çekiyordum. Fakat kendisini hâlâ dizginliyordu, onu öpmeme bile izin vermiyordu. Dudaklarımı yavaşça dudaklarından ayırdım. "Lütfen, sevgilim. Bana direnme." Bu sefer incecik bir sesle fısıldadığımda gözlerimi açmış ve dağılan ifadesine bakmıştım.

"Emin misin?" Sesi titremişti. Beni incitmek onu bu kadar çok mu korkutuyordu?

"Eminim."

Belime daha sıkı sarıldı. Bu sefer kontrolü alarak yanağımı öptü. Sıcacık dudaklarının varlığını yanağımda hissettiğimde kalbim, göğüs kafesime sert yumruklarla vurmaya başlamıştı. Dudakları yanağımdan çeneme, oradan da boynuma indi. Boynumu özenle öpmeye başladığında başımı geriye atarak ona kolaylık sağlamış, daha fazlasını istediğimi beden dilimle ona anlatmaya çalışmıştım.

Bir adım attığında uyum içerisinde geri geri gitmeye başladık. Dudakları boynumun her yerinde dolaşırken istemsizce güldüm. Gülmeye devam ederken bir anda sırtımın yumuşak yatakla buluşmasıyla gülüşüm kesilmişti. Zamir, yavaşça üzerime doğru eğildi. "Bir tek sözüne bakar."

"Sana dur demeyeceğim."

"Uçmuşsun kızım sen." Eliyle yüzüme dökülen saçları geriye doğru itti, her iki yanıma koyduğu dirseklerinden destek alarak üzerime çıktı. "Çok mu âşıksın bana?"

"Çok..."

"Ben de," dedi eşsiz bir ses tonuyla. "Eğer yüzme bilmeseydim ruhunun denizlerine düşmek isterdim. Sırf sende boğulmak için."

"Eğer yüzme bilmeseydim," diyerek nefes aldım. Onun gözlerinde gördüğüm yansımama baktım. "Gözlerinin denizine düşmek isterdim. Harelerinin karasına çıkıp yaşamak için."

"Düşmek hem de yaşamak mıdır?"

"Eğer konu sensen," diye mırıldandım. "Toprağın altında bile yaşayabilirim ben."

"Sen insana düşüşleri bile sevdirirsin," dedi çaresizliğini kabullenirmiş gibi. "Sen insanın aklını alırsın. Kalbinin anahtarını çalarsın. Sen insanı mahvedersin ama kendini sevdirmekten asla vazgeçmezsin." Hiçbir şey söylememe izin vermeden dudaklarını dudaklarımla buluşturdu ve beni öpmeye başladı. Yaşaran gözlerimi kapattım ve kendimi anın büyüsüne bıraktım.

Ruhum ruhuna, bedenim bedenine dokunmak istiyordu. Sanki her zerrem, her hücrem ona karışmak niyetindeydi. Yetmiyordu. Hiçbir şey yetmiyordu ve belki de hiçbir zaman yetmeyecekti.

Onu tanıdığım ilk ana gitti aklım. Rüyamda, bekleme salonunda çaresiz bir şekilde oturuyordu. Yanına her defasında gitmekten çekinmeyen bendim. Ona ilk adımı atan, elini tutan bendim. Tüm yazgımı rüyalarla değiştirmiş ve sonrasında gelip hayatımın tam ortasına yerleşmişti.

Dudakları dudaklarımı talan ederken tüm geçmişimizi, acılarımızı, hatalarımızı eziyordu. Tüm kötülükleri dokunuşlarıyla yok etmeye başladığında inşa ettiği tek şey parlak bir gelecekti ve bunun farkında bile değildi.

Bundan sonra ne yaşanırsa yaşansın onun avuçlarına ait olacaktım. Onun nahif cümlelerinde hayat bulacaktım. Onun varlığı besleyecekti köklerimi. Onun teması çiçeklendirecekti dallarımı. Ben buraya aittim. İlk defa bir adama, bir eve, bir aileye aittim.

Zamir tüm maziye benzin dökerek yaktı.

Fakat o ateşin bana dokunmasına müsaade etmedi.

Kalplerimizi daha yakın kıldı, ruhlarımız gibi bedenlerimizi de birleştirdi o gece.

XIV

Gerçekler ve Rüyalar

"Köprüler yıkılsa da bazı kollar sevdiklerine bir yol bulur, uzanır."

Ertesi sabah hafifçe yağmur çiseliyordu.

Arabadan indiğimde ıslanan botlarımın üzerindeki su damlaları parlıyordu ama buna rağmen acele etmedim. Üzerimdeki kabanın, saçlarımın ıslanmasına izin vererek yavaş adımlarla holdinge doğru yürüdüm. Yağmur damlalarının son durağı olan kıvırcık saçlarım çok az yatıştığında döner kapıdan içeri girmiştim.

Beni gören güvenlik görevlisi, turnikeye kendi kartını okutup geçmem için çekildi. "Hoş geldiniz, Mihrinaz Hanım." Genç güvenlik görevlisine başımla selam verdim. Aylar sonra ilk defa buraya adım atmama şaşırmış olmasını bekledim ama yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Büyük holü geçip asansörün karşısında durduğumda, "Size odanıza kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye sormuştu başka bir görevli.

"Turan odasında mı?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı. "Bir saat önce geldi."

"Güzel. Sen işine dönebilirsin." Güvenlik görevlisi uzaklaştığında asansör de durmuştu. Benimle beraber birkaç kişi daha asansöre bindiğinde gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Mihrinaz Hanım?" dedi beyaz gömleğini düzelten esmer kız. Büyük ihtimalle stajyerdi çünkü önlüğünde ismi, çalıştığı konum yazılı değildi. "Sizi gördüğümüze sevindik. İsminizi çok duyduk."

Kızın samimiyetine karşılık vermeye çalıştım. Gözlerimi kısarak içten bir şekilde tebessüm edip, "Teşekkür ederim," dedim. "Stajyer misiniz?"

Hevesle kafasını salladı. "Evet, birkaç hafta oldu başlayalı. Burada olmak bizim için büyük şans."

"Umarım daha iyi yerlere gelirsiniz." Asansör durduğunda benimle vedalaşıp indiler. Tek başıma kaldığımda bedenimi aynaya doğru çevirmiş, kendime bakmıştım. Aynada kendine baktığında gülümsemeyi beceremeyen biri olmuştum her zaman. Gördüğüm insan, asla beni memnun etmezdi.

Elimi yanaklarıma koyarak kendimi daha detaylı inceledim. Değişik görünüyordum sanki. Yanaklarıma bir renk gelmiş, yüzüm canlanmış gibiydi. Kıvırcık saçlarım gür bir şekilde açıktaydı. Buna rağmen yuvarlak ve beyaz yüzüm belirgindi ve saçlarım onun sönük kalmasına izin vermiyordu.

Sabah aldığım duştan sonra Zamir saçlarımı kurutmuş ve beni Arif'le birlikte buraya göndermişti. Kendisinin benimle gelmesini istesem de bunu reddetmişti. Bazı şeyleri yalnız çözmenin bana iyi geleceğini savunuyordu. Haklı olduğunu biliyordum. Her başım sıkıştığında ona koşamazdım. Bu hataya bir kere düşmüştüm ve dedemi kaybettiğimde tüm yüklerin altında ezilen ben olmuştum. Savaşmak, mücadele etmek bir kenara, onun acısını bile zor atlatmıştım. Sahi onun acısını atlatmış sayılıyor muydum?

"O senin karşına çıkmaya korkuyor. Bir kere kır inadını ve ikizinin yanına git. Hayatın sadece benden ibaret olmamalı, Mihrinaz. Senin kardeşin, dostların var. Dedenin kaybı yüzünden çevrene yüz çevirme, kendini onlardan soyutlama."

Sabah saçımı kuruturken kulağıma fısıldadığı cümleler buraya kadar gelmemi sağlamıştı. Asla aklımda olmayan bir şeyi kafama sokmuş ve inadımı kırarak beni kendi elleriyle hazırlamıştı.

Aldığım nefesle beraber göğsüm inip kalkarken asansör yönetici katına ulaşmıştı. Bu katın duvarları siyah renkteydi. Asansörden çıkar çıkmaz büyük Akşahin yazısı ve üzerindeki beyaz şahin logosu göze

çarpıyordu. Koridorun ilk odaları asistanlar için ayrılmıştı; kapıları boydan boya camdandı. Fakat dedemin, benim, Turan'ın ve amcamın odası kapalıydı.

Kenarında Turan Demirhan yazılı kapının önüne geldim. Daha önce bu yazı yoktu. Bu, karşılaştığım ilk değişiklikti.

Kapıyı yavaşça tıklattığımda anında kol çevrilmişti. Turan sanki bunu bekliyormuş gibi kapıyı açtığında gözlerim yavaşça aşağıdan yukarıya doğru tırmandı. Siyah takım elbisesi, gümüş rengi saati, beyaz gömleği ve sakallı yüzüne baktım. Kaşlarım anında çatılırken gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar ona baktım. Turan sakal mı uzatmıştı? Hayatımda ilk defa onu böyle görüyordum.

"Hoş geldin."

"Sağ ol."

Geri çekilip eliyle içeriyi gösterdiğinde gözleri üzerimden bir saniye bile ayrılmıyordu. Onu en son dedemi gömdüğümüz gün görmüştüm. Daha beni vurma sebebini bilmediğimden dolayı onu kovmuştum ama sonrasında Zamir olanları bana izah etmişti. Yine de içimdeki öfke soğumamıştı çünkü Turan, her ikisinin ölümüne göz yummuştu. Oysa Kemal Demirhan hak ettiği cezayı çekmeliydi.

Diğer yandan ikisi de yaşasaydı bu defa dedem de şüpheli konumuna düşerdi. İstihbarattan gelen takım onların depolardan çıkışını bekliyordu ve hepsini tutuklayacaktı. En ufak ihmali olan kimsenin gözünün yaşına bakmayacaklarını söylemişti Zamir.

Dedem yaşasaydı da dertler bitmeyecekti.

Öldü, yine de bitmedi.

Bitmiyordu. İçimde onu bitiremiyordum. Benden şu an karşımda oturan kardeşimi saklamıştı ama ona kızamıyordum. Bunu hepimizin canını korumak için yaptığına inanmak istiyordum.

Ben iflah olmazdım.

"Bir şey içer misin?" Terleyen avuçlarını dizlerine sürterek omuzlarını bir ileri, bir geri götürmeye başladı. Tedirgin görünüyordu.

"Bir şey içmeye mi geldim sence?"

Âdemelmasını belirginleştirerek yutkundu ve dudaklarını ıslattı. Şakağındaki damarın yılan gibi geçtiğini gördüm. Sanki damarları tenini yırtıp dışarı çıkacakmış gibiydi. "Öğrendiğini tahmin ediyorum."

Kuru sesle, "Neden daha önce söylemedin?" diye sordum. Dedemi gömdüğümüz gün karşıma geçip ikizim olduğunu söyleseydi ne tepki verirdim? Beni vurma sebebini haykırsaydı ona sarılmaz mıydım?

Bal rengi gözleri çekingen tavırla ela gözlerime dokundu. "Zamir'e nasıl olduğunu sorduğumda hep aynı cevabı verdi. Ben de cesaret edemedim."

Zamir'e kızmak istedim ama kızamadım. "Beni vurduğunda ne hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? İkimizin de öldürüleceğini sanıyordum ama silahı sen aldın eline."

"Keskin nişancı vardı." Dudaklarını tekrar ıslattı, dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini birbirine kenetledi. Başını eğdiğinde göz temasımızı kesmişti. "Dedem sandığım, soyadını taşıdığım insanın bir yabancı olduğunu öğrendim o gün. Sonra senin kardeşin ve Akşahin olduğumu..." İç çekti. "Ama yemin ederim, eğer kardeşim olduğunu bilmeseydim bile seni yine vururdum. Yaşamayı hak ediyorsun. Bu zamana kadar hiç yaşayamadın ki! Bundan sonrası senin."

Gözlerime sıcak yaşlar dolmaya başladı. "Annemizi ve babamızı gördün mü?"

Başını yukarı aşağı salladı. "Senin aksine meraklı bir insanım. Cezaevine gittim, uzaktan ikisini de gördüm." Bir hıçkırık koptu. Turan... Ağlıyor muydu? "Mihrinaz, babamın bir kopyasıyım! Amcam sandığım, bu zamana kadar herkesten saklanan o adamın kopyalanmış hâli gibiyim! Onu gördüğümde tüm dünya durdu sanki. O kadar berbat bir duyguydu ki..."

Yanaklarım ıslandı. "Annemiz?"

Çatlayan sesle, "Saçları kıvırcık ama seninki kadar gür değil," dedi. "Teni de beyaz ama pek ona benzemiyorsun. Sen ve Ufuk daha çok dedemi andırıyorsunuz."

"Ufuk..." Dudaklarım kıvrıldı. "Senin de kardeşinmiş."

Omuzları sarsıldı, odada tekrar bir hıçkırık yankılandı. "Nasıl bu kadar karanlığa doğabiliriz? Nasıl hem bir enkazın hem de lüksün içinde yaşayabildik? Aklım almıyor artık benim. İnandığım her şey üzerime devrildi, inanmadıklarımın içinde kayboldum."

"Yazgımız böyleymiş," diye mırıldandım. "Uçtuk ve düşüp yere çakıldık. Bu kadar."

Başını kaldırdı, yaşlı gözleri bana dokundu. "Düştük. Bu kadar mı yani?"

"Aynen," diye yanıtladım sorusunu. "Kelimeler, duyguları çoğaltan bir kopya makinesi gibi. Ölümü binlerce kelimeyle tanımlayabilirim ama bu, bana daha çok acı veriyor. O öldü, Turan. O artık yok. Bunu kabullenmem lazım. Yazgının insafsızlığı deyip geçmem, suçu kadere atmam gerekiyor." Duraksadım. "Çabalıyorum. Gerçekten çok çabalıyorum. Mutlu bir ailem olsun istiyorum. Tüm bu karanlıktan sıyrılmak istiyorum."

"Sırf bunun için mi evlendin?" Evlenmemi hâlâ sindirememiş gibiydi.

"Hayır," dedim kesilen nefesim eşliğinde. "Onu seviyorum." Neden kimse onu gerçekten sevdiğime inanmak istemiyordu? Bunu yansıtamayan kişi ben miydim yoksa?

"Zaman işe yaradı mı peki?"

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı duygulara gücü yetmiyor. Çünkü bazı hisler kalkandır kalbin karşısında. Kurşunları yer, acıları çeker ama kalbin bazı insanları unutmana izin vermez."

Zaman... Katildi. Bir insanın son dakikası, aldığı nefesi veremediği saniyesi onun katiliydi.

Zaman... Acımasızdı. Takvimin yaprakları değişirken bizden aldığı çok şey vardı.

Zaman... En büyük ve geri dönüşü mümkün olmayan kaybımızdı.

"Mihrinaz... Neyi, nasıl telafi edebiliriz?"

Bir süre ona cevap veremedim. Zihnimin içinde dönen anılarımızın içinde kaybolduğumda gözlerim odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Koyu kahverengi ağırlıklı odada tüm duvarı kaplayan dosya rafı vardı. Tozlardan korumak amacıyla dışarıdan cam kapaklar takılmıştı. Fakat buna rağmen camı lekeliydi ve bunun farkında olması olası değildi. Benim aksime o çok dikkatsiz biriydi.

Kocaman penceresi ve masası vardı. Benim odamın aksine masasında her zaman dosyalar bulunurdu. Dağınık masasının kenarında yarım bıraktığı kahvesi soğumuştu. Çok çalıştığını duymuştum. Demirhanların tüm varlığı ellerinden alınmıştı ve tek gelir kaynakları Turan'ın hisseleriydi. Dedem zamanında Turan'a bu hisseleri vermekle şu anın zeminini hazırlıyordu. Bunu daha şimdi anlayabiliyorduk. Her şeyi önceden tahmin etmiş ve zor durumda kalmamamız için çabalamıştı.

"Kendimi, dedemi, seni çok suçladım. Birileri bizim yüzümüzden ölmüş müdür diye düşünerek geçirdim gecelerimi. Tam bir ay sustuk biz. Bir ayda çok şey olabilirdi."

"Ama olmadı," dedi anında. "Kimsenin burnu bile kanamadı. Çoğunu etkisiz hâle getirdiler. Delilleri toplayana kadar Kemal Demirhan'ı uzaktan takibe aldılar. Ve sonra o gün depoda baskın yaptılar. Hiçbir şey olmadı, Mihrinaz."

Tabii! Dedem ölmüştü. Hiçbir şey olmamıştı!

"İstihbarata yardımcı olmalıydık. Korkak gibi saklamayı tercih ettim. Dedemi ve seni korurken vicdanımı kaybettim."

"Zamir seni incitiyor mu?" diye sordu dan diye. "Bunu yüzüne mi vuruyor? Suçluyor mu? Bak, eğer öyleyse..."

"Ne olur? Boşanıp dede ocağına mı dönerim?" Keyiften yoksun bir şekilde güldüm. "Senin gözünde Zamir nasıl bir adam? Benimle miras için evlenen, şimdi de hatalarımı yüzüme vuran biri mi?"

Gözlerini kıstı. "Evlilik sözleşmesi bile imzalamadın. Dedemin ölümünden sonra sana kalan her şey boşandığınızda ikiye bölünebilir. Eğer mirasta gözü olmasaydı evlilik sözleşmesi teklif ederdi. Neden Cihan meselesi gündeme geldikten sonra evlendi seninle? Ankara'dayken gizlice üstelik! Bir düşün..."

"Cihan'la evlenseydim sözleşme mi gerekecekti? Aynı şeydi. Dedem halefimin Cihan olmasını istedi. Ben de eğer böyle biri olacaksa Zamir olmasını istedim. Kararımı da verdim."

"Evlilik teklifini sen mi ettin? Sürpriz nikâhı sen mi ayarladın? Mihrinaz, Allah aşkına mantıklı düşün."

Ellerimi *pes artık* dercesine kaldırdım. "Herkesi kendiniz gibi sanıyorsunuz. Birbirimizi seviyoruz, bunu kabul etmek çok mu zor?"

"O adam her şeyi planladı!"

"Evet, planladı! Ama beni korumak için yaptı her şeyi!" Bundan zerre kadar kuşkum yoktu ve asla olmayacaktı.

"Neye inanmak istiyorsan ona inanıyorsun. Gözün sadece onu görüyor. Ya ben? Benim yerim yok mu hayatında artık? Onu kıskanıyorum, Mihrinaz. Çok kıskanıyorum." Dolup taşmış gözlerinden yanağına düşen damlaları izledim. O an ne oldu, bilmiyorum ama ayaklanarak yanına gittim. Yakınına oturduğumda başını tamamen bana çevirdi ve akan yaşlarını gizlemeden, "Sana ihtiyacım var. Kan bağımın olduğu tek yakınım sensin. Dedem mezarda, annemle babam hiç olmadı. Lütfen, benden vazgeçme. İyi bir kuzen olamadım ama söz iyi bir kardeş olmak için çabalayacağım," dedi.

Kısık sesle, "Bir keresinde acımı hissettiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?" diye sordum. Kafasını salladı. "Gerçekten hissetmiş miydin? Hani ikizler hisseder derler ya..." Yeniden kafasını salladığında çenem, dudaklarım titremeye başladı. "O gün sen düştüğünde ben de hissetmiştim. Çok tuhaftı."

"Her şey çok tuhaf," dedi yıkık ses tonuyla.

"Birinin kardeşi olmaya ihtiyacım olduğunu hissettiğimde bana kollarını Baran açtı. Çünkü sen o sırada Zamir'e kafayı takmıştın. Benim de sana ihtiyacım vardı, Turan. Sen yoktun."

"Varım," dedi inandırmak istercesine. "Şimdi varım ve bundan sonra hep olacağım. Yemin ederim, Mersin'e gelip seni aldığımda bile tek maksadım seni koruyabilmekti. Senin zarar görmemen için çırpındım hep."

Gözlerimiz yavaşça birbirine dokunduğunda daha fazla onun bu hâline dayanamadım ve kollarımı açtım. Turan, tereddüt dahi etmeden başını göğsüme yaslayarak bana sıkıca sarıldığında gözlerimden yaşlar düşmeye başlamıştı.

Kalbim şiddetle çarpmaya başladığında kollarımı omuzlarına doladım. Küçülüp başını göğüs kafesime yaslamıştı ve şu an bir çocuktan farksız görünüyordu.

Boğuk sesle, "Bize bir şans ver," dedi. "Biz bunu hak ediyoruz."

"Peki," diyebildim. *Peki, kardeşim.* Bedenimden titreme dalgası geçtiğinde avuçlarımı omuzlarına sürttüm. Ne hissettiğimi biliyordum ama ne diyeceğimi asla kestiremiyordum. Sanki zihnim ve dilim, aralarındaki bağı koparmış gibiydi. Düşündüğüm hiçbir şeyi kelimelere, cümlelere dökemiyordum.

Şimdi buradaydım. İkizim kollarımdaydı. Dedem, Ufuk, annem, babam... Hepsi onda toplanmış gibi davranabilir miydim? Onu her bastırmak istediğimde, ona her öfkelendiğimde bile sevmeye devam eden biriydim. Kuzenim olmasına rağmen benim için vazgeçilmez ikinci isimdi. Kardeşim olması konumunu yükseltebilir miydi? Bir anda ona olan bakış açımı değiştirebilir miydim?

İçimde kocaman bir yorgunluk vardı. Yorgun olan bedenim değil, ruhumdu. Geçmişim, geleceğim, yaşadığım ve yaşayamadığım her şey ruhumun üzerinden acımasızca geçmiş, onu incitmişti. İncinmiştim. Zamir incidiğim yerlerden öperken, ruhuma dokunurken beni iyileştirmek için çabalıyordu. Peki, Turan? O da kollarında yorgunluğumu dindirebilir miydi?

"Kuzenden daha öte olduğunu söylerdim," diye fısıldadı. "Öyleymişsin."

"Leyla'nın her başını okşadığında onu kıskanırdım. Kimsesizmiş Leyla. Mektupta yazıyordu."

"Mektup... Kasada mıydı?" Başını çekip yüzünü elinin tersiyle sildi ve bana baktı.

"Hayır," diye konuştum. "Dolabının içinde. Oraya bakacağımı biliyordu. Beni bu kadar tanımasına ne demeli?"

"Dedem iyi bir gözlemciydi."

"Evet," diye onayladım. "Öyleydi." Kısa bir an duraksayıp ona baktım. Konuşmamız çok tuhaf gelmişti. Sanki birazdan kapı açılacak ve dedem içeri girip Turan'la beni toplantıya çağıracakmış gibi garip bir hisle dolmuştu içim.

Umut... Ölü bir insanı toprağını sulayarak diriltmek isteyecek kadar imkânsız bir duyguydu.

Kapı çaldığında ikimiz de arkaya döndük. Turan, "Gel," komutunu verdiği an içeri giren asistanı bana bakarak gülümsedi.

"Hoş geldiniz, Mihrinaz Hanım." Elindeki tablete bakarak bakışlarını Turan'a çevirdi. "Turan Bey, toplantınıza on dakika kaldı."

"Tamam. Sen çıkabilirsin. Teşekkürler."

Kapı kapandığında, "Katılmak ister misin?" diye sordu. "Yabancı bir iş adamı bir gemimizi kiralamak istedi. Oldukça yüksek bir fiyat teklif ediyor ama sorun şu ki kontrolümüzü reddediyor. Ben de bir kere başımıza gelen o olaydan sonra ikincisinin olmasına karşıyım."

"Ben toplantıya kalamayacağım ama haklısın. Ömer'den sonra kimseye güvenme, her şeyi didik didik kontrol ettir. Yüksek fiyatın bir önemi yok."

Pantolonumu düzelterek ayağa kalktığımda, "Tamam," dedi. "Peki, artık uğrar mısın holdinge? CEO açığı var. Beraber seçer miyiz?"

"Uğrarım," diye yanıtladım sorusunu. Artık eve tıkılıp kalmak istemiyordum. Her ne kadar anılarla dolu bir yer olsa da buradan kaçamazdım. "CV'leri incelesinler. Sona kalanlarla görüşelim. İnsan Kaynaklarından Yeşim Hanım'a söyle, o çok titiz çalışır."

"Ararım," diye onayladı. "Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Kapıya doğru yürüdüğüm sırada, "Bu arada," diye konuştu ve durmama neden oldu. "Büşra ve bebeği iyi mi?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Hâlâ ondan hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"O artık evli ve bunun önemi yok. Sadece iyi olup olmadıklarını merak ettim."

"İyiler ve çok mutlular."

"Sevindim."

Başka hiçbir şey söylemeden kapı kolunu çevirip geniş koridora girdiğimde Meral beni karşılamıştı. "Hoş geldiniz, Mihrinaz Hanım. Toplantıya mı katılacaksınız?"

"Hoş buldum. Hayır. Sen benim yerime katılıp not alırsan sevinirim. Mailleri inceleyip önümüzdeki haftadan itibaren düzenli olarak geleceğim."

"Çok sevindim! Odanızda istediğiniz bir değişiklik var mı?"

"Yok. Sağ ol her şey için."

Asansörün karşısında Meral ile vedalaşıp aşağı indiğimde cebimdeki telefonu çıkarıp Zamir'i aramıştım. Aramayı ilk çalışta cevapladığında, "Efendim?" dedi kalbimi titreten ses tonuyla.

"Çıktım holdingden." Gözlerim etrafta gezindiğinde Arif, beni fark edip arabayı kapının önüne getirmişti. Aşağı inip kapımı açmasına izin vermeden arka koltuğa geçtiğimde, "Arabadayım," dedim. "Sen ne yapıyorsun?"

"Dün fırında küle dönüşen keki yemeye çalışıyorum." Keki dün fırında unutmuştuk. Harika!

"Yuh! Hem Büşra ve Baran kokuyu almamış mı?"

"Demek ki onlar da meşguldü. Bizim gibi..." Onu görmesem bile şu an yüzünde oluşan muzip sırıtışın farkındaydım. Benimle dalga geçiyor hatta bundan zevk alıyordu.

Yanaklarım ısındı. "Zamir!"

Kıkırdadı. "Bir şey demedim."

"Bana yemek yapsana."

"Ne?"

"Yemek," dedim açıklamaya çalışarak. "Karın doyurmak için pişirilip hazırlanan yiyecek."

"Karnın mı aç? Arif'e söyle dursun bir yerde. Döner, dürüm falan ye."

Görmese bile kaşlarımı çattım ve sinirli çıkan sesimle, "Senin bana yemek yapmanı istiyorum," dedim. Her kelimeye ayrıca vurgu yapmış, anlamasını ummuştum. Mutfakla arası pek iyi değildi. Genelde bulaşık makinesiyle uğraşırdı ama yemek yaptığı söylenemezdi. Onunla mutfağa girdiğimizde salata yapar, masayı kurardı. Fakat ocağın önünde durduğunu hiç görmemiştim.

Gülen sesiyle, "Yemek yapabilseydim seninle aynı evde kaldığımız zamanlarda yapardım," dedi.

"Neden?"

"Bana tav olman için tabii ki. Kadınlar yemek yapan erkeklere karşı sempati duyarmış."

Sırıttım. "Ha, o meseleyi unutmadım. Randevuya çıkacaktık. Bakalım, beni tavlayabilecek misin?"

"Arif'in yanında tüm havamı söndürdün, karıcığım. Helal sana. Kapatıyorum ya ben."

"Yemek!"

"Onu da yaparım. Koca değil, köleyim zaten ben. Saçımı süpürge ederim gerekirse!" Kahkaha attığımda telefonu yüzüme kapattı. Dikiz aynasından Arif'le göz göze geldiğimizde gülmemek için kendini sıktığını fark etmiştim.

"Gül," dedim eğlenerek. "Zamir'e söylemem."

"Mihrinaz Hanım, sizden korkulur. Zamir ağabeyi ne hâle getirdiniz!"

Ona göz kırptım. "Senin yok mu hayatında biri?"

"Var," dedi sakince. Bu soruyu sormama şaşırmıştı ama belli etmemeye çalıştı. "Ama daha açılamadım. Yani haberi yok."

"Neyi bekliyorsun? Git açıl kıza. İzin mi lazım? Söylemen yeterli."

Başını iki yana salladı. "Zaten o da çalışıyor. Hafta sonu buluşacağız. İtiraf edeceğim."

Parmağımla ona beğeni işareti yaptım. "Harika. Bana sonra detayları anlatırsın."

"Tamam, Mihrinaz Hanım." Gözlerini aynadan kaçırdı. Utanmıştı sanırım.

Araba kırmızı ışıkta durduğunda gülerek başımı cama çevirdim. Yolun kenarında gül satan bir çocuk dikkatimi çekmişti. Ayağında yazlık, eski bir ayakkabı; üzerinde ince ve kir içinde bir kazak vardı. Gülüşüm yüzümde donduğunda küçük kız elindeki gülleri bir arabaya doğru uzattı ama adam camı açmaya bile tenezzül etmemişti.

Kaşlarım çatıldığı sırada küçük kız içinde olduğum arabaya doğru yaklaştı. Arif anında arkasını dönüp kıza baktığında ben camı indirmiştim. "Abla, gül ister misin?"

"Annen nerede?"

Bu sorum onu memnun etmemişti. "Yok."

"Baban?"

"O da yok."

"Kim çalıştırıyor seni?"

"Söylemem. Almayacaksan oyalama beni."

"Tüm gülleri alırsam benimle gelir misin?" Düşündü. Çok kısa bir süre düşündü, ardından arabanın kapısını açarak yanıma oturdu. Diğer tarafa geçerek ona yer açtığımda huzursuzca kıpırdandığını gördüm. "Yerin rahat değil mi?"

"Kirlenmesin koltuklar."

Arif'le gözlerimiz dikiz aynasında çakıştığında ifadesinin sarsıldığına şahitlik etmiştim. Bakışlarımı tekrar küçük kıza çevirdim. "Boş ver. Kirlensin."

Bu yine de onu rahatlatmamıştı. "Arif, sağ yolda mağazalar var. Orada durur musun?"

"Ne mağazası, abla? Almayacak mısın gülleri?"

"Alacağım," dedim yemyeşil gözlerinin içine bakarak. Bana inanmıyor gibiydi. "Önce sana birkaç hediye vereceğim."

"Hediye mi?" Gözlerindeki gölgeler dağıldı. Şimdi harelerinde, olması gerektiği gibi göz kamaştırıcı bir parlaklık vardı. "Babam mı gönderdi yoksa seni?" Bir şey demek için dudaklarımı araladım ama buna izin vermeden konuşmaya devam etti: "Babam uzaktaymış, bir süre çalışmamı ve Yasin ağabeyin sözünden çıkmamamı istemiş. Seninle hediye mi gönderdi bana?"

"Yasin kim?" Arif'in sert sesini duyduğunda küçük kız bakışlarını ona çevirmişti. Elini dudaklarına götürdü ve kendisini susturdu. Onu çalıştıran kişinin ismini ağzından kaçırmıştı.

"Yasin ağabeyini boş verelim," diyerek Arif'e uyarı niteliğinde bir bakış attım. "Senin adın ne?"

"Tahire."

"Ne güzelmiş ismin," diyerek saçlarını okşamak istedim ama başını hemen geri çekti.

Çekingen tonla, "Saçımda bit var," dedi. "Kimse yaklaşmıyor bana. Sen de çok yakın durma."

Elimdeki kanın çekildiğini hissettim. Arif arabayı durdurana kadar konuşamamış, hiç hareket edememiştim. Camdan dışarıdaki kocaman mağazayı gördüğümde Arif, küçük kızın kapısını açmıştı. "Tahire Hanım, buyurun."

Tahire kıkırdadı. "Hanım mı? Ne kadar da garip."

Arif'i beklemeden kendi kapımı açıp dışarı çıktığımda Tahire'nin yanına vardım. "Haydi, içeri girelim. İstediğin her şey sana hediye olabilir. Tamam mı?"

Başını salladığında kapıdaki görevli beni karşılamıştı. Önce bana, sonra Tahire'ye bakmıştı. "Kız sizinle mi?"

"Benimle."

Hiçbir şey demeden Tahire içeri girerken başımı Arif'e çevirdim. "Zamir'i arar mısın? Polis arkadaşı Doruk belki tanıyordur Yasin adlı kişiyi."

"Tabii," dedi anında. Telefonunu çıkarıp Zamir'i aradığında ben de mağazadan içeri girmiştim.

Görevli, "Efendim, kızın elleri kirli. Kıyafetlere dokunmasa olur mu?" dedi utana sıkıla.

Ela gözlerimi kısıp, "Dokunduğu her şeyi kasaya koy," dedim. Ona da kızmaya hakkım yoktu. Sonuçta sadece bir çalışandı ve kıyafetlerin başına bir şey geldiğinde ilk suçlanan her zaman onlar oluyordu.

Tahire aslında pek bir şeye dokunmuyordu. Kendi yaşına uygun kıyafetleri askılardan alıyor, üzerine tutarak aynadaki görüntüsüne bakıyordu. "Abla, diğer çocuklar için bir şey alırsam babam kızar mı?"

"Kaç çocuk var?"

"Beş," dedi anında. "Üçü erkek."

"Nerede kalıyorsunuz?" diye sordum merakla. Başka bir kıyafet alıp üzerine tutmuş, sanki normal bir sohbet ediyormuşuz gibi davranmaya çalışıyordum.

"Devlet hastanesinin civarında." Tüm dikkati elimdeki pembe kıyafetteydi.

"Anladım," diyerek telefonumu çıkardım ve Arif'e mesaj attım.

Mihrinaz: *Devlet Hastanesi civarında kalıyorlarmış. Beş çocuk.*

Arif: *Doruk Bey buraya geliyor, Mihrinaz Hanım.*

Mihrinaz: *Kızı nereye götürecek?*

Arif: *Emniyete. Sizin de ifade vermeniz gerekebilirmiş.*

Mihrinaz: *Peki, diğer çocuklar?*

Arif: *Onu da Zamir ağabey halledecekmiş.*

Telefonu cebime koyduğumda, "Hangilerini beğendin?" diye sormuştum. Parmağıyla uzaktan askıları gösterdi. Ellerimi birbirine sürttüm. "Denemeye gerek yok. Bence hepsi sana tam olacaktır." Mağazadan kocaman bir bavul almış ve gerekli, gereksiz her şeyle doldurmuştum içini. En sonunda siyah pantolon, kalın beyaz kazak, gri uzun montu kabinde üzerine giymesini istemiştim. Ayağına siyah bot, başına da gri şapka aldığımızda bambaşka biri gibi görünüyordu.

Çürük ve eğri dişlerini çıkararak gülümsedi ve bana doğru geldi. "Abla, nasıl oldu?"

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Harika." Parmaklarındaki çizikler gözüme takıldığında ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Gül dikenleri ellerini bu hâle getirmiş olmalıydı.

Mağazanın içinde koşturmaya başladığında arkadaşları için de bir şeyler almak istemişti. Ama diğer çocukları da buraya getireceğimi söylediğimde bana inanıp bu düşüncesini bir kenara bıraktı.

"Yenge?"

Tanıdık sese doğru döndüğümde Doruk, polis üniformasıyla bana bakıyordu. "Merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi elindeki telsizi kemerine takarken. "Ekip gönderdim o taraflara. Zamir de gitti. Senin ifadeni almamız gerekecek."

Başımı hızlıca salladım. "Tamam. Çocuklara ne olacak?"

"Önce Emniyet müdürlüğüne götürürüz. Sonra hastaneye. Kontrol edilmeleri lazım. Şiddet gören, organları alınanlar olabilir. O sırada kayıp listesine ekleriz. Eğer kimseleri yoksa yurda yerleştirilirler."

"Yurda teslim edilmeden önce onlara bir şeyler alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi ve elini uzatarak omzumu sıvazladı. "İyi misin sen?"

Göğsüm inip kalktı, bakışlarım bavulunu sağa sola süren Tahire'ye kaydı. "Bu soğukta ayağında yazlık bir ayakkabıyla gül satıyordu."

"Keşke hepsini kurtarmanın bir yolu olsaydı."

"Keşke..."

Tahire'nin aldıklarının ücretini ödediğim sırada, "Polis arabası onu korkutabilir. Sizin arabayla gelsin," demişti Doruk sessizce. Başımla onayladığımda bavulu dışarı çıkarmış, bagaja koyması için Arif'e vermişti.

"Abla, polis sana kızdı mı?"

Tahire'nin ürkek bakışlarına karşılık gülümsedim ve başımı iki yana sallayarak elini tuttum. "Hayır, kızmadı."

Onunla beraber dışarı çıktığımızda Arif çoktan kapımızı açmıştı. "Polisler kötüdür. Çocukları arkadaşlarından ayırır."

"Polisler kötü değildir," diye düzelttim onu. "Çocukların güvenliğini sağlar."

"Ama bir arkadaşımı yurda götürdüler. Bir daha onu göremedik."

Doruk'un içinde olduğu polis arabası önümüzdeydi. On dakikadan uzun bir süre onu takip ettik, en sonunda Emniyetin bahçesinde durduk. Tahire camdan dışarı baktığında gözleri belermiş, bana dönmüştü. "Sen beni nereye getirdin?" Bir anda bağırıp çağırmaya başlamıştı. "Arkadaşlarımı istiyorum ben! Beni geri götür! Polislere verme beni! Ne olur? Bunları geri al ama beni verme onlara."

"Tahire, söz veriyorum, her şey daha güzel olacak. Sokaklarda çalışmak zorunda kalmayacaksın."

"Yalancı!" Bana vurmaya başladığında kıpırdamadan öylece duruyordum. Doruk, kapıyı açarak Tahire'ye uzandı ve onu arabadan çıkardı. "Bırak beni! Geri dönmek istiyorum!"

Çığlıkları tüm bahçeyi inletirken içeriden bir kadın polis gelmiş ve onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Pürdikkat giriş kapısına bakarken gözlerimden akmak için bekleyen yaşlar birikmeye başladı. Onu buraya getirmekle hata mı etmiştim? Ama çalıştırılıyordu! En fazla dokuz yaşında bir kız sokakta gül satıyordu. Buna nasıl göz yumabilirdim? Bana kadar insanlar buna nasıl göz yummuştu?

"Yenge?" Doruk'un elini omzumda hissettiğimde irkildim. Başını eğerek bana yatıştırıcı bakışlarıyla baktı. "İfadenizi almaları gerekli ama kendini kötü hissediyorsan yarın gel."

"Yok," diye karşı çıktım. "Sorun değil."

Arif ile beraber içeri girdiğimizde Tahire'nin sesini duymayı bekledim ama yoktu. "Çocuklar için küçük bir oda var. Oraya götürdüler. Merak etme, yenge. En kısa zamanda yurda yerleştirilecek ve ona aldıklarını kullanacak."

Hiçbir şey söylemeden masanın başında duran memurun karşısına geçtim. Arif ise arkamdaki masadaydı. Yarım saatten daha kısa süren bir zamanda ifadelerimiz alınmıştı. İfademin yazıldığı kâğıda imzamı attığım sırada, "Geç lan şerefsiz!" diye bağıran sese doğru döndüm. Zamir ve yanındaki polisler orta yaşlarda bir adamı başka bir polis memuruna teslim etmişti.

Zamir, üzerindeki tozları silkeledikten sonra gözleriyle beni aramaya başladı. En sonunda bakışlarımız buluştuğunda büyük adımlarla gelip yanıma ulaşmış, dizini yere koymadan eğilmişti. "İyi misin?"

"Evet." İç çekerek dudaklarımı ıslattım. "Diğer çocuklar nerede?"

"Sosyal Hizmetler görevlileri onları bir restorana götürdü. Yemek yerken sohbet edecekler, sonra da buraya gelecekler. Belki de aileleri vardır."

"Peki."

Zamir polis memuruna çevirdi başını. "Başka bir şey gerekli mi?"

"Yok, gidebilirsiniz. Yardımlarınız için teşekkür ederiz."

"Çocukların yerini bize söyleyecekler mi?"

Zamir elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Elbette, öğrenirim. İçini ferah tut." İyileştirici sesiyle az da olsa rahatladığımda birlikte binadan çıktık. Dışarıda Doruk sigara içiyordu. Bizi gördüğünde paketi Zamir'e doğru uzattı. "İster misin?"

"Evde bebek var diye kullanmıyorum uzun zamandır." Doruk anlayışla kafasını salladığında Zamir, elimi bırakmadan diğer elini Doruk'un omzuna koymuştu. "Bugün için sağ ol, kardeşim."

"Vazifem." Doruk sigarayı tekrar dudaklarına götürdü, dumanı başını çevirerek arka tarafa üfledi. "Yengeme iyi bak. Üzüldü bugün. Çocuk da kötü davrandı zaten. Anlamıyor daha hiçbir şeyi."

Zamir'in şaşkın bakışları beni buldu. "Sana kötü mü davrandı?"

"Polisleri sevmiyor, arkadaşlarından ayrılmak istemiyordu. Korktu sadece."

Doruk, "Yenge, sen aldıklarını götürürsün yurda. O istemese bile bir sürü çocuk var orada. Canını sıkma," dedi ve sigarasının izmaritini demir çöp kutusunun içine attı.

Onunla vedalaşıp Zamir'in arabasına doğru yürümeye başladığımızda Arif de çıkmıştı. Zamir ona yalnız dönmesini işaret ettiğinde onaylayarak arabaya geçti. Hâlâ üzerimde var olan gerginlikle ön koltuğa geçtiğimde kemerimi takmaya bile gücüm yoktu. Bunu fark eden Zamir eğilmiş, kemerimi çekiştirerek yerine takmıştı. Fakat kendisi geri çekilmedi. Nefesi yüzümü okşamaya başladığında kara gözleri yüzümde dolaşıyordu.

Ellerimi tekrar avuçlarının arasına aldı. "Sevgilim, yüzünü asma. Çok güzel bir şey yaptın bugün."

Dudak büktüm. "Koltukları kirletmekten korktu, saçına dokunmama izin vermedi. Bitli olduğunu söyledi, Zamir. Binlerce parçaya

bölündüğümü hissettim. Onun yaşında tek derdim okuldan alacağım karne ve tatil için gidilecek yere karar vermekti. Dünya hiç adil değil."

"Daha kötü durumda olan çocuklar gördüm, Mihrinaz. Dağılma hemen. Onu kurtarabildin. Önemli olan bu."

"Umut'u görmek istiyorum," dedim bir anda. "Gidelim mi?"

"Gidelim," dedi ve bir elimi tutarak dizinin üzerine getirdi. Bu, yüzümde bir tebessümün peyda olmasına neden olmuştu. "Sana yemek yapacağım."

"Çok açım," diye konuştum. "Makarna yapalım mı?"

"Sen ve makarna?" Genelde yöresel yemekleri sevdiğim için şaşırmış görünüyordu ama canım bazen makarna ya da pizza da çekebiliyordu. "Peynirli yapalım mı? Soğan da ekleriz. Ama doğrama işi sende. Elimi doğramamı istemiyorsan..."

"Beceriksiz," dedim alayla. Oysa neredeyse tüm ev işlerini becerdiğini ikimiz de biliyorduk. "Tamam."

Telefonunu açarak *Spotify* hesabına girdim ve çalma listesine göz attım. Gözüme çarpan şarkı dudaklarımın kıvrılmasına neden olduğunda çoktan tıklamış, şarkıyı başlatmıştım. Zamir elimi hâlâ dizinin üzerinde tutuyordu. Ara sıra parmağını parmak boğumlarımda gezdiriyor, sonra tekrar kavrıyordu.

Sezen Aksu'nun şarkıya gireceği an bedenimi Zamir'e çevirdim ve şarkıyı yüksek sesle söylemeye başladım: *"Bende zincirlere sığmayan o deli sevdalardan, kızgın çöllerde rastlanmayan büyülü rüyalardan, kolay kolay taşınmayan dolu dizgin duygulardan, yalanlardan dolanlardan daha güçlü bir yürek var."*[10]

Yüzünde kocaman bir gülüş doğdu. Bu sefer o coşkuyla, *"Haydi gel benimle ol! Oturup yıldızlardan bakalım dünyadaki neslimize. Oradaki sevgililer özenip birer birer, gün olur erişirler ikimize,"* diye söylemeye başlamıştı. Günün tüm kırgınlığını yol boyu şarkı söyleyerek arkamda bıraktığımda yorulup başımı omzuna yaslamıştım.

[10]Sezen Aksu'nun 1984 yılında çıkan ve "Sen Ağlama" albümünde yer alan; sözleri Aysel Gürel'e, bestesi Onno Tunç'a ait *Haydi Gel Benimle Ol* adlı şarkı.

Hiçbir şey sormadı. Turan'la ne konuştuğumu, yanından nasıl ayrıldığımı sormadı. Belki de görüşmemizin iyi geçtiğini anlamıştı ve ona benim anlatmamı bekliyordu. Zamir'in ne düşündüğünü kestirmek pek de mümkün olmuyordu. O benim içimi, ezbere bildiği *Tolstoy* kitapları gibi okuyabiliyordu. Gözlerimin içine bakıp ruh hâlimi kolay bir bulmaca gibi çözebiliyordu. Beni en iyi tanıyan kişiye dönüşmüştü artık. Varlığı ruhuma bambaşka bir can katıyordu.

Bazen camdan dışarı bakar, uzun uzun düşünürdüm. Gözlerimden yaşlar düşerdi, üzülürdüm. Sonra bir anda odaya Zamir girerdi. Ona dönene kadar kendimi gülerken bulurdum. Bunun adı neydi? Aşk mı, sevgi mi yoksa sevdanın ta kendisi mi?

Eve vardığımızda aceleyle arabadan inmiştik. Her ikimiz de hem yemek yemek hem de Umut'u sevmek için sabırsızlanıyorduk. Zamir anahtarla kapıyı açtığında koşar adım koridordaki banyoya girip ellerimizi yıkadık ve kabanlarımızı çıkararak salona koştuk. Büşra ve Baran tavla oynuyordu. Umut ve Suzi oyun halısının üzerindeydi. Umut, Suzi'ye doğru emekliyor; Suzi ise ondan kaçıyordu.

Onlara doğru yürüyüp dizlerimin üzerinde oturdum. "Aşklarım? Ne yapıyorsunuz?" Umut bana baktı, sonra hiçbir tepki vermeden Suzi'nin kuyruğuna doğru elini uzattı.

Zamir de gelip oyun halısının kenarında oturduğunda Suzi, Umut'u bırakıp onun dizlerine çıktı, başını karnına sürttü. Zamir anında ona karşılık verdi. Başını okşayarak, "Güzel kızım," dedi. Eğilerek Suzi'yi başından öptü.

Büşra bir anda, "Kazandım!" diye bağırdı. Zıplayarak saçma sapan bir dans sergiledi. Onu hayretle izlediğimizi fark ettiğinde kazağının yakasını düzelterek bakışlarını bizden kaçırdı. Ardından tavlayı kapatarak Baran'a uzattı. "Öğren de gel, aslanım."

"Hayda!"

Zamir başını geriye atarak güldü. "İyi oldu."

Büşra gelip yanımıza oturdu. "Aç mısınız? Size yemek ısıtayım mı?"

Gülerek, "Isıtma," diye cevap verdim. "Zamir bana makarna yapacak."

"Vay," diyerek Zamir'in omzuna vurdu. "Seni resmen ev beyine çevirdi."

Baran, "Önlüğü eksik," diye dalga geçti onunla. "Bana sataşıyordu zamanında."

"Alay etmeyin!" diyerek Umut'u öptüm ve ayaklandım. Zamir'e elimi uzattığımda gözlerini devirerek elimi tutmuştu. Onunla beraber mutfağa geçtiğimizde, "Siz tok musunuz?" diye seslendim.

"Evet. Sadece kendiniz için yapın. Sonuçta birinin sizi hastaneye götürmesi gerekecek."

Zamir, "Çok komik," dedi ve mutfağın kapısını kapattı. Onun bu hâline kıkırdadığımda bu sefer bana dönmüş ve adım atmıştı. "Eğleniyor musun?"

Çenemi kaldırarak, "Çok," dediğimde bana biraz daha yaklaştı. Kalçamı tezgâha yasladığımda tam dibimde durmuş, elini kolumun üzerinde dolaştırmaya başlamıştı.

"Gülüşün çok güzel." Beklenmedik cümlesiyle gözlerim belerdiğinde dudakları kıvrılmıştı. "Mutlu musun? Mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum." Eli boynuma ulaştığında birkaç saniye sonra avucunun sıcaklığını yanağımda hissettim.

Yanağımı avucuna gömerek, "Yanımdasın," diye fısıldadım. "Benimlesin. Neden mutlu olmayayım?"

Hafifçe omuz silkti, ardından iç çekti. "Sana yetmemek beni korkutuyor." Kollarımı ona doğru uzatıp sırtında kenetledim, bedenini tamamen kendime yasladım. Bu yeterli bir cevap olmuştu sanırım. Nitekim bu sefer derin bir nefes almış, kollarını boynuma dolamıştı. "İyi ki varsın, keçi."

"Asıl sen iyi ki varsın, deli." Mümkünmüş gibi kollarımı ona daha sıkı doladığımda boynuma doğru güldü. Huylanarak geri çekilmeye çalıştım ama buna izin vermemişti. "Bana sarılarak yemekten sıyrılamazsın."

Muzip tonla, "Başka şeyler yaparak sıyrılabilir miyim?" diye sorduğunda sırtına çimdik atmıştım. "Sadist misin, kızım?" Kollarını çözerek uzaklaştığında kollarımı göğsümde bağladım, kaşlarımı havalandırarak ona tencerelerin olduğu dolabı gösterdim.

O tencere ve tava çıkarırken ben de internetten tariflere bakıyordum. En basit tarifi bulduğumda soğan ve sarımsakları doğramıştım çünkü bu işlemde berbattı ve kendisini kesmesini istemiyordum. Zamir ısınan tavaya yağ eklediğinde soğan ve sarımsakları tavada kavurduk; üzerine salça, çeşitli baharatlar ve krema ekledik. Tahta kaşıkta malzemeleri karıştırırken ben de kaşar peyniri rendelemiştim. En sonunda haşladığımız makarnayı sosun üzerine döküp karıştırırken Zamir de fırını ayarlamıştı. Tüm yemeği fırın kabına aldık ve üzerine hem kaşar hem de cheddar peyniri ekledik. Hatta üstüne Zamir ekmek kırıntıları da eklemiş, bunun çıtırlık vereceğini söylemişti.

Dakikalar sonra hem mutfağı toplamış hem de masayı kurmu tuk. Yaptığımız yemeği ortaya koyarak tabaklara servis ettiğin kendimi çok mutlu hissediyordum. Onunla mutfağı paylaşmak güzel bir duyguydu.

Zamir çatalına aldığı makarnayı ağzına götürdü ve hızlıca çiğnemeye başladı. "Çok iyi ya... Ellerime sağlık!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ellerine?"

"Senin ellerin de benim, güzelim." Kızmama müsaade etmeden elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü. Kara harelerinin içine yayılan o anlamlı bakış, kalp ritmimin hızlanmasına, tebessüm etmeme neden olmuştu.

"Şebek."

Gülümsedi. Gülümsedim. Varlığı, bir insanın en umutsuz olduğu anda gökyüzüne bakıp gördüğü parlak yıldızın onu nedensizce mutlu etmesi gibiydi. En karanlık anlarda bile gülümsemek için tutunacak dal, sığınacak sebepti.

Zamir'in varlığı Mihrinaz'ın yaşaması demekti. Zamir'in varı Mihrinaz'ın düşmemesi demek değildi. Düşse bile kalkması demek

Tüm kederimi yok eden yalnızca elimin üzerindeki eli değildi. O bana dokunduğunda sadece teni tenime değmiyordu. Parmakları ruhumun derinliklerine ulaşıyor, kalbimi okşuyordu sanki.

İmalı bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Ne oldu? Hoşuna mı gitti cevabım?"

"Sen hoşuma gittin, yiğidim," dedim flörtöz tavırla. Saçımı savurarak omzumdan geriye attım ve ona cilveli bakış attım.

Alayla güldü. "Yeniden başlayalım diyorsun?"

"Yok," dedim hemen ve makarnamdan yemeye devam ettim. "Daha değil. Biraz evliliğin tadını çıkaralım."

Söylediğim cümleyle eş zamanlı olarak öksürmeye başladığında başımı kaldırmadım. Peçeteyle dudaklarının kenarını temizleyip su içti. "Kızım, kalbime mi indireceksin sen benim?"

"Ne dedim ki?" Kaçamak bakışlarla ona baktığımda gözlerindeki ateşe benzin döktüğümün geç farkına varmıştım.

"Gösteririm," dedi ciddi bir tavırla. "Ne dediğini." Dudakları tuhaf bir gülümsemeyi konakladığında başımı yemeğime doğru gömdüm. Kanımın kaynadığını, tüm tenimin huylandığını, kalbimin atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Göğüs kafesimde sıkışan ve oraya sığamayan kalbim her an derimi parçalayacakmış gibiydi. Bu kadar heyecanlanmam normal değildi. Daha doğrusu, her defasında bu denli heyecanlanmam normal değildi.

Konuyu değiştirmek adına, "Artık sık sık holdinge gitmeye karar verdim," dedim. Çiğnediği lokmayı yuttuktan sonra başını ağır ağır salladı ve devam etmemi bekledi. "Turan'la konuştuk. Çok tuhaf ama ona hâlâ kardeşim gözüyle bakamıyorum. Mesela, sarıldık ama farklı hissetmedim. Oysa onun bakışları bile değişmişti. Sakalları vardı. Bambaşka görünüyordu."

Pürdikkat beni dinliyordu. Soluklandım bir süre. "Anne ve babamı uzaktan görmeye gitmiş. Ben bunu bile yapmadım. O sanki anında benimsemiş Akşahin olduğunu. Sence de tuhaf değil mi?"

"Tepkileriniz farklı olabilir, Mihrinaz."

"Babamın kopyası olduğunu söyledi."

Kafasını salladı. "Doğru. Mezuniyet töreninizde Turan'ı gördüğümde babana aşırı derecede benzediğini fark etmiştim."

"Sence ben de onları görmeli miyim?"

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Bilemiyorum. Ama istersen neden olmasın?"

Seri şekilde, "İstemiyorum," diye cevap verdim. "Onları görmek, tanımak istemiyorum. Ama Turan'ı ikizim olarak benimsemek istiyorum."

"Bu yüzden holdinge gideceksin," diye tahmin yürüttü.

Kendime dahi itiraf edemediğim düşüncemi dile getirmişti. "Evet."

"Mihrinaz," diyerek elimi kavradı. Başını omzuna yatırdı, kadife gibi gözlerle bana baktı. "Bu zamana kadar hep başkalarına göre yaşadın. Bundan sonra tüm tercihleri kendin yapacaksın. İstediğin gibi davran."

"O kadar çok kafeste kaldım ki alışamıyorum," diye itiraf ettim. "Sanki birileri önümü kesecekmiş gibi geliyor."

"Kimse önünü kesemez," diyerek itiraz etti etti. "Ben buna izin vermem."

"Biliyorum," dedim. "Haydi, yemekleri bitirip uyuyalım. Yoruldum."

"Uyuyalım yani?"

Ayağına tekme attım. "Pis sapık!"

Yemeğimizi bitirip sofrayı toplamış, bulaşıkları makineye yerleştirmiştik. Gün içinde dolan bulaşık makinesini çalıştırmış, ardından mutfaktan çıkmıştık. Büşra ayağında sallayarak Umut'u uyutuyor, Baran ise maç izliyordu. Fakat maçtan ses çıkmıyordu çünkü Umut ses varken uyuyamazdı.

Zamir'le parmak ucunda yükselip onlara el salladık ve salondan geçip koridora girdik. Odamıza kadar sessizce ilerlemiş, sonrasında kapıyı kapatıp derin bir nefes vermiştik. Umut geceleri uyanırsa asla uyumaz, bizi de uyutmazdı.

İlk defa üzerimizi değiştirmek için banyoya kaçmadık. Sanki banyoya girersem dün kaldırdığım sınırları yeniden inşa edecekmişim gibi hissetmiştim. Bu yüzden dolabın karşısına geçerek kıyafetlerimi çıkarmış, saten, lacivert pijama takımımı giymiştim. Pijamanın bol gömleğini ilikleyerek arkamı döndüğümde Zamir'in sadece bir şort giydiğini görmüş, kaşlarımı çatmıştım.

"Üşütürsün. Zaten gece de sürekli üzerini açıyorsun."

"Sen ört diye."

"Romantizm yapma," diyerek dolaptan aldığım tişörtü ona attım. "Giy şunu."

Tek kaşı havalandı. "Yine de gece üzerimi örteceksin, tamam mı?"

Gözlerimi devirerek banyoya doğru yürüdüğümde o da peşimden geliyordu. Aynı anda diş fırçalarımıza uzandığımızda yüzümde aptal bir gülümseme, içimde tuhaf bir kıpırtı vardı. Aynada birbirimize bakarak dişlerimizi fırçalamaya başladığımızda, "Seni seviyorum," dedi ama sesi, köpüklenen ağzı yüzünden boğuk çıkmıştı.

Onu taklit ettim. "Ben de seni seviyorum."

Dişlerimizi fırçalama faslı bittikten sonra Zamir saçlarımı örmüştü. Tek örgü hâlinde topladığı saçlarımı tokayla sabitlediğinde başını omzuma yaslamış, kollarını karnıma dolamıştı. "Gerçek misin?" Sanki hayal olma ihtimalimden korkuyormuş gibi çıkan sesine karşılık ne tepki vereceğimi şaşırdım. Beni gerçekliğime inanmak için daha sıkı sardı ve omzumun üzerinden, boynumdan öptü. "Çocukluk hayalimdin. Şimdi tek gerçeğimsin."

Omzumun üzerine tekrar öpücük kondurduğunda karnımdaki ellerini okşamaya başladım. "Rüyamdın. Şimdi tek gerçeğimsin."

"Rüyada buluşalım mı bu gece? Uzun zamandır yapmıyorduk."

"Zihnimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum."

"Sadece rüya olduğunu düşünmen, bunun bilincinde olman yeterli. Hem yan yana uyumak olasılığı artırır."

"Tamam," diyerek teklifini kabul ettim. Tüm tenime yayılan heyecandan tüylerim ürperdiğinde banyodan çıkmış, yatağa doğru adımlamıştım. Yatağa girdiğimizde soğuk yorgan daha çok üşümeme neden oldu ama biraz sonra kendimi sıcak kolların arasında bulduğumda ısınmaya başlamıştım. Kollarını karnımdan birleştirerek beni göğsüne yatırdığında tebessüm ettim ve ellerimi, ellerinin üzerinde sabitledim. "Hastanede mi buluşalım?"

"Evet. Yine bul beni, uzat elini."

Gözlerimi yumdum ve aynı hastaneyi hayal ettim. Onu ilk gördüğüm ana döndüm. O karanlık hastanedeki loş ışık sayesinde önümü gördüğüm anları anımsadığımda gözlerimi daha sıkı yummuştum. İlk defa onu gördüğümde bile bunun basit bir rüya olmadığını anlamıştım çünkü iliklerimde o heyecanı hissetmiştim. Onun yitik hâli kalbimi acıtmıştı. Elimi tereddüt dahi etmeden ona uzattığımda hayatımın bu denli değişeceğini tahmin edemezdim. Neredeyse her gece rüyalarımda buluştuğum, onu görmek için uyuduğum adamın bir gün gölgem gibi beni takip etmesi ve yan masamda çay içmesi gerçeği uçuktu. Uçuktu ama gerçekti. Rüyaydı ama gerçekti.

Elimi ona uzattığım ilk an hissettiklerim hâlâ tazeydi. Acısını almak istemiştim. Avuçlarımın içinde toplanmasını ve kendi canımın acımasını dilemiştim. Onun avuçlarında çiçekler açtırmak, kendi içimden binlerce çığın düşmesine sebep olmaktı niyetim.

Oysa bin Mihrinaz olsa ona babasının acısını unutturamazdı.

Anılar etrafımda dönmeye başladığında rüyaların girdabına girmiş, yörüngemi kaybetmiştim. Fakat pusulam hâlâ o hastaneyi gösteriyordu. Asla şaşmayacak pusulam sayesinde rotama ulaşmış, hastanenin koridorunda bulmuştum kendimi.

Bu sefer hastane karanlık değildi.

Bu sefer hayatlarımız gibi koridor da ışıklıydı.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Ezbere bildiğim rotadan çıkmayıp bekleme salonuna vardığımda kalbim teklemeye, bacaklarım kuvvetini kaybetmeye başlamıştı.

Oradaydı.

Yerde oturuyordu.

Bordo tişörtü üzerindeydi.

Gözlerim yanmaya başladığında onu daha fazla bekletmeden yanına doğru ilerledim ve yukarıdan nasıl göründüğünü izledim bir süre. Sanki yirmi altı yaşında bir adam değil, küçük çocuk gibiydi. Başını eğerek bacağını uzatmış, ellerini dizlerinde sabitlemiş şekilde bildiği haberi bekliyordu. Bu haberin onu nasıl yıkacağına aşinaydı ama vazgeçmiyordu.

Dizlerimi kırarak sağ tarafındaki yerime oturduğumda bile dönüp bana bakmamıştı. Avuçlarım terlemeye başladığında kalbim şimşeği aratmayacak bir gürültüyle çarpmaya başlamıştı.

Elimi sağ dizinin üzerine bıraktım. Bakışları açtığım elime kaydığında saniyeler içerisinde elimi tutmuştu. Elim elinin içinde kaybolduğunda tebessüm ettim, ürkek çıkmasına özen gösterdiğim sesle, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Ben, sana teslim olan adamım. Memnun oldum, Mihrinaz." Geçen sene evinde kaldığım zamanlarda aynı soruyu sormuştum ona. Cevabı farklıydı ve beni tatmin etmemişti. Şimdi verdiği cevap ise kalbime giden damarlardaki kanımın nehir gibi şiddetle akmasına neden olmuştu.

Dudaklarım kıvrıldı, sırtımı duvara yasladım. Başımı çevirerek hayran bakışlarla onu süzdüm. "Memnun oldum, Zamir."

XV

Düşler ve Düşüşler

"Seni bazen unutmak, bazen ise hatırlamak için uyuduğum her gece,
Rüyalarda buluştun benimle.
Söylesene, bu nasıl bir kısır döngüydü?
Uyurken dahi kendini sevdirmeyi nasıl başardın?
Sen, Gece Gözlü Adam.
İçimdeki o buruk kızcağıza,
Şeker diye umut verdin,
Sen onu çok sevdin, Gece Gözlü Adam.
Ona gülmeyi öğrettin.
Andım olsun, kalbim seni unutmaz,
Bedenimin üzerinden tır geçse,
Kurşunlar delik deşik etse,
Ruhum sökülüp çıksa da vücudumdan,
Sen içimden çıkmazsın.
Şayet bir gün içimden çıkmak istersen eğer,
Kaburgalarım sana zindan olsun, Gece Gözlü Adam."

Günler birbirini kovalarken bu koşuşturmaya ayak uydurmaya çalışıyordum. Neredeyse her gün holdinge uğruyor, toplantılara giriyor, geçmiş dosyaları gözden geçiriyordum. Çalışmak bana iyi gelmişti. Evdekileri özlüyordum mesela. Akşamları eve gitmek için can atıyordum. Gün içerisinde Turan'la iş için defalarca konuşmak, aramızda yıkılan köprüleri yeniden inşa etmeye başlamıştı. Bazen karşılıklı otu-

rup çay, kahve içiyorduk. Geçmişten, çocukluk anılarımızdan konu açıldığında ikimiz de bir gevezeye dönüşüyorduk. Sonrasında konu dedeme geldiğinde dudaklarımız mühürleniyor, sessizliğe mahkûm oluyorduk.

Ruh hâllerimiz aynı oluyordu. Bunu artık ikiz olmamıza bağlıyordum. İkiz... Turan ve ben ikizdik. Bu cümle zihnimde her gün yankılanıyor, tüm benliğimle gerçeği kabul etmemi sağlıyordu.

İyiydik ve sanırım daha iyi olacaktık. Karşılıklı iltimaslarımız, yok edemediğimiz bağımız, sevgimiz vardı ve bunun bilincindeydik.

Kapım çaldığında, "Gel," dedim mekanik sesle. Turan başını içeriye doğru uzattı ve ardından tamamen odaya girip kapıyı kapattı.

"Çok mu işin var?"

Başımı iki yana salladım. "Birazdan bitecek. Neden?"

Kaşları havalandı ve bana doğru gelerek ellerini masamın iki yanına yasladı. "Akşam Cihan'ın nişanı var. Sana davetiye göndermişti ama vermeye tereddüt ettim."

Elindeki krem renkli zarfı bana uzattığında kaşlarımı çatmıştım. "Nişan mı?"

"Burcu Sayer'i tanırsın," dediğinde kısa bir süre düşünmüştüm. Burcu... Sanırım Bolatların hissedarlarından birinin kızıydı. "Cihan'a âşıktı ama bizimki yüz vermiyordu. Kafasına ne düştü, bilmiyorum ama sevgili olmaya karar verdiler. Şimdi de nişan var." Dudaklarım aralandı. Ne diyeceğimi bilememiştim. "Davetiye günler önce geldi. Tereddüt ettim sana vermeye çünkü kocanı çağırmamış."

Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Zamir'i çağırmamış derken?"

"Sadece senin ve benim ismim var," diye açıkladı durumu. "Kavalyen olabilirim. Eski günlerdeki gibi ikimiz katılabiliriz." Bir ona bir de elimde tuttuğum davetiyeye baktım. "Kocan izin vermez mi yoksa?"

"Saçmalama," dedim sertçe. "Zamir, hayatında görüp görebileceğin en saygılı insanlardandır."

"O zaman sorun ne?" Kollarını göğsünde birleştirerek sorgulayan gözlerle beni süzdü. "Gidelim mi? Cihan'ın seni aşmasını kutlamalıyız."

"Peki. Akşam beni alırsın." Dudaklarımdan firar eden cevaba karşılık memnuniyetle gülümsedi ve geri geri giderek odadan çıktı. O odadan çıktığı sırada Meral, elindeki tepsiyle içeri giriyordu. Başımla gelmesini işaret ettiğimde dumanı tüten kahveyi masaya bırakmıştı.

Kahvenin kokusuyla beraber midemin kalkması bir oldu. Elimle ağzımı, burnumu kapattım ve kupayı kendimden uzaklaştırdım. "Mihrinaz Hanım? Ne oldu?" Kupayı eline alarak burnuna yaklaştırdı ve kokladı. "Normal kokuyor."

Elimi ağzımdan çektim. "Midem bulandı bir an için."

Meral'in gözleri belerdi. "Doktor çağırayım mı?"

"Yok, yok," diye karşı çıktım. "Su getirir misin, lütfen? Limon da sık mümkünse."

"Elbette," diyerek tepsiye uzandı ve aceleyle dışarı çıktı. O sırada şakaklarımı ovmuş, derin nefes almıştım. Az da olsa kahve tüketen biriydim ama daha önce kokusunun beni rahatsız ettiği olmamıştı.

Telefonum çaldığında elimi uzatarak arayan kişinin ismini okudum ve aramayı saniyesinde cevapladım. "Ne yapıyorsun?"

Sesi tüm yorgunluğumu alıp götürdüğünde sırtımı geriye doğru yasladım. "Hiç. Sen?"

"Birkaç işimi hallettim. Seni alıp bir yerlere götürürüm diye düşündüm. Hani randevuya çıkacaktık ya." Günlerdir ertelediğim, evliliğin tadını çıkarmak için arka plana attığım randevu için benden daha hevesli gibiydi.

"Zamir," dedim kısık sesle. "Bu akşam Turan'la bir yere gitmem gerekiyor."

"Davet mi var? Dün hiçbir şey söylememiştin."

"Cihan'ın nişanı varmış."

"Bir gün çok mutlu olacaksın ve ben de seni izliyor olacağım. Her şey güzel olacak. Bana inan, lütfen." Cihan'a bu cümleyi kurmamış olsaydım sırf Zamir'e katil ithamında bulunduğu için nişana katılmazdım ama o gün karşımda ağlayan Cihan'a bunu borçluymuşum gibi hissediyordum. Aylarca bana olan saplantılı aşkı yüzünden tedavi görmüş, bambaşka birine dönüşmüş Cihan'ın yeni adımında yanında olmalıydım.

"Peki," dedi kuru bir sesle. "Eve uğrayacak mısın?"

"Elbette. Birazdan çıkacağım. Evde buluşuruz."

"Tamam."

Telefonu kapattığım sırada Meral, elindeki limonlu suyla içeri girmişti. Suyu masama bırakıp, "Bulantınız geçti mi?" diye sordu endişeli ses tonuyla.

"Geçti," diye mırıldandım ve limonlu sudan kocaman bir yudum aldım. "Yurda yerleştirilen çocuklar için kıyafetleri yolladınız mı?"

"Elbette, Arif Bey bugün bizzat götürdü."

"Harika. Ben çıkıyorum. Yarının programını yollar mısın?"

"Tabii. İyi günler size."

"Sana da."

Holdingden çıktığımda Arif beni kapının önünde bekliyordu, beni görür görmez kapımı açtı. Binlerce kez buna gerek olmadığını söylemiştim ama yine beni dinlemeyeceğini belirten bir bakışla karşılık vermişti bana.

Konuyu üstelemeden arabayı çalıştırmasını ve eve giden yola çevirmesini izledim. Ardından telefonumu çıkarıp sosyal medyada gezinmeye başladım. Cihan'ın, Fatih'in, Hazal'ın profillerine baktım. Üçü de akşam gerçekleşecek nişanla ilgili şeyler paylaşmıştı. Hazal kuaförden fotoğraf atmıştı. Cihan ve Fatih beraber video paylaşmışlardı. Cihan'ın tıraş olduğu komik bir videouydu. Büyük ihtimalle Turan da onların yanına gitmişti.

Bir zamanlar hayatımda sadece onlar vardı ama şimdi hepsi, uzak bir ülke gibi geliyordu bana.

Eski hâlimi hatırlatıyorlardı. Zamir'den önceki Mihrinaz'ı anımsıyordum onların yanında ve bunu istemiyordum.

Dakikalar sonra araba evin önünde durduğunda Arif'ten önce kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Gökhan ve İbrahim kapının önündeydi. İbrahim sigara içiyor, Gökhan ise ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. İbrahim inadına Gökhan'ın peşinden koşturmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırarak bahçe kapısının önüne geldim ama beni fark etmemişlerdi.

Arif koşarak gelip elini içeriye uzattı ve zorlukla kapıyı açtı. "Çocuk musunuz siz?" Bağırdığında Gökhan ve İbrahim'in bakışları önce onu, sonrasında beni buldu.

İbrahim sigarayı çöp kutusuna doğru attı ve izmarit tam içine düştü. Koşarak yanıma geldiklerinde, "Basketbol oynadın mı daha önce?" diye sormuştum merakla.

"Hı?"

Gökhan kafasına vurdu sertçe. "Hı ne? Bir soru sordu."

İbrahim omuzlarını silkerek başını iki yana salladı. "Yok, oynamadım."

Ona beğeni işareti yaparak, "İyi atıştı," dedim ve yanından geçerek kapıya doğru ilerledim. Üçü de onlarla arkadaş gibi konuşmama bir türlü alışamıyordu ama onları, aileden biri gibi görüyordum. Aile kavramının itibardan değil, sevgiden oluştuğunu anladığım bu süre zarfında onlara bir çalışan gibi bakamıyordum. Üçü de Akşahinleri bırakıp buraya gelmeyi kabul etmişti. Zamir bunu benim için yaptıklarını söylese de onun da payı olduğundan emindim. Zamir'i sevdiklerinin farkındaydım. Özellikle Arif, Zamir'i bir idol olarak görüyordu.

Zili çaldığımda Baran bana kapıyı açmış, yanağıma öpücük bırakmıştı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum. Ne yapıyordunuz?"

Onunla beraber banyoya ilerlediğim sırada, "Zamir ve Umut öğlen uykusunda. Büşra ve ben de mutfakta yemek yapıyorduk," diye açıkladı. "Sen uyuyacak mısın?"

"Birkaç dakika uzanırım," diyerek ellerimi yıkadım ve havluyla durulayıp banyodan çıktım. "Akşam ben yokum. Yemeği ona göre yapın."

"Zamir söyledi," dedi ve başını salladı. "Git, dinlen biraz."

Odaya girdiğimde Zamir kendi tarafında uzanmıştı. Umut, yatağın ortasında kendi battaniyesi ve yastığıyla huzurlu uykusunun kollarındaydı. Zamir yorganın üzerine yattığı için dolaptan aldığım battaniyeni alıp yatağa doğru ilerledim. Umut'un diğer tarafına uzanıp battaniyeyle hem Zamir'in hem de kendi üzerimi örttüğümde gözlerini kırpıştırarak açtı, bana baktı.

Boğuk çıkan sesiyle, "Erken gelmişsin," dedi.

"Evet. Seni özledim." Cevap vermediğinde bir terslik olduğunu anlayıp elimi uzattım ve yanağına dokundum. "Nişana gitmemi istemiyor musun?"

Dudaklarından sesli bir nefes kaçtı, kara gözleri gözlerime takıldı. "Mihrinaz, buna karışmayacağımı biliyorsun."

Kaşlarım havalandı. "O zaman sorun ne?"

"Bugün için planlar yapmıştım. O canımı sıktı."

Doğruldum ve Umut'un ayaklarına değmeden Zamir'in karnının üzerine oturdum. Buna şaşırdığı her hâlinden belli olsa da hiçbir şey demedi. Sırıtarak yanaklarını sıktım. "Ya sen plan mı yaptın? Yerim seni!" Neşeli sesimle gözleri belerdiğinde yanaklarını mümkünmüş gibi daha fazla sıkıştırdım. "Lütfen, nişandan sonra gidelim. Lütfen!"

Karnının üzerinde zıpladığımda nefesi kesilir gibi olmuştu. Kollarını uzatarak omuzlarımı sabitledi. "Dur, tamam." Derin nefes aldı. "Öldürecek misin beni?"

"Kıyamam ben sana, yiğidim."

Burnuma fiske attı. "Adamsın."

Beni kendisine doğru çektiğinde ayaklarımı ayaklarının üzerine yasladım ve üzerine uzandım. Bir elimi göğsüne, diğerini saçlarına getirdiğimde, "Bu akşamdan sonra flört gibi davranacağız," dedim sevimli çıkan sesle. "Ayrı odalarda mı uyusak?"

"Geceleri flört gibi davranmasak?"

"Hayır," dedim anında. "Lütfen, birkaç gün mesajlaşalım. O hissi çok merak ediyorum. Yorganın altında sabaha kadar konuşalım."

"Evlendik biz," dedi hatırlatmak ister gibi.

Omuz silkip, "Olsun," dedim. "Beni kıracak hâlin yok ya."

"Ne haddime sizi kırmak!" dedi alayla ve saçlarımı karıştırdı. "Cadısın sen. Büyü yaptın bana."

"Foyam ortaya çıktı," deyip kıkırdadım. Sesime tepki veren Umut sol tarafa döndüğünde susup Zamir'e sarıldım ve gözlerimi kapattım. "Kıpırdama. Bir saat uyuyacağım. Sonra uyandır beni."

"Baş üstüne."

"Benim reçellerimi nasıl kaşık kaşık midene indirirsin?" Baran'ın bağırmasıyla irkildim ve ağzımdaki kaşık masaya düştü. Kaşlarını çatarak masadaki kavanozu aldı ve içine baktı. "Oha! Resmen bitmiş! Zamir!" Sesi mümkünmüş gibi daha yüksek çıkmıştı. "Gel de şu karının yaptığına bak!"

Zamir'in adım sesleri kulağımı doldurdu. Daha mutfağa girmeden, "Şimdi benim karım mı oldu? Hani kardeşindi? Bir reçel için ne diye delirdin?" demişti.

"Ulan koca kavanozu yemiş!"

Zamir muhtemelen Baran'ın abarttığını düşünmüş olacak ki gelip kavanozun içine baktı ve kaşlarını çattı. Hayretle bana baktı. "Sen mi yedin hepsini?"

"Siz benim lokmalarımı mı sayıyorsunuz?" Gözlerim dolmaya başladığında ayaklanmış, mutfağın çıkışına doğru yürümeye başlamıştım. "Yazıklar olsun."

Baran arkamdan, "Hamile misin sen?" diye seslendi. Tabanlarım yere mıhlandığında boğazım düğümlenmişti. Hamile olabilir miydim? Bu sabah kahve kokusu yüzünden midem bulanmıştı. Büşra'nın da ilk aylarda kokuya karşı hassas olduğunu net hatırlıyordum.

Zamir, "Saçmalama," dedi.

Mutfaktan çıktığını duyduğumda adımlarımı hızlandırıp odaya girdim. Zamir de peşimden geldiğinde, "Mihrinaz?" demişti kadife gibi bir sesle. "Sana verdiğim hapları kullanıyor musun?"

Kırgın bakışlarla, "Bu kadar çok mu korkuyorsun?" diye sordum.

"Kendim için korkmadığımı biliyorsun." Benim aksime çok sakindi.

"Öyleyse senin gözünde annelik yapacak potansiyele sahip değilim."

"Mihrinaz!" Daha ileri gitmemem için beni uyarıyordu. "Böyle düşünmediğimi biliyorsun." Yanıma geldi ve elimden tutarak yatağa oturmamı sağladı. Gözlerini gözlerime kenetlediğinde, "Bir bebek isterim," dedi. "Sana benzeyen tatlı bir kızımızın olmasını çok isterim ama sana ağırlık olacak hiçbir şeyi şu an omuzlarına yükleyemem. Daha çok gençsin. İstediğin zaman anne olursun. Acele edip kendini yıpratma."

Hapları kullanmadığımı söylesem bana kızar mıydı? Kullanmamıştım çünkü istemiyordum. Kendimi kısıtlamak, rahmime düşecek bir bebeği engellemek içimden gelmemişti.

"Tamam," diyerek geçiştirdim. Daha fazla deşmemesi için başımı omzuna yasladığımda eli, ezbere bildiği rotada ilerledi ve sırtımda gezintiye çıktı. "Bu gece düğünden erken çıkacağım. Restorana götürür müsün beni?"

"Kurt iştahlı keçi! Haydi, hazırlan. Seni bırakıp birkaç işimi halledeceğim. Sonra gelip alırım seni."

"Tamam." Turan'a Zamir'in beni bırakacağını ve orada buluşmamızı belirten bir mesaj attım.

Dolabın kapaklarını açıp içinden kısa, siyah elbiseyi aldım. Nişan için şık, restoran için ise sade görünmek istiyordum. Elbisenin kolları kabarıktı ama formu dardı. Göğüs kısmı kalp şeklinde kesilmişti ve boynum açıkta kaldığı için kolye takmam gerekiyordu.

Zamir çalışma masasında bilgisayarı ile uğraşırken ben de üzerimi değiştirmiş, kasayı açıp takacağım mücevherleri seçmiştim. Evlilik teklifi ettiği gün verdiği lotus çiçeği sembollü yüzüğü, Turan'ın aldığı kolye ve küpeleri taktığımda en son makyajım ve saçımı tamamlamıştım. Ardından topuklu ayakkabılarımı giyerek odada dolaşmaya başladım.

Omzunun üzerinden bana baktı. "İlk randevu için fazla iddialısın."

Tek elimi belime koyarak ona göz kırptım. "Her zaman iddialıyım, yakışıklı."

Çarpık bir gülümseme takındı ve sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. Sağlam birkaç adımda yanıma ulaştığında nefesim düzensizleşmişti. "Bu yakışıklı seni yer."

Bana uzanan elini durdurdum. "Zamir, daha yeni tanıştık biz. Hemen bana temas etmene izin veremem."

Gözleri parmağımda parlayan yüzüğe kaydı ve *ciddi misin,* dercesine baktı. Kaşları havalanırken gözleri arkadaki yatağa kaymış, tekrar bana dönmüştü.

Dudaklarımı ısırarak bir adım geri çekildim. "Çıkalım mı?"

"Hemen giyinip geliyorum."

Başımı sallayıp üzerime kabanımı aldım ve dışarı çıktım. Mutfağa girdiğimde içeriden gelen yoğun kokuyla midem bulandığında kaşlarım, aklıma gelen ihtimalle çatılmıştı. Olabilir miydi?

Büşra çorba yapıyordu. Bana döndüğünde, "Çok güzel olmuşsun," diye mırıldandı. "Anahtarınızı almayı unutmayın."

"Teşekkür ederim," diyerek çaktırmadan ilaçların olduğu dolaba uzandım. "Biraz başım ağrıyor." İlaçların olduğu kutuda hamilelik

testi gördüğüme emindim. Büşra şu an ikinci bir bebek istemediği için kontrollü davranıyordu ve birkaç test almıştı.

Kutuda aradığım şeyi bulduğumda göz ucuyla Büşra'yı kontrol ettim ve testi cebime attım. Kendime kocaman bardakta su doldurduğumda canım hâlâ yediğim reçelden istiyordu ama o son kavanozdu. Eve çilek reçeli stoklamam gerekiyordu sanırım.

Ya gerçekten hamileydim ya da zihnim, beni buna inandırmak için oyun oynuyordu.

"Ben hazırım," diyen sesle irkildim. Zamir mutfağın girişinde ellerini iki yana açarak giydiklerini gösteriyordu. Üzerinde siyah takım elbisesi, lacivert gömleği vardı.

Lacivert... İlk kez gerçekten karşıma çıktığı lansmanda giydiği renkti.

Büşra, "Siz bayağı ciddiye alıyorsunuz bu randevu olayını," dedi. "Evlendiniz ama yine de akıllanmadınız."

"Biz hiç randevuya çıkmadık çünkü. Nasıl evlendik, onu bile anlamadım ben."

"Bir şey demedim," diyerek çorbadan bir kaşık aldı ve bana uzattı.

Kokusu bile midemi bulandırıyorken nasıl içebilirdim? Ellerimi sağa sola salladım hızla. "Üzerime dökerim şimdi. Zamir baksın tadına."

Zamir'in şüpheyle kısılan gözleri Büşra'ya doğru döndü ama ifadesi değişmedi. Çorbanın tadına bakıp ona beğendiğini ima ederken başıyla çıkmamızı işaret etmişti. Umut ve Baran ortalıkta yoktu. Büyük ihtimalle Baran ona masal anlatıyordu. Daha bir yaşı bile dolmamış bir bebeğe sürekli masal anlatmaya çalışıyordu ama Umut asla onu dinlemiyordu. Yine de hevesini öldürmemek için hiçbir şey diyemiyorduk.

Dışarı çıktığımızda kapıda bekleyen Arif, Gökhan'la vedalaşmış; Zamir'in arabasına doğru ilerlemiştik. Adresi Zamir'e gösterdiğimde başıyla onaylamış, arabayı bahçeden çıkarmıştı.

"Kiminle evleniyormuş?"

"Ortaklarının kızıyla."

Başını ağır ağır salladı. "Şaşırmadım."

"Zamir," diye uyardım onu.

"Ne?" diye sordu. "Zamanında seninle evlenmeye kalkışmadı mı? Babasına karşı çıkamadığını iddia etti, sonra ona sarılmanı yanlış anladığına dair bir şeyler zırvalamadı mı? Derdi, cebine girecek para olmasaydı ne seninle ne de o kızla evlenmek için adım atmazdı. Seni gerçekten sevseydi şu an başkasıyla nişanlanmazdı."

Başımı tamamen ona çevirdim. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve sakin sesle, "Senin ona ne kadar çok üzüldüğünü biliyorum, Mihrinaz," dedi. "Üzülme. Kimseye üzülme artık. Sadece kendini düşün. Çünkü eninde sonunda herkes kendi yolunu buluyor. Turan ve Cihan gibi."

"Gerçekten sorun Cihan için kendimi üzmem mi?" Kuşkuyla onu süzdüm. "Yoksa onunla cenazeden sonra ilk kez karşılaşacağımız için kıskanıyor musun?"

Dudaklarından kaçan sesli nefes eşliğinde alayla güldü. "Kıskanmıyorum."

"Kıskansan bile neden bunu belli etmiyorsun, Zamir?" Bazen kendini zorlukla dizginlediğine şahit oluyordum ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu. *Bunu giymesen mi, bununla görüşmesen mi* dememişti hiç. Elbette, böyle olmasından memnundum ama sebebini sorguladığım çok an olmuştu.

"Çünkü benim yüzümden herhangi bir hareketini kısıtlamanı istemiyorum. Aşk kendinden ödün vermek, değişmek, kısıtlanmak demek değildir. Benim aşkım en başından beri yıkıcı değil, yapıcıydı. Sadece seni iyileştirmek istedim. Bazen elime, yüzüme bulaştırdım hatta daha çok yaraladım, kanattım seni. Ama günün sonunda kollarımın arasına girip bana sığındın, benden güç aldın."

"İlk randevu için fazlasıyla açık konuştun, Zamir. Hoşuma gitti. Hanene bir puan ekliyorum."

Muzip tavırla sırıttı. "Dün gece için kaç puan ekledin?"

"Pis sapık," diyerek omzuna vurdum. "Ağır ol."

"Fesatsın sen," diyerek bana dil çıkardı. "Dün gece sana yaptığım kahve için kaç puan aldığımı sormuştum." Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde başımı cama doğru çevirdim. Bir şekilde kendini aklamayı başarmıştı yine.

Uydu telefonunun sesi gelene kadar yolu izledim. Fakat ses geldiğinde istemizce dikkatimi ona vermiştim. Zamir bir süre karşı tarafı dinledi. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirmişti. "Bunun için mi aradın beni?" Karşı tarafın cevabını bekledikten sonra konuşmaya devam etti: "Evet, yanımda. Siz tartıştınız diye biz de mi tartışalım?"

Telefonu kapatmadan avucunun içine aldı. "Mihrinaz, Lev Tolstoy mu yoksa Dostoyevski mi?"

"Elbette, Dostoyevski."

"Hayda, al sana tartışma konusu. Mutlu musun Haris?" *Haris... Bu ismi yine duyuyordum.* "Bence Tolstoy. Kitapları hayatı kapsıyor ve gereksiz uzatmalar yapmadan bunu başarabiliyor. Dostoyevski, belirli bir kalıpların içinde yazıyor sanki ama Tolstoy, bütün toplumu ve hayatı anlatıyor. Tolstoy'un tek cümlesinin derinlerine inebilirsin. Üstelik daha canlı, huzurlu hissettiriyor insana."

Gözlerim irileşti. "Dostoyevski halktan insanları işliyor; sisteme, kurallara isyan ediyor. Kurulan sistemin hatalarını, mantıksızlığını ve sistemler ile değerlere körü körüne bağlandığımızı anlatıyor. Dostoyevski her zaman korkusuzca yazmış. Maddiyata, maneviyata, inanca ve sistemlerin hepsine umursamazca saldırabilmiş. Sistem tarafından kötülenen ve çok zor durumlarda bırakılan bir dahidir o! Hayat hikâyesini hiç okudun mu? Tüm yaşamını Tolstoy'un aksine sefalet, sürgün, hapishane ve hastalıklarla geçirmiş. Tolstoy'un aksine bulunduğu zamana ve topluma değil; insanlık var oldukça tüm insanlığa hitap edecek bir yazar konumuna ulaştı."

Başını şiddetle iki yana salladı. "Tolstoy, mükemmel bir yazardır. Tüm yanlışlarını onun kitaplarını okuyarak kavrayabilirsin."

Ona meydan okudum. "Dostoyevski de kusurlarıyla bir efsanedir o zaman. Tolstoy'u severim ama yapıtları söz konusu olduğunda tercihim her zaman Dostoyevski oldu. İnsanın iç dünyasını Tolstoy'dan daha derin inceliyor."

Telefonda bekleyip bizi dinleyen Haris'in gülme sesini duydum. Onun hemen ardından, "Ne gülüyorsun?" dedi ince bir ses sahibi. "Kadın haklı. Hem ikisi de aynı zamanın yazarı olmalarına rağmen birbirileriyle hiç tanışmamışlar. Fakat Tolstoy'un, son nefesinde *Ölüler Evinden Anıları* okuduğunu ve bundan daha iyi bir yapıt bilmediğini söylediği iddia ediliyor."

"Çenenizden korkulur," diye homurdandı Zamir.

"Korkun zaten," dedi kadın. "Kusura bakma, Zamir. Sizi de rahatsız ettik ama bir destekçiye ihtiyacım vardı. Mihrinaz, teşekkür ederim."

Kaşlarım çatılırken Zamir'e sorgu dolu bakışlar attım. Bana telefon açıkken cevap vermeyeceğini anladığımda, "Ne demek," diye yanıt vermiştim kadına. Nihayet Zamir telefonu kapattığında, "Onlar kimdi?" diye sormuştum.

"Haris İstihbarattan. Hilal Uluant ise ünlü bir gazeteci."

Hilal Uluant... Zihnimde ismi dönmeye başladığında gözlerim kocaman açılmıştı. "Hatırladım. Ne alaka?" Ünlü bir gazeteciydi ve daha çok savaş bölgelerine giderdi. Hayatıyla oyun oynayanlardandı. İnce bir ipin üzerinde yürüyor ama elindeki mikrofonu asla bırakmıyordu.

"Orası gizli," diyerek beni geçiştirdi. "Boş ver."

Daha fazla konunun üzerine gitmedim. Deminki tartışmamız damağımın kurumasına, çenemin ağrımasına neden olmuştu. Sırtımı geriye yaslayarak bir süre dinlendim. Zamir adresini verdiğim mekâna vardığında kemerimi çözmüş, ona dönmüştüm. "Seni ararım."

"Ara. Bu arada yemek yeme."

"Neden?" Omuzlarımı öne doğru hareket ettirdim. "Ne ısmarlayacaksın bana?"

"Sürpriz."

Başımı onayla salladım. Eğilerek dudaklarından ya da yanağından öpmek istedim ama sonra vazgeçtim. Daha ilk buluşmadan bunun doğru olmayacağını düşünmüştüm. Saçlarımı düzelterek araçtan indim ve ona el salladım. Başını ağır ağır sallayarak arabayı geriye doğru sürdü ve gözden kayboldu.

Gözlerim deniz kenarındaki yalıyı inceledi. Nişan için fazla gösterişliydi. Gündüzmüş gibi hissettiren bir ışıklandırma vardı. Kapıdaki iki görevli insanları karşılıyor ve davetiyeye göre isim listesini kontrol ediyorlardı.

Telefonumu çıkararak Turan'ı aradım. Yalının ana girişinde bir sürü magazinci vardı ve sanırım içeri onunla girmem daha doğru olurdu. "Neredesin?"

"Denize bakarak sigara içiyorum."

"Ne?" Yüzümü görmese bile buruşturmuştum. "Ön taraftayım. Yanıma gel." Birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde, "Sigara nereden çıktı?" demiştim. Bu durumdan memnun kalmamıştım.

"Sakal da bıraktım. Depresyondayım uzun zamandır."

"Depresyonda olan insan, depresyonda olduğunun farkında olmaz."

"Kim demiş bunu?"

Omuz silktim. "Ben."

"Sen bence koluma gir," diyerek bana kolunu uzattı. "Kocan nişanı basmadan biraz eğlenelim."

Gözlerimi devirdim. "Benim kocamla derdin bitmedi."

"Evli olduğunuz sürece bitmeyecek."

"Yani sen ihtiyarlayana kadar."

Başını geriye atarak güldü ve görevliye davetiyelerimizi göstererek benimle beraber yürümeye devam etti. "Sonsuza kadar bu yaşta mı kalacaksınız siz?"

Ona dönerek bilmiş tavırla, "Aşk insanı genç tutarmış," dedim. "Ve sen âşık olmayacağın için yaşlanacaksın." Tekrar gülmeye başladığında yüzümüzde flaşlar patlamaya başlamıştı. Kapının önünde Turan'la poz verirken kendimi bir anda eski günlerdeki gibi hissetmiştim. Tek fark, Turan'ın artık kuzenim olmamasıydı.

Dedemin ölümünden sonra ilk defa kameraların karşısına çıkıyorduk. O gün cenazede Turan'a bağırmam ve uzun süre holdinge uğramamam birçok dedikoduyu doğurmuştu ama bu gece hepsine son noktayı koymuştuk.

Magazincilerden biri, "Mihrinaz Hanım, sizi uzun zaman sonra ilk defa görüyoruz. Nasılsınız?" diye sordu.

"Evet, uzun zaman oldu. Kendime ve aileme zaman ayırdım."

"Turan Bey'le aranızda sorunların olduğu konuşuldu. Ne söylemek istersiniz?"

"Her ailede olabilecek sıradan şeylerdi."

Turan holdingle ilgili soruları yanıtladığında görevlilerin yardımıyla içeri geçmiştik. Sesli bir nefes verip, "Sakin hayatımı tercih ederim," diye mırıldandım. "Kameraların önünde olmak zor."

"Popüler olmayı tercih ederim." Beni nişanın gerçekleşeceği alana doğru götürdü. Yalının sağ kanadındaki büyük salon süslenmişti. Denize açılan bir verandaya sahip salon ışıl ışıldı ve en az yüz kişi vardı.

Tüm gözler üzeremizdeydi. Kimse nişana katılacağımı, dahası Turan'ın kolunda geleceğimi tahmin edememişti. Neredeyse bir yıldır bu ortamlara katılmıyordum ve şaşırmalarını anlayabiliyordum.

Hazal ve Fatih yanımıza geldiğinde kendimi Fatih'in kollarına bırakmıştım. "İyi misin?" Onunla çok mesajlaşmıştık ama cenazeden sonra buluşma tekliflerini kabul etmemiştim.

"Daha iyiyim." Omzumu sıvazladı.

Ardından gözlerim Hazal'a kaydığında tereddütlü gözleriyle karşılaşmıştım. Aysar'a yaptığım gibi ona da bir adım attığımda kollarını anında bedenime sarmıştı. "Naz, seni çok özledim!"

"Ben de." Yalan değildi. Eski günleri, onunla alışveriş yapmayı özlediğim anlar olmuştu. Üniversitenin kantininde oturduğumuzda dönen muhabbetleri, Fatih'in bana yeni kitaplar önermesini, Turan'ın çapkınlıklarını anlatmasını, Hazal'ın yeni markalardan bahsetmesini hatta Cihan'ın beni kıskanıp çıldırdığı günleri bile özlemiştim. Belki de özlediğim üniversite yıllarım değildi. *Tek özlediğim dedemin sağ olduğu zamanlardı.*

Slow şarkılar çalan mekânda Cihan'ın babası Caner amca ve annesi Lale teyze ile karşılaşmıştım. Her ikisi de beni eski samimiyetleri ile karşılamıştı. Tekrar çocukların yanına döndüğümde gördüğüm halam, duraksamama neden oldu.

Gözleri bana dokunduğunda bakışlarına derin bir hüzün yerleşti. Dudakları aralandı ve adımı telaffuz etti ama onu duymak dahi istemiyordum. Onu severdim. Halamı gerçekten severdim ama dedem gibi o da bizi kandırmayı seçmişti.

Yanından geçip gitmek istedim ama kolumdan tutarak bana sıkıca sarıldığında çok geçti. Sırf birilerinin bizi izliyor olma ihtimaline karşılık halama aynı şekilde karşılık verdim. "Mihrinaz, mecburduk. Lütfen, benimle arana mesafe koyma."

Turan, "Anne, ona biraz zaman ver," dedi. *Anne.* Ne kadar da tuhaftı. Halamıza anne diyen bir ikizim vardı.

Gözlerine bakmam için başını eğdi. "Mihrinaz, her şeyi sizi korumak için yaptık. Anla bizi."

"Bunu en azından bize söyleyebilirdiniz. Leyla'ya nasıl imrenerek baktığımı hiç mi görmedin? Turan onun her başını okşadığında hissettiğim eksikliğin farkına hiç mi varmadın? Parkta terlediğimizde Turan için havlu getirdiğin günü hatırlıyor musun? Ben hiç unutmadım. Sizin yüzünüzden ben her şeyi, herkesi kıskanarak büyüdüm. Annesiz, babasız, kardeşsiz. Tutunacak dal mı bıraktınız?"

"Mihrinaz..."

Bir adım geri çekildim ve yüzümdeki ifadeyi toparladım. Turan'a bakarak, "Lavaboya gidip geleceğim," dedim. Halama sırtımı dönerek çıkışa doğru yürümeye başladığımda lavaboyu bulmuş ve kendimi kabinlerden birine atmıştım. Kabanımı çıkarmadığım için şanslıydım çünkü şu an bir cevap almanın tam sırasıydı.

Titreyen ellerimle sonucu beliren teste baktım bir süre. Beklerken kalbimin darbeleri, vücudumdan akan kanın hızı, nabzımın atışı bile değişmişti.

Sonuç pozitifti.

Ben hamileydim.

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi uzun bir süre silemedim. Aynada kendime, ardından karnıma baktım. Delirmek üzereydim. Şu an bağırmak, içimde dolup taşan mutluluğu dışa vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Daha geniş gülümsedim. Elimi kızaran yanaklarıma götürdüm ve aynada kendimi uzun bir süre izledim. Sanki bir anda yüzüme bambaşka bir güzellik gelmiş gibiydi.

Zamir anlar mıydı?

Bir bakışımdan hamile olduğumu anlayacak hâli yoktu bence.

Testi peçeteye sararak cebime attım ve ellerimi yıkadım. Turan beşinci defa beni aradığında aynada kendime son kez bakmış, ellerimi kurulayarak telefonu kulaklarıma götürmüştüm. "Neredesin? Yüzükler takılacak."

"Geliyorum."

Aceleyle lavabodan çıkıp salona döndüğümde Turan beni kapıda bekliyordu. Onunla beraber içeri girdiğimizde alkış sesleri yükselmişti. Cihan ve Burcu pistin ortasındaydı. Caner amca onların karşısına geçip kısa bir konuşma yapmış, ardından Hazal'ın uzattığı tepsideki yüzükleri alıp parmaklarına takmıştı.

"Hep mutlu olun," diyerek makasla yüzük kurdelesini kestiğinde Burcu kocaman gülümsemişti.

Cihan donuk bakışlarıyla babasına, Burcu'ya baktı. Bakışları etrafta dolaşmaya başladığında en sonunda benim üzerimde durmuştu. Tüm ifadesi değişirken dudakları düz bir çizgi hâlinde gerilmiş, omuzları düşmüştü.

Gülümsemek istedi ama dudakları kıvrılmadı. Onun yerine tebessüm etmeye çalıştım ve başımla selam verdim. Aynı şekilde bana karşılık verdiğinde Burcu da bana bakmış, kaşlarını çatmıştı.

Turan kulağıma doğru eğilip, "Burcu, seni parçalayacakmış gibi bakıyor," diye fısıldadı.

Haklıydı. Gerçekten de birazdan üzerime atlayacak bir kaplan edasıyla bakıyordu. "Neyse ki boyun uzun. Aramıza girersen bana dokunamaz."

"Aranıza gireceğimi kim söyledi? Tırnaklarının uzunluğunu gördün mü?"

"İkizini kollamak zorundasın." Ağzımdan çıkan şeyle bir süre duraksadık. Bakışlarımız çakıştığında az önce dile getirdiğim cümleyi sorguladım. Onu kuzenim olarak değil de ikizim olarak adlandırdığım ilk andı.

Turan omuzlarını dikleştirerek boğazını temizledi. "Pekâlâ, ikizimi koruyacağım. İçin rahat olsun." Sesindeki tona karşılık içimde tuhaf bir kıpırdanma oldu ama belli etmemeye çalıştım.

Yüzük takma faslı bittikten sonra Cihan ve Burcu birkaç masaya yaklaşmış ve konuklarla sohbet etmişti. Fakat Cihan'ın gözleri üzerimdeydi. Delici bakışlarının etkisiyle alnımdan akan teri durdurmak için peçete aldım ve yüzümde gezdirmeye başladım.

Bir süre sonra Burcu olmadan yanıma geldi. Beni kollarının arasına almak istediğinde elimle onu durdurdum. "En son sana sarıldığımda dediğini hatırlıyor musun?"

"Bana sarıldığında neler hissettiğimden haberin var mı?"

"Sana dostça sarılmıştım."

"Üzgünüm ama benim hislerim hiçbir zaman dostça olmadı."

Başını salladığında omuzlarımı silktim. "Mutluluğunu izlemeye geldim. Bir dost olarak."

Yüzündeki kara bulutlar daha da çoğaldı. "Ya mutlu değilsem?"

Dudak büktüm. Sanki sorusu tüm damarlarımı ağırlaştırmıştı ve içimde tonlarca yük biriktirmişti. "Seni seviyor," diye konuşarak çenemle Burcu'nun olduğu tarafı işaret ettim. Hissetmiş gibi uzaktan bize döndü ve yine o kıskançlık barındıran gözlerini gözlerime kilitledi. "Kendine mutlu olabilmek için bir şans ver, Cihan."

"Sen," dedi ve dikkatimi ona vermem için tam önümde durdu. "Mutlu musun?"

Aklıma Zamir geldi. Tebessüm ettim. Sonra aklıma daha varlığından bugün haberdar olduğum bebeğim geldi. Tebessümüm büyüdü. "Mutluyum. En büyük korkum dedemi kaybetmekti. Kaybettim ama bu korkumu yendim. Artık korkmadan, kaçmadan hayatımı yaşayabiliyorum. Tertemiz bir sayfayla başlanan bir hayat, tüm korkuları yok etmeye yetiyormuş."

"Korkusuz, mutlu bir hayat mıydı istediğin? Peki, şimdi ne kaldı dilediğin? Amaçsızca mı yaşıyorsun?"

"Hepimizin ölene kadar kovaladığı huzura eriştim. Buna amaç değil, mücadele demeyi tercih ederim. Korktum, savaştım, kaybettim ama en sonunda kazandım."

"Ne kadar da tuhaf," diye mırıldandı dalgın edayla. "Uğruna savaşlar verdiğimiz huzura eriştiğimizde arkamızı dönüp kaybettiklerimizi umursamıyoruz."

Boğazımda kocaman bir düğüm oluştu. "Dedemi umursamadığımı mı iddia ediyorsun, Cihan?"

İç çekip, "Değiştiğini iddia ediyorum," dedi. "Eski Mihrinaz gibi değilsin. Sanki Hancıoğlu olmak seni yapay birine dönüştürmüş gibi. Sana baktığımda geçmişe dönmek istiyorum. Benden hoşlanmadığın zamanlar bile böyle değildin."

"Yapay?" Keyiften yoksun bir gülümseme takındım. "Birine âşık oldum. Hisler asla yapay olamaz, Cihan. Hisler belki de tüm evrendeki tek gerçeğimiz. Ben bu gerçeğe tutunarak kendi yolumu çizdim. O yolda dedemin cesedinin üzerine basmamak için dizlerimin üzerine düştüm ve bekledim. Acımın geçmesini bekledim ama geçmedi. Acılar da yapay olamaz çünkü. Aylar sonra insan içine çıktığım gün, beni bu şekilde suçlamana inanamıyorum."

"Seni suçlamıyorum. O adamı suçluyorum."

"Neden?" Sabrım taşmak üzereydi. Neden herkes oklarının ucunu Zamir'e çevirmek zorundaydı?

"Ona sığındığın, acılarını ailenden uzakta yaşadığın için."

"Ben onunla evliyim," dedim hatırlatmak ister gibi.

Histerik bir şekilde güldü. "Doğru, gizlice nikâh kıymıştınız. Koskoca Mihrinaz Akşahin'e bir düğünü bile çok gördü senin kocan."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "İstediğimin böyle şık bir nişan ya da düğün olduğunu mu sanıyorsun? Beni tanıdığını iddia etme bir daha. Sen beni hiç tanıyamamışsın, Cihan." Derin bir nefes alıp geri çekildim. "Tüm içtenliğimle sana mutluluklar dilerim. Nişanlını üzme."

Turan'a el salladığımda koşarak yanıma geldi. O sırada çoktan telefonumu çıkarmış, Zamir'i aramıştım. Telefonu ilk çalışta açtığında, "Kapıdayım," demişti.

"Çıkıyorum."

Telefonu kapattığımda Turan bana doğru eğilerek dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Neden bu kadar erken gidiyorsun? Kavga mı ettiniz?"

"Yok, kavga etmedik. Yoruldum sadece."

"Seni geçireyim." Benimle beraber dışarı çıktığında sağ tarafta arabasına yaslanarak beni bekleyen Zamir'e doğru adımladık. En sonunda arabanın karşısında durduğumuzda bakışlarım ikisinin arasında mekik dokumaya başladı.

İlk adımı Turan attı. Zamir'e elini uzattı. "Merhaba." Lansmanda onun soyadını çıkaramadığı ana gidip geldim.

"Soyadınızı çıkaramadım."

"İsmimiz ve soyadımızla değil, yaptığımız işlerle öne çıktığımızdandır."

Zamir hiç bekletmeden onun elini sıkıp, "Merhaba," diye yanıt verdi. "Nasıl geçti?"

"İyiydi," dedim. "Turan hep yanımdaydı."

Zamir'in bakışları Turan'a kaydı. "Eyvallah."

Turan sadece başını salladığında, "Gidelim o zaman," diyerek bedenimi ona doğru çevirdim. "Holdingde görüşürüz, Turan."

Kolunu uzatarak beni kendisine doğru çekti. Bir anda kendimi göğsüne yaslı bulduğumda ona karşılık vermemi beklemeden şakağımdan öpmüştü. "Görüşürüz, ikiz."

Şaşkın ifademe bakmadan benden ayrılıp arkasını döndü ve tekrar yalıya doğru ilerledi. Onunla bundan sonra gerçekten ikiz gibi mi davranacaktık? Normal iki kardeş gibi? "Ağzını kapat."

Zamir'in sesiyle irkildim. "Garip geliyor."

"Alış," diyerek elini belime attı ve benim kapımı açarak oturmama yardımcı oldu. "Bugün ilk randevumuz olduğu için kapını açıyorum. Tek amacım centilmen imajı yaratmak."

Kapıyı kapatıp kendi yerine geçtiğinde, "Yani sonrasında bu jestlerin kaybolacak?" diye sordum.

"Aynen," dedi. "Herkes böyledir."

"Neyse ki herkes gibi değilsin, Hancıoğlu."

Bunu beklemiyordu. Kara gözlerinin, yalının ışıklandırmasından daha fazla parladığına şahit oldum. "Etkilendim şu an senden."

Elimle saçımı geriye doğru savurdum. "Zaten etkilen diye söyledim."

"Düşüyorum sana, kızım."

"Doğru yoldasın, yiğidim."

"Cidden mi?"

Bir Zamir'e bir de zamanında çıkmadığım, her yemeğini ve içeceğini denediğim Cafe Flör'e baktım. "İlk kez burada karşılaştık. Gerçi yüzümü görmedin ama yine de varlığımı sorguladın. Bence özel bir mekân." Elimden tutarak içeriye girmem için beni yönlendirdi ve her zaman oturduğum masaya geçtik.

Mekân kapalıydı. İçeride sadece ikimiz vardık.

"İlk buluşma için fazla iddialısın."

Tezgâha doğru adımladı ve elini uzatarak saksıdaki sarı krizantem çiçeğini aldı. "Anlamı sevgi ve masumiyet demekmiş. Çiçekçi çocuk söyledi." Saksıyı getirip masaya bıraktı. "Oda sıcaklığında bakılmalıymış. Aynı saatlerde, aynı miktarda su vermemiz gerekiyormuş."

Ellerimi birleştirip çenemin altında sabitledim. "Güzel taktik."

"Saksıda çiçeği ilk kez sana aldım."

"Hep aynı yalanlar."

"Günahımı alıyorsun."

"Peki. Kendinden biraz bahseder misin? İşin, gücün?"

Sandalyesini beyefendi edasıyla çekip karşıma oturdu ve boğazını temizleyerek sahte bir ciddiyet takındı. "Devlet için çalışıyorum."

"Polis misin? Ya da asker mi?"

"Onun gibi bir şey." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Maaşım iyi, niyetim de ciddi."

Kaşlarım havalandı. "İlk buluşmada evlilik konuşmak mı?"

"Dediğim gibi niyetim ciddi." Gülmemek için o da kendini sıkıyordu. "Peki, sen?"

"Akşahin Holdingin hissedarı ve yöneticisiyim."

Dalga geçmek adına, "Orada duracaksın," dedi. "Ben çalışmayacak bir kadın arıyorum. Gideceği tek yol, mutfakla banyonun koridoru olabilir. Tek zevki benim kıyafetlerimi yıkayıp ütülemek, bana yemek yapmak olmalı. Bir de geldiğimde güler yüzle kapıyı açmak zorunda."

"Ya!" Gözlerim belerdi. "Başka?"

"Ayaklarımı da yıkamasını isterim tabii." *Gülmemeliydim.*

"Sence erkekler neden hayatlarında çalışmayan bir kadın ister?"

Bu sefer oyunculuğu bir kenara bıraktı. "Çoğu kendi iş yerlerindeki kadınlara sarkıntılık yapacak kadar şerefsizdir çünkü. Aynı şeyi eşlerinin yaşamasından korkarlar." *İşte, bu gerçek Zamir'in cevabıydı.*

Bir elimle çiçeği okşamaya başladım. "Bence kadınların ekonomik özgürlüğe kavuşmaları onları rahatsız ediyor. Kadını para açısından kendilerine mecbur bırakıp bu şekilde güçlü hissediyor olabilirler."

"Sanki kadın, kazandığı maaşa egemenlik kuracakmış gibi davranıyorlar. Kendisine birkaç parça kıyafet alır, çocuklarının masraflarını karşılarlar en fazla. Bazı erkekler, her şeyin altında kötü niyet arıyor ve dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanıyor."

Ona şirin bir gülümseme gönderdim. "Hanene bir puan daha yazdım, Hancıoğlu."

"Tatlı tatlı bakma bana. Şu an seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

İşaret parmağımı onaylamayan tavırla salladım. "Sakın."

"Peki," diyerek sandalyesini geriye itti. "Yemekleri getireyim."

Ela harelerimin şaşkınlıktan büyüdüğünü hissediyordum. "Gerçekten sadece ikimiz mi varız?"

Alayla, "Ne sandın?" diye sordu. "Zamir Hancıoğlu'nun ilk randevusu mükemmel olmalı."

"Egon batsın, Zamir."

Mutfağa girerek bir süre sonra elindeki tepsiyle geri döndü. Kocaman bir pizzayı, büyük kâsede salatayı, meyve sularını masaya yerleştirdi. Kaşlarım çatıldı. "Pizza ve meyve suyu mu?"

"Üniversitede tanışsaydık seni pizza yemeye götürürdüm."

"Pekâlâ, yeni tanıştığımız için bunu göz ardı ediyorum."

"Mihrinaz, İskenderunlu bir gurme olduğun alnında mı yazıyor? Huysuzluk yapma ve ye şunu."

Elimi ondan komut almış gibi önceden kesilen pizza dilimine götürdüm. "Kaba herif. Ayrıca sadece İskenderun bölgesinden olanlar değil tüm Hataylılar gurmedir. Sen ne anlarsın? Angara bebesi."

"Başkent çocuğuyum ben. Doğru konuş." Eliyle saçlarını düzeltip aksanla, "Atara atar yapar Angara'nın bebesi," dedi.

Elimle alnıma vurdum ve gülmeye başladım sinirden. "Bana o günü hatırlatma. Ne hâllere düştün be! Koskoca Zamir, elinde peçeteyle oynuyordu." Uyumadan önce ağladığı anı hatırlamak daha çok gülmeme neden oldu.

"Düğünlerimiz farklıdır." Avucunu göğsüne bastırdı. Hâlâ bu konuşmayı ciddiye mi alıyordu?

Yüzümü buruşturarak, "Tamam," diyerek konuyu kapattım. "Normale dönüp pizzamızı yiyelim. Sarhoş hâllerini hatırlamasak da olur."

"Normal hâlim o zaten," diye mırıldanmasını duymazdan geldim ve pizzadan kocaman bir dilim aldım. En son Baran'ın reçelinin dibini görene kadar yemiştim ve açtım. Pizzadan yoğun bir koku gelmiyordu ve tadı da güzeldi. Midem bulanmamıştı.

Ben üç, Zamir de dört dilim pizza yemişti. Salatadan birkaç çatal alıp meyve suyumdan içtim ve arkama yaslandım. "Arif, bugün çocuklara kıyafet götürdü."

Başını ağır ağır salladı. "Sevindim."

"Bağış da yapabilirim," dedim anında. "Turan'dan da isterim."

"Olur," diye cevap verdi. "Çok güzel bir şey yaptın."

"Hiçbir şey yapmadım, Zamir."

"Hayır," diyerek karşı çıktı. "Göz yummadın. Bundan ötesi yok. O yoldan her gün binlerce araba geçiyordu. Bazıları vicdanını rahatlatmak için o kızın eline para sıkıştırıyordu. Bazıları gül alıyordu belki ama kimse onu polise götürmeye cesaret edemedi. Kimse derdinin ne olduğunu, onu kimin çalıştırdığını sormadı. Göz yummak, bu suça ortak olmaktır. Onlar suç ortağı, sen ise çocukların kurtarıcısı oldun. Seninle gurur duyuyorum."

Utandım. Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde bakışlarımı ondan kaçırmıştım. "Turan'la konuşurum," diye konuyu başka tarafa çektim. "Parası vardır onun. Bana yardım eder."

"Utangaç keçi."

"Pizza güzeldi. Sevdim."

"Ben yaptım."

"Ne?" Bağırmıştım. Sesim kendi kulaklarımı bile tırmalamıştı.

Benim aksime oldukça sakin tonla, "Buradaki şef anlattı, ben de yaptım. Beğenmene sevindim," demişti.

"Ellerine sağlık." Avuçlarımı yanağıma, dirseklerimi masaya yasladım. "Şimdi sırada ne var?"

"Daha tav olmadın mı?"

"Hayır," dedim hevesle. Daha fazlasını istiyordum. Eğer gerçekten üniversitede tanışsaydık beni nasıl etkilemeye çalışacağını merak ediyordum.

Masanın altına doğru başını eğdi ve orta boylarda bir hediye paketi çıkardı. Paketi alarak seri şekilde açtım ve içinden çıkan kitaba karşılık sesli bir nefes verdim. "Zamir!" İçim içime sığmıyordu. Sabahattin Ali'nin en sevdiğim kitabının çok eski bir baskısıydı bu. Merakla kapağı açtığımda ilk baskı olduğunu görmüştüm. "İlk baskı..." Gözlerim dolmuştu. Yavaşça kitaba dokundum. "Çok güzel."

"Ağlayacak mısın cidden?" Hıçkıra hıçkıra ağlama isteğimi bastırmaya çalıştım ama yanan gözlerim buna hiç yardımcı olmuyordu. "Güzelim, üzdüm mü seni?"

"Çok mutlu oldum," dedim ve kendimi daha fazla tutamadım. Yanaklarıma doğru süzülen sıcak damlalar onu daha fazla şaşırttığında ellerimi tuttu. "Teşekkür ederim."

"Hayda! Ağlamasana."

"Pahalıdır bu," dedim. Ne diyeceğimi, işin içinden nasıl çıkacağımı kestiremiyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlasam yeniden eski hâlime döndüğümü düşünecekti.

Bu sefer sinirlenmişti. Aksi bir edayla, "Saçmalama," dedi. "Bunun için mi ağlıyorsun? Kızıyorum ama!"

Elimin tersiyle yüzümü sildim beceriksizce. "Kızma." *Sanki kızarsa kırabilirmiş gibi.*

"İstesem de kızamam," diye homurdandı. "Kalk, dolaşalım. Hava al biraz."

Başımı sallayıp saksı ve kitabı karton hediye poşetinin içine koydum. Kabanımı giyerek poşeti koluma geçirdiğimde Zamir de elimden tutmuş, beni dışarı çıkarmıştı. Yüzüme çarpan soğuk rüzgâra karşılık gülümsedim ve temiz havayı soludum.

Araba kapının önündeydi ama buna rağmen Zamir sahile doğru yürümeye başlamış, beni de beraberinde yürütmüştü.

"Daha iyi misin?"

"İyiyim." *Hamileyim bir de.*

Denizin kenarındaki yürüyüş yolunda ilerlemeye başladığımızda başımı omzuna yasladım. İçinden çıkmak istemediğim bir düştü o. Zamanla sevdası uçuruma dönüşmüştü. Ve ben, kanatlarım kopmasına rağmen gözlerimi kapatıp uçurumdan düşmüştüm.

Düşlerle başlayan masal, düşüşlerle devam eden romana dönüşmüştü.

Fakat zamanı gelmişti.

Yazarın kalemini kıracak, kendi sonumuzu yazacaktım.

"Zamir," diyerek yanağımı omzuna yasladım. "Benimle bir anını paylaşmanı istiyorum."

"Nasıl bir an?"

"En büyük korkunu yeneceğin anını." Gözlerim sağ tarafımızda kalan küçük parka ve salıncağa ilişti. Zamir baktığım tarafa başını çevirdiğinde neden bahsettiğimi anlamış, donmuştu. "Bunu beraber yenebiliriz. Beni sallamak ister misin?"

"Neden?" Başını bana çevirdiğinde yüzündeki o dağılmış ifade kalbime kurşunlar sıkmıştı. "Seni de kardeşin gibi düşüreyim diye mi?"

Karşısına geçerek ellerini tuttum. "Hayır, bana kendimi özel hissettirmek için."

İç geçirdi. "Başka bir şey iste," diye konuştu yumuşak sesle.

"Salıncak!" İsmini bile duymaya tahammül edemiyormuş gibiydi ama pes etmeyecektim. "Bana güven ve rahatla. Geçmişe değil, şu ana odaklan." Parka doğru ilerlemeye başlamış, kenetli olan ellerimiz sayesinde onu da peşimden sürüklemiştim. Salıncağın yanına vardığımızda tüm bedeninin kasıldığını, elinin titrediğini hissettim. Elimi avucunun içinden çekerek salıncağa oturduğumda Zamir bir süre bana baktı.

Sanki Ufuk'u görüyormuş gibi beni izledi.

Sanki o ana geri dönüp Ufuk'u geri getirebilirmiş gibi.

"Kendine acımayı bırak," dedim ve bana odaklanması için başımı eğdim. Düşüncelerinden sıyrılarak bana baktı. "Çok kötü şeyler yaşadık ama şu an beraberiz."

"Beraberiz," diye tekrar etti. Bu gerçeği seslendirmenin, ona gücünü geri kazandırdığını hissettim.

"Haydi!" Onu teşvik ettiğimde ağır adımlarla arkama geçti. Elleri salıncağın zincirlerine dokunduğunda varla yok arası bir şekilde beni salladı ama hâlâ ayaklarım yere değiyordu. "Daha hızlı."

"Mihrinaz!" İki elini de zincirlerden çekti ve geriye gitti.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sana korkaklık hiç yakışmıyor, Hancıoğlu. Sıkı tutunduğumdan emin olabilirsin. Daha hızlı salla beni!" Yüzündeki acı daha da büyüdü. Tek bir an durmak, ona sarılmak istedim ama sonra bundan vazgeçtim. Zamir'in tek korkusunu onunla beraber yenmek zorundaydık. Elimi karnıma götürmedim, içimdeki canın varlığını hissetmeye çalıştım. *Çünkü ben, çocuğumuzu parka yalnız getirmek istemiyordum.*

Zamir tereddütle beni tekrar salladı ama bu sefer daha hızlıydı. Ayaklarımı havaya kaldırarak ileri geri sallanmaya çalıştım. "Yavaş," diye uyardı beni.

Onu dikkate almadım. "Daha hızlı!" Kalbim göğüs kafesime sert darbeler indirmeye başladığında mutluluktan çığlık atmıştım. "Harika!" Tek elimi gökyüzüne doğru uzattım. "Gökyüzüne dokunabilirmişim gibi."

"O elini indir," diye bağırdı korkuyla. "Titriyorum korkudan, Mihrinaz."

Tekrar iki yandaki zincirleri sıkıca kavradığımda beni sırtımdan itti ve sallamaya devam etti.

"Sıra bende!" Ayaklarımı toprağa sürttüm ve salıncağı durdurdum. Arkamı dönüp ona baktığımda başını iki yana sallamıştı. "Beni kıracak mısın? Lütfen. Üstelik bu, bizim ilk buluşmamız! Çok ayıp."

"Belasın sen." Gelip salıncağa oturduğunda arkasına geçmemi bekledi ama etafı kolaçan ederek bu fikri eledim. Onun yerine kucağına yerleşmiş, ayaklarımı kenardan sarkıtmıştım. "Ayıp ama!"

"Kalkayım mı?" Eli belime gitti, diğeri de bacaklarımı tuttu.

"Kal." Burnunu yanağıma sürterek derin bir nefes aldı. "Sen hep bu kadar yakınımda kal."

"Küstün mü bana?" Dudak bükerek küçük kız edasıyla ona baktım. "Korkunu yenmeye çalıştım."

Eli saçlarıma gitti. Parmakları saçlarımı geriye doğru taramaya çalışırken, "Küsmedim," diye fısıldamıştı. "Ama nereden aklına geldi bu?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak dudaklarımın arasından çıkacak cümleyi düşündüm bir süre. Bunu burada dile getirmem doğru olur muydu? Bizim hayatlarımızı bir salıncak değiştirmemiş miydi? Ufuk'un ölümü yüzünden annem ve babama borcunu ödemek için beni korumaya çalışmamış mıydı? Biz Ufuk'u bir salıncak yüzünden kaybetmiştik. Ama bu kayıp sayesinde birbirimizi kazanmıştık.

Yedi yaşımdaki fotoğrafıma âşık olup yıllar sonra rüyalarda beni kendine bağlamıştı.

Benim güzel düşüm.

Benim acısız düşüşüm.

Cılız sesle, "Alıştırma olmasını istedim," diye mırıldandım. Ela gözlerim onun kara gözlerinin üzerine yorgan niyetine örtüldü.

Tek kaşı yukarı kalktı. "Alıştırma mı?"

"Alıştırma." *Anla artık. Anla...*

Parmakları yanağımda gezindi usulca. "Mihrinaz, iyi misin sen?" *Anlamıyordu!*

Tüm sabrım taştı o an. "Hamileyim."

"Ben de," dedi. "Çok yorulduk bugün. Eve gidip uyuruz hemen. Yarına geçer."

"Zamir," dedim baskın ses tonuyla. Alnımı alnına yasladım, yanağımdaki elinin üzerine elimi koydum. "Ben hamileyim."

Zaman durdu, Zamir durdu, parkta hışırdayan ağaç yaprakları dahi durdu. Yüzümde artık saklamaktan çekinmediğim kocaman gülümsemem belirdiğinde ifadesi kaskatıydı. Hiçbir tepki vermiyor, ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

Bu beni çok kısa bir süre korkuttu.

Fakat sonra titreyen sesiyle, "Ben baba mı olacağım?" diye sordu. Kara gözleri dolmaya başlamış, sırtımdaki ve bacaklarımdaki elleri titremişti. "Emin misin?"

"Eminim," diyerek hevesle başımı salladım. Titreyen ellerini bacaklarımın altına geçirdi ve diğer eliyle boynumu tutarak ayaklandı.

Tüm parkı inletecek şekilde, "Allah be!" diye bağırdı. Beni kendisiyle beraber etrafında döndürmeye başladığında ikimiz de kahkahalar atmaya başladık.

"Başım döndü!"

Anında durdu. Bu sefer endişeyle, "İyi misin?" diye sormuştu. "Ya da iyi misiniz?"

"İyiyim. Bilal de iyi."

Babasının adını telaffuz ettiğim an dolan gözlerinden yaşlar düşmeye başlamıştı. Dudakları seğirirken, "Bilal mi?" diye sormuştu zorlukla.

"Bilal," diye onayladım. "İçime doğdu, oğlumuz olacak ve ismini seçtim."

Beni yere indirirken parkın ortasında dizlerinin üzerine düştü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tüm içim onun bu hâline karşılık sivri bir bıçakla sıyrıldığında göğüs kafesime dikenler batmıştı.

Hıçkırıklarının sesi kulaklarıma dolduğunda neye ağladığını düşünüyordum. Gözleri salıncak ve toprak arasında gidip geliyordu. Salıncağa baktığında hıçkırıyor, toprağa baktığında iç çekiyordu.

Kaybettiği iki can. Salıncak Ufuk'u, toprak babasını temsil ediyordu.

Ve tam burada ona başka bir canı kazandırdığımı söyleyerek tüm duygularını alaşağı etmiştim.

Dizlerinin üzerinde bana doğru geldi ve ayaklarıma sarıldı. "Teşekkür ederim." Kolları sanki kaçıp gidecekmişim gibi beni kafeslediğinde kalbim içimden kaymış, toprağın üzerine düşmüştü. "Annem gibi olmadığın için teşekkür ederim. Beni asla bırakmadığın, dönüp dolaşıp bana geldiğin için teşekkür ederim."

Gök gürledi.

Üzerimize yağmur çiselemeye başladığında, "Yağmur yağıyor," demiştim.

Kolları çözüldü ve ayağa kalkıp dizlerindeki toprakları temizledi. "O zaman eve gidelim. Yağmur yağıyorsa çay demlemek gerekir."

Eli omzuma değdiğinde beni kendisine yasladı ve üzerimize hafifçe çiseleyen yağmur eşliğinde arabaya doğru yürümeye başladık.

O gün bizim sonumuzdu.

O gün bizim başlangıcımızdı.

O gün yazarın kalemi kırılmıştı ve ben kendi hikâyemin tüm kontrolünü elime almıştım.

Bundan sonrası artık sadece bizimdi ve sonsuza kadar bize ait olacaktı.

Mihrinaz ve Zamir'in üniversite koridorunda hayalî çarpışmalarından sonra gece mesajlaşmaları

Zamir: *Merhaba. Bugün sana çarpan kişiyim.*

Mihrinaz: *Ne vardı?*

Zamir: *Kalemini almışım yanlışlıkla. Numaranı da ortak bir tanıdıktan buldum.*

Mihrinaz: *Kalem sende kalabilir. Beni rahatsız etme.*

Zamir: *Genelde kadınları rahatsız etmem. Aksine yazdığımda havalara uçan çok kadın tanıyorum.*

Mihrinaz: *Ben senin bildiğin kadınlardan değilim.*

Zamir: *Vay! Bu klişeyi ilk defa duyuyorum.*

Mihrinaz: *Duyman için sesli söylemem gerekirdi ama ben mesaj attım.*

Zamir: *Sanırım laf sokma günündesin.*

Zamir: *Biraz da inatçısın sanki?*

Zamir: *Rehbere seni keçi olarak kaydediyorum. İnadını da kıracağım yakında.*

Mihrinaz: *O biraz zor. Benim inadımı kimse kıramaz.*

Zamir: *Güzel. Ben de kimse değilim.*

Mihrinaz: *Senin bu egon...*

Zamir: *Düştün mü?*

Mihrinaz: *Ne düşeceğim sana? Yazıp rahatsız etme beni bir daha! Hem dedem, bir sevgilim olmasına izin vermez.*

Zamir: *Demek daha önce hiç sevgilin olmadı. Güzel... İlk olacağım.*

Zamir: *Sen de benim ilkim olacaksın.*

Mihrinaz: *Fazla eminsin.*

Zamir: *Görürsün, keçi. İnadını kıracağım ama kalbinde tek çatlak oluşmasına izin vermeyeceğim.*

Zamir: *Yarın kantinde seni bulurum.*

Zamir: *Bu gece erken uyu.*

Playlist

Sunhae Im – *Will Be Back*

Billie Eilish – *No Time To Die*

Billie Eilish & Khalid – *Lovely*

Billie Eilish – *Six Feet Under*

Scarlett Rose – *Dark Times*

Fleurie – *Hurts Like Hell*

Halsey – *Nightmare*

Lana Del Rey – *Dark Paradise*

Lana Del Rey – *Born To Die*

NF – *Remember This*

NF – *Paralyzed*

Emir Can İğrek – *Zemin*

Sertap Erener – *Karbeyaz*

Sertap Erener – *Yanarım*

Redd – *Beni Sevdi Benden Çok*

Mazhar Alanson – *Ah Bu Ben*

Mazhar Alanson – *Yandım*

Gökhan Kırdar – *Yerine Sevemem*

Suzan Hacıgarip & Yasir Miy – *Kırmasın*

Volkan Akmehmet & İnanç Şanver – *Söyle Sevgilim*

Mor ve Ötesi – *Küçük Sevgilim*

Eylem Aktaş – *Kömür Gözlerin*

Müslüm Gürses – *Nilüfer*

Müslüm Gürses – *Affet*

Cem Adrian – *Kül*

Cem Adrian – *Ela Gözlüm*

Cem Adrian – *Islak Kelebek*

Cem Adrian & Sena Şener – *Yine Mi Yol?*

Sezen Aksu – *Haydi Gel Benimle Ol*

Sezen Aksu – *Gülümse*

Sezen Aksu – *Sen Ağlama*

Sezen Aksu – *Küçüğüm*

Sezen Aksu – *Masum Değiliz*

Sezen Aksu – *Keskin Bıçak*

Sezen Aksu – *Uslanmadım*

Çağan Şengül – *Benimle Kal*

Vedat Özkaya & Çağan Şengül – *Meydan Yeri*

Tolgahan Tarıoğlu – *Bu Kalp*

Dolu Kadehi Ters Tut – *24*

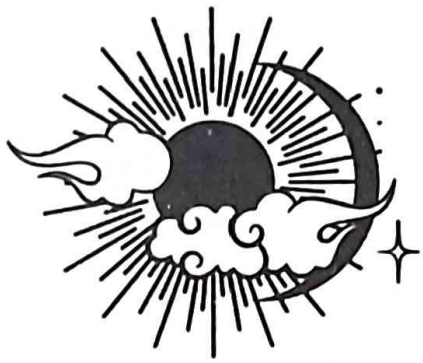
Zerrin Özer – *Her Şey Seninle Güzel*

Canozan – *Toprak Yağmura*

Badem – *Sen Ağlama*

Halef - II

DÜŞÜŞ

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

Leman Veli'den size...

Keşke her şey başladığı gibi bitse... Bazı anların büyüsü, güzelliği hiç bitmese...

Halef başladığı gibi bitti. Zaman çok şeyi değiştirdi, hayatları tepetaklak oldu, herkesin hataları gün yüzüne çıktı, günahlar işlendi ama sonunda mutluluk, hak eden kişilere ulaştı.

Bu serüvenin zihnime nasıl düştüğünü bilen var mı? Bir gece, bir rüya gördüm. Uyandığımda kalbimin gümbürtüsünü dahi duydum, avucumun içindeki sıcaklığa hayret ettim.

Doğru tahmin! Mihrinaz'ın gördüğü rüyadan bahsediyorum.

Zamir'e elimi uzattım. O an hissettiğim heyecanı sanırım hayatım boyunca ifade edemem.

Zamir, elimi tuttu ve bana *Halef*'i kazandırdı.

Gerçek hayatta karşıma çıkmadı elbette ama tek bir rüyayla *Halef* serisini yazmama sebep oldu.

O eşsiz rüyamla gerçeklerimi birleştirdiğim anda kendimi bilgisayar başında yazarken bulmuştum. İlk Zamir düştü zihnime, sonra ona elini uzatacak Mihrinaz... Yazmaya 26 Haziran 2019'da başladım. Yazdıkça çoğaldık, yazdıkça bağlandık... Ve şu an buradayız. Sayfaların arasında, herhangi bir kitap rafında... *Halef* serisinin sizin raflarınızda eskimesi düşüncesi bile tüm yorgunluğumu alıp götürüyor.

Bazı kazaların hiç beklenmedik sonuçlar doğurduğunu öğrendim. O salıncak kazası Zamir'e belki de hiç rastlamayacağı Mihrinaz'ı kazandırdı. Dedesinin ölümü ise Mihrinaz'a hep arzuladığı kardeşini verdi.

Vedalar zormuş... Saatlerdir ne yazacağıma karar veremiyorum.

Sadece... İyi ki varsınız. Bu dünyaya benimle beraber inandınız, onlara bazen kızdınız ama en sonunda kıyamadınız. Tıpkı benim gibi...

Keçilerim, çilek reçellerim... Hoşça kalın. Yeni *düşlerde* görüşüp hep beraber *düşüşler* yaşamak dileği ile... Unutmayın, düşsek bile kalkacağız. Çünkü kalkmak zorundayız!

26.06.2019 - 04.04.2021